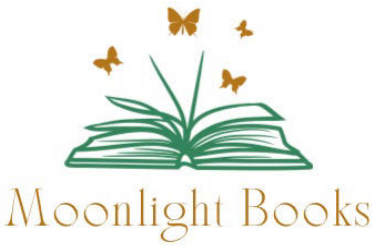

I
A DARK FANTASY ROMANCE
PHANTASMA
KAYLIE SMITH

Tüm Grup Ve Kanal Linklerimiz
ANA GRUP KANALI
https://t.me/ayisigikitap
ANA GRUP
https://t.me/ayisigikitapgenel
İSTEK KİTAP GRUBU
https://t.me/ayisigikitapp
İNGİLİZCE KİTAP KANALI
https://t.me/Moonlightlibrary1
ÇEVİRİ İSTEK GRUBU
https://t.me/moonlighttranslatee
ÇEVİRİ KİTAP KANALI
https://t.me/moonlightceviri
SESLİ KİTAP KANALI
https://t.me/seslikitapayisigi
YAKINDA GELECEK KİTAPLAR

https://t.me/moonlightistek

İÇINDEKILER

Başlık Sayfası
Kaylie Smith tarafından yazılan kitaplar
İçindekiler
Adanmışlık
IÇERIK VE TETIKLEYICI UYARILAR
Tam Sayfa Resim
Epigraf
Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
PHANTASMA'NIN SONU
Bölüm 52
Sonsöz
OKB Üzerine Yazardan Bir Not
Kaylie'den Daha Fazlasını Dinleyin
Kaylie Smith tarafından yazılan kitaplar
Kaylie'den Bir Mektup
Teşekkür
Yayın Ekibi
Telif Hakkı

FANTAZMA

KARANLIK BIR FANTEZI ROMANTIZMI

KAYLIE SMITH

SECOND SKY

KAYLIE SMITH'İN KİTAPLARI

Phantasma

Enchantra

İÇİNDEKİLER

IÇERIK VE TETIKLEYICI UYARILAR

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
PHANTASMA'NIN SONU
Bölüm 52
Sonsöz

OKB Üzerine Yazardan Bir Not
Kaylie'den Daha Fazlasını Dinleyin
Kaylie Smith tarafından yazılan kitaplar
Kaylie'den Bir Mektup
Teşekkür
Yayın Ekibi

Karanlıktan çıkmak için tırnaklarıyla kazımak zorunda kalan ve yine de bu dünyada bir ışık olmayı seçenlere-
Seninle gurur duyuyorum.

IÇERIK VE TETIKLEYICI UYARILAR

Bu çalışma, açık cinsel içerik ve korku unsurları içeren sahnelerin yanı sıra, müdahaleci düşünceler ve zorlayıcı tikler gibi obsesif-kompulsif eğilimlerin derinlemesine tasvirlerini içermektedir. Olası tetikleyicilerin daha eksiksiz bir listesi için lütfen web siteme bakın:

www.kayliesmithbooks.com

Hierarchy of Paranormal Beings

King of the Devils

Prince of the Devils

Devils

Demons

Offspring of a Devil & another paranormal being

Wraiths

Offspring of a Demon & another paranormal being

Other Immortal Paranormal Beings

- Vampires
- Shapeshifters
- Familiars
- Ghosts

Mortal Paranormal Beings

- Necromancers
- Seers
- Witches
- Specters

Classifications of Ghosts

Phantoms

Most corporeal and powerful type of ghost

Poltergeists

Type of ghost able to possess the corporeal vessel of another being

Apparitions

Most common type of ghost, completely non-corporeal and if left lingering on any corporeal plane for too long without crossing over can deteriorate into a Ghoul

Ghouls

An apparition that has deteriorated into a numb, mindless, entity

"Zihin ne büyük bir fantazmagoridir ve ahlaksızların buluşma yeridir!"
- Virginia Woolf, *Orlando*

PROLOGUE

WICKED

Şeytan'ın kötü bir ağzı ve viski kadar yumuşak bir sesi vardı.

"Kararın nedir?" diye sordu işaret parmağının ucunu boğazının bir tarafında gezdirirken, dudakları diğer tarafta hızla atan nabzına sadece birkaç santimetre uzaklıktaydı.

"Beni kandırdın," diye fısıldadı.

O da karşılık olarak güldü, nefesi kızın ateşli tenini okşuyordu.

O kadar yakındı ki zar zor düşünebiliyordu.

Bir başka adrenalin dalgası damarlarına hücum ederken, sorusuna tutarlı bir yanıt vermekten kaçındı ama bu ana kadar olan olaylar canlı bir netlikle zihnine kazınmıştı.

1

GECE YARISI BÜYÜSÜ

PHANTASMA'YA KADAR ÜÇ GECE

Ay ışığı, cesedin soğuk boynuna dolanmış yaldızlı madalyonda parıldıyordu.

Ophelia Grimm annesinin kalp şeklindeki kolyesini hararetle çözdükten sonra büyü çemberinin dışına çıktı ve gevşek, sarı buklelerinin altından uzanarak tanıdık bibloyu kendi boğazına doladı. Soğuk metal tenine değdiğinde omurgasından aşağı bir ürperti geçti ve teni kolyenin altında karıncalandı.

Ophelia annesinin solgun cesedinin sol tarafında dizlerinin üzerine çöktü, kız kardeÇi Genevieve birkaç adım ötede sessizlik içinde onu izliyordu. Elindeki gümüÇ bıçağı sıkıca kavrayan Ophelia, keskin ucunu kolunun iç kısmındaki yumuÇak, fildiÇi ete bastırdı. Kesik derin ama kesindi, yeterince kan damladı ve önündeki zeminde birikerek geceliğinin narin beyaz kumaşını ürkütücü bir kırmızıya boyadı. Demir ve tuz kokusu keskindi.

Ophelia bıçağın yere çarpmasına izin verdi ve Genevieve ürkmüÇ bir tavÇan gibi irkildi. Ophelia, Grimm Malikânesi'nin ölü sessizliğinde tutuÇan ateÇin çıkardığı *tıslamanın* tadını çıkararak bir kibrit çakarken kız kardeÇinin sızlanmasına aldırmadı. En yakındaki muma uzandı ve fitilinin canlanmasını bekledi, mumlu sütunun kenarına dokunurken kafasının içinde her dokunuşu sessizce saydı.

Bir, iki, üç.

Mum nihayet yandığında Ophelia onu büyü çemberinin içindeki yerine itti ve Tessie Grimm'in cansız bedeninin etrafındaki diğer sütunlar anında tutuştu. Kadife perdeler şiddetle dalgalanırken Grimm kardeşlerin gölgeleri tavana kadar uzandı.

Bu ılık New Orleans gecesinin ortasında ter içinde uyanan Ophelia, annelerini krem rengi şambray halının üzerinde kaskatı yatarken bulmuştu. Korku dolu çığlıklar, panik ya da cinayet belirtisi yoktu. Herhangi bir tehlike belirtisi de yoktu. Sadece annesi yere yayılmıştı, sanki kadın geceyi yatak yerine oturma odasının zemininde geçirmeye karar vermiş gibiydi. Eğer büyünün yabancı, çatırdayan hissi onu bir şeylerin çok yanlış gittiği konusunda uyarmasaydı, güneş doğana kadar annesini bulamayabilirdi. Ve o zamana kadar da çok geç olabilirdi.

Ophelia kız kardeÇinin arkasından gıcırtılı merdivenlerden indiğinin belli belirsiz farkındaydı ama Genevieve'i aÇağıdaki dehÇet verici sahne konusunda uyarmak için

anılarını gözden geçirmekle meĢguldü. Ophelia uyumadan önce yatak baĢlığına yeterince vurup vurmadığını ve parmaklarını doğru Ģekilde duvara vurup vurmadığını teyit etmek için hatıralarını gözden geçirdi. Ama bunu yaptığını biliyordu. Bu noktada takıntıları rutin hale gelmişti. Bu onun hatası değildi. Olamazdı da. Her şeyi mükemmel yapmıştı.

Bir an için cesedi olduğu gibi bırakıp yatağına dönmeyi düşündü, zihninin tüm çağrışımları gibi onun da sabah yok olacağına ikna olmuştu. Ancak Genevieve'in şiddetli hıçkırığı ve havadaki güç dalgası onu harekete geçirdi. Genevieve'e bir kutu kibrit bulmasını söyledi ve Grimm Malikânesi'nden annelerinin çalışma odasına koşarak, fırsat penceresi sonsuza dek kapanmadan önce büyüyü yapmak için ihtiyaç duyduğu yedi siyah mum için odayı aradı.

Ophelia artık en büyük Grimm'di. Ölmüş bir anne onu bir yetimden çok daha fazlası yapmıştı.

Acele et, zamanın azalıyor, diye fısıldadı zihninin içinde, uyanıkken her düşüncesine musallat olan Gölge Ses. *Eğer pencereni kaçırırsan, sonuçları olacak.*

Ophelia iki parmağını kendi kanına batırırken sesi itti; mum çemberini kırmamak ve hayatı boyunca eğitimini aldığı tek Şeyi mahvetmemek için elini uzatmamaya dikkat ediyordu. İşte o an gelmişti. On birinci saat. Bundan sonra yapmaya karar vereceği şey onu geri dönülmez bir şekilde değiştirecekti. Büyüyü bitirmeyi reddedebilir ve olduğu gibi, kendisinin bildiği tek versiyonu olarak kalabilirdi. Ya da ailesinin mirasını devam ettirmenin bedelini ödeyebilirdi.

Genevieve karanlıkta, "Bunu yapmak zorunda değilsin, Ophie," diye fısıldadı. Neredeyse yalvardı.

Ama Ophelia ailesinin büyüsünü sona erdiren kişi olamazdı. Bu ritüel her ne kadar varlığının yapısını değiştirecek olsa da, bunu yapmamak onu ruhunu kıracak şekilde değiştirecekti. İyi olma, kendisinden bir şeyler bekleyen herkes tarafından iyi karşılanma ihtiyacı kemiklerinin derinliklerine işlemişti. Ruhundan ayrılamazdı.

Ophelia gözlerini kapayarak, konuĢmayı öğrendiğinden beri her gece kutsal olmayan bir dua gibi okuduğu büyünün sözlerini fısıldadı. O büyüyü fısıldamayı bitirdiğinde alevlerin sıcaklığı daha da arttı, teninin üzerinde çatırdayan güce odaklanırken ılık hava tüm vücudunun kızarmasına neden oldu. Kömürleşmiş, acı bir koku burnunu yaktı. Büyünün kokusu.

Son kelime dudaklarından döküldüğünde, siyah mumların her biri teker teker söndü. Düğmeleri açık geceliğinin yakasının altından uzanıp kana bulanmış parmaklarıyla kalbinin tam üzerine kıpkırmızı bir mühür çizerken çemberin etrafından obsidyen dumanları yükseldi.

Sonra beklediler. Ophelia beklentiyle. Genevieve endişeyle.

Malikânedeki sıcaklık on derece düĢtü ve sessizlik ağırlaĢtı, karanlık çok durgunlaĢtı. Ophelia aniden gözlerin üzerinde olduğunu hissetti, bakışlar her taraftan tenini yakıyordu. Göremediği kişilerin gözleri. Henüz.

Acı verici bir süre gibi gelen bir süre boyunca karanlıkta beklediler. Fuayedeki büyük saatin gece yarısı çanları henüz çalmamıÇtı ama Ophelia büyünün Çimdiye kadar iÇe yaramıÇ olması gerektiğini düÇündü. Belki yanlış yapmıştır, belki kelimeleri doğru ya da yeterince açık söylememiştir. Belki de tamamen başarısızdı-

Ateş aniden kemiklerini ve derisinin her santimini yakarken boğazından bir çığlık yükseldi. Öne, ellerinin üzerine düştü, omurgası çatırdadı ve doğal olmayan bir kavis çizdi, annesinin büyüsü sistemini sular altında bırakırken dudaklarından acı miyavlamaları döküldü. Alnını yere bastırdı, çığlıklarından sesi boğuklaşırken kan gölü yüzünü kapladı. Genevieve elini sırtına koyup onu rahatlatmak için yanına yaklaştı, izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Sonunda bittiğinde Ophelia yere yığıldı ve uzun bir dakika daha orada kalıp nefesini toplamaya çalıÇtı. Sonunda ayağa kalkabildi ve derin bir nefes alarak karanlığa bir istek fısıldadı. Kaderini sonsuza dek mühürleyecek olan şeyi.

Karanlık Ophelia'nın isteğine cevap verip mumlar sessiz bir komutla yeniden tutuÇtuğunda Genevieve'in ağzı hayretle açık kaldı. Bu kez alevler gümüşi bir maviydi. Grimm Mavisi.

Ophelia pencerede titreyen yansımasına bir an için göz attı. Koyu renk saçları ve ince gecelik kanla kaplanmıştı. Jilet gibi keskin elmacık kemiklerine kızıl bulaşmış, narin sivri burnunun köprüsünden damlıyordu; porselen teniyle şaşırtıcı bir tezat oluşturuyordu. Ancak dikkatini çeken şey bu değildi. Kendisine bakan bakışlar artık kendisine ait değildi. İrisleri artık çocukluğunun parlak, sıcak cerulean rengi değildi. Genevieve'inkiler hâlâ öyleydi. Bunun yerine, neredeyse pigmentlerinden tamamen arınmış, unutulmaz, buzlu bir tona dönüşmüşlerdi. Annelerininki de aynı tüyler ürpertici renkteydi, fuayede asılı duran yağlıboya portredeki büyükannelerininki de. Onlardan önce büyüsünü kabul etmiş her Grimm kadınınınkiyle aynıydı.

Şimdi odanın gölgelerinde gizlendiğini görebildiği Görünüşlerin puslu, parlayan ana hatlarıyla aynı renkteydi.

Grimm Blue.

İçinden zehirli bir gurur fışkırdı ama onu takip eden keder ve korku dalgası neredeyse dizlerini büküyordu. Bir yanı büyünün aktarılmayacağını, ayaklarının dibindeki soğuk ceset açıkça farklı bir hikâye anlatsa da annelerinin bu bedensel düzlemden gerçekten gitmediğini ummuştu. Büyüyü başarıyla tamamlayan ve damarlarından akan büyüyü serbest bırakan diğer parçası ise tatmin olmuştu.

Camda titreyen bir yansıma gözüne çarptı. Belli belirsiz bir gülümsemeye sahip meraklı bir Hayalet, gözlerini kırpıştırarak gözden kaybolmadan önce ona bilerek baktı.

Genevieve, "Lanet olsun, Ophie," diye fısıldayarak Ophelia'yı trans halinden çıkardı. "Sen iyi misin?"

Ophelia hiçbir Çey söylemedi, parmağını boğazındaki madalyonun üzerinde gezdirdi ve gözlerindeki ilk yaÇ kırıntısını hissettiğinde madalyona dokundu.

Bir, iki, üç.

Ophelia son dokunuşta boğuk bir küfür savurdu ve bir adım geri çekilerek inanamayarak kolyeye baktı. Hayal görmediğinin onaylanmasını beklerken nefesini tuttu.

Bir an sonra madalyon tekrar nabız gibi atmaya başladı ve kendi göğsünün içindeki titreşime senkronize oldu.

Bir kalp atışı.

2

VEDALAR

PHANTASMA'YA I˙KI˙ GECE KALA

Üretken Ölü Çağırıcılardan oluşan bir aileden geliyorsanız çok az şey olağandışı sayılırdı. Ophelia'nın çocukluğunun her günü Grimm Malikânesi'ne sürüklenen cesetlerden, mezarlık gezilerinden, annesinin New Orleans'ı kasıp kavuran olası bir İblis kaynaklı virüsten yakınmasını dinlemekten ya da bir gün karşılaşabileceği her tür paranormal varlık hakkında saatlerce ders okumaktan ibaretti. Şekil Değiştirenler, Vampirler, Cadılar.

Ama annesinin cansız bedenini bulduğu günün ertesi sabahı yatak odasında ve koridorlarda gizlenen Hayaletlerle uyanmak onun standartlarına göre bile tuhaftı. Etrafında bir görünüp bir kaybolan soluk mavi varlıklara alışıp alışamayacağından emin değildi. O ve Genevieve annelerinin ölümüyle ilgili pratik işlerle uğraşırken, Hayaletler çoğunlukla onu görmezden geliyor, Grimm Malikânesi'nden ve New Orleans sokaklarından amaçsız büyücüler gibi geçip gidiyorlardı. Eğer o onlara aldırış etmezse, çoğu da ona aynı nezaketi gösteriyordu. Ancak bazıları onu kıvrandırmaktan zevk alıyor gibiydi. Kazara onların bakışlarını yakaladığında, başka tarafa bakmayı reddediyorlardı. Her hareketini izliyorlardı. Kendileriyle konuşmasını istiyorlardı.

İkisi de şafaktan beri ayaktaydı. Daha doğrusu şafaktan beri yataklarından çıkmamışlardı. Ophelia sabahı annesini adli tabibe götürmek için hazırlayarak geçirmiÇ, Genevieve ise ölüm belgesi almak ve *New Orleans Post* gazetesinde ölüm ilanı yayınlamak için gereken her Çeyi toplamıÇtı. Şimdi saat 'du ve Genevieve'le birlikte son bir kez vedalaşmak için adli tabibin ofisine bir blok uzaklıktaydılar. Diğer ölümlülerin aksine, Ölü Çağıranlar cenaze ya da cenaze töreni gibi geleneklerle uğraşmazlardı. Sevdiklerinin bedensel formlarıyla vedalaştıktan sonra öbür dünyada onlara ulaşma fırsatı doğana kadar beklerlerdi. Ölülerle böylesine bir bağları varken herhangi bir büyük tören yapmak onlara fazla nihai geliyordu.

Ophelia havadaki neme sinen ciddi gerginliğin sadece kendi zihninde mi olduğunu, yoksa şehrin bir şekilde kendisinden birinin ağır kaybını hissedip hissetmediğini merak etti. Tessie Grimm'in yerini asla dolduramayacağını biliyor ve yas tutuyor olabilir miydi?

Çekirdeğinde oturan yeni büyü ağırlığı midesini çalkaladı. Bunu bir şekilde dışarı atma dürtüsünü hissetmesi an meselesiydi. Serbest bırakılmadan birikmeye bırakılan çok fazla enerji onu içten içe çürütecekti.

"İyi misin?" Genevieve onun yanında mırıldandı.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi Ophelia.

Genevieve blöfünü görmek yerine kibarca yoluna devam etti. "Bu kadar nemli bir şehirde yaşamaktan ne kadar nefret ettiğimi sana hiç söylemiş miydim?"

"Neredeyse sürekli."

Genevieve, sanki Ophelia hiç konuÇmamıÇ gibi, "Her zaman buklelerimi mahvediyor," diye söylendi. "Cehennem bundan daha az nemli olmalı."

Ophelia homurdandı. "Ne derler bilirsin. Cehenneme gel, Şeytanlarımız ve İblislerimiz olabilir ama en azından saçların kabarmaz."

Genevieve burnunu kırıştırdı. "*Onlardan* bahsetme. Bu sadece birinin ortaya çıkmasını istemektir."

Elbette işler böyle yürümüyordu. Bir Şeytan'a rastlamadığınız ya da onlar size rastlamadığı sürece, Şeytanlar ancak doğru sözcükleri ya da isimleri çağırdığınızda çağrılabilirdi -pek çok paranormal varlıkta olduğu gibi. Genevieve'in bunu bildiğinden neredeyse emindi ama yine de kız kardeşi Ophelia'yla aynı eğitimi almamıştı. Genevieve almış olsaydı bile, Ophelia kız kardeşinin bunu sürdürmek istemeyeceğinden emindi. Genevieve Şeytanlar ya da benzeri varlıklardan söz edildiğinde neredeyse her zaman konuyu değiştirirdi. Bu arada, annesinin çocukken verdiği dersler arasında Ophelia özellikle Cehennemin Dokuz Çemberi'yle ilgili olanları büyüleyici bulmuÇtu. Cesetlerin emirlerinize göre nasıl canlandırılacağı, ölülerle nasıl konuşulacağı ve ele geçirilmekten nasıl kaçınılacağı hakkındaki saatler süren derslerden çok... Cehennem bölgelerinin hikâyeleri Ophelia'nın her zaman tercih ettiği ürkütücü bir ilgi alanı olmuştu.

Muhtemelen kendi gerçekliğinin aksine, Cehennem gibi bir yerde fantastik bir şeylerin vaat edilme olasılığı olduğu için. Yakışıklı Şeytanlar, Wraithler ve İblisler sizi büyülü ve tehlikeli dünyalarına çekebilirdi. Uyuyamadığı zamanlarda Grimm Malikânesi'nin kütüphanesinde okuduğu karanlık aşk romanlarından biri gibi. Belki de tehlike Ophelia'ya bu kadar çekici gelmemeliydi ama hayatının büyük bir kısmı Grimm Malikânesi'nin tozlu duvarları arasında geçmişti ve kalbini çarptıracak bir şeylerin özlemini çekiyordu. Şu anda damarlarında dolaşan yabancı büyüden başka bir şey.

Elbette, büyüde olduğu gibi, Ophelia bir Çey düÇünmenin sadece düÇünce olarak kaldığında zevkli olduğunu çabucak öğreniyordu. Uzak bir hayal olarak. Herhangi bir güce sahip olmak Ophelia'ya macera ya da romantizm ihtimali kadar yabancıydı. Ve bunun özüne iyi yerleştiğinden emin değildi. Annesinin ölülerle uğraşmasını izlemek onu hiç rahatsız etmemişti ama hayatın kendisi gibi kırılgan bir şeyi manipüle etme fikri, neredeyse annesinin trajik kaderini gece yarısı son teslim tarihinden sonra keşfetmiş olmayı ve büyüsünü hiç almamış olmayı dilemesine neden oluyordu.

Eğer hava kararmadan önce evde olmazsan, sen ve Genevieve öleceksiniz, diye fısıldadı Gölge Ses, zihninde duman gibi açılarak endişesiyle uyandı.

Kendini bildi bileli, zihninin en karanlık köşelerindeki o ses ona belli kapılardan geçmesini, aksi takdirde tüm ailesinin yok olacağını söylüyordu. Kendi düşünceleriyle bir anlık sessizlik satın almak için durmadan kapıları çalmasını sağlıyordu. En savunmasız varlıklar üzerinde en korkunç suçları işlemesi için ona ısrar ediyordu. Daha gençken, ele geçirildiğinden endişelenmişti. Annesi onu bulup Gölge Ses'in aslında gerçek olmadığını açıklamadan önce tüm eşyalarını toplamış ve ailesini onun kötülüğünden kurtarmak için yolun bir mil kadar ötesine gitmişti. Bu sadece onun zihninin bir parçasıydı. Sonsuza dek birlikte yaşamak zorunda kalacağı bir şey.

Güneş yakında batacak, Gölge Ses devam etti. *Tik tak. Tik tak. Tik tak.*

Sesi iterek dikkatini önlerinde nihayet beliren morga verdi. Genevieve kolunu Ophelia'nın dirseğinin kıvrımına doladı, Çirin binaya girerlerken rahatlamak istiyordu, öndeki küçük oturma alanından çan sesi geliyordu.

"Merhaba canlarım," diye selamladı onları tanıdık bir adam. Kasabaları o kadar küçüktü ki, adam hem adli tabip hem de cenaze müdürü olarak görev yapıyordu, diğer tuhaf, ürkütücü işlerden bahsetmeye bile gerek yoktu. Yaşlıydı, belki altmış yaşlarındaydı, tuzlu ve biberli saçları ve umutsuzca kesilmesi gereken beyaz bir bıyığı vardı. "Bu taraftan."

Adli tabibi bekleme odasından çıkıp binanın en arka tarafındaki koridora kadar takip ettiler. Onları tabutlarla dolu büyük bir odaya sokarken kapıyı açık tuttu.

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldadı Genevieve.

Ophelia odayı hızlıca taradı ve gözleri sağ taraflarındaki açık tabuta takıldı. Yaklaşırken yutkundu, içindeki kadına bakarken neredeyse korkusundan boğulacaktı.

Annelerinin bir gece önce giydiği sade krem rengi elbise çoktan gitmiş, yerine annelerinin zaten açık olan tenini daha da solgun gösteren karmaşık siyah şifon bir elbise gelmişti. Anneleri bu elbiseyi ruhunun burada kalmaya karar vermesi ihtimaline karÇı seçmiÇti -Tessie Grimm sonsuza kadar korseli bir Hayalet olarak yaÇamamak konusunda kararlıydı- ama Çimdi tabutta sergilenen elbiseyi gören Ophelia bunun yanlıÇ bir karar olabileceğini düÇündü.

"*Kahretsin.* Bu onu sadece..." Genevieve tabutun içine bakmak için Ophelia'nın yanına giderken küçük, sivri burnunu kırıÇtırdı. "Hayalet gibi. Sana mor olanı seçmemiz gerektiğini söylemiştim."

Ophelia içini çekti ve zihnini rahatlatmak için parmaklarını tabutun kenarına vurdu -bir, *iki, üç.* Elbise konusunda hemfikirdi ama artık çok geçti. Ayrıca, annelerinin ruhunun geri dönebileceği pencere çoktan kapanmıştı. Hemen Öteki Taraf'a geçmemeye karar veren ruhlar ölümlerinden birkaç saat sonra geri dönüyorlardı. Bu da bunun son vedaları olacağı anlamına geliyordu. Seçtikleri elbisenin pek önemi yok gibiydi.

Ophelia annelerinin ruhunun öbür dünyaya göç edecek kadar huzur bulduğu için mutlu olması gerektiğini biliyordu; adli tabip bu sabah cesedi evden almadan önce annesinin narin göz kapaklarına bir iğne batırmak gibi yorucu bir işlem sırasında kendi kendine tekrarladığı bir cümleydi bu - ruhun istenmeyen dirilişler tarafından rahatsız edilmeden huzur içinde dinlenebilmesini sağlamak için eski bir Ölü Çağırma hilesi. Yine de aklının bir köşesinde, ona bu vedanın sonsuza dek sürmeyeceğini söyleyen bir şey vardı. Bu yüzden henüz tek bir damla gözyaşı bile dökmemişti.

"Şurayı imzalayabilir misiniz Bayan Grimm?" diye soran sorgu yargıcı, elinin arkasına kalemle hafifçe vurarak onu düşüncelerinden sıyırdı.

Ophelia ondan kalemi aldı ve tabutun kapalı tarafının üzerine yerleÇtirdiği parÇömenin altına adını yazmadan önce elinin tersiyle iki kez daha vurdu. Adli tabip bu tiki görünce Ophelia'ya tuhaf bir bakış attı ama kalemi yumuşak bir vuruşla ceketinin cebine geri sokarken teşekkür etmek için başını sallamakla yetindi.

"İkiniz de otopsi istemediğinize emin misiniz?" diye sordu. "Tüm belirtilerin kalp krizine işaret ettiğini biliyorum, ama kalbinin durması için çok gençti-"

Genevieve sert bir sesle, "Annemizi kesip açmayacaksın," diye araya girdi. "Ophelia'nın onu dikmiş olması yeterince kötü zaten-"

Ophelia kız kardeşinin karnına dirsek attı. Bir cesedin gözlerini İblis tarafından kutsanmış iplikle dikmek Ölü Çağırma camiasında iyi saklanan bir sırdı. Aksi takdirde normal ölümlüler de bu işi yapmaya başlayabilir ve bir Ölü Çağıran'ın yeniden canlandırma ya da bir başkasının onlara sahip olma yeteneğini geçersiz kılabilirdi. Bu da annelerinin, ölmüş sevdiklerini garip bir nedenle diriltmek isteyenlerin sırtından kazanç elde edemeyeceği anlamına geliyordu. Zaten çoğu insanın böyle bir iÇi yapacak midesi yoktu -Genevieve kesinlikle yoktu, Ophelia dikiÇleri bitirirken içeri girdiğinde neredeyse kahvaltısını kaybediyordu- ve Ophelia da adli tabip cesedi almaya gelmeden önce annelerinin cesedi üzerinde gerekli iÇlemleri yapmak için mümkün olan son saniyeye kadar beklemiÇti.

"Boş ver," diye mırıldanarak bitirdi Genevieve. Elbisesinin kıvrımlarına uzandı ve bütün sabah üzerinde çalıştığı evrakları çıkardı. "İşte doğum belgesi ve yazdığımız ölüm ilanı."

Adam kalın beyaz bıyıklarını kaşıdı, gözleri onların garip tavırlarından ne anlam çıkaracağını merak ediyormuş gibi aralarında gidip geliyordu. "Ölüm belgesinin bir kopyasını en kısa zamanda Grimm Malikânesi'ne göndereceğim," dedi sonunda ve Genevieve'in elinden kâğıtları aldı. "Vedalaşmak için bir dakikanızı ayırın. İkinizden sonra kapıyı kilitlemek için kapının hemen dışında bekliyor olacağım."

O odadan çıkarken kızlar başlarıyla onayladılar ve annelerine döndüler.

"Geri gelmeyecek, değil mi?" Genevieve mırıldandı.

Ophelia derin bir nefes aldı. "Öyle görünmüyor."

Genevieve, Ophelia'dan çok kendi kendine, "Her Çey yoluna girecek," dedi. "Eğer kalbinde bir sorun varsa, muhtemelen şans eseri olmuştur. Bize bir Çey

bulaÇtırmadığından eminim. Ne de olsa büyükannem hayatı boyunca bir at kadar sağlıklıydı ve kaza olmasaydı muhtemelen bizimle çok daha uzun süre kalacaktı. Annem endişelenmemizi istemezdi."

"Hayır, o hayatımıza *devam* etmemizi isterdi. Aile mirasımızı devam ettirmem için beni burada yalnız bırakmak tam ona göre." Ophelia'nın boğazından çıkan ses gülmekle hıçkırmak arasında bir şeydi. "Benden bunu onsuz yapmamı nasıl bekliyor bilmiyorum. Asla onun kadar iyi olamayacağım. Kendi annesi öldüğünde aldığı eğitimin sadece yarısını alabildim."

Genevieve, "Kimse senden mükemmel olmanı bekleyemez, Ophie," diye mantık yürüttü.

"Öyleydi," diye karşı çıktı Ophelia, bir büyüyü ezberden okurken her hata yaptığında ya da yeterince hızlı düşünemediğinde annelerinin derin hayal kırıklığına uğramış iç çekişlerini hatırlıyordu. "*Sana* hiçbir zaman mükemmel olman için baskı yapmamış olabilir ama ben her zaman farklı bir standarda tabi tutuldum. Ve annem benden her zaman mükemmellik beklememiş olsa bile, ben kendimden bunu beklemekten kendimi alamıyorum."

"Ophelia," diye azarladı Genevieve. "Kendinden bunu istemen hiç de adil değil."

Ophelia burnunu kırıÇtırdı ama daha fazla yorum yapmadı. Genevieve anlamamıştı. Nasıl anlayabilirdi ki? Genevieve'in tüm çocukluğu boyunca özgürce dolaşmasına izin verilmiş, Ophelia ise Grimm Malikânesi'ne kapatılıp aile işini öğrenmişti. Gölge Ses her hata yaptığında onunla alay ediyordu.

Eğer Büyükanne Ölü Çağırma endüstrisini New Orleans'a getirmekten sorumluysa, Tessie Grimm de bunu hem turistler hem de yerel halk için bir cazibe merkezi haline getirmekten sorumluydu. Grimm Malikânesi, pazartesiden cumartesiye, şafakla alacakaranlık arasında sürekli bir yaya trafiğine sahipti, çünkü New Orleans halkı hayal edilebilecek hemen her musallat talebi için Tessie Grimm'e koşuyordu.

Diğer taraftaki kardeşime ulaşabilir misin, böylece ona üzgün olduğumu söyleyebilirim?

Polise benim yapmadığımı söyleyebilmesi için kız arkadaşımı diriltebilir misin?

Bir Poltergeist'i kocama sahip olmaya ve onu daha katlanılabilir hale getirmeye ikna edebilir misiniz?

Tüm bunlar artık sadece Ophelia'nın omuzlarındaydı.

Genevieve düşüncelerini yarıda keserek, "İlerlememiz gerekiyor," diye devam etti. "Onun mirasını devam ettirebilmek için kapanışımızı bulmalıyız."

Ophelia, "Onun mirasını devam ettirebilmem için demek istiyorsun," diye düzeltti. "Grimm Malikânesi'ne bağlı değilsin. Bu senin yükün değil ve ben de bunu asla istemem."

Ophelia alt dudağını ısırdı ve bir an için gözlerini kapatıp keder ve endişesi taşmadan önce derin bir nefes aldı. Öfkesine odaklanmayı tercih ederdi. Annesinin, kendisi hazır olmadan çok önce aile büyüsünü ve Grimm Malikânesi'ni devralması için onu burada bırakmış olmasına duyduğu öfke. Ölülere karşı bu kadar öfkeli olmanın

muhtemelen zevksiz bir davranış olduğunu biliyordu ama öfkesini bastırmak, derisinin altında saklanan kederi bastırmaktan daha kolaydı. Öfke ve kin onu körükleyebilir, ileri itebilirdi ama kederinin onu ele geçirmesine izin verirse, kendini o çukurdan çıkarabileceğinden pek emin değildi.

Genevieve kız kardeşine kızgın bir bakış attı. "Tanrı aşkına, seni sonsuza dek bırakıp gitmeyeceğim Ophie. Ayrıca, Grimm Malikânesi'yle ilgili kararları hemen vermek zorunda değiliz, tamam mı? Sırf o ve büyükannem yaptı diye annemin New Orleans'taki her Tom, Dick ve Harry'ye yardım etme görevini üstlenmenize gerek yok. Şu anda çok zor göründüğünü biliyorum ama Grimm Malikanesi'nin bize miras kalması, bunu yapmak zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor."

Ophelia tabutun içine doğru bakarken, "*Dur*," dedi.

Genevieve dudaklarını birbirine bastırdı. Ophelia kız kardeÇine bunu nasıl söyleyeceğini henüz bilmiyordu -Genevieve hâlâ çocukken birbirlerine söz verdikleri gibi birlikte dünyayı gezecekleri hayalleriyle doluydu- ama anneleri öldüğüne göre Grimm Malikânesi'nin kaderi Ophelia'nın kafasında büyük ölçüde belirlenmiÇti.

Ophelia uzandı ve parmak uçlarını annelerinin çukur yanağına değdirdi. Bu odadan çıktıktan sonra Tessie Grimm'i sadece anılarında görebilecekti. Büyü tuzları ve sihir kokusuyla karışık vanilya ve chai kokana kadar günde yedi bardak çay içen eksantrik kadının anıları. Öğle yemeğinden önce malikânenin kütüphanesinde yüksek sesle kitap okuyan sakinleştirici sesi ve akşamları eskrim dersleri sırasında kılıçların metalik şıngırtısı. Genevieve salonda piyano derslerini alırken Ophelia'ya büyünün tüm kurallarını öğretmesini ve ölülerle ilgilenmesini. Kışın her Pazar günü bamya ve ballı mısır ekmeğinin kokusunu.

"Bir gün yine karÇılaÇacağız," diye söz verdi Ophelia.

Eğer önümüzdeki beş saniye içinde o kapıyı üç kez çalmazsan, diye fısıldadı kafasının içindeki sinsi Gölge Ses, *sen de öleceksin.*

Ophelia, kendi zamansız ölümünün görüntüleri zihninden geçerken nefesini içine çekti. Karanlık bir figür önünde duruyor, parmakları kadar uzun pençeleriyle yumuşak etini parçalıyordu.

Tik tak.

Korkudan kasları tutuldu ve kapıya doğru dönerken hareketleri çılgınca bir hal aldı.

"Ophelia? Kahretsin. Yine mi o ses?" Genevieve pembe tafta etekleriyle öne atılarak sordu, bir eli endiÇeyle uzanmıÇtı.

Tik, tak. Tik, tak. Tik, tak.

Ophelia çıkıÇa doğru hamle yaparken kendi eteğine takıldı ve Gölge Ses son saniyeyi saymadan önce parmak eklemlerini üç kez sert kapıya vurdu. Sonra sessizlik. Ses tekrar kayboldu, zihninden sis gibi buharlaÇtı.

"Canlarım?" diye konuştu sorgu yargıcı kapının diğer tarafından. "Kapıyı çaldınız mı? Kapı kilitli değil, biliyorsunuz."

Genevieve kapıyı açmak için hamle yaparken iki kız da açıklama yapma zahmetine girmedi. Dışarı çıktıklarında adam onlara acıyan bir bakış attı ve kapıyı kilitleyip ikisini çıkışa doğru yönlendirdi. Genevieve ona küçük bir bakış fırlattı. Genevieve acımaktan nefret ederdi.

"İyi şanslar." Öğleden sonra güneÇine çıktıklarında sorgu yargıcı baÇını eğerek onları selamladı. Ophelia, Genevieve'i takip ederken teÇekkür etmek için çenesini eğdi, küçük kız kardeÇi onlar uzaklaÇırken hiçbir nezaket gösterisinde bulunmadı.

3

DEDİKODULAR

New Orleans'taki hava hâlâ Ophelia'nın morga giderken fark ettiği tuhaf gerginlikle doluydu ama eve dönerlerken biraz daha farklı hissediyordu. Annelerine veda etme fikri onu öylesine yoğun bir duygu sisiyle kuşatmıştı ki, daha önce sadece kederi düşünmüştü. Ancak şimdi, New Orleans'ın bu gece nadir görülen bir formda olduğunu görüyordu.

Garden District'in sokakları, akÇam güneÇinin kalan ıÇınlarına rağmen her zamankinden daha karanlıktı. Genevieve'le birlikte yolda ilerlerken Ophelia'nın çizmelerinin topukları kaldırımın parke taÇlarında tıkırdadı. Genellikle sokaklar hâlâ at arabaları ve Mahalle'ye gidip gelen turistlerle dolu olur, uzaklarda bir yerlerde caz müziği mırıldanırdı. Oysa önlerinde uzanan cadde hareketsizdi, gölgelerle kaplıydı ve Ophelia için açık ve net olan bir sessizlik vardı: Havada sinsi bir Çeyler vardı.

Ophelia Genevieve'e, "Eve gitmeliyiz," diye ısrar ederken bakışları etraflarında geziniyordu. "Bu doğru değil."

"Sen neden bahsediyorsun?" Genevieve kaşlarını kaldırarak sordu. "Bana yanlış gelen bir şey yok. Bu gece kimse dışarıda bile değil."

"Kesinlikle," diye mırıldandı Ophelia. "Turist sezonundayız, burası neden bu kadar sessiz?"

Genevieve, "Daha önce de sessizdi," diye belirtti. "Belki de herkes yağmura yakalanma riskine girmemeye karar vermiştir. Şu bulutlar çok yaklaşıyor."

Ophelia baÇını geriye doğru eğerek uzaktaki gri bulutlara baktı. Belki Genevieve haklıydı, belki de kimse yağmuru göze almak istemiyordu. Ama bu yine de midesindeki çukuru açıklamıyordu. Ya da caddeyi kaplayan canlı meşelerin dallarının neden her zamankinden daha kıvrık göründüğünü, havadaki nemin neden daha boğucu olduğunu.

Ophelia'nın nabzı, sağlarındaki evlerin karmaşık ferforje çitlerinin ötesindeki gölgelerin derinliklerinde bir şey sıçrarken hızlandı. Bir kavÇaktaki kafenin yanında durmak için yavaÇladıklarında Ophelia kız kardeÇine daha da sokuldu, kalın, gri eteklerinde bir esinti dalgalandı, bir an sonra burnuna kızarmıÇ hamur iÇlerinin ve pudra Çekerinin tanıdık kokusu çarptı.

"Ah!" Genevieve Ophelia'nın koluna tutunarak onu kafeye doğru çekti. "Bana bir dakika ver Ophie, bir arkadaşımı görüyorum."

Ophelia itiraz edemeden Genevieve kafeye girmiÇ, Ophelia'nın daha önce hiç görmediği bir kızı ciyaklayarak selamlıyordu. Ophelia kapı kapanırken cam panelden içeri bakmak için yaklaÇtı. Küçük kız kardeÇinin boğazında bir yumruya neden olan

bir aÇinalıkla iki kolunu yabancıya sarmasını izledi. Dünyada Genevieve dıÇında Ophelia'nın böyle bir selamlaÇma teklif edecek kadar iyi tanıdığı tek bir kiÇi bile yoktu.

Ama Genevieve buradaydı, keten saçlı bu kızla hararetli bir Çekilde konuÇuyor, canlı serulean gözlerinde Ophelia'nın yanında uzun zamandır olmayan bir ıÇıltı vardı.

Sen içeride mahsur kalıp annene ölüleri çağırma konusunda yardım ederken, Gölge Ses ona *kardeşinin arkadaş edindiğini* söyledi. *Bunun için ondan nefret etmiyor musun? Onu incitmek istemiyor musun? Kanını akıtmak mı? Onun mükemmel, komik ve güzel olduğunu düşünüyorlar.*

"Dur," diye fısıldadı yüksek sesle, parmak eklemini cama vurmak için uzandı.

Bir, iki, üç.

Ses buharlaştı.

"... duyuyor musun? Farrow Henry içeri girdiğini iddia ediyor. Eğer söylentiler doğruysa, iki gece boyunca orada kalmayı başaramayacak," dedi arkasından derinden gelen bir ses.

Ophelia arkasını döndüğünde kendi yaÇlarında iki adamın kavÇağın karÇısından ona doğru geldiğini gördü.

"Richard Henry'nin yeğeni mi?" Diğeri güldü. "Ağzında gümüş bir kaşıkla doğmuş. Yirmi gümüşe bahse girerim ki odası yeterince lüks olmadığı için ilk geceden ayrılır."

İlk adam, "İlk iki *saat* içinde kalp krizinden ölmezse şanslı sayılır," diye onayladı.

Uzun boylu olan ilk adam, caddenin karÇısına geçip Ophelia'nın yanından geçerek kafeye girdiklerinde Ophelia'ya bakmadı bile. Diğeri Ophelia'nın unutulmaz gözlerine bir kez baktı ve irkildi. Genevieve'e doğru ilerlediler ve kız kardeÇi gülerek baÇını arkaya yatırıp uzun boylu olanın söylediklerine sevgiyle sarılınca yutkundu. Kız kardeÇinin her Çeyin yolunda olduğuna dair sergilediği ikna edici gösteriye rağmen, Ophelia Genevieve'i acısını gizleyen bir maske olduğunu görecek kadar iyi tanıyordu. Bu haber henüz New Orleans'ın sosyal çevrelerinde büyük bir yankı uyandırmamıÇtı ve Genevieve de böylesine kasvetli bir ifÇa ile iyi bir zamanın tadını kaçıracak biri değildi.

Ophelia gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Genevieve'in Grimm Malikânesi dışında koca bir hayatı vardı. Ophelia'nın adını bile bilmediği insanlarla bağlantılar kurmuş, onlarla anılar yaşamıştı.

Bu düşünce zincirine daha fazla dalamadan, arkasından gelen bir ışık parıltısı cama yansıdı. Tökezleyerek kapıdan geri döndü ve bulduğu şey karşısında neredeyse boğulacaktı .

Orada, birkaç metre ötede bir Hayalet vardı. Şekli, gördüğü diğerleriyle aynı buz mavisi pusla halelenmişti. Grimm Mavisi. Tabii ya.

Görünüş başını ona doğru eğdi.

Ophelia yutkundu. "Ben o değilim."

Hayalet yaklaştı.

"Git buradan." Ophelia elini sallayarak Hayalet'i kovdu. "Ben *o* değilim, o gitti. Asla o olamayacağım. Beni rahat bırak."

Çünkü New Orleans'ta herkes üretken Ölü Çağıran Tessie Grimm'i tanıyordu. Ölüler bile. Özellikle de ölüler.

Görünüş, Ophelia'nın iddiasına karşı çıkacakmış gibi ağzını açtı ama daha tek kelime edemeden biri şeffaf bedenlerinin içinden geçti. Rüzgârdaki duman gibi uçup gittiler.

"Buraya geldi, yemin ederim," diye ısrar etti az önce bilmeden Görünüş'ün içinden geçen adam ortağına, başları birbirine eğik yürürken. "Eski katedralin ötesinde, eskiden mezarlığın olduğu yerde. Emma dün onu orada gördüğünü söyledi."

Adamın sözleri üzerine Ophelia'nın hisleri kıpırdandı. Haklıydı. Bu garip sessizlikteki tek Çeyin sessiz söylentiler olması, havada kötü bir Çeyler olduğu anlamına geliyordu.

Ophelia kafeye geri döndü ve kapıyı açtı. O yaklaÇırken Genevieve ve arkadaÇları sohbetlerinden baÇlarını kaldırıp bakmadılar bile. Çok sessiz bir sohbetti bu.

Ophelia boğazını temizledi. "Genevieve?"

Genevieve fısıltısını keserek bakıÇlarını Ophelia'ya çevirdi, gözlerinde bir ÇaÇkınlık parıltısı vardı. Sanki Ophelia'nın orada olduğunu unutmuş gibiydi. "Oh. Ophie."

"Hava kararmak üzere," dedi Ophelia. Başka bir açıklamaya gerek yoktu. Genevieve bu basit ifadenin neden aciliyet yarattığını çok iyi biliyordu.

Genevieve arkadaşlarına dönerek içini çekti. "Üzgünüm, gitmem gerekiyor. Ama akşam yemeği için kendimi iyi hissettiğimde size mutlaka haber vereceğim. Konuşacak çok şeyimiz olacak."

Diğerleri başlarını sallayarak onayladılar, gözleri merakla Ophelia'nın üzerinde gezindi ama hiçbiri onu selamlamaya ya da kendilerini tanıtmaya zahmet etmedi. Zaten Ophelia da sosyalleÇme havasında değildi.

Dışarı çıktıklarında kapı arkalarından sıkıca kapanmıştı, Ophelia, "Kimdi onlar?" diye sordu.

"Sadece birkaç tanıdık," diye cevapladı Genevieve elini saygısızca sallayarak.

"Onlarla nerede tanıştın?" Ophelia bastırdı.

Genevieve'in gözleri neşeyle kız kardeşine kaydı. "Merak ettiğin buysa, hiç de sinsi değil."

"Tabii ki hayır." Ophelia baÇını salladı ve omzunun üzerinden bir baÇka mavi parıltı belirdiğinde kolunu Genevieve'in koluna dolayarak onları caddede daha hızlı ilerletmeye çalıÇtı. "Onlardan daha önce hiç bahsetmemiştin."

"Sen iyi misin?" Genevieve sordu.

Sağlarında bir başka mavi parıltı. Ophelia bakışları yeni Görünüş'ünkilerle çarpışınca dondu kaldı.

"Ophie? Sanki bir şey görmüş gibisin... *oh*." Genevieve'in gözleri büyüdü. "Bu kadar, değil mi? Onları şimdi görüyorsun."

"Dikkatimi dağıt," diye ısrar etti Ophelia. "Orada ne hakkında konuşuyordunuz?"

Garden District'ten uzaklaşırken kaldırımdaki bir çukurun üzerinden atlayarak ilerlediler.

"Oh, um..." Genevieve tereddüt etti. "Farrow Henry! Evet. Bu doğru. New Orleans'ın en kötü şöhretli bekarı hakkında ufak tefek dedikodular."

"Onu tanıyor musun?" Ophelia merak etti. "Diğer adamlar içeri girdiklerinde onun hakkında konuşuyorlardı."

"Hayır. Evet. Hayır." Genevieve hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Beni geçen yılki balolardan birine davet etti. Babası Mardi Gras Krewes'larından birinin başı. Mystick."

Ophelia, "Baloların hiçbirine gitmediğini sanıyordum," diye yorum yaptı.

Genevieve ofladı. "Ben yapmadım. Planlamıştım, elbisemi ve her şeyimi hazırlamıştım ama sonra o pislik beni ekti ve başkasını aldı. Yine de Mystick'in geçit törenine katılmayı ihmal etmedim. Onu kıvrandırma fırsatına karşı koyamadım."

Ophelia kız kardeĢinin bu cüretkârlığı karĢısında kaĢlarını kaldırdı ve boğazından bir kahkaha yükseldi. Genevieve'in bazen bir denizciden bile daha kötü bir ağzı oluyordu. Genevieve'in duygularını incitecek birini düĢünmek bile Ophelia'nın kanını kaynatıyordu; bir insanın kız kardeĢinden daha iyi birini bulabileceğini düĢünmek bile gülünçtü. Genevieve, Ophelia'nın önyargılı olduğunu söyleyebilirdi ama her ay malikâneye aşk mektupları gönderen birden fazla talip olduğu gerçeği aksini söylüyordu.

Ophelia, "Seninle birlikte olma fırsatını teptiğine göre beyni olmadığı çok açık," diye yorum yaptı.

Genevieve homurdandı. "Sorun değil. İntikam olarak en iyi arkadaşını arabanın arkasında becerdim."

Güneş artık ufkun altına inmişti ve ikisi de içgüdüsel olarak şehir merkezindeki renkli ev sıralarının yanından geçerken hızlarını artırdılar. Annelerinin onlara hava karardıktan sonra New Orleans'ta dolaşmakla ilgili öğrettiği iki altın kural vardı: Birincisi, karanlık sana bakarsa *asla* arkana bakmayacaktın. Bu bir şeytan tarafından yakalanmanın en kesin yoluydu.

Şeytanlar New Orleans'ta en az Cadılar ve Vampirler kadar, hatta daha uzun süredir dolaşıyordu. Ophelia kendisi hiç karşılaşmamıştı ve annesinden sinsi varlıklar hakkında öğrendiği her şeye rağmen biriyle gerçek bir karşılaşmaya hazır değildi. Henüz değil.

İkinci kural, eğer ilk kuralı *çiğnediyseniz, asla* bir şeytanla anlaşma yapmamanızdı. Tabii ruhunuzu kaybetmek istemiyorsanız. Birçok aşırı meraklı turistin asla öğrenemediği bir kavramdı bu, New Orleans gibi büyüyle yoğrulmuş yerlere akın ederek hakkında hiçbir şey bilmedikleri şeylerin peşine düşerlerdi.

Karanlıkta gizlenen varlık türlerinden umutsuzca etkilenenler, onları gerçekten bulmanın sonucundan neredeyse hiç hoşlanmadılar.

Ophelia etrafına bakındığında onlarla birlikte sokaklarda dolaşan çok az insan olduğunu gördü. ĠÇten çıkan birkaç esnaf ve güne yeni baÇlayan cesur sokak göstericileri Ophelia'nın sinirlerine iyi gelmedi. Ama en azından tamamen yalnız değillerdi.

Bu duyguyu vurgulamak için bir at arabası hızla geçip gitti; atın toynaklarının kaldırımda çıkardığı gıcırtılar, uzaktan yükselen caz müziğinin boğucu notalarına karıÇıyordu. Onlara doğru ilerleyen bir çift, kol kola yürüyen kız kardeÇleri görünce baÇlarını salladı ve Ophelia ikisini bir Çekilde onaylamadıklarından ya da anneleri hakkındaki dedikodunun, rastgele yerlilerin taziyelerini sunmaya baÇlamasına yetecek kadar yaygın olup olmadığından emin değildi. Ne olursa olsun, Ophelia'nın onlara doğru fırlattığı tüyler ürpertici bakış, irkilmelerini ve aceleyle uzaklaşmalarını sağlamaya yetmişti.

"Görünüşe göre annemin şehir halkını tedirgin etme yeteneği sana geçmiş." Genevieve burnunu biraz kırıştırdı. "Yalan söylemeyeceğim, Ophie-şimdi sana bakmak biraz daha zor."

Genevieve'in Ophelia'nın gözlerinin yeni rengini rahatsız edici bulması şaşırtıcı değildi. Küçük kız kardeşi annesiyle doğrudan göz teması kurmakta her zaman sorun yaşamış ve Ophelia'nın trajik bir şekilde kendi varisi olmadan vefat etmesi halinde Genevieve'in aile mirasını devam ettirmeyeceğini hayatları boyunca açıkça belirtmişti.

Ġnsanların küçük, tuhaf ailelerinden kolayca rahatsız olmaları Genevieve'i her zaman rahatsız etmiÇti ve Genevieve belli bir yaÇa geldiğinde, sosyetik arkadaÇlarıyla karÇılaÇmasınlar diye annelerine Çehirde herhangi bir yerde eÇlik etmeyi bile reddetmeye baÇlamıÇtı. Bunların hiçbiri Ophelia'yı rahatsız etmemişti.

Belki de Ophelia bunun bir gün kendi kaderi olacağını bildiği için. Ya da belki Genevieve sadece arkadaÇları öyle olmasını söylediği için utanmıÇtı ve Ophelia'nın böyle bir arkadaÇ baskısına maruz kalabileceği kendi arkadaÇları hiç olmamıÇtı. Ophelia birkaç kez taliplerinin peÇine düÇmüÇse de, bunlar baÇladıkları gibi hızla sönen, hızlı ve tutkulu iliÇkilerle sona ermiÇti. Hiçbiri, onları ailesiyle tanıştırabileceği bir aşamaya gelememişti.

Ophelia, rehberleri anneleri olmadan normal topluma uyum sağlamak için çılgınca hazırlıksız olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Ölüme aşinaydı. Asıl zorluk yaşamak olacaktı.

Yanındaki Genevieve aniden ürperdi ve gözlerinde tuhaf bir bakışla omzunun üzerinden ona baktı.

"Ne oldu?" Ophelia bastırdı.

Genevieve tereddüt etti. "Arkadaşlarımdan birinin daha önce söylediği bir şey... hakkında..." Başını iki yana salladı. "Boş ver. Hadi eve gidelim. Üşüyorum."

Gece bastırırken Ophelia, "Bir arabaya atlayalım," diye ısrar etti. "Parayı israf etmememiz gerektiğini biliyorum, ama burada bir saniye bile fazla kalmak istemiyorum."

4

BÜYÜCÜLÜK IŞI

PHANTASMA'YA BI˙R GECE KALA

Ön kapıya aralıksız vuruluyordu.

Ophelia gürültü üzerine gözlerini zorla açtı. Ġsteksizce yatağından kalktı ve tüm bu gürültünün ne olduğunu anlamak için aÇağıya inmeden önce üzerine düzgün bir Çeyler giymek için odasında dolaÇmaya baÇladı.

Genevieve kapı aralığından kafasını uzatmıÇ, gözleri bu zamansız rahatsızlığa karÇı öfkeyle dolmuÇtu. Ophelia kız kardeÇinin gözlerinin altındaki ÇiÇlikten ikisinin de önceki gece fazla uyumadığı sonucuna vardı. Ophelia, aceleyle yaptıkları araba yolculuğundan döndükten sonra, geleceği, büyüsü, boğazında zonklayan madalyonun tuhaflığı hakkında düşünmekten kendini alamayarak, cadı saatlerine kadar (ölümlü dünya ile Öteki Taraf arasındaki perdenin en ince olduğu gece yarısı ile sabahın dördü arasındaki zaman) uyanık kalmıştı...

Ophelia ön kapıyı çekip açarken gözlerini ovuÇturdu ve giriÇe dolan sabah güneÇine karÇı hızla gözlerini kırpıÇtırdı. Gözlerindeki lekeler nihayet temizlendiğinde, malikânenin ön verandasında iki adamın durduğunu gördü; ikisini de tanımıyordu ve bu erken saatte Grimm Malikânesi'nden baÇka bir yerde olmayı tercih etmiÇ gibi görünüyorlardı. Bu arada, o da onların kendi verandasından başka bir yerde olmalarını diliyordu.

"Ophelia Grimm?" diye sordu ilk adam.

Yaşlı, tıknaz bir beyefendiydi ve hafifçe çarpık olan kalın, tuzlu ve biberli bir bıyığı vardı. Meslektaşı biraz daha genç ve zayıftı, saçı ve sakalı donuk, gri, üç parçalı takım elbisesiyle büyük bir tezat oluşturan parlak kırmızı renkteydi. Her ikisi de verandanın kiriÇlerinden sarkan asi kırmızı güllere sanki çiçek değil de bıçakmıÇ gibi bakıyordu. Ophelia güllerin bu Çekilde ve yerde yetiÇmesinin tuhaf olduğunu düÇündü ama güller annesinin istenmeyen Görüntüleri evin dıÇında, çağrılan Görüntüleri de evin *içinde* tutmanın en sevdiği yoluydu. Grimm Malikânesi'nin dış cephesini çevreleyen, evin ön cephesindeki kafeslere tırmanan, ön çitleri ve kapıları kaplayan çalılar ve çalılar vardı.

Ölmüş ruhlar kırmızı gülleri geçemez, diye söylenirdi annesi her zaman.

"Yardımcı olabilir miyim?" Ophelia kaba bir Çekilde değil ama bunun pek de uygun bir zaman olmadığını belirten bir tavırla sordu. Genevieve onun arkasında durarak Ophelia'nın omzunun üzerinden adamlara baktı.

"Sabahın bu saatinde insanların kapısını çalan da kim? Annemiz artık randevu almak için burada değil. Eğer ölü bir akrabanız varsa, siz de bizim gibi acı çekmek zorundasınız!" Genevieve ofladı ve Ophelia gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Adamlar o kadar eğlenmemişti.

"Planlanmamış ev ziyareti için özür dilerim. Benim adım Bay Mouton, bu da Bay Lafitte," dedi bıyıklı adam. "New Orleans Şehir Bankası'ndan geliyoruz. İçeri girebilir miyiz?"

"Ne için?" Genevieve tersledi.

"Annenizle ilgili bazı işler var. Yakın zamanda vefat ettiği haberini aldık. Başınız sağ olsun."

Genevieve gözlerini kıstı. "İş mi?"

"Büyücülük işinden mi bahsediyorsun?" Ophelia açıklığa kavuşturdu.

"Hayır." Bay Mouton başını salladı. " Grimm Malikanesi'nin mali durumuyla ilgili."

"Sen neden bahsediyorsun? Bu malikane neredeyse bir asırdır ailemize ait."

"Ne yazık ki, anneniz bazı krediler almış gibi görünüyor ve-"

Genevieve kız kardeÇinin önüne geçerken, "Eğer uyumaya devam etmek istiyorsan Ophie, bununla ben ilgilenebilirim," dedi. "Bu sabah ikimizin de migreni tutmasına gerek yok."

Genevieve'in sözleri yeterince soğukkanlıydı ama kız kardeÇinin omuzlarındaki gerginlik Ophelia'nın gözlerini kısmasına neden oldu.

Ancak Genevieve'in teklifini reddedemeden kızıl saçlı adam ağzından kaçırdı: "Burası perili değil, değil mi?"

Bay Mouton kızlara dönmeden önce, "Tanrı aşkına, Bay Lafitte," diye uyardı. "Özür dilerim, o buralı değil. Burada, küçük topluluğumuzda ne tür... varlıklara sahip olduğumuzun farkında değil."

Bay Lafitte dehşete düşmüş bir halde, "Ölü çağırma konusunda şaka yaptığınızı sanıyordum," diye karşılık verdi.

"*Dediğim gibi*," diye devam etti Bay Mouton. "Annenizin borçları. Gelip imzalamanız gereken birkaç belge ve konuşmamız gereken birkaç şey daha var. Bizimle kasabaya gelmek ister misiniz?"

Genevieve bir kez daha, "Ben giderim," dedi.

"Kimliğiniz var mı Bay Mouton?" Genevieve eşikten bir adım bile atamadan Ophelia zili çaldı. "Bizi kaçırmaya çalışmadığınızı nereden bilelim?"

Adam elini ceketinin cebine sokup bir kart çıkarırken bununla alay etti. Keten kağıda New Orleans Şehir Bankası'nın resmi mührü kabartılmıştı ve altında adı yazılıydı.

"Gördün mü, Ophie? Sorun yok," diye işaret etti Genevieve. "Git yatağına geri dön. Ben-"

"Ne yazık ki," diye araya girdi Bay Mouton, "ikiniz de bu mülkün eşit hissedarları olduğunuz için, ikinizin de benimle birlikte aşağı inmeniz gerekiyor."

Genevieve'in çenesi biraz sıkıştı ama başını salladı. "Kilitlemek için bize bir dakika ver o zaman."

Bay Lafitte, "Sanki biri buraya zorla girecekmiş gibi," diye mırıldandı, aynı anda Bay Mouton da, "Kapının önünde bir araba var. Bekleyeceğiz."

Ophelia antredeki masadan anahtarı almak için içeri geri çekildi. Adamın söyledikleri ve Genevieve'in tuhaf davranıÇları yüzünden midesine bir kurt düÇmüÇtü. Grimm Malikânesi'nin mali durumunda hiçbir sorun olmamalıydı. Mirasları, isterlerse üç mülk satın almaya yetecek kadar olmalıydı.

Ophelia derin bir nefes aldı ve anahtarı siyah ince çizgili eteğinin cebine sokmadan önce üç kez eline vurdu. GiriÇteki masanın üzerine bıraktığı siyah kadife kurdeleyi de aldı, yumuÇak buklelerine geçirip baÇının tepesine bir fiyonk bağladıktan sonra kurdelenin yanında duran bozuk paralardan birkaçını her ihtimale karÇı baÇka bir cebe attı.

Evin kapısını kilitledikten sonra ikisi birlikte uzun araba yoluna çıkıp kapıların önünde duran otomobile doğru ilerlediler. Gürültülü otomobilden kötü bir duman kokusu yayılıyordu ve Ophelia eldivenlerini cebinden çıkarıp ellerine geçirirken yüzünü buruÇturdu. Bay Lafitte yolcu tarafından dıÇarı çıktı, koltuğun arkasındaki metal kolu çekip öne doğru katlayarak iki kıza arkaya geçmelerini iÇaret ederken Çüpheci bir ifadeyle yaklaÇmalarını izledi. Ancak onlar daha içeri giremeden uzaktan bir at arabasının takırtıları duyuldu ve araç yaklaşırken hepsi döndü.

"Şimdi ne olacak?" Ophelia mırıldandı.

Orta yaşlı, donuk kahverengi saçlı bir kadın vagonun penceresinden dışarı eğildi. "Merhaba... Bir randevum var. Saat sekizde, Tessie Grimm ile. Burası onun evi, değil mi?"

Genevieve kadının gözlerinin içine baktı. "O öldü."

Kız kardeÇi Bay Lafitte'in isteksizce uzattığı ele dönüp arabaya tırmanırken Ophelia onaylamayan bir ses çıkardı.

Ophelia kadına döndü. "Özür dilerim ama tüm randevular iptal edildi. Henüz herkesi aramaya fırsat bulamadık."

Kadın şaşkınlıktan ağzı açık kalmış, bir eli acıma duygusuyla göğsüne gitmişti. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm, daha geçen gün onunla konuşmuştum-"

"Biz de öyle," diye bağırdı Genevieve arabadan.

"Kız kardeÇimin kusuruna bakmayın." Ophelia burnunu çimdikledikten sonra kadını el sallayarak gönderdi ve arka koltuğa, Genevieve'in yanına yerleÇmek üzere döndü. İkisi de yerlerini aldıktan sonra Bay Lafitte koltuğunu kaldırıp içeri girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

"İnsanlara karşı bu kadar küstah olmak zorunda mısın?" Ophelia fısıldadı.

Genevieve gözlerini devirdi ve minderli koltuğa geri gömüldü.

"Koltuklar rahat, değil mi?" Bay Mouton, Bay Lafitte ile arasındaki çubuğu ileri doğru kaydırırken retorik bir şekilde sordu. "Bu son model."

Ġki kız da cevap verme zahmetine katlanmadan ellerini kucaklarında düzgünce kavuÇturup pencerelerinden dıÇarı bakarak Grimm Malikânesi'nin arkalarında gözden kaybolmasını izlediler. Adamlar sonraki on dakika boyunca arabalar hakkında, muhtemelen Ophelia'nın hayatında duyduğu en sıkıcı sohbeti sürdürdüler, sonra ikisi de aniden sessizleÇti.

"Doğru o zaman." İki adam sürücü tarafındaki camdan dışarı bakarken Bay Mouton'un sesi alçaktı.

Bay Lafitte ürperdi. "Size *söyledim*. Duydum ki... ortaya çıkmış."

Ophelia arabanın arka koltuğunda kayarak kendini Genevieve'in sıcak tarafına yasladı ve dıÇarıya bakabildi. Boğazındaki madalyon hemen titremeye baÇladı ama küçük pencereden görebildiği tek Çey bir insan kalabalığıydı. Genevieve ona baktı ve omuz silkti.

Bay Mouton, "İnsanların bu söylentilere inanacak kadar deli olduğunu düşünmüşümdür hep," dedi. "O kapılardan giren aptallar başlarına gelen her şeyi hak ediyorlar."

Ophelia baÇını sabah neminden camı yapıÇkanlaÇmıÇ pencereye yasladı ve onların seslerini duymazdan geldi. Çok yorgundu. Ve daha da kötüsü, endişeliydi. Bankanın evlerine birini göndermesini gerektirecek kadar annesinin mali durumuyla ilgili ne sorun olabileceğini hayal bile edemiyordu. Annesi her zaman mal varlıklarının uzun zamandır ödendiğini, tek masraflarının arazinin bakımı ve günlük yaşam masrafları olduğunu ima etmişti. Elbette bu, zaman zaman para sıkıntısı çekmedikleri anlamına gelmiyordu. Hâlâ büyük ölçüde annelerinin işine ve New Orleans halkının kapılarına getirdiği düzenli gelire bel bağlıyorlardı.

Bir an için, ödemeleri gereken bir tür veraset vergisi olup olmadığını merak etti. Mülkü kendi adlarına geçirmek için değerli eÇyalarını rehine koymak zorunda kalıp kalmayacaklarını. Birkaç parça mücevher ve annesinin topladığı bazı antikalar dışında, Ophelia Grimm Malikânesi'nde satmaya değer bir şey düşünemiyordu. Sahip olduğu en değerli şey boynunda asılı duruyordu.

Sanki düşüncelerinin nereye yöneldiğini biliyormuş gibi madalyon yeniden titreşmeye başladı. Altın kolye nesillerdir ailesindeydi ve onu takan kiÇiye bağlayan güçlü bir sihirle büyülenmiÇti. Annesi her zaman onun kendisine en zor zamanlarında rehberlik ettiğini ve bir gün Ophelia'ya da rehberlik edeceğini iddia etmişti.

Ophelia kolyeye baktı, baÇparmağını dıÇ kabuğunun kabartmalı, damask deseninin üzerinde gezdirdi, kıpkırmızı mücevher ön taraftaki merkeze yerleÇtirilmiÇti. Kolyeyi ters çevirdi ve arkasına kazınmıÇ tanıdık kelimeleri okudu: *Kalbinin sesini dinle.*

Neredeyse homurdanacaktı. Söylemesi yapmaktan çok daha kolay olan klişe bir cümleydi bu. Tırnağını madalyonun kopçasına geçirerek açmaya çalıştı. Kımıldamadı. Annesi, Ophelia'nın içinde ne olduğunu görmek istediği onca zaman yalan söylememişti.

"Kıpırdanıp duruyorsun," diye mırıldandı Genevieve yanında, dalgın dalgın mükemmel manikürlü tırnaklarını karıştırırken.

Ophelia kız kardeşine baktı. "Ben gerginim. Sen de değil misin?"

Genevieve ellerini tekrar kucağına bıraktı ve yüz ifadesini Ophelia'dan gizleyerek pencereden dıÇarı baktı. "Her şey yoluna girecek."

Ophelia gözlerini kıstı. "Bildiğin bir şey mi var?"

Genevieve cevap veremeden araba sağa doğru savruldu ve Ophelia, Genevieve'in yan tarafına doğru kaymaya baÇladı.

"İşte buradayız," diye duyurdu Bay Mouton. "New Orleans Şehir Bankası."

5

DURUM

"Ben... anlamıyorum."

Bay Mouton ya durumu Ophelia'ya üçüncü kez açıklamak zorunda kalmanın verdiği hayal kırıklığıyla ya da Ophelia'nın olanları kavrayacak zekâya sahip olmadığına inanmaya başladığı için tekrar iç çekti.

Öne doğru eğilip boştaki eliyle önündeki belgelerin kalın mürekkeple yazılmış kelimelerini işaret ederken kravatıyla oynuyordu. "Anneniz bu yılın başlarında malikânenin ödemelerini yapmayı bıraktı. Kendisi toplumumuzun büyük bir parçasıydı ve New Orleans'ın kederli aileleri için ne kadar çok şey yaptığının farkındayız. Bu tatsız kısmı mümkün olduğunca uzatmaya çalıştık, ancak banka iki ay önce haciz sürecini başlattı. Bugün, mülk bizim olana kadar son otuz gün için geri sayım başladı. İkinizin de durumdan haberdar olduğunuzu belirten bu belgeyi imzalamanız gerekiyor."

"Ama en başta neden kredi aldı ki? Grimm Malikânesi nesillerdir ailemize ait. Kız kardeşim ve ben hayatımız boyunca orada yaşadık ve bir kez bile bir tahsilat mektubu ya da-"

Masanın üzerinde duran belgede bir satıra iki kez dokunarak onun sözünü kesti. "Burada, kişisel kullanımı için malikanenin sermayesine karşı nakit kredi aldığı yazıyor. Faiziyle birlikte yaklaşık otuz beş bin dolar. Sadece beş binini geri ödemiş. Gördünüz mü? Bunlar çeklerin karbon kopyaları. "

Ophelia neredeyse bilinçsizce uzandı ve parmağıyla az önce iÇaret ettiği çizgiye bir kez dokundu, sonra ellerini tekrar kucağına bırakarak aralarındaki kâğıt parçalarını incelemeye devam etti. Adam ona tuhaf bir bakış attı ama zihni bu yeni bilgiyi işlemeye çalışırken onu görmezden geldi.

Bin dolarlık çeklerden üçü annesinin tertemiz el yazısıyla yazılmıştı. Ancak diğer ikisi... Ophelia gözlerini kıstı. Tessie Grimm'in imzasındaki birleÇik "S "lerin hafifçe titremesi, birinin onları taklit ettiğinin tek göstergesiydi. Bu haber karşısında garip bir şekilde sessiz kalan Genevieve'e bir bakış attı ama kız kardeşi ona dönüp bakmadı.

"Bunu durdurmak için ne yapabiliriz?" Ophelia talep etti. "Eğer haczedilmişse, bankadan geri satın alamaz mıyız?"

Bay Mouton cevap verirken bir cep saati çıkardı. "İkinizden biri önümüzdeki ay içinde o parayı bulamazsa, yapabileceğiniz bir şey olduğunu sanmıyorum. Yıkım tarihi çoktan belirlendi. Belediye bir süredir bu araziye -ve komşularınızın arazisine- göz dikmiş durumda. Daha modern konutlar, hatta belki turistler için bir ya da iki otel inşa

etmek istiyorlar. Benim tavsiyem, haklarınızı şimdi devretmeniz ve yaşamak için başka yerleri düşünmeye başlamak için kendinize bir avantaj sağlamanız olacaktır."

"O zaman senin tavsiyene ihtiyacımız yok," dedi Ophelia ayağa kalkıp sandalyesini arkaya itmeden önce. Çıkan sesten irkildi. "Hiçbir şey imzalamayacağız. Evimizi size teslim etmeyeceğiz."

Acıyarak başını salladı. "Hoşunuza gitse de gitmese de ev yıkılacak Bayan Grimm. Evrakları imzalamak sadece yasal bir formalite."

Bunun üzerine Ophelia masasının üzerindeki kâğıtları arakladı ve Genevieve sessizce onu takip ederek binadan çıktı. Kendisiyle ilgilenmesini isteyen öfkeli bir müÇteri yüzünden toplantılarına katılamayan Bay Lafitte, masasının önünden geçerken onlara kendini beğenmiÇ bir bakıÇ attı. Ophelia ona kaba bir jest yapmamak için kendini zor tuttu. Genevieve yine de direnmedi.

Ophelia dıÇarı çıktı ve kendisi, o adamlar ve banka arasına mümkün olduğunca mesafe koymak isteyerek sokakta hızla ilerledi.

"*Ophie*," diye seslendi Genevieve arkasından. "Yavaşla!"

Ophelia bir ara sokağa döndü, büyük bir tahta sandık yığınının arkasına saklandı ve yere doğru kayarken sırtını kirli tuğla duvara yasladı. Alnını dizlerine değdirerek nefes alıp verişini düzene sokmaya odaklandı ve can havliyle buruşuk kâğıtları tuttu.

Gölge Ses ona, *ailenin mirasını şimdiden yüzüstü bıraktığını ve daha başlamadığını* söyledi. *Duvara üç kez vur ve her şey yoluna girecek.*

O da itaat etti. *Bir, iki, üç*.

"Ophie," dedi Genevieve soluk soluğa, kendini içinde bulduğu pis sokağa burnunu kırıÇtırarak. "Ophelia, hadi bunu tartışalım. Durum hakkında kendimize karşı gerçekçi olmamız gerekiyor."

"Tartışacak bir şey yok." Ophelia'nın ses tonu acıyla doluydu. "Evimizi o dolandırıcılara teslim etmeyeceğiz. Çekleri görmedin mi? İkisinin imzası sahteydi, kim bilir başka ne yalanlar söylüyorlardır. Bunun olmasına izin veremem."

Genevieve sahte çeklerden bahsedilince dudağını ısırdı. "Ama eğer borçluysak... onların anlaşmasını kabul edip bundan kurtulmak daha iyi olmaz mı? Bu nihayet ayrılmak için bahanemiz olabilir, *seyahat etmek için!* Sonsuza kadar burada kalıp Grimm Malikânesi'ne bakmak zorundaymışsın gibi hissettiğini biliyorum ama... belki de bu bir işarettir."

Ophelia içten içe Genevieve'in muhtemelen haklı olduğunu biliyordu. Normal bir insan Grimm Malikânesi'nin yıkılışını kutluyor olurdu. Bir yanı bunun sonunda *özgür* olmak için bir fırsat olabileceğini kabul *ediyordu*. Ne de olsa bu *onun suçu* değildi. Yani, ailelerinin mirasının çöküşü için gerçekten suçlanamazdı. Ama bir başka yanı da, eğer bu mirası korumak için savaşmazsa, açık bir seçim yapmış olacağını biliyordu.

Ophelia başını salladı ve fısıldadı, "Başarısız olamam. Olmayacağım."

Grimm Malikânesi onların *eviydi* ve hayaller bir yana, Ophelia kendisini yetiştiren yerden ayrılmayı hayal bile edemiyordu. Annesini ve büyükannesini hissedebildiği son

yerdi. Onu *tanıyan* tek yer. Bedenini ve ruhunu. Teni ve kemikleri. Malikânenin tozu şu anda elbisesinin eteklerine yapışmış, kiri tırnaklarının altında, yaban güllerinin kokusu saçlarına sinmişti. Hayatının yirmi üç yılını gıcırdayan döşeme tahtaları arasında koşturarak, duvarları arasında saklambaç oynayarak, dolaplardan absent çaldıktan sonra salonda uyuyakalarak geçirmişti.

"O kadar kolay pes etmeyeceğim Genevieve," dedi, şimdi daha yüksek sesle, kendini yerden kaldırarak.

"Bunun neden *vazgeçmek* olacağını düşünüyorsun?" Genevieve talep etti. "Annemin senin için yarattığı kalıba sığmaya çalıÇarak kendini geri tuttuğunu neden göremiyorsun? Seni tanıyorum Ophie. Hayatının geri kalanında Grimm Malikânesi'nde kalmaktan daha büyük şeyler yapmak istiyorsun-"

"Ne *istediğimin* bir önemi yok." Ophelia başını salladı.

"Ama Ophie-"

"Tanrı aÇkına, Genevieve, *kes artık*," diye tersledi Ophelia, ses tonundaki zehre kendisi bile ÇaÇırmıÇtı. Ablasının aksine, Ophelia çok sık küfür kullanmazdı. Ama Genevieve'in iyimserliği sinirlerini yıpratıyordu. "Kendimi zar zor toparlıyorum ve senin de bu ayrılma ve seyahat saçmalığını sürdürmen hiç yardımcı olmuyor. Artık çocuk değiliz; düşüncesizce davrandığın ya da kararlarını enine boyuna düşünmediğin için hata yaptığında annem artık senin üzerine titremeyecek. Artık senin pisliğini *ben* temizleyeceğim."

"Senden hiçbir zaman pisliklerimi temizlemeni istemedim. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Bunu da halletmene yardım edebilirim. Neden *yardım etmeme* izin vermiyorsun*?*" Genevieve yalvardı.

"Nasıl yardım?" Ophelia meydan okudu. "Sahte çek düzenleyerek mi?"

Genevieve yüzünü buruşturdu. "I..."

"Biliyordum. Annemin el yazısını herkesten iyi bilirim, Vivi," dedi Ophelia. "Sen arkadaÇlarınla gezip tozarken ben hayatım boyunca onun notlarını ve büyü kitaplarını okudum. Böyle bir ayrıntıyı fark etmeyeceğimi mi sandın?"

"O anda doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım," dedi Genevieve, meydan okurcasına çenesini yukarı kaldırarak.

"Neden bana gelmedin?" Ophelia yalvardı. "Neden yardım istemedin? Ve o çekleri yazacak parayı nereden buldun?"

Genevieve gözlerini kaçırdı. "Parayı nereden bulduğum önemli değil. Önemli olan her şeyi halletmiş olmam, tamam mı? O zaman bize ihtiyacımız olan zamanı kazandırdım ama *şimdi* yeni bir başlangıç yapma fırsatımız var. Her zaman on adım önümüzde olacak bir sorundan kaçmaya çalışmayı bırakmak için."

"Parayı nereden buldun?" Ophelia bastırdı.

Genevieve'in yumrukları iki yana açıldı. "Neden bu işin peşini bırakmıyorsun?"

Ophelia başını salladı. "Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Demek istediğim de bu zaten; boyundan büyük bir işe kalkışırsan iyi niyetinin bir önemi kalmaz. Ve

sonra bunu düzeltmek benim işim olacak. Tıpkı şu anda içinde bulunduğumuz karmaşa gibi."

Genevieve'in yüzü Ophelia'nın sözleri karÇısında acıyla buruÇtu. Göz açıp kapayıncaya kadar topuklarının üzerinde döndü ve ara sokaktan kaçtı.

"*Cehennem*. Genevieve, bekle!" Ophelia arkasından seslendi.

Genevieve köÇeyi döndü ve gözden kayboldu. Ophelia kız kardeÇinin peÇinden giderken eteklerini topladı ama nemli koridordan çıkmayı baÇardığında Genevieve görünürlerde yoktu.

6

TRESPASSING

Saatler sonra Ophelia Çehrin sokaklarında dolaÇırken günün gelip geçtiğini fark etti. Genevieve'in kavgalarından kısa bir süre sonra bir at arabası bulmuÇ olması gerektiğine karar vermiÇ ve onu takip etmeden önce ikisini biraz yalnız bırakmanın iyi olacağını düÇünmüÇtü. Ne yazık ki kendini bu kadar tamamen düşüncelerine kaptıracağını tahmin etmemişti ve artık eve kadar yürümek zorunda kalmak istemeyeceği kadar geç bir saatti. Ama ikinci bir arabaya fazla para harcayacak durumda da değillerdi.

"Yarın gece kapıları açıyorlar," diye aniden sağından bir ses yükseldi. "Son yarışmada son yirmi yılın en çok can kaybının yaşandığını duydum. Rapor edilen ölüm sayısı yirmi yedi. Bu kötü bir alamet."

Ophelia döndüğünde iki genç adamın birkaç adım ötede durmuÇ, berber dükkânının giriÇindeki gazete tezgâhının önünde durmuÇ, baÇlarını gazeteye çevirmiÇ olduklarını gördü.

"Sadece yirmi yedi mi? Neredeyse yüz kişinin girdiğini sanıyordum?" dedi içlerinden biri.

Diğer adam omuz silkti. "Çoğu yarışmacı ölmeden önce pes eder. Zaten zeki olanlar bunu yapar."

Arkadaşı alay etti. "Akıllı olanlar ilk etapta girmezler."

İlk adam sigarasını yere atıp botuyla ezerken başıyla onayladı ve altındaki tuğlada küçük bir leke bıraktı. Kâğıdı kapattılar ve aceleyle sokağa çıkmadan önce yığının üstüne geri attılar.

Ophelia gazete standına doğru yürüdü, en üstteki gazeteyi açtı ve ilgilendiği makaleyi bulana kadar sayfaları karıştırdı.

23 EKIM: PHANTASMA, ŞEYTAN'IN MALIKANESI, NEW ORLEANS'A GELIYOR

Altındaki paragrafların kalın siyah baskısını taradı.

> *Yarışmanın sinsi ünü, ardında kan izleri bırakarak kıtayı terörize etmeye devam ediyor. Kabusların serbestçe dolaştığı bir yer, ancak büyülü bir ödül kazanma hayali katılımcıların gelmesini sağlıyor.*

Ophelia gazeteyi kolunun altına sıkıştırdı ve eve doğru yola çıktı. Bu doğru olamazdı. Şeytan'ın Malikânesi sadece bir söylentiydi, medya çılgınlığını körüklemek

ve daha fazla gazete satmak için bir eğlence kaynağıydı. Ama arabada Bay Mouton ile Bay Lafitte arasında geçen konuşma birden mantıklı gelmişti. Ve Ophelia'nın Genevieve'e yaptığı muamele yüzünden karanlıkta, tek baĢına, Ģeytanların oyun oynamak için ortaya çıktığı saatlerde eve yürümek zorunda kalması doğru olacaktı. Tam da kasabaya sinsi, şeytanlarla dolu bir cazibe merkezi geldiği sırada.

Eve doğru ilerlerken hızını artırdı. Sokaklar beyaz, pembe ve yeşil tonlarında boyanmış, her biri en az iki katlı, cumbalı pencereleri ve parlak renkli kapıları olan sundurmaları olan evlerle doluydu. Grimm Malikanesi'nde kalacağını hep biliyordu ama bazen kendini şehirde, Fransız Mahallesi'ne yakın, her sabah kafelere ve her öğleden sonra kitapçıya yürüyerek gidebileceği pastel yeşil bir evde hayal ediyordu. Ama annesi ölmüştü ve bu hayali de artık yerin iki metre altına gömülmüştü.

Annenizin sizin için yarattığı bir kalıba sığmaya çalışırken kendinizi geri tuttuğunuzu neden göremiyorsunuz?

Genevieve'in sözlerini zihninden silkeledi.

Her şey yoluna girecek, dedi kendi kendine.

Şehrin dışındaki ana yolda ilerlerken nefes alıp verişini düzene sokmaya odaklanmıştı, saplantılarının burada, karanlıkta tek başına zihnini ele geçirmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Kafasında dakikaları saydı, Grimm Malikânesi'nin ön kapısına varmasına sadece otuz altı dakika kaldığını biliyordu. Ancak yolda beş dakika bile ilerleyemeden, göz ucuyla hayalet mavisi bir parıltı yakaladı.

Ophelia olduğu yerde durdu. Burası eski katedralin olması gereken yerdi ama ani sis yüzünden şeklini seçemiyordu. Annesinin ilk kuralını çiğnediğinde kalbi göğsünde gümbürdedi; gözlerini kısarak karanlığa baktı. Görünüş'ü göremiyordu ama havadaki hafif titreşimin kollarındaki eti hafifçe titretmesinden orada olduğunu biliyordu.

Kapılara yaklaştı, mavi parıltıyı aradı, topuklu botları meşe yaprakları ve meşe palamutları üzerinde çıtırdıyordu. Ellerini kapıların parmaklıklarına dayadı ve parmaklıklar paslı bir gıcırtıyla açıldığında kendini öne doğru savrulurken buldu. Kendini çabucak toparladı ve demirlerin arasında açtığı çatlaktan geçerken ellerini eteğine sildi.

"Alo?" Ophelia fısıldadı. Zihninin gerisinde annesinin azarlayan sesini duyar gibi oldu. Karanlığa bakmaması gerekiyorsa, kesinlikle onunla da konuşmaması gerekiyordu.

Ama görünürde bir Hayalet yoktu. Gitmek için döndü. Tuhaf. Orada bir şey olduğuna yemin etmişti-

"Beni görebiliyor musun?" diye sordu küçük, cırtlak bir ses.

Ophelia sesin geldiği yöne baktı ama orada hiçbir şey yoktu. Annesi Öteki Taraf'taki Hayaletleri dört kategoriye ayırmıştı: Hortlaklar, Görünüşler, Öfkeliler ve Hayaletler. Liste uzadıkça, varlıkların yetenekleri daha güçlü ve daha öngörülemez hale geliyordu. Ophelia hafifçe saydam olan her varlığın sadece sıradan bir Görünüş olduğunu biliyordu - henüz öbür tarafa geçmemiş ölmüş bir ruh. Diğer tüm varlıklar daha katıydı

ve normal Görünüşler'in aksine görünüşlerini çeşitli şekillerde değiştirebilme yeteneğine sahiptiler; bu varlıklar yalnızca toprağa verildiklerinde göründükleri gibi görünebiliyorlardı. Yine de hepsi *görünür* olmalıydı. En azından onun için.

"Seni göremiyorum ama duyabiliyorum," diye cevap verdi Ophelia, sesi temkinliydi.

"Beni eğlendirmek için mi buradasınız?"

"Hayır," diye cevapladı Ophelia, havadaki enerji değişirken nefesi kesildi. Daha önce hafif bir titreşim olarak hissettiği enerji şimdi sıcak, ağır bir parazit olarak tenine yerleşmişti.

Bu bir çeşit tuzak mı?

Ophelia tökezleyerek kapılara doğru geri döndü.

"Neden olmasın?" diye dudak büktü ses. "Sıkıldım. Oyun oynayabiliriz."

Ophelia tekrar reddetmek için ağzını açtığında boğazındaki madalyon aniden olağandışı titreşimlere başladı. Uzaklardan bir yerden gelen ayak sesleri yaklaşıyordu.

"Burada olmamalısın," dedi yeni ve çok daha derin bir ses sisin içinden.

"Uh-oh," diye fısıldadı ilk Görünüş, enerjileri bir an sonra kaybolmadan önce.

Ophelia yutkundu. Diğer Görünme gibi bu yeni yabancıyı da göremiyordu ama *hissedebiliyordu*. Ve çok daha farklı hissediyordu.

Yaklaştıkça, parazit tenine daha da yayıldı, her çıplak santimini okşadı, kollarında ve bacaklarında tüylerini diken diken etti. Ve... diğer şeyler de... sinir bozucu sıcaklıktan dolayı canlanmaya başladığında, öfkeyle kızardı ve kollarını göğsünün üzerine sarmak için acele etti.

"Kayboldunuz mu?" diye sordu ikinci yabancı, ses tonunda biraz mizah vardı.

Eğer karanlık sana bakarsa, sakın arkana bakma. Ama kendine engel olamıyordu. Bir şey onu yerinde kalmaya zorluyordu.

"Hayır mı?" diye fısıldadı.

Daha da yaklaştıklarında yabancı, "Bundan çok emin gibisin," diye takıldı.

Gözlerini bir kez daha kısarak karanlığa baktı, bir adım daha atmaya çalıştı ama sanki önünde görünmez bir duvar vardı ve onu geri itiyordu.

"Bu da ne...?" diye merak etti yüksek sesle.

"Bu arazide koğuşlar var," diye açıkladı derin ses. "İzinsiz girişiniz onları uyandırmış gibi görünüyor. Size izin verilmedikçe daha fazla giremezsiniz."

"Vampir gibi mi?" diye şaka yaptı ama sözlerinde bir ciddiyet de vardı.

"Daha önce kiminle konuşuyordun?" diye soran yabancının sesindeki gülümsemeyi duyabildiğine yemin edebilirdi.

"Bir Hayalet gördüğümü sandım..."

Sağ kulağının yanında aniden bir nefes fısıltısı duyuldu. "*Boo.*"

Ophelia, yabancının enerjisinin vücudunun ön tarafına baskı yaptığını ve kızarmasını daha da derinleĢtirdiğini hissedince sıçradı.

Önündeki boşluğa bakarak, "Hayaletler böyle baş belasıdır," diye mırıldandı.

"Kimsin sen?" diye sordular, sanki o hiç konuşmamış gibi, ses tonu öncekinden daha ciddiydi. "Çok tanıdık geliyorsun..."

Ophelia iç çekti. Gözleri onu neredeyse Tessie Grimm'in ikizi yaptığına göre, New Orleans Hayaletleri'nin kendisine bunu söylemesine alışmaya başlaması gerektiğini düşündü.

"Şey, sizi göremiyorum," dedi onlara. "Bu yüzden aşinalık konusunda herhangi bir fikir veremem."

"Çok kötü," dediler. "Benim olağanüstü yakışıklı yüzümü gerçekten kaçırıyorsunuz."

Gülme isteğine karşı koydu. "Bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım."

O sırada yanağına hafifçe bir şey değdi. "Angel..."

Kaşları çatıldı. "Oh, hayır, ben bir-"

"Adın ne?" diye sözlerini kestiler, yeni bir çaresizlikle sordular.

Ophelia nedenini bilmiyordu ama onlara cevap vermek, adını birine -ya da belki *yeni bir şeye-* söylemek istiyordu. Birisi onunla ilgileniyor, tıpkı hayalini kurmaktan hoşlandığı gibi kalbini hızlandırıyordu. Ama cevap vermeye cesaret edemedi. Bu bir fantezi değildi. Hayır, bu çok gerçekti. Ve bazı yerlerde, bazı türden varlıklar için isimlerin, onları özgürce veremeyecek kadar büyük bir güce sahip olduğunu biliyordu.

"*Senin* adın ne?" diye karşılık verdi.

"Aferin kızıma." Övgülerine rağmen ses tonlarındaki bir şey hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Buraya gizlice girmeye çalışan turistlerden çok daha zeki görünüyorsun. Yine de karanlıkta tek başınasın. Karanlıkta ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Karanlık, eylemleriyle aydınlıkta yüzleşemeyecek kadar korkak olan insanlar içindir," diye otomatik olarak yanıt verdi. Bu annesinin sık sık söylediği bir sözdü.

Yabancı uzun bir süre sessiz kaldı, cırcır böceklerinin cıvıltısı gecenin tek sesiydi. Ophelia kendisini hâlâ saran o belirgin sıcaklık olmasa, onların gitmiÇ olup olmadıklarını merak etmeye baÇlayabilirdi. Ve bu sıcaklığın güzel bir his olduğunu düÇündüğü için aklını kaçırıyor olması gerektiğini biliyordu. Orada biraz daha kalmayı, tamamen, umutsuzca yalnız kalmamayı istediği için.

"Acele etmeli ve ait olduğun yeri bulmalısın," dediler sonunda, ses tonlarında biraz da uyarı vardı. "Burası olmak isteyeceğin bir yer değil."

"O zaman neden buradasın?" diye sordu. "Ve sen kimsin? Neden seni göremiyorum?"

"Bunların hiçbiri doğru sorular değil."

Gözlerini önündeki boş alana dikti. "Neymiş o?"

"İnsan buradan nasıl kaçar?" diye fısıldarlarken yabancının nefesi kulağının dibindeydi.

Bu sözler üzerine kalbinin göğsünden fırlayacağına yemin etti ama yine de zihnindeki uyarı zillerine kulak asmadı, ayakları sağlam bir şekilde yerinde durdu. Çok

ilgisini çekmişti. Az önce çenesinde hissettiği dokunuş şimdi çene çizgisi boyunca, boynunun yanından aşağıya, omzunun kıvrımına doğru ilerliyordu ve titredi.

"*Kaçmakla* ne demek istiyorsun?" diye homurdandı.

"Nerede olduğunu bildiğini sanıyordum?" diye sordu ses.

"Burası eski katedral değil mi-" diye başladı ama cümlesini tamamlayamadan farkına vardı. Sonunda kendini sıyırıp kapılardan geri çıkmak için çabalarken yabancıdan sessiz bir kahkaha geldi.

Koğuşlar. Kayıp kilise. Daha önce arabada yanlarından geçtikleri kalabalık. Fısıldanan söylentiler. Haber makalesi.

Sanki farkına vardığı şey gözlerini örten bir perdeyi kaldırmış gibi, gözleri sisin içinden görüntüyü nihayet seçene kadar geriye doğru adım attı.

Felaket bir Gotik malikane.

Araba yolunun başlangıcında duran ferforje kapılar en az yirmi ayak yüksekliğindeydi. Parmaklıklar dikenli metal sarmaşıklarla örülmüş ve oniks güllerle süslenmişti. Sol kapının üzerinde metalle "PHAN" harfleri yazılmıştı, iki kapının ayrıldığı yerde ortada bir "T" vardı ve sağ kapının üzerinde "ASMA" yazıyordu.

Phantasma.

Şeytan'ın Malikanesi. Karanlıkta fısıldanan söylentilerde ve akıldan çıkmayan ibretlik hikâyelerde sıkça bahsedilen bir yer.

Daha önce meraklı turistlerle dolup taÇan kapıların ardında, Ophelia'nın Çimdiye kadar gördüğü en geniÇ malikâne duruyordu. Grimm Malikânesi'nin kütüphanesinde mum ışığında okuduğu Gotik fantezi romanlarından fırlamış gibiydi; gökyüzünü iğneler gibi delen tehditkâr siyah kuleleri, doğu ve batı kanatları o kadar uzundu ki, bir insanın kaybolmadan orada nasıl yaşayabileceğini anlayamıyordu. Tüm dış cephe obsidyen rengindeydi, o kadar karanlıktı ki ön taraftaki araziyi kaplayan canlı meşeler bile renklerini kaybetmiş gibiydi.

"Evine git," diye öğüt verdi yabancı. "Şeytanların evi senin gibi bir melek için uygun bir yer değil."

Ona *melek* demeye devam etmeleri, onunla alay ettiklerini düşünmesine neden oldu.

Ve belki de onların uyarılarına kulak verip uzaklaşmalıydı. Belki de olduğundan çok daha fazla korkmalıydı. Ama tek düşünebildiği, şimdilik yalnız olmadığı ve bu duyguyu olabildiğince uzun süre yaşamak istediğiydi.

"Burada sıkışıp mı kaldın?" diye sordu.

Cevap yok. Bunu evet olarak kabul ederdi.

"Size yardımcı olabileceğim bir yol var mı?" Yabancıdan yayılan sıcaklığın on kat arttığına yemin etti.

Sonraki sözleri yavaş ve kasıtlıydı. "Gerçekten bilmek istiyor musunuz?"

"Sordum," diye belirtti. "Bu benim işim. Görünüşlere yardım etmek yani."

"Peki ya bana yardım etmek sana zarar verecekse?" diye sordu yabancı. "O zaman yine de bana yardım etmeye istekli olur muydun?"

Ayakları onun yerine karar vermeden önce bir an daha orada durup düşündü. Dalga geçsin ya da geçmesin, yabancı haklıydı - gitmesi gerekiyordu. Kendisiyle bu yer arasına mümkün olduğunca mesafe koymalıydı.

Uzaklaşırken, son bir boğucu fısıltı duydu.

"Bir kalp ve bir anahtar beni özgür bırakır," dedi. "Ama umarım bir daha karşılaşmayız meleğim."

7

YALNIZ

YaklaÇık yirmi dakika sonra Ophelia hâlâ yabancının son sözlerinin etkisinden kurtulmaya çalıÇıyordu.

Ama umarım bir daha karşılaşmayız meleğim.

Katedralden -daha doğrusu Phantasma'dan- Grimm Malikânesi'ne kadar olan iki millik yürüyüş genellikle manzaralı olurdu. Şehrin dışına çıkan yol canlı meşe ve pikan ağaçlarıyla kaplıydı, devasa evler onların ötesinde, yolun gürültüsünden uzakta oturuyordu. Bataklık otları ayak basılmayan her yerde filizlenirdi ve havanın hâlâ ilkbahardan kalma manolyaların hatırasını taşıdığına yemin edebilirdi. Ancak bu gece gölgeler ve paranoya Ophelia'nın hoş bulabileceği her şeyi bastırıyordu. Çok geç saatlere kadar dıÇarıda kalmıÇtı ve yabancının varlığının yarattığı statik hissin dağılması endiÇe verici bir zaman alıyordu.

Eğer beş dakika içinde eve dönmezsen, Grimm Malikânesi yerle bir *olacak,* diye fısıldadı Gölge Ses kafasının içinde.

Omuzları bu meydan okuma karşısında gerildi. Beş dakika yeterli bir süre değildi. Mantıken, sadece düşünceleriyle böyle bir felakete yol açmasının mümkün olmadığını biliyor olması da önemli değildi, yine de hızlandı.

Beş dakika içinde geri dönmezsem hiçbir şey olmayacak, kendini azarladı. *Gölge Ses gerçek değil.*

Ama bunu kendine kaç kez söylediğinin bir önemi yoktu. Müdahaleci düşünceler her zaman kendi zihnini bir hain haline getirmeyi başarıyordu .

Kalbi yerdeki ayak seslerinden daha gürültülü atmaya başlamıştı. Grimm Malikânesi'nin kapılarının çok uzakta olmadığını gösteren gül çalılarını geçerken yumrukları iki yanında sıkılaştı.

Tik, tak. Tik tak. Tik tak, Gölge Ses çağırdı.

Son iki dakika geri sayarken yutkundu, kendini koşmaya zorlarken gözlerinin arasında bir basınç oluşuyordu. Yola düşen bir dala takılıp düştüğünde kapıdan sadece kısa bir mesafe uzaktaydı. Kendini yakalamak için ellerini önüne doğru iterken avuçlarından mavi kıvılcımlar fışkırdı. Ancak bastırdığı sihrinin ilk görüntüsüne şaşıracak zamanı yoktu.

Tik, tak. Tik, tak. Tik, tak. Tik, tak. Tik, tak. Tik tak.

Bacakları eteklerine dolanmıştı, yerde çırpınırken panik onu ele geçirdi. Dönerek sırt üstü yuvarlandı ama zamanı dolmak üzereydi. Cırcır böcekleri cıvıltılarını keserken, vücudu kendi belirlediği zaman aralığını kaçırdığı için korkuyla sarsıldı. Eteklerini tutarak ayağa fırladı.

Koş.

Elleri iki yanında toplanmıştı. Hayır. Bu sefer direnecekti. Titrek bir adım attı, sonra bir adım daha. Yakındı, çok yakındı.

Çabuk.

Dondu kaldı. Başını yavaşça çevirerek arkasına baktı ve sinir bozucu sesin kaynağını bulmak için karanlığı taradı.

Hiçbir şey yoktu.

İleri doğru bir adım daha attı.

Çıtırtı. Topuğunun altında bir dal kırıldı.

Tam bir depar atması için tek gereken buydu, yolun son kısmında hızla ilerlerken gölgeler yolundan dağılıyordu. Hiç yoktan koşarken aptal gibi görünüyor olmalıydı ama Grimm Malikânesi'nin kapılarına yaklaştıkça göğsündeki sıkışma gevşemeye başladı.

Otuz saniye daha, diye uyardı Gölge Ses.

Lanet okudu ve sağa saptı, nemli çimenleri kesti, koşarken botları çamurda ezildi. Malikânenin araba yoluna açılan ferforje kapıya avuçlarını açarak çarptı, kapılardan biri ardına kadar açıldığında metalik bir çınlama duyuldu. Kapı direklerinin etrafını saran gül sarmaşıklarının dikenleri avuçlarını kesti ve sığ yaralardan kan akmaya başladı. Kendini araba yolundan aşağıya ve ön verandaya doğru iterken acıyı düşünecek zamanı yoktu, anahtarı için elbisesinin ön cebini yokladı.

On, dokuz, sekiz.

Anahtarı bulmaya çalışırken damarlarında bir adrenalin dalgası daha dolaştı, kanlı elleri ona engel oluyordu. Sonunda anahtarı cebinden çıkardığında, kilide sokup kapıyı iterek açarken elleri titriyordu. Tökezleyerek eve girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Kilitleri çevirirken üzerlerine kan bulaşmıştı ama kapı sağlam bir şekilde tutturulduktan sonra çerçeveye yaslandı ve kalp atış hızını sabitlemek için büyük nefesler yuttu.

Çok yakındı.

Sesi duyunca gözlerini sıkıca kapattı. Sadece zihnindeydi. Her zaman sadece zihnindeydi. Ellerine, avuçlarını kaplayan kıpkırmızıya baktı. Bu görüntü, özünde içgüdüsel bir tepki yarattı. Annesinin oturma odalarındaki cansız bedeninin görüntüleri zihninde titreşti. Genevieve'in kız kardeşine sokakta o kadar duygusuzca bağırdıktan sonraki yüzünün resimleri.

Kanın yıkanması gerekiyordu. Ellerine bulaşmasına dayanamadı.

Koşarak mutfağa giderken ayağı takıldı ve lavaboyu doldurmak için musluğu açtı. Çabasıyla porselen pembeye dönerken dikenlerin batmasına aldırmadan avuçlarındaki kanı temizlemeye başladı.

"Çıkmasını istiyorum," diye hıçkırdı. "Çıkması lazım."

Kanadığın için kendini asla kötü hissetme, Ophelia. Annesinin sesi şimdi ona geri geliyordu. *Kanamak hayatta olduğun anlamına gelir.*

Boğazına bir hıçkırık takıldı ama yutkundu. Cildi yıkanmış kan kadar kırmızı ve kızgın olduğunda, ellerini kurutmak için elbisesinin eteklerine sildi.

"Genevieve?" diye seslendi, sesi çaresizlikten titriyordu. "Genevieve? Neredesin? Seninle konuşmam gerek. Lütfen."

Tek cevap, karanlığın içinden gelen kendi sesinin yankısıydı. Merdivenlere doğru ilerledi, ikişer ikişer çıktı, sonunda Genevieve'in kapısına ulaştığında nefesi kesilmişti. Kapıyı çaldı.

"Vivi, *lütfen*. Özür dilerim. Lütfen, beni yalnız bırakma."

Cevap yok.

Kız kardeşinin kapısının önünde yere çöküp dizlerini göğsüne çekerken gözlerinin kenarları yaşlarla doldu.

"Lütfen," diye fısıldadı son bir kez. "Çok yalnızım."

Sonunda ayağa kalktı ve kendi odasına doğru yol aldı, kendini yatağa atmadan önce yıkanmak ve üzüntüsünden arınmak için zaman ayırdı. Gece yarısını geçene kadar uyuyamadı ve şafağı haber veren çan sesleriyle uyandığında bir şeylerin çok yanlış gittiğini anladı.

Ophelia'nın ilk kontrol ettiği yer Genevieve'in odasıydı. Hiçbir şey ters görünmüyordu ama yine de kız kardeşinin dekor teması *dağınıklık* olduğunda bunu söylemek oldukça zordu.

Genevieve'in kütüphanede olabileceğini düşünen Ophelia o gün için giyinip aşağıya indi. Girişteki masanın üzerinde küçük ve pembe bir şey gözüne çarptı; bir zarf. Eve aceleyle girerken gözden kaçırmış olmalıydı. Ön yüzünde Genevieve'in zarif el yazısıyla adı yazılıydı. Mektuba doğru koştu ve yırtarak açtı, uyandığından beri vücudunu karıncalandıran önsezi kreşendoya ulaşmıştı.

Sevgili kardeşim,

Ayrılmamın bu kadar aceleye gelmesini istememiştim ama dünkü konuşmamızdan sonra artık işlerin bu şekilde yapılması gerektiğini anlıyorum. Söylediklerinizi... Planlarımı size önceden söylersem beni durdurmaya çalışacağınızı biliyordum. Bu yüzden, sen bu mektubu bulana kadar ben gitmiş olacağım. Annemi o tabutta görmek benim için neredeyse katlanılamayacak bir şeydi, ama seni geleceğin için hiçbir umut olmadan görmek benim için yaşayamayacağım bir şey. Her şey planladığım gibi giderse, en geç iki hafta içinde döneceğim.

Bırak da bir kez olsun yükü ben taşıyayım.

Tüm kalbimle,

Genevieve

"Ben ne yaptım?" Ophelia karanlığa doğru fısıldadı.

Ophelia mektubu ön cebine tıktı ve kendini merdivenlerden yukarı attı. Genevieve'in odasına doğru ilerledi ve bu kez daha önce fark etmediği Çeyleri fark etti. Yatağın üzerine serpiştirilmiş ve şifonyerden dışarı fırlamış giysiler ya da makyaj masasının üzerine saçılmış ıvır zıvırlar değildi - bunların hepsi normaldi. Genevieve'in bavullarının yokluğu, kız kardeşinin evden asla onsuz çıkmadığını bildiği kayıp mücevher parçaları ve masanın üzerindeki kırtasiye malzemeleriydi.

Genevieve gerçekten gitmişti.

Ophelia makyaj masasını ve çalışma masasını karıştırmaya, herhangi bir ipucu aramaya başladı. Çekmeceleri çekerek açtı, içlerinde yuvarlanan mücevherleri eledi. Odayı döşeme tahtalarına kadar didik didik etti. Ophelia'nın daha önce hiç görmediği bir broş ve bir tomar parayla birlikte, dolabın arkasındaki bir kalasın altına itilmiş günlüğü bulduğunda, omuzlarına bir ağırlık çöktüğünü hissetti.

Deri ciltli günlüğü saklandığı yerden çıkaran Ophelia arkasına yaslandı ve ortadaki yazılardan birine doğru çevirerek açtı.

30 Nisan

Bir mektup daha buldum. Sonuncusu hakkında annemle hâlâ yüzleşmedim ve onunla konuşmadan Ophelia'ya söylemek istemiyorum. Annemin zaten Ophie üzerinde çok fazla baskı kurduğunu hissediyorum ve bunun ona ne yapabileceğinden endişeleniyorum. Ayrıca, bunu Ophie'den sakladığımı öğrenirse Ophie'yle ilişkime ne olur diye de endişeleniyorum ama umarım bu hafta sonu seyahatinden döndüğünde annemden daha fazla şey öğrenebilirim. Ve umarım Ophie'nin bunu bilmesine gerek kalmaz.

X, Genevieve

Ophelia gözlerini sıkıca kapattı. Bu bir ihlaldi, bunu biliyordu. Yine de başka nereden başlayacağını bilmiyordu. Annesi gitmişti, Genevieve kayıptı -ve sırlar saklıyordu- ve Ophelia'nın zihnindeki karanlık yeniden uyanmaya başlamıştı.

Hayır, diye kafasının içindeki Gölge Ses'e çıkıştı. *Şu anda dikkat dağıtacak zamanım yok.*

Ophelia günlüğü biraz güçle duvara fırlattı ve sayfaların arasından bir Çey fırladı. Havada süzülen kâğıt parçasını yakalamak için elleri ve dizleri üzerinde ileriye doğru hamle yaptı ve elinde çevirdi. Bir gazete kupürü.

PHANTASMA: BU SONBAHARDA GELIYOR

"Hayır," diye fısıldadı. Günlüğü tekrar eline aldı ve bir kez daha açtı, Genevieve'in Şeytan Malikânesi hakkında bilgi toplamış olabileceğine dair başka işaretler bulmak için sayfaları karıştırdı.

Sararmış sayfaların arasına sıkıştırılmış daha fazla kupürü ortaya çıkardığında hissizleşti. Hepsini önüne yaydı ve makalelerin son birkaç *yıla* yayıldığını hemen fark etti.

Ophelia'nın nefesi kesildi.

Hayır. Olamaz.

Makalelerin her birini aceleyle bir, iki kez okudu ve olabildiğince çok bilgiyi ezberledi. Bazıları ürkütücü yarışmada ölen insanlar hakkındaydı; diğerleri ise yarışmayı yöneten Şeytan hakkında spekülasyonlar yapıyordu - hepsinden daha kalpsiz ve sinsi olduğu söyleniyordu. Kupürlerden biri, geçmişteki bir yarışmacının perili malikânedeki dehşeti detaylandıran bir röportajıydı. Gözlerini kısarak o yazının köşesine baktı ve kenarına karalanmış iki kelimeyi fark etti.

Gabriel'i bul.

Ophelia günlüğün sayfalarını çevirerek Gabriel adına dair bir iz aradı ve bazı sayfaların yırtılmış olduğunu fark etti. Sonunda Temmuz ayına ait bir girişinde durakladı.

23 Temmuz

Gabriel'i bulmaya yaklaşıyorum, bunu biliyorum. Annemin son zamanlarda sorularımdan şüphelenmeye başladığından şüpheleniyorum, bu yüzden geri çekilmek zorundayım. Ama bulgularım doğruysa, bir sonraki durağının neresi olacağını biliyorum.

X, Genevieve

Ophelia kendini toparladı, kupürleri tekrar günlüğün içine doldurdu ve odasına geri dönerken onu da yanına aldı. Toplanması gerekiyordu.

8

FİYAT

PHANTASMA'NIN BİRİNCİ GECESİ

Ophelia arabadan indiğinde madalyonunun kalp atıÇları hızlanmaya baÇladı. ġoför kapının önünde duran sirke bakarken ona Çüpheyle baktı. Genevieve'in dolabındaki tomardan aşırdığı paranın bir kısmını ona uzattı.

Yeniden bir araya geldiklerinde kız kardeşini boğmayarak ona borcunu ödeyecekti.

"Sağ ol," diye mırıldandı sürücü, Ophelia arka koltuktan eÇyalarını toplarken bacakları gergin bir Çekilde zıplıyordu.

Araba uzaklaşırken, Ophelia Phantasma'nın devasa kapılarının önünde birikmiş, büyülenmiş yerli halk ve turist kalabalığının arasından kendini iterek geçti. Ön tarafa doğru ilerlerken kendisine doğru birkaç ÇaÇkın bakıÇ fırlatıldı ama onları görmezden geldi. Şu anda düşünmek istediği tek bir kişi vardı ama kalabalığı tararken hayal kırıklığı bir taş gibi midesine oturdu.

Belki de yanılıyordu ve Genevieve buraya gelmemişti. Belki de tüm o kupürler sadece hastalıklı bir hayranlıktı. Ama içgüdüleri ona durumun böyle olmadığını söylüyordu. *Genevieve* ve *marazi* hiçbir zaman aynı cümleye ait olmamıştı. Ve en kötüsü de Ophelia'nın boğazındaki madalyondu.

Kalbinin sesini dinle.

Derin bir nefes aldı.

İnsan kalabalığının başında, kapalı kapıların hemen ötesinde, siyah ipek yelekli, uyumlu eldivenli ve silindir şapkalı, iyi giyimli bir adam vardı. Teni koyu, sıcak bir kahverengiydi; gözlerinin kenarları siyah göz kalemi ile çevriliydi ve göz kapaklarının üzerinde parıltılar vardı.

Dün geceki yabancı mı? diye merak etti. Ancak adam konuştuğu anda, o olmadığını anladı.

"Phantasma'ya hoş geldiniz," dedi ona doğru adım atarken. "Buraya girmek için mi geldiniz? Son çağrı on beş dakika içinde kapanacaktır."

"Birini arıyorum," diye açıkladı Ophelia. "Yirmi bir yaşında, altın sarısı saçlı ve cerulean gözlü bir kız. Benden çok daha kıvrımlı. Muhtemelen pembe bir şey giyiyordur."

Başını iki yana salladı. "Kimin girdiğini size söyleyemem."

"Lütfen, o benim küçük kız kardeşim. O burada değilse içeri girmeye hiç niyetim yok."

Kaşlarını kaldırdı, etkilenmemişti. "Kendimi tekrarlamama gerek var mı?"

"Peki ya Gabriel adında biri?" diye ağzından kaçırdı. "Burada çalışan biri mi? *Sen misin?*"

Adam ona baktı, *gerçekten* baktı ve kadının omurgasından aşağıya doğru sinir bozucu bir ürperti yayıldı.

"Hayır," diye cevap verdi sonunda. "Şimdi ya girin ya da vaktimi boşa harcamayı bırakın."

Başka seçeneğim var mı?

Derin bir nefes aldı. "Peki. Nasıl gireceğim?"

"Öncelikle, Phantasma'ya girmek bedava değildir," dedi, sesi prova edilmiş gibi bir tona kayıyordu. "Bedeli en büyük korkunuzdur."

Rahatlamış bir nefes aldı. En büyük korkuları çoktan gerçekleşmişti. Şimdi açıklayacağı hiçbir şeyin geçen haftanın üstüne çıkacağını düşünmüyordu.

"İkincisi," diye devam etti adam. "İçeri girerek, ne Phantasma'nın ne de herhangi bir çalışanının sınırları içinde meydana gelen herhangi bir şeyden sorumlu tutulamayacağını kabul ediyor ve yaptığınız tüm pazarlıkları en ince ayrıntısına kadar yerine getirmeyi taahhüt ediyorsunuz. Bu, tesislere girdikten sonra maruz kalabileceğiniz herhangi bir fiziksel veya zihinsel hasarı içerir, ancak bunlarla sınırlı değildir. Ayrıca, Phantasma sırasında, gerçek denemelerin kendileri *dışında*, herhangi bir zamanda, herhangi bir nedenle vazgeçebileceğinizi anladığınızı kabul ediyorsunuz. Denemeler dışında yapmanız gereken tek şey 'Ben, tam adınız, Phantasma'ya teslim oluyorum' demek ve oyundan atılacaksınız. Dokuz seviyeden birine başladığınızda, tek kurtarıcınız yardım çığlıklarınıza nezaketle cevap veren Şeytanlar olacaktır."

Ophelia arkasındaki kalabalığın sustuğunu fark etti. Onu izliyorlardı. Dikkatle.

"Phantasma'yı kazanmak için yarından itibaren her gece için bir seviye olmak üzere dokuz seviyenin tamamını tamamladıktan sonra buradan canlı olarak ayrılan son kişi olmalısınız. Denemeler gün batımında başlayacaktır ve geç kalırsanız diskalifiye olursunuz."

"Seviyeler neyi gerektiriyor?"

"Kendin görmen gerekecek." Kötü niyetle sırıttı. "Son olarak ve belki de hepsinden önemlisi, Phantasma'ya aşık olma riski size aittir."

Neredeyse homurdanacaktı.

"Hâlâ girmek istediğinize emin misiniz?" diye sordu.

Karnı belirsizlikle sıkıştı. Bu, fikrini değiştirmek için son fırsatıydı ama Genevieve'in cebindeki veda notunun ağırlığı çenesini kaldırmasına ve "Evet," demesine neden oldu.

"Tam adınızı söyleyin," diye talimat verdi adam, derinliksiz, obsidyen gözlerinde meraklı bir parıltı vardı.

Bir an durakladı, bir gece önce yabancının ona adını nasıl sorduğunu düşündü. Bu kez cevap verdi. "Ophelia Marie Grimm."

Adını söyledikten sonra adamın gözlerinin akının bir anlığına simsiyah olduğuna yemin etti ve havada bir elektrik akımı hissetti. Büyü.

"Bu biraz rahatsız edici olacak," diye uyardı.

Ophelia gözlerini sıkıca kapattı. Zihninin kenarlarında karanlık bir Çeyin süründüğünü hissederken burnundan nefes alıp vermeye odaklandı. Dumandan yapılma pençeli eller kafasının içinde geziniyor, anılarını ve en derin sırlarını bir dosya dolabındaki klasörler gibi karıştırıyordu. Ophelia ve annesinin kıÇ ateÇinin yanında birlikte kitap okudukları anıları karıÇtırdı. Ophelia'nın ilk kez çok fazla absent içtiği ve kokuşmuş sıvıyı çalışma odasının pelüş, safir halısının üzerine kustuğu anı. Devasa meşe ağaçlarının dallarına tırmandığı ve annesi onu akşam yemeği için içeri çağırana kadar süngerimsi, gri yosun yastıkların üzerinde uyuyakaldığı sahneler.

Bu çocukluk hayallerinin katmanlarının altında en büyük arzuları ve daha da derinlerde korkuları vardı. Yiyecek arayan pençeler en belirgin korkularından birkaçını sıyırdı - diri diri gömülmek, Genevieve'i kaybetmek, yalnız ölmek - ve ürperdi.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar çok sayıda olası korkusu olan birini daha önce hiç görmemiştim. Zihninizin gölgelerinde bu kadar karanlık dolaşırken uyuyabilmeniz bir mucize."

Dişlerini sıktı. Başka birinin bilinçaltının en karanlık kısımlarını görebileceği fikrinden nefret ediyordu. Duman aniden zihninin derinliklerine dalıp sonsuza dek gömülü olduğunu düşündüğü tek korkusunu ortaya çıkardığında, bir çığlığı bastırmak zorunda kaldı.

Gözlerini kırpıştırarak tekrar açtığında nefesi kesilmişti.

Adamın gözleri neşeyle parlıyordu. "Bu, yarışmayı senin için özellikle cehenneme çevirecek." Acımasız bir sırıtış. "Ve geri kalanımız için daha da eğlenceli olacak."

9

TERÖR

Eğer Ophelia Phantasma malikânesinin dıÇının görülmeye değer olduğunu düÇünüyorsa, içerisi de son derece ihtiÇamlıydı. Ön kapıya giden uzun araba yolunu yürümesi neredeyse on dakikasını almıÇtı ve ağır bavulları taÇımaktan kolları jelatin gibi olmuÇtu ama devasa vitraylı giriÇten içeri adımını attığında neredeyse durduğu yerde bavulları düÇürecekti.

Pencereler yerden tavana kadar uzanıyordu ve siyah beyaz mermer zeminle mükemmel uyum sağlayan ağır siyah kadife perdelerle örtülüydü. Duvarlar yeni kanın rengi olan süslü kırmızı duvar kâğıtlarıyla kaplıydı ve demir çivilerden yapılmış büyük bir avize, bir ortaçağ sabah yıldızı gibi tepesinde asılıydı. Önünde, fuayenin her iki yanında hilal-ay şeklinde aşağı doğru kıvrılan bir dizi oniks merdiven vardı.

Hâlâ şaşkınlık içinde kıvrımlı merdivenlerden birine doğru ilerlerken biri yoluna çıktı. Mavi bir parıltıyla sırılsıklam olmuş biri.

"Adın ne güzel kız?" diye sordu Hayalet, ağzının her bir köşesi sonsuz bir sırıtışla korkunç bir şekilde kesilmişti.

İç organları karnından dışarı düşüp yerde birikirken, Apparition'ın parçalanmış beyaz gömleğinin önünden kan fışkırdı. Ophelia boğazında safranın yükseldiğini hissetti ama dilini sertçe ısırdı.

Bu kadar uysal bir şeyle başa çıkamazsan Genevieve'i bulacak kadar uzun süre nasıl kalacaksın? Sıkı dur .

Parmaklarını bavuluna vurdu - bir, *iki, üç* - kendini Hayalet'in gözlerinin içine bakmaya ve sorularını yanıtlamaya *zorladı*. "Ben Ophelia Grimm. Grubumla içeride buluşmam söylendi."

"Hmm. Yemeğini kaybetmeyen ya da bayılmayan sadece beşinci yarışmacısın."

"Biri bayıldı mı?" Ophelia onlara kendisinin de bayılmaya ne kadar yakın olduğunu söyleme zahmetine girmedi.

"Birçok kişi bayıldı," diye düzelttiler uğursuz bir kahkahayla. "Birkaçı kendini kirletti. Biri Phantasma'yı tamamen terk etti. İlk gece her zaman en az bir tane olur."

"İçlerinde benden üç yaş küçük bir kız var mıydı? Altın-kahverengi saçlı-"

Görünüş başını salladı. "Sizin grubunuz dışındaki yarışmacıların isimlerini açıklayamam. Şimdi, gelin."

Ophelia sıkıntıyla içini çekti ama yine de onları orta koridorda, merdivenlerin kemerinin altından takip etti ve büyük bir kapıdan geçerek yirmi kadar kiÇinin beklediği resmi bir odaya girdi. Hiçbiri Genevieve değildi.

Senkronize bir şekilde ona doğru döndüler; bazıları onu merakla, bazıları ise bakışlarında daha sinsi bir şeyle süzüyordu.

Yanındaki Hayalet, "Siz son grupsunuz," diye duyurdu. "Size kendi odalarınızdan oluşan bir koridor tahsis edildi. Akşam yemeği her gece alacakaranlıktan bir saat önce servis edilecek ve ilk seviye yarın *tam* gün batımında başlayacak. Yedinci seviyeyi tamamlamadan önce grubunuzun malikânedeki kanadından çıkarsanız, yarışmadan diskalifiye edilirsiniz. İyi şanslar."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Ophelia.

İlk Görünüş tek bir kelime daha etmeden göz kırparak gözden kayboldu ve yerine hızla bir başkası belirdi. Bunun boynunda o kadar derin bir kesik vardı ki, kafası zar zor tutturulmuştu.

Yeni Hayalet, "Kanadınız dördüncü katta olacak," dedi. "Beni takip edin."

Ophelia, fuayeye geri götürülüp sağ taraftaki merdivenden yukarı çıkarılırken yabancılardan oluÇan kalabalıkla birlikte yürüdü. Sonra bir kat daha çıktılar. Ve bir kat daha. Dördüncü kata vardıklarında çoğu bitkin düÇmüÇtü.

"Pekâlâ, burada neyimiz var?" diye sordu bir adam, grubun geri kalanından ayrılıp Ophelia'nın yanında oyalanırken. Uzun boylu ve sırık gibiydi, kaymaktaÇı teni Ophelia'nınkinden daha açıktı, donuk kahverengi saçları yüzünden geriye doğru taranmıÇtı. "Ne tuhaf bir faresin sen öyle."

Ophelia burnunu kırıÇtırdı ama hiçbir Çey söylemedi, onu görmezden gelirse kendisini rahat bırakacağını umuyordu. Ama işe yaramadı.

"Kim olduğunu sanıyorsun da böyle bir şeye giriyorsun?" diye dürttü adam. "Kendini özel sanıyor olmalısın..."

"Ben de sana aynı şeyi soramaz mıyım?" diye tersledi.

"Bahse girerim sen-" diye söze başladı ama biri sözünü kesti.

Yumuşak bir ses, "Git başka bir yerde eşeklik yap, Cade," diye uyardı.

Cade'in dudakları tam bir küçümseme ifadesiyle diÇlerinin arasından sıyrıldı ama en azından itaat etti ve önden yürüyen baÇka bir adama yetiÇmek üzere oradan uzaklaÇtı. Ophelia kurtarıcısına döndü. Bu daha kısa boylu bir kızdı, keten saçları düzgünce arkaya taranmıÇ, elbisesi biraz yıpranmıÇtı. Onda tanıdık gelen bir Çeyler vardı ama Ophelia nedenini tam olarak kestiremiyordu.

"O en kötüsü," diye önerdi kız. "Seni etkilemesine izin verme. Ben Lucinda. Ama herkes bana Luci der."

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Ophelia belli belirsiz ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışarak sordu, ama gerçekten umursamıyordu.

"Kuzenler," dedi Luci, sesi neredeyse kederli çıkıyordu. "İkimiz de buradayız çünkü ailemiz biraz maddi *sıkıntıya* girdi."

"Ayrıntıları bilmeme gerek yok," dedi Ophelia. "Yine de beni onun suratına yumruk atma zahmetinden kurtardığın için teşekkürler."

Luci dudağını ısırdı. "Sen Ophelia Grimm'sin, değil mi?"

Ophelia derin bir iç çekti. "Evet, bu doğru. Şimdi izin verirseniz..."

Ophelia adımlarını hızlandırdı, Luci'nin yüzünde onun ani davranışı karşısında hafif bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Bir dizi büyük ahşap kapının önünde durmuş olan grubun geri kalanına ulaşmak için ilerlerken özür diler gibi görünmeye zahmet etmedi. Buraya arkadaş edinmeye gelmemişti. Kız kardeşini bulmak ve buradan defolup gitmek için buradaydı.

"Bu kapılardan girdikten sonra, oyunu kaybetmeyi seçmediğiniz sürece Phantasma'nın yedinci seviyesini tamamlayana kadar çıkamazsınız," diye duyurdu Hayalet. "Bu durumda derhal malikâneden çıkarılacaksınız. Odalarınız arka taraftaki dört koridor arasında bölünmüş durumda. Yemek alanı hemen içeride solunuzda. Oda numaralarınızı dikkatle dinleyin."

Hayalet art arda isimler ve numaralar söylemeye başladı. Hepsi birbirine karışmaya başlamadan önce birkaçını ezberlemişti. *Luci, oda 401. Cade, oda 402. Beau, oda 403. James, oda 404. Eric, oda 407. Charlotte, oda 412.*

Her yarışmacı ismini duyduğunda, diğerleri kendi aralarında herkesin neden burada olduğuna dair dedikodu yaparken, odalarını bulmak için çift kapıdan çıktılar. Luci ve Cade'in ailesi iflas etmişti, Eric'in ailesi de öyle. Beau'nun babası kısa süre önce bir seks skandalının ardından hapse atılmıştı. James'in karısı doğum sırasında ölmüştü. Charlotte tam bir muammaydı ama birisi cinayetin de işin içinde olduğu fikrini ortaya attı. Kısa süre sonra grubu sadece Ophelia kalana kadar azaldı ve Ophelia kimsenin kendi katılımıyla ilgili teorilerini dinlemek zorunda kalmayacağı için minnettardı.

"Ophelia," diye seslendi sonunda Hayalet. "Oda 426."

Ophelia durduğu yerden kıpırdamadı. "Bu yarışmada kaç grup var?"

Hayalet başını ona doğru eğdi. "Seninkiyle birlikte toplam dokuz tane var."

"Her birinde aynı sayıda yarışmacı var mı?"

Rehber başını sallayarak, "Hayır, bazılarında daha fazla, bazılarında daha az var. Siz gelmeden önce bu grubun bekleme odasında iki kişi vardı zaten. Şimdi giriyor musunuz, girmiyor musunuz? Son üye de geçene kadar buradan ayrılamam."

Ophelia kendini toparladı ve kapıları iterek geçti. Koridora adımını attığında Gölge Ses'in zihninin gerisinde kendini açtığını hissetti, ağırlığı bir şekilde daha ağır geliyor, şakaklarının zonklamasına neden oluyordu. Geniş koridorda nereye gideceğini gösteren herhangi bir işaret yoktu, sadece dört koridora ayrılan arka tarafa kadar yürüdü ve birini seçti. Sağ tarafındaki duvarda ahşap plaketi süsleyen *420* rakamının bulunduğu ilk odaya geldiğinde küçük bir gülümseme verdi.

Şanslı tahmin, diye fısıldadı Gölge Ses zihnine. *Tüm şansını çok erken tüketme...*

Ophelia koridorun ilerisinde kendi kapısını bulduğunda, en kötüsüne hazırlanarak dikkatle kafasını içeri soktu. Taştan bir hücre, yerde bir karyola, fareler... ama oda tamamen normal, hatta büyüleyiciydi. Sandıklarını geniş yatağın üzerine koydu ve ağırlıklarını dört kat merdivenden yukarı taşımaktan ağrıyan kollarını silkelerken rahat bir nefes aldı.

Desenli yorgan ve antika mobilyalar küçük mekânı ev gibi hissettiriyordu. İki komodinden birinin üzerinde eski bir yağlı lamba yanıyordu ve odanın uzak köşesinde, zemini kaplayan halının üzerindeki jakarlı desene uyan iğrenç pembe bir berjer koltuk vardı. Sandalyenin yanında duran kitaplığa doğru yürüdü ve rafları süsleyen tuhaf kitaplara ve ıvır zıvırlara baktı. Kitaplardan birini yerinden çekmek için uzandığında bir tıkırtı duyuldu ve rafın tamamı öne doğru kaydı.

"Dokunduğum ilk şey, ve bu bir tür hile... sadece benim şansım..." diye mırıldandı, tüm odalarda böyle bir mekanizma olup olmadığını merak ederken.

Tüm tasarımının onu korkutmak ya da sakat bırakmak için yapıldığından emin olmasaydı, böyle bir yeri keşfederken ne kadar eğlenebileceğini düşünmeden edemiyordu. Ya da kız kardeşinin içeride bir yerlerde kaybolduğu gerçeği olmasaydı.

Arkasındaki yatak odasının kapısından yavaÇ, ürkütücü bir gıcırtı duyuldu ve Ophelia orada kimin olduğunu görmek için döndü. Birkaç dakika sonra kimse görünmeyince omuzlarının gevÇemesine izin vererek kitaplığa döndü ve sonra yatağının üzerinde bir Çey göz kırptı. Ne olduğunu anlayıncaya kadar nefesini tutarak kendini sıktı.

"Ah." Ophelia gözlerini şimdi yatağında oturan kabarık beyaz yaratığa dikti. "Sen bir Hayalet *kedisin*."

Kedi arka ayağıyla yavaşça bir kulağını kaşıdı.

"Hadi, kışt," dedi eliyle işaret ederek.

Kedinin hayalet mavisi gözlerinde yanlış olan bir şey vardı - midesinde huzursuz bir his bırakan insana benzer bir şey.

"*Kışt*," dedi, şimdi biraz daha agresif bir şekilde.

Yaratık, yataktan sıçrayıp duvarda açtığı delikten içeri dalmadan önce yavaşça göz kırptı.

"Hayatta olmaz. Rastgele gizli bir geçidinden geçmeyeceğim."

Kedi, sanki ona acele etmesini söylüyormuş gibi karanlığın ötesinde bir yerden miyavladı. Ve eğer merak etmiyorsa lanet olsun ona. Mürekkepli uçuruma bakmak için tereddütlü bir adım attı, kitaplığı itip kapatmanın ve geçidin nereye gittiğini düşünmemenin bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu. Ama boynundaki madalyonun başka bir fikri vardı.

Nedenini bilmiyordu, tek bildiği farkında olmadan madalyonun yol göstericiliğini takip etmeye başlamış olduğuydu - tıpkı annesinin eskiden yaptığından şüphelendiği gibi. Annesinin müşterilerle buluştuğu zamanları hatırlıyordu, sanki kolyenin şirketlerini onaylayıp onaylamadığını değerlendiriyormuş gibi, eli tüm zaman boyunca madalyonun etrafındaydı.

Ophelia odaya göz gezdirdi ve komodinin üzerinde duran, üzerinde yarı erimiş üç konik mum bulunan süslü pirinç şamdanı görüp kaptı. Üç alev de canlanana kadar sihrini fitillere yoğunlaÇtırdı ve sonra gizli geçide çıktı. Tabii buna geçit denebilirse. Korkutucu derecede dardı, omuzları her iki yana sürtünüyordu.

Karanlık alanda ilerlerken kedi ortalıkta görünmüyordu, mumlar dışındaki tek ışık yatak odasından gelen lambanın parıltısıydı. Şamdanı duvara doğru kaldırdı ve daha fazla gizli kapı olduğunu gösterebilecek herhangi bir dikiş olup olmadığını taradı, ancak kaymaktaşı boya lekesizdi.

Seni yakalayacak.

Ophelia zihnine çarpan davetsiz ses karşısında irkildi. Bu Gölge Ses'ti ama... farklıydı. Daha yüksekti. Daha da kötüsü, arkasından kayarak kapanan kitaplığın rahatsız edici sürüklenme sesiydi.

"Siktir," dedi sesi titreyerek. Elbette bu bir tuzaktı. Neden bir kedi ve kolyenin onu iyi bir yere götüreceğine güvenmenin iyi bir fikir olduğunu düşünsün ki?

Kaçmaya başlasan iyi olur, diye kafasının içinde kıkırdadı Gölge Ses, sesi *daha* önce hiç fark etmediği bir kötü niyet taşıyordu.

Dondu kaldı.

"Kitty?" diye fısıldadı karanlığa, ama kedi tamamen ortadan kaybolmuştu.

Madalyonun kalp atışları da öyle. *Hay sikeyim.* Koridorun diğer ucundan alçak, ürkütücü bir yankı yayıldı ve ardından ağır bir gümbürtü geldi. Ophelia gözlerini kısarak hiçliğe baktı, vücudundaki her kas gerilmişti.

İşte geliyor.

Gölge Ses tam zihnindeki kelimeleri söylerken, birkaç metre ötede kırmızı bir şey parladı. Bir çift kan çanağı göz ve jilet gibi keskin dişlerle dolu bir gülümseme.

"*Kahretsin*," diye tısladı, metalik bir şangırtıyla şamdanı düşürdü ve kendini tamamen karanlığa bıraktı.

Ayak sesleri ona doğru gelirken tiz bir uğultu başladı. Eteklerini kaldırarak döndü ve *koşmaya* başladı.

Yaklaşıyoruz.

Ayağı takılınca irkildi, son saniyede kendini düzeltmeyi başardı, yanlış adımında çınlayan hışırtılı kahkaha onu rahatlatamayacak kadar yakındı. İki adım önünü bile göremeden koridorda hızla ilerlerken, madalyonu gittikçe ısındı, kalp atışları hızlandı ve kendisininkiyle senkronize oldu.

On saniye sonra ölürsün.

Ophelia kendini daha da zorladı, baldırları acı içinde çığlık atıyordu.

Tik, tak. Tik, tak. Tik, tak.

Neredeyse hiç boş saniyesi kalmadan koridorun sonuna ulaştı ve koridora öyle sert çarptı ki tüm vücudu titredi, dişleri acı içinde birbirine çarptı. Burnu ezildi, kan yüzünden aşağı, çenesine ve elbisesinin önlüğüne fışkırdı.

Tik, tak. Tik, tak. Tik, tak.

Ellerini önündeki duvarda gezdirip çılgınca bir kapı tokmağı ararken vahşi bir kıkırdama çıkardı.

"*Lütfen, lütfen, lütfen*," inledi, dilinde kanının demir tadı vardı.

Ayak sesleri artık birkaç metre arkasından geliyordu ve onu kovalayan her kimse ya da her neyse ondan alçak bir hırıltı yükseliyordu. Bir çıkış yolu aramaya devam etti ve *sonunda* bir tutamak buldu.

Tik, tak. Tik, tak. Tik, tak.

Kolu öfkeyle çekti, kapıyı bir aralık açıp öne doğru itti, önce omzu, kendini acı içinde içeri sıkıştırmak için-

-Tam o sırada pençeli bir el ona yapıştı.

Keskin, oniks tırnaklar ön kolunu parçalayınca acıyla inledi. Onu geri çekmeye çalışan eller gri ve benekliydi ama karanlıkta vahşi, kan çanağına dönmüş gözlerinin akından başka bir şey göremiyordu.

Yaratığı silkeleyip atarken yarı hüsran yarı dehşet dolu bir çığlık attı, gözlerini sımsıkı kapadı ve özündeki el değmemiş büyünün olabildiğince çoğunu dışarı attı. Mavi kıvılcımlar küçük statik patlamalarla derisinden yuvarlanmaya başladı, onu tutan her neyse zapladı ve acı dolu bir tıslamayla bırakmasını sağladı. Kolunu açıklıktan geçirip göğsüne bastırdı ve kendini kapıya çarparak kapıyı sertçe kapattı.

Çeşitli pirinç kilitleri takmaya başladı ve bunların canavarı durdurmaya yeteceğini umuyordu. Yaratık birkaç kez diğer tarafa vurdu, tüm duvarı kuvvetle salladı, ama o omzunu kapıya dayadı ve canavar mücadeleyi bırakana kadar bekledi. Birkaç derin nefes aldı. Kolundaki sivri yaralara bakarken, yere damlayan kıpkırmızı görüntüsüyle midesi bulandı.

Bu yaratık onun zihninin işi miydi? Yoksa Phantasma'nın bir parçası mıydı?

Belki de her ikisidir, diye önerdi Gölge Ses. *Ne de olsa kafanın içinde dolaşmalarına izin veriyorsun. Bu da demek oluyor ki burada ne düşündüğüne dikkat etmen gerekecek, güzel küçük büyücü.*

Hayır. Hayır. Hayır. Bunun olmaması gerekiyordu. Zihnindeki şeylerin asla *gerçek* olmaması gerekiyordu. Kafasındaki ses yıllar boyunca pek çok aldatıcı, dehşet verici senaryo yaratmıştı, ama her zaman bir düzeyde, onların orada kalacağını biliyordu. Ama burada... İçini ezici bir dehşet duygusu kapladı. Genevieve'i bulması ve ikisini de bir an önce dışarı çıkarması gerekiyordu.

Kararlılıkla kapıdan uzaklaşarak etrafındaki alanı taradı ve başka bir çıkış aradı. Bakışları bir masanın köşesinde sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi oturan, başını merakla ona doğru eğmiş kediye takıldı. Kedi miyavladı ve o da ona ters ters baktı.

Hayalet yaratık masadan aşağıya sıçradı, onun sert bakışlarına tamamen kayıtsız kalarak zıplayarak uzak duvarda fark etmediği bir kapıya doğru ilerledi. Dikkatli bir şekilde oraya doğru ilerledi ve tam olarak nereye çıktığını değerlendirmek için kapıyı biraz araladı. Eğer başka bir karanlık koridor olsaydı, sonsuza kadar bu küçük odada kalacaktı. Neyse ki odanın yarışmacıların odalarına giden ana koridorlardan birine çıktığını gördü.

"Bu gece için bu kadar heyecan yeter," diye fısıldadı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Kediye baktı, öfkeden kuduruyordu. "Bu arada beni bir ölüm tuzağına sürüklediğin için teşekkürler."

Kedi ona miyavladı ve Ophelia bu sesin bir yargılama sesi olduğuna yemin etti. Sanki en başta bir kediden yardım beklediği için kesinlikle deli olduğunu düşünüyordu. Koridorda sağa doğru ilerlerken hoşnutsuz bir homurtu çıkardı.

-Kapı çerçevesine yaslanmadan önce.

Eteği sıkışmıştı. Eteğini kurtarmak için kapıyı iterek açtı ve kapının ardında ne olduğunu görünce donup kaldı. Az önce çıktığı küçük oda gitmiş, yerine küçücük, nemli bir süpürge dolabı gelmişti. Kapıyı aceleyle bir kez daha çekip kapatmadan önce uzun bir süre orada durdu.

"Buranın insanları akıl sağlığından etmesine şaşmamalı," diye yakındı.

O anda, koridorun karşı ucundaki duvarın üzerinden bir şey uzanmaya başladı. İnce havada oluşan muhteşem kapıya hayretle bakarken etrafındaki havayı bir çatırtı hissi doldurdu. Kedi koridora yeni eklenen bu şaşırtıcı şeye doğru tırısla ilerledi, iki kırmızı mozaik panel ve yaldızlı bir kulp onlar izlerken şekillenirken merakla başını eğdi.

Daha da tuhafı, omuzlarına karanlık, ağır bir varlık çöktü ve izlendiğine dair hissedilen, açıklanamaz duygu omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Ama etrafına baktığında kimseyi göremedi. Sadece o ve kedi vardı.

Orada durmuş kapıya bakarken madalyonu ısınmaya başladı. Az önce olanlardan sonra bunu görmezden gelmeyi aklından geçiriyordu - sonuçta yüzünden ve kolundan hâlâ kan damlıyordu - ama bir yanı kolyeye bir şans daha vermeye meyilliydi. Eğer madalyonunun kapı eşiğine tepki vermesinin bir nedeni varsa, bunu öğrenmek istiyordu.

Kolyeye dokunmak için uzandı.

Bir, iki, üç.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye yüksek sesle merak etti ve kapıya doğru yöneldi.

10

YABANCI

Ophelia vazgeçmeye karar vermeden önce yaklaÇık on dakika boyunca sihirli geçidi çekip dürttü. Sağ omzunun gün doğumuna kadar moraracağından hiç Çüphesi yoktu; omzunu yerinden oynatmak için masif ahÇaba bastırmıÇtı ama nafile.

"Sen *gelmiş geçmiş* en kötü tur rehberisin, biliyorsun," diye ayaklarının dibinde yıkanmakta olan kediyi uyardı.

"Şey, o bir kedi," diye yorumladı derin, belli belirsiz tanıdık bir ses arkasından. "Bu konuda yardıma ihtiyacın var mı?"

Ophelia irkildi ve kedi de kendi şaşkınlık cıvıltısını çıkardı. Kendisine sinsice yaklaşan her kimse ona bağırmak için döndü ama onu görür görmez ağzından tek kelime çıkmadı.

Yirmili yaşlarının ortasında, ondan sadece birkaç yaş büyük görünen adam, kedinin kollarına atlamasına izin vermek için kollarını açarken başını eğerek eğlendi. Bir an için kendisini izlediğini hissettiği kişinin o olup olmadığını merak etti ama adamın bakışlarında aynı tedirginlik yoktu.

"Sen..." diye başladı, biraz soluk soluğa. "Um..."

Adam kedinin beyaz tüylerini uzun uzun okşarken sırıttı. Hayalet yaratık yüksek sesle mırıldandı ve başını tanıdık bir şefkatle adamın çenesinin altına sürttü. "Neyim ben? Çok mu yakışıklıyım? Şimdiye kadar gördüğün en çarpıcı insan mıyım?"

Ophelia baÇını sallamaya baÇladı ama sonra bunun çok utanç verici bir Çey olduğunu fark etti. Adam gülerek kediyi yere bıraktığında yanaklarının kızardığını hissetti .

Başkaları onu muhtemelen *çok uzun boylu* olarak tanımlardı, ama kendisi 1.80 boyundayken, ondan sadece üç buçuk santim *uzaktaydı*. Şok edici beyaz saçları ve parlak mücevher yeşili gözleri vardı. Yüz hatlarının geri kalanı neredeyse onunki kadar keskin ve narindi; ancak ondan daha az zayıf görünmeyi başarmıştı.

Midesinde küçük bir kıskançlık hissi uyandıran bir başka ayrıntı da adamın ne kadar kusursuz giyindiğiydi. Yeleği gözleriyle neredeyse birebir örtüşen koyu viridyen kadifeden yapılmıştı ama yakalı gömleği ve kravatı zengin bir oniks rengindeydi, her iki parçanın da işlemeli detayları tek renkli ipek iplikle işlenmişti. Pantolonu da gömleğiyle aynı malzemedendi ve mükemmel bir şekilde dikilmişti. Saçlarının dağınık hali ve kollarını -şaşırtıcı derecede kaslı- pazularının etrafında dikkatsizce kıvırmış olması olmasaydı, onun bir tür aristokrat olduğunu düşünebilirdi.

Ama en çok fark ettiği şey, onun bir *Hayalet* olduğuydu ama şimdiye kadar karşılaştıklarına hiç benzemiyordu. Siluetinin kenarları diğer Hayaletlerin sahip olduğu

haleli mavi ışıltıya sahip değildi; bunun yerine etrafında soluk beyaz bir aydınlık vardı. Ve kadın ona çok dikkatli bakmadığı sürece siluetinde çok az şeffaflık vardı. Ki bakmıyordu. Hem de hiç.

Evet, o da kendisi gibi bedensel görünüyordu ama bir şeylerin farklı olduğunu *hissedebiliyordu*. Cildinin üzerinde yoğun ve sıcak bir statik uğultu vardı, tıpkı...

Yabancı.

"*Sen*," dedi, ses tonunda biraz suçlama vardı.

Ama zümrüt bakışlarında hiçbir tanıma yoktu. Sadece kısa bir şaşkınlık parıltısı vardı.

"Dün gece," diye devam etti, "biz... sen... "

"Burada, her zamanki gibi."

"Evet, ama-"

Sesini alçaltarak ona sert bir bakış attı ve yalvardı: "Açıkta söylediklerine dikkat et. Burada duvarların bile kulağı var meleğim."

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Bunun ne anlama geldiğini anlamamıştı. Ama tek söylediği, "Bana öyle demeyi kes." oldu.

Gözleri keskinleşti. "Sana daha önce böyle seslendiğimi mi ima ediyorsun?"

Önceki geceyi düşündü. Onun sıcaklığını hissetmek, daha iyisini bilmesine rağmen karanlıkta oyalanmak istemesine neden olmuştu. Adını öğrenmesi için çaresizce çırpınışını. Onun görünmez dokunuşunun yüzünde yarattığı his...

"Beni hatırlamıyormuş gibi mi davranacaksın?" diye sordu, onun için çok unutulmaz olduğu belli olan bir anın ayrıntılarına takılıp kaldığı için kendini tekmeliyordu.

"Ne yazık ki buradan pek çok ölümlü geçiyor." Başını eğdi ve gözlerini onun vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Yine de hiçbiri senin kadar kırmızıya bürünmemişti."

Sonra kendine baktı ve ne kadar korkunç görünmesi gerektiğini hatırladı. Burnundan fışkıran kan sonunda kurumuş, geride sadece donuk bir zonklama ve grotesk kırmızı bir leke bırakmıştı.

"Kötü bir yaraya benziyor," dedi ön koluna bir bakış atarak.

Omuz silkti. Damarlarında yeni akan büyünün iyileştirici özellikleri vardı. Kolu çoktan kabuk bağlamaya başlamıştı. Annesinin ona öğrettiğine göre, iyileşmesi normal ölümlülerin dörtte biri kadar zaman alacaktı ve artık enfeksiyonlar için endişelenmesine de gerek yoktu. Ayrıca acının keskinliği hoşuna gitmişti. Bu ona uyanık kalması gerektiğini hatırlatıyordu.

"Eğer beni hatırlamıyorsan, neden beni rahatsız ediyorsun?" diye sordu.

"Buna merak diyebilirsiniz. Ya da can sıkıntısı. Hangisini tercih ederseniz edin, kana bulanmış bir yarışmacının malikânenin ortasında bir geçit çağırmasını görmezden gelmek zor." Homurdandı. "Ama neden sözde buluşmamızla ilgili hafızamı canlandırmıyorsun?"

"Dün gece tanıştık," dedi ona, etkileşimi bu kadar içgüdüsel olarak hatırladığı için hissettiği utancı bir kenara itmeye çalışarak. "Ön kapının yanında. Ama seni göremedim, sadece sesini duyabildim."

"O zaman ben olduğumu nereden biliyorsun?" Kaşlarını kaldırdı.

"Tüm Hayaletlerin kendine has bir enerjisi vardır, tıpkı bir parmak izi gibi ve sizinki diğerlerinden çok daha belirgin. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım."

Adam sırıttı ve kızın savunması yükseldi.

"Ben deli değilim. Sen olduğunu biliyorum," diye tersledi. "Bana itiraf etmek istesen de istemesen de."

"Deli değilsin," diye kabul etti, bakışları yumuşamıştı. "Belli ki ilk kez bir Fantom'la karşılaşıyorsun."

Phantom. İşte buydu. Bu kadar katı olmasına şaşmamalı.

Görünüşler ölmüş ama Öteki Taraf'a geçmemiş sıradan ölümlü ruhlardı. Tamamen bedensiz ve birbirleri ve tabii ki Ölü Çağıranlar dışında hiçbir şey tarafından dokunulamazlardı. Annesine göre en kötü Hayalet türü Gulyabanilerdi. Karşı tarafa geçmeden çok uzun süre kalan, hayalet enerjileri bu bedensel düzlemin enerjisiyle kaynaşmaya başladığında zombi benzeri yaratıklara dönüşen, onları yarı katı olacak kadar güçlü kılan ama aynı zamanda süreç içinde akılsız hale gelen görünümler. Hem güce sahip olup hem de ahlak duygusundan yoksun olmak korkunç bir kombinasyondu. Ve gizli koridorda karşılaştığı yaratığın tam olarak bu tür bir yaratık olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Ancak Poltergeistler ve Phantomlar, hayalet paranormal varlıkların en nadir olanlarıydı. en güçlüleridir.

"Dün gece buluştuğumuzda ne hakkında konuştuk?" diye sorarak onun düşüncelerini böldü.

Ona kızgın bir bakış attı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Anılarım... karmaşık."

"Burada sıkışıp kaldığını, yardıma ihtiyacın olup olmadığını sordum," dedi. "Bana eve gitmemi söylediniz. Şeytanların evi benim için uygun bir yer değildi."

"Görüyorum ki tavsiyeme kulak asmamışsın. Yazık," diye mırıldandı. "Hoş bir karşılaşmaydı o zaman?"

"Kabul edilebilir mi?" Kadın homurdandı. "Bu benim ilk tercih edeceğim kelime olmazdı. Belki sinir bozucu. Şu anki konuşmamız gibi. Ama hoş olmayan ya da sinsi bir şey olmadı, eğer kastettiğiniz buysa."

Gözlerini onun arkasına çevirmeden önce bir an dalgınca başını salladı. "Bunu nasıl yaptın?"

"*Neyi* nasıl yaptım?"

"Bu kapıyı nasıl çağırdın?" Ses tonunun alt akımı, sıradan bir soru olamayacak kadar ciddileşmişti.

"Onu ben *çağırmadım*. Bir anda ortaya çıktı," diye açıkladı.

Tek söylediği "Hmm," oldu.

"Burada mı çalışıyorsun?" diye sordu. "Phantasma'nın personelinin bir parçası mısın?"

Delici gözlerini tekrar ona çevirdi. "Asa mı? Hayır, tam olarak değil."

"Peki, bu *senin* kedin mi?"

"Poe başkalarına ait olduğu kadar bana da ait, sanırım."

Burnunun kenarını sıktı ve konuyu tekrar kilitli kapıya çevirdi. "Bunun kilidini nasıl açacağını biliyor musun?"

"Evet."

Ophelia onun bir adım öne çıkıp yardım etmesini bekledi, ama o kımıldamayınca sabırsızca ayağını yere vurdu. *Bir, iki, üç.* Adam hâlâ bir Çey söylemeyince sonunda, "ġunun kilidini açar mısın?" diye yalvardı.

"Hayır." Sırıttı.

"O zaman neden daha önce yardım etmeyi teklif ettin?" diye sordu, ellerinden birini kalçasına dayayarak. Hâlâ kana bulanmış olan elini.

Gözleri hemen kızın tenini boyayan kızıl çizgilere takıldı ama sadece "Aslında sormadım. Sadece yardıma ihtiyacın *olup olmadığını* sordum."

"Bu oldukça yanıltıcı."

"Üzgünüm meleğim, ama Phantasma sırasında hiçbir yarışmacıya yardım edemem."

Kaşlarını çattı.

"En azından bedavaya değil."

O bir yanıt veremeden, koridorda delici bir çığlık çınladı.

"*Genevieve?*" diye seslendi, yabancıyı iterek geçti, kalbi kız kardeşinin sesiyle çarpıyordu.

Çığlığın gerçek olup olmadığını sormak için geri döndüğünde, yabancının ve kedinin ortadan kaybolduğunu gördü.

11

FISILTILAR

Ophelia odasına dönerken, duyduğu çığlığın gerçekten Genevieve'e mi ait olduğunu, yoksa evin ona oynadığı bir oyun mu olduğunu düÇünüp duruyordu. Elbette aklına bu oyunu oynayanın kendi zihni olabileceği geldi.

Asıl sınavlar henüz başlamadı bile, diye kendi kendini azarladı. *Rakipler fırsat bulamadan kendini oyun dışı bırakma.*

Birkaç yanlış dönüş ve geri adımdan sonra 426 numaralı odayı aynen bıraktığı gibi buldu. Yine de, kitap rafının arkasında hâlâ neyin gizlendiğini bildiği için ona biraz daha şüpheyle baktı. Kısa bir tartışmadan sonra, rafın önündeki iğrenç kanatlı sandalyeyi kaydırmanın iyi bir gece uykusu çekmek için en iyi şansı olduğuna karar verdi.

Bu işi hallettikten sonra bavullarını açtı ve içindekileri karıştırarak paketlediği şarap rengi elbiseyi buldu. Hafif bir şifondan yapılmıştı, yüksek bir yakası ve bileklerini saran kabarık kolları vardı. Eteği kat kat ayak bileklerine kadar iniyordu ve bu da içinde yürümesini şu anda giydiği ağır korseli kıyafetten çok daha kolay hale getiriyordu. Başka bir deyişle, içinde kaçmak çok daha kolay olacaktı, kan rengine daha yakın olduğundan bahsetmiyorum bile.

Hızla iyileşen kolundaki kıpkırmızı kalıntıları yıkamak için bitişikteki banyoya adım attı. Önündeki havada bir el sallayarak, büyüsünü makyaj aynasının her iki yanındaki apliklere doğru yönlendirdi. Alevler canlandı, fildişi mumları yalayarak korkunç görüntüsünün yansımasını aydınlattı.

Yıkık elbisesini çıkardı ve küveti doldurabildiği kadar sıcak suyla doldurdu. Makyaj masasından bir el bezi ve bir kalıp sabun alarak suya girdi. Omuzları suya batana kadar kendini aşağıya bıraktı ve etrafını saran buharın tadını çıkardı. Buna ihtiyacı vardı. Nefes almak için bir an. Düşünmek için.

Yedinci seviyeye kadar evin bu kanadını terk edemezdi. Bu da en azından önümüzdeki hafta boyunca bu oyunu oynamak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Akıl sağlığını korumak onun için önemliydi.

Başını küvetin kenarına yasladı ve sabunu el bezine köpürtmeye çalışırken gözlerinin kapanmasına izin verdi.

Artık tuzak koridorlarını keşfetmek ya da çok gerekli olmadıkça odasından çıkmak yoktu. Yemek yemek için yemekhaneye gidecek, emredildiği gibi seviyelere katılacak ve hepsi bu kadar. Daha fazla istenmeyen heyecandan kaçınmak için aldığı riskleri en aza indirecekti.

El bezini kızarmış cildinin üzerinde gezdirdi, omuzlarında ve dekoltesinde nazik daireler çizdi.

Riskleri en aza indirmek aynı zamanda bazı yeşil gözlü hayaletlere daha fazla rastlamamak anlamına da geliyordu... Adamda onu endişelendiren bir şey vardı ve böyle bir dikkat dağınıklığına ihtiyacı yoktu. İlgi çekici olsa bile. Ve yakışıklı. Ve tam da yardım etmek için eğitildiği türden bir varlık. Onun yardımına ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. İhtiyacı olsa bile, çok fazla daire içinde konuşuyordu ve onu anlayamıyordu. Ağzı çok zekiydi .

Oh, ağzı.

O ağzın teninde olmasının nasıl bir şey olduğunu merak etti. Köprücük kemiği boyunca, göğsünün üzerinde, karnından aşağıya...

Doğrulup dimdik oturduğunda küvetten yere su akıyordu. Ne yaptığını, ne düşündüğünü fark edene kadar elindeki bez karnının düzlemlerinde geziniyordu. Aceleyle banyosunu bitirdi ve küveti boşalttı. Kurulandı ve yıldırım hızıyla yatmak için giyindi, yorganın altına girdi ve kendine biraz uyumasını emretti.

Bu yer onu kesinlikle çıldırtacaktı.

Ophelia ertesi sabah sekizi çeyrek geçe uyandı. Doğrulup uzuvlarını gerdikten sonra yataktan kalktı ve banyoya gitti. Sabah rutinini yerine getirirken aplikleri yakmayı reddetti, gözleri parlaklık için hâlâ çok yorgundu.

Bu da aynanın yanındaki duvara bulaşmış taze kan izlerini görmesinin yaklaşık on dakika sürdüğü anlamına geliyordu. Sadece duvarların kanla kaplı olmadığını, küvetin musluğundan da kan damladığını fark ettiğinde boğazından bir çığlık yükseldi.

Damla. Damla. Damla.

Bir, iki, üç.

Bir çığlık daha boğazında düğümlendi ve sanki onun fark etmesini bekliyormuş gibi kıpkırmızı havuzdan bir şey çıkmaya başladı. Yüzünü kaplayan uzun, tel tel saçları olan insan şeklinde bir şey. Bu kez o cehennem yaratığının ne olduğunu şüphesiz biliyordu. Bir Ghoul. Akılsız, çürüyen, ölümlü etine aç bir yaratık.

Tökezleyerek geri çekildi ve odasının çıkışına doğru döndü. Tüm gücüyle düğmeyi çevirdi ama düğme dönmedi. Çektikçe çekti, omzunun üzerinden Gulyabani'nin yavaşça kendini banyodan dışarı sürüklediğini görürken kalp atışları düzensizdi.

"*Bu lanet olası kapılar da neyin nesi*?" diye bağırdı. "*Çıkarın beni!*"

Tıklayın.

Kapı kolu nihayet dönüp kapı açıldığında rahatlayarak hıçkırdı ama diğer tarafta bir koridor yoktu. Bunun yerine, kapı zifiri karanlık bir hiçliğe açılmıştı. Tam kenarda durdu, neredeyse yuvarlanıyordu. Omzunun üzerinden geriye baktığında, Gulyabani'nin saçlarının altından yüzüne yayılan grotesk gülümsemeyi görünce irkildi.

Bir kez daha kıl payı kurtulmayı beklemeden mürekkep gibi boşluğa döndü ve kendini hazırladı.

Karanlığa doğru adım attı.

Ophelia dakikalardır mı yoksa saatlerdir mi düşmekte olduğunu anlayamıyordu. Etrafında tek bir ışık noktası bile yoktu. Sadece fısıltılar vardı.

Düşerken, sözcüklerin arasından geçti. Utanç verici sırlar ve aşk itirafları. Konuşma parçacıkları ve sessiz tartışmalar. Ve diğerlerinden daha yüksek görünen bir ses. Rahatsız edici derecede tanıdık gelen bir ses. O sesten daha fazlasını duymak için çabaladı ama çok hızlı düşüyordu ve sözleri uzaklaştı. Seslenmeye, yardım için bağırmaya çalıştı ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Sonsuza dek sürüklenip sürüklenmeyeceğini merak ettiğinde, yere çakıldı.

"Oldukça iyi bir giriş."

Üzerine ve indiği sert, yastıklı yüzeye enkaz yağdı. Yavaşça doğrulduğunda acıdan homurdanamayacak kadar sersemlemişti. Bakışları bir çift derin bakir gözle kilitlendiğinde inançsızlıktan keskin bir nefes çekti.

"Varlığımı şimdiden özledin mi?" diye takıldı yabancı.

Titreyen elleriyle tozunu aldı ve şokun etkisiyle ona olabildiğince kızgın bir bakış attı. "Ah, demek bir Hayalet'in gerçek özelliği *bu* - bir ego."

"Bu ve ellerimle yapabildiklerim," diye alay etti, dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Kahvaltıdan önce yerleşmen gerekmiyor muydu? Yoksa odanızda bir sorun mu var?" Kehribar rengi sıvı dolu kristal kadehi ağzına götürdü.

Bu manzara karşısında alnı kırıştı. "*İçki* mi *içiyorsun?*"

"Biraz ister misin? İhtiyacın olabilir gibi görünüyor."

"Hayır," diye kestirip attı, ama onunla dönüp duran bir konuşma daha yapma fikri, belki de sarhoş bir sersemliğin tercih edilebileceğini düşünmesine neden oldu.

"İşte." Parmaklarını şıklattı ve kadın anında elbisesine yapışan tozdan ve tavan parçalarından arındı. Bardağını yaslandığı masaya bıraktı ve onun önünde çömelmek için hareket etti. "Bu odaya nasıl geldin?"

Adamın yakınlığı karşısında kızarmamak için kendini zor tuttu, bu da onu biraz sinirlendirdi.

"Hayaletler yiyip içemez," diyerek onun sorusunu duymazdan geldi.

"Ben özelim," diye karşılık verdi. "Şimdi, *odaklan*. Buraya nasıl geldin?"

"*Buranın* neresi olduğundan bile emin değilim," diye cevap verdi, düştüğü şezlongdan kalkabilmesi için ona el sallayarak.

Adam mecburen ayağa kalktı ve uzaklaştı. Ona sanki bir bulmacaymış da çözmeye zahmet edip etmeyeceğine karar veriyormuş gibi bakıyordu.

İç çekti, sonra açıkladı. "Banyomda yıkanmaya gittim ve aynanın her yerinde kan vardı ve küvette -"

"Evet, olay yerini biliyorum," dedi ona. "Gulyabaniler ve Görünüşler yıllar içinde pek yaratıcı olamadılar."

"Yani her seferinde aynı numaraları mı kullanıyorlar?"

"Evet. Ghoul'lar bir şeyi uzun süre yapmak zorunda kaldıklarında yeniden eğitilme kapasitesine sahip değiller. Şeytanlar bile her yarışmada aynı dokuz terör seviyesini kullanıyor ve yine de başarı oranı inanılmaz derecede düşük." Omuz silkti. "Bozuk olmayan bir şeyi neden tamir edelim ki, buradaki felsefe bu."

"Şeytanlar," diye fısıldadı, çoğunlukla kendi kendine. Henüz onları endişe listesine ekleyecek zamanı olmamıştı. Ama bir tanesiyle karşılaşması an meselesiydi. Ne de olsa buraya Şeytan Malikânesi deniyordu. Böyle bir yeri işletebilecek kadar güçlü büyüye sahip tek varlıklar onlardı.

Yabancının yüzüne yavaşça bir sırıtma yayıldı. "Sakın bana daha önce hiç Şeytan görmediğini söyleme?"

"Bela aramak gibi bir alışkanlığım yok."

Tek bir gümüşi kaşını kaldırdı. "Öyle değil mi? Seni uyarmak için zaman ayırdığımı iddia ediyorsun ama yine de buradasın."

Adamın haklı olduğunu fark edene kadar cevap vermek için ağzını açtı. Ona göre, muhtemelen cezalandırılmak için açgözlü gibi görünüyordu.

"Eskiden öyle değildi," diye mırıldandı, gözlerini ondan kaçırıp etraflarındaki odaya bakarken.

Odanın ortasında karmaşık siyah ve altın rengi süslemelerle bezenmiş devasa bir masa ve her iki yanında sıralanmış en az on beş kan kırmızısı döşemeli sandalye vardı. Büyük bir kristal avize, süslü bir tavan gülünden sarkıyor ve karanlık duvarların üzerine gökkuşağı ışığı saçıyordu.

"Burası yemekhane mi?" diye sordu.

"Evet ve hazırlanırken burada olmaman gerekiyordu," dedi ona. "Odanı henüz terk edememeliydin, içeride kilitli olman gerekiyordu."

"*Öyleydim*," diye tükürdü. "Ve sonunda kapıyı açtım ve koridor gitmişti. Bu yerde çok fazla sihirli kapı var."

Konuşmak için ağzını açtı ama bir şey onu durdurdu. Gözleri kısıldı ve odanın içinde gezinmeye başladı. Tam sorunun ne olduğunu soracaktı ki bunu hissetti. O karanlık, görünmez bakış.

Beni izleyen bir şey mi var? Yoksa takip ettikleri o mu?

Bir süre sonra boğazından alçak bir hayal kırıklığı sesi geldi ve harekete geçti. Onu dirseğinden tutarak şezlongun etrafından dolaştırdı ve geniş, kemerli girişinden nazikçe odanın dışına yönlendirdi.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Başını daha fazla belaya sokmayacak bir yerde konuşabiliriz," diye mırıldandı. "Yine de seni beladan uzak tutmanın kolay bir iş olmayacağından şüphelenmeye başlıyorum."

Kız itiraz edercesine öfkeli bir mırıltı çıkardı ama adam bunu duymazdan geldi. Onu ana koridordan aşağıya, geldikleri ilk odaya götürdü; bu oda, sihirli bir şekilde ortaya çıkan diğer koridordakinin aynısı olan bir süpürge dolabıydı. Kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapatırken parmaklarını şıklattı ve ahşap raflardan birinde bir mum alevlendi.

"Beni odama geri götürmen gerekmiyor mu?" Kaşlarını kaldırıp pis mekânın detaylarını incelerken, adamın yüksek figürüyle arasına olabildiğince mesafe koymaya çalıştı; ancak odanın büyüklüğü, aralarına beş santimden fazla mesafe koymayı oldukça zorlaştırıyordu.

"Odana dönüp hayalet avını bitirmek *ister misin*?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak.

" nereye gittiğim ya da gitmediğim seni neden ilgilendiriyor?"

"Bence *özen* kelimesini fena halde yanlış kullanıyorsunuz."

"Peki buna ne diyorsunuz?" Sabırsızlıkla ayaklarının üzerinde kaydı. "Endişe mi?"

"Daha çok, birbirimizle karşılaşmaya devam edeceksek kendimizi korumak gibi," diye düzeltti. "Şimdi soruma geri *dönelim*; bana yemek odasının tavanından nasıl düştüğünü anlat."

"Ama oraya nasıl geldiğimi *bilmiyorum*." Ellerini havaya kaldırdı. "Dediğim gibi, yatak odamın kapısını açtım ve içeri girdiğimde düştüm."

"*Nereye* düştü*?*" *diye sordu.*

"Bir çeşit boşluktu. Etrafta zifiri karanlıktan başka bir şey yoktu. Sadece fısıltılar vardı."

Dondu kaldı. "Fısıltılar mı?"

"Evet." Onun tepkisi karşısında alnının kırıştığını hissetti. "Bir sürü konuşma fısıltısı ve-"

"Fısıldayan Kapı'yı mı buldun?" Gözleri kocaman açıldı.

"Fısıldayan Kapı nedir?"

"Erişememeniz gereken bir yer. Diğer tarafta."

"Diğer Taraf. Yani-"

"Fısıldayan Kapı'ya yalnızca bedensel olmayanlar ya da Şeytanlar erişebilmeli," diye onayladı. "Sizin için ortaya çıkmış olması... en hafif tabirle ilginç."

"Bunun sadece Phantasma'nın bana oynadığı bir oyun olduğuna eminim," diye düşündü.

"Hayır, Fısıldayan Kapı *çağrılır* ve hiçbir normal ölümlü onu çağıramaz."

"Normal olduğumu kim söyledi?" diye meydan okudu.

"Belli ki değilsin," diye kabul etti, bakışlarını yavaşça kızın figürü üzerinde gezdirerek, alaycı değil ama dikkatle inceleyerek. "Peki, sen ne tür bir varlıksın o zaman?"

Çenesini kaldırdı. "Ben bir Necromancer'ım."

"*İşte* bu bir şey." İddiası karşısında gülümsemesi neredeyse bir kediye dönüştü. "Bu da dün neden buluşabildiğimizi açıklıyor olabilir."

"Bu bana şunu hatırlattı... O zaman neden seni göremediğimi düşünüyorsun? Ve neden beni uyarma zahmetine girdin? Buradaki herkesin insanların yarışmaya katılmasını istemesi gerekmiyor mu?"

"Arazinin çevresinde, yarışmaya katılmadıkları sürece geçen ölümlülerin kendilerinin dışındaki varlıklarla etkileşime girmesini engelleyen koruma duvarları var. Necromancy yetenekleriniz onların etkinliğini bozmuş olmalı. Phantasma'daki herhangi bir varlığın *size* yardım etmek için iyi niyetli veya güdülü olduğunu düşünmeyi bırakın ve kendinize eylemlerinin *onlar* için gerçekten ne kadar faydalı olduğunu sormaya başlayın."

"Bilmecelerinizden pek hoşlandığımı söyleyemem," dedi.

Bakışlarındaki pırıltı günaha dönüştü. "Bu çok kötü. Bilmeceleri ve bulmacaları oldukça heyecan verici buluyorum. Bu yarışmaya katılan ölümlülerin çoğu da genellikle bu tür şeylerden hoşlanır."

"İstediğim için girmedim. Kız kardeşimi bulmak için buradayım." Ophelia'nın aslında Genevieve'in kaçtığı yerin burası olduğuna dair çok güçlü bir tahminde bulunduğu gerçeği gibi tüm karanlık ayrıntıları bilmesine gerek yoktu. "Onu bulmalı ve kendini öldürtmeden önce eve dönmeye ikna etmeliyim."

"Kız kardeşin buraya kendi isteğiyle geldiyse, neye imza attığını tam olarak bildiğini düşünmüyor musun?"

Ophelia başını salladı. "Genevieve düşüncesiz olabiliyor. Neye imza attığını tam olarak anlamadığından endişeleniyorum."

"İkiniz de zaten buradaysanız, kazanıp kazanamayacağınızı görmek istemez misiniz?"

"Kazanmak umurumda değil. Bu cehennem gibi yerin vaat ettiği ödül her neyse umurumda değil. Ben sadece kız kardeşimi eve götürmeyi önemsiyorum." Gözyaşlarının köşelerine dikildiğini hissettiğinde gözlerini ondan ayırdı. Ona herhangi bir kırılganlık belirtisi göstermeyecekti. "Bana pek bir şey bırakmadı ve buradaki hiç kimse onu görüp görmediğini bile söylemiyor. Bir de günlüğüne Gabriel adında birini bulmaya çalıştığını yazmış."

İsmi söylediğinde gözleri parladı ve hemen gardını aldı.

"Gabriel diye birini tanıyor *musun*?" diye sordu.

Yüz ifadesi dikkatle boş bırakılmıştı. "Birçok insan tanıyorum."

"Bu gerçek bir cevap değil," diye azarladı. "Ve eğer yardımcı olmayacaksan, o zaman beni bu süpürge dolabında rehin tutmayı bırakırsan sevinirim."

"Şu anda keşif yapmamalısın," diye uyardı. "Eğer yanlış bir kişi seni odanın dışında bir av sırasında yakalarsa, farklı olduğunu anlarlar. Yardımcı olamayacağımı kim söyledi? Ya sana kız kardeşine ulaşmanı sağlayabileceğimi söylesem?"

Şimdi kollarını kavuşturan o oldu. "Peki bunu yapmama ne pahasına yardım edeceksin?"

"Anlamaya başlıyorsun," diye mırıldandı.

"Dün sana yardım etmeyi teklif ettim, biliyorsun," diye açıkladı. "Sen de bana bunun kendi sağlığım için iyi bir fikir olmadığını söyledin. Şimdi izin verirseniz gitmek istiyorum, lütfen."

Gözlerinde şaşkınlık parlıyordu. "Bana yardım etmeyi mi teklif ettin?"

"Evet. Ben bir Necromancer'ım. Yoldan çıkmış Hayaletlere yardım etmek iş tanımımızın bir parçasıdır."

Yüz ifadesi düşünceli bir ifadeye dönüştü. "Adın ne senin?"

Uzun bir süre ona baktı ve bu sefer riske girip girmeyeceğine karar verdi.

Dramatik bir iç çekiş yaptı. "Önce sana adımı söylersem, bunun bir faydası olur mu?"

"Muhtemelen," diye cevap verdi.

"Bana Blackwell diyebilirsin. Sizinle resmi olarak tanışmak güzel...?"

Uzun bir duraklama. Sonra, "Ophelia Grimm."

"*Ophelia*," diye tekrarladı, her hecesinin tadına bakarak. Onun adı dilinde kötü bir dua gibi tınlıyordu. "Sen tam olarak beklediğim kişisin."

12

ADİL OYUN

Ophelia yabancıya -*Blackwell*'e- sanki ikinci bir kafası çıkmıÇ gibi baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Senin için bir pazarlığım var," dedi ona.

"Üzgünüm ama size yardım etme teklifimin süresi doldu. Size hiçbir şey vermeyeceğim ve böyle bir yerde çalışmayı seçen birine kesinlikle güvenmeyeceğim."

Ophelia onu geçmek için hamle yaptı, ama adam kayarak yolunu kesti.

"Size Phantasma'nın ekibinden olmadığımı söylemedim mi?"

"*Tam olarak değil*," diyerek onun daha önceki sözlerini yineledi.

Sanki oyundan aynı derecede zevk almayı öğrenebilecek bir fare bulmuş bir kedi gibi gözleri hınzırca parlıyordu.

"Diğerleri gibi sana karşı çalışmayacağım," diye söz verdi. "Aslında, tam tersini yapacağım - bu yarışmayı kazanmanıza yardım edeceğim."

Ophelia şok içinde kollarını indirdi. "Nasıl?"

"İlk yedi seviyede hayatta kalmayı başarana kadar kız kardeşini aramak için bu kanattan ayrılamazsın. Tecrübelerime göre, bu yarışmaya katılanların en az yarısı beşinci seviyeye kadar ölür ya da yarışmadan çekilir," dedi. "Ama son iki seviyeye ulaşacak kadar uzun süre hayatta kalmanı sağlayabilirim ve o zaman kız kardeşinin kaderini öğrenebilirsin. Senden tek istediğim bir kan pazarlığı."

"Kan pazarlığı mı?" Bu gülünç fikir karşısında boğazından vahşi bir kıkırdama kaçtı. Büyüye sahip olan her varlık birine kan pazarlığı teklif edebilirdi; bu her şart tam olarak yerine getirilinceye kadar bozulması mümkün olmayan bir yemindi. Ve Şeytanlar gibi daha güçlü varlıklarla yapılan bu tür sözleşmelerin sonuçları ölümde bile kaçınılmazdı. "Ben haydut Fantomlarla kan pazarlığı yapmam. Ya da başka biriyle, bu konuda."

Ancak bu sözleri söylerken bile adamın ilgisini çektiğini itiraf etmek zorundaydı. Eğer bu cehennem evinde hayatta kalmasına gerçekten yardım edebilir ve küvetinden çıkan şeytani sürprizlerle daha fazla uğraşmak zorunda kalmamasını sağlayabilirse, bunun değerine paha biçemezdi. Ne de olsa annesi onu her zaman Şeytanlarla anlaşma yapmaması konusunda uyarmıştı ama Hayaletlerle anlaşma yapması konusunda hiçbir şey söylememişti...

Blackwell, bakışları birbirlerininkiyle aynı seviyeye gelene kadar öne eğildi, burunlarının uçları neredeyse birbirine değiyordu. "Daha önce hiç kimse beni geri çevirmemişti."

Onun sözleriyle yüzünün alaycı bir ifadeye büründüğünü hissetti ama hain nabzı onun daha da yakınlaşmasıyla düzensiz bir şekilde atmaya başlamıştı. Adam hafifçe vanilya ve tütün kokuyordu ve bunun lezzetli bir kombinasyon olduğunu düşünmesi onu çok rahatsız etti.

Boğazını temizleyerek, "Bu gerçeği şaşırtıcı bulduğumu söyleyebilirim, ancak buraya girmeye istekli herhangi bir aptalın böyle aptalca bir anlaşmaya girmeye istekli olması en azından biraz şok edici değil. İyi günler, Blackwell. Sakın beni takip etmeye kalkma."

Bu kez hiç tereddüt etmeden onu omuzlayarak geçti ve dolaptan dışarı çıktı. Koridorda kasıla kasıla ilerlerken, yanında küçük bir şey göz kırptı ve onun hızına ayak uydurdu.

"Merhaba kedi," diye homurdandı. "Onun davasını savunmaya mı geldin? Yoksa bu sefil yerde tökezlememi izlemekten zevk mi alıyorsun?"

"Kesinlikle ikincisi," diye çınladı Blackwell'in sesi arkasında.

Ophelia Hayalet'e dönüp bakma zahmetine girmeden, "Sana beni takip etmemeni söylediğimi sanıyordum?" diye çıkıştı.

"Bana söyleneni yaptığım izlenimini verdiysem özür dilerim." Ses tonu özür dilemekten başka bir şey değildi.

Şimdi arkasına baktı. "Gerçekten de burada beni takip etmekten başka yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

Ellerini ceplerine sokmuş, onun arkasında yavaşça yürüyordu. Bir Hayalet'in bu kadar rahat yürüdüğünü görmek tuhaftı -genellikle havada asılı dururlardı. Yine onun hakkında daha fazla bilgi edinme arzusuna kapıldı. Hayaletler nadirdi ve onların yetenekleri hakkındaki bilgisi diğer Hayaletlerinkinden çok daha sığdı. Merakını elinin tersiyle itmek için içindeki her şeyi ortaya koyması gerekiyordu.

"Yardımcı olmaya çalışıyordum," diye ısrar etti.

"*Değildin*," diye alay etti başka bir koridorda keskin bir sağa saparken. "Kan pazarlığı, teklif eden kişi dışında neredeyse hiç kimse için faydalı değildir."

Kız bir adım daha atamadan, adam gözlerini kırpıştırarak doğrudan kızın yoluna çıktı ve kızın ona çarpmadan önce kısa bir süre geri çekilmesine neden oldu.

"Yanlış yöne gidiyorsun," diye öğüt verdi. "Ve bana pazarlığın bedelinin ne olduğunu söyleme şansı vermedin."

Ophelia kendini şöyle demekten alıkoyamadı: "*Peki.* Eğer seni defolup gitmeye ikna etmenin tek yolu buysa, kabul ediyorum. Teklif ettiğin şey nedir?"

"Unutma, *beni* bulmaya devam *ediyorsun*." Adam ona sert bir bakış attı ve kadın şimdiden onun maskaralıklarına boyun eğdiği için pişmanlık duymaya başlamıştı.

"Evet ve banyomda Gulyabani tarafından öldürülmenin daha az zahmetli olup olmayacağını merak etmeye başladım."

"İlk gün size ölümcül bir zarar vermezlerdi," diye önerdi. "Önce kurbanlarıyla biraz oynamayı severler bir süre."

"Her şeye bir cevabınız var, değil mi?"

"Evet." Adam göz kırptı ve kadın bu hareketin çekici olduğunu düşündüğü için kendinden nefret etti. Elinde değildi ama. Onunla ilgili *her şey* sinir bozucu derecede çekiciydi. Adam onun tüm alanını kaplamaya devam ederken bu gerçeğin farkında olmamak zordu. Sinir bozucu bir şekilde, o da kendi çekiciliğinin farkında gibi görünüyordu ve bu da gerçekten sinirlerini bozmaya başlamıştı. Yüzünün ona istediği her şeyi sağlayabileceğini düşünen türden bir adamdı ve kız onun haklı olduğunu kanıtlamamaya kararlıydı.

"En azından önce odama dönmeme yardım etmeyecek misin?" diye takıldı. "Açıkçası kedi daha çok yardımcı oluyordu."

"Bu taraftan." Gözlerini kırpıştırarak gözden kayboldu ve kızın bariz rahatsızlığına aldırmadan arkasından koridorda yeniden belirdi.

İçini çekti ve dönmeye başladı, elbisesi hareketle birlikte sallanıyordu. Poe göz kırparak Blackwell'in yanında yeniden belirirken miyavladı, Blackwell de yaratığı adım adım kaldırdı. Ophelia onu takip ederken odasına dönüş yolunu ezberlemeye çalıştı, tekrar ona güvenmek zorunda kalmak istemiyordu.

Sonunda kapısının önünde durduklarında, içeride ne bulabileceği konusunda endişelenerek tereddüt etti.

Blackwell, Poe'nun yere düşmesine izin verirken, "İşte teklifimin ilk şartı," dedi. "Dokuz seviyenin dışında kazara rastlayabileceğin tüm hayaletleri temizleyeceğim. Ancak seviyelerin içinde bu işi kendiniz yapmanız gerekecek ama ben size yardımcı olabilirim."

Yatak odasının kapısını açtı ve eşikten geçmesi için ona el salladı. Kadın tereddüt etti ama adam onu cesaretlendirmek için başını salladı ve kadın çenesini kaldırıp başını içeri uzattı. Odanın her yerinde kanlı ayak izleri vardı. Uzun, sivri oyuklar duvar kağıdını ve kapı çerçevesini parçalamıştı. Poe ileri atıldı ve Blackwell kapıyı arkalarından kapatmaya başladı; kapıyı sonuna kadar itmeden önce Poe'nun son saniyede içeri süzülmesine izin verdi. Kedi doğruca yatağına gitti, köşeye kıvrılmadan önce beyaz patilerini yorganın içine soktu.

Ophelia odanın durumu hakkında yorum yapmak için ağzını açtı ama onun yerine çığlık attı. Kanlı Gulyabani kendini banyoya sürüklüyordu. Bir adım geriye, Blackwell'in şaşırtıcı derecede sert vücuduna doğru tökezledi. Adamın kasları hayal ettiğinden bile daha sıkıydı.

Ağzını kulağına doğru eğip, "Şunu izle," dediğinde, göğsünün sırtına doğru sessiz bir kahkahayla titrediğini hissetti.

Bir elini kaldırarak parmaklarını keskin bir şekilde şıklattı ve her şey yok oldu. Gulyabani, kan, çizikler. Her şey bir saniyeden kısa bir sürede temizlendi.

Yutkundu. "Nereye gitti?"

"Öteki tarafta bir yerde. Bu bedensel düzlemin içine ve dışına bir şeyler taşıyabilirim."

Başını öne eğdi. "Bu tüm Fantomların yapabildiği bir şey mi? Ve eğer etrafımdaki tüm hayaletlerin yolunu kesersen bu hile sayılır mı?"

"Başka Fantom tanımıyorum," diye itiraf etti. "Ve eğer girmeden önce size verilen kurallara aykırı değilse, bu adil bir oyundur."

"Tamam o zaman, bu kadar laf kalabalığı yeter." Ona doğru döndü. "Bana neler yapabileceğini gösterdin, peki karşılığında tam olarak ne istiyorsun? Sanırım o anahtarı?"

"Angel, yapabileceklerimin en ufak bir kısmını bile görmedin," dedi ona, yeşil gözleri daha ciddi bir hal almadan önce tam olarak yakalayamadığı bir duyguyla onun vücudunda geziniyordu. "Peki *hangi* anahtar?"

"Bilirsin işte, kalp ve anahtar meselesi." Sabırsız bir elini aralarında havada salladı. "Ben dün gece ayrılmadan önce, bana seni özgür kılacak şeyin bu olduğunu söylemiştin - bir tür bilmece olduğunu varsayıyorum, değil mi?"

Dondu kaldı.

Kaşlarını çattı. "Ne oldu? Neyin var?"

"Bana *tam olarak* ne dediğimi söyle," diye ısrar etti.

"Kahretsin, gerçekten de hafızanda deliklerle dolaşıyorsun, değil mi?" dedi ve sözlerinin onu ürküttüğüne yemin edebilirdi, ama toparlanma yeteneği kusursuzdu.

"Onun gibi bir şey," diye yorum yaptı.

Eğer farklı bir insan olsaydı, ona acıyabilirdi. Bunun yerine basitçe açıkladı: "Burada sıkışıp kaldığınızı ve size yardım edebileceğim bir yol olup olmadığını sordum, siz de..." Tam olarak ne dediğini anlamak için beynini zorladı. "... *bir kalp ve bir anahtar beni özgür bırakır. Ama umarım bir daha karşılaşmayız*..."

Angel.

Yaratıcı özgürlüğünü kullanmaya ve son kısmı atlamaya karar verdi.

"Neden bu ayrıntıdan daha önce bahsetmedin?" diye sordu, sesi oldukça gergindi.

"İhtiyacım olduğunu nereden bilebilirdim ki?" diye karşılık verdi. "Bu kadar büyütecek ne var?"

Gözlerindeki ışıltı biraz vahşileşti. "Asıl mesele şu ki, hafızamdaki söz konusu delikler yüzünden hatırlayamadığım bir süredir burada sıkışıp kalmış durumdayım. Ve beni buraya bağlayan bağ ya da çapa her neyse onu bulup kendimi nasıl kurtaracağımı bulamazsam sonsuza dek burada sıkışıp kalmaya devam edeceğim. Ve her nasılsa beni bir berraklık anında yakalamayı başardınız -zihnimden çoktan silinmiş bir an- ve sözüm ona beni kurtarmak için tam olarak neye ihtiyacım olduğunu size söyledim. Bunun ne kadar olağanüstü tuhaf olduğu hakkında *hiçbir* fikrin yok."

Onun sözlerine ayak uydurmaya çalışırken başı dönüyordu. "*Sonsuza dek* burada mı kapana kısıldın? Yani diğer Hayaletler gibi geçip gitmeyi seçemiyor musun?"

"Doğru." Hayal kırıklığı içinde bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ne zaman beni bu yerde tutan şeyi bulmaya yaklaşsam, onu tekrar kaybediyorum. Bulmam gereken bir şey olduğuna dair aldığım ilk somut onay sensin. Bunun mümkün olduğunu."

Bir elini kalçasına dayadı. "Yani benden, hakkında hiçbir fikre sahip olmadığın bir şeyi bulmamı mı isteyecektin?"

"Gizemli kapıları ve sihirli salonları çağırma yeteneklerin göz önüne alındığında, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi umudun sen olacağını düşündüm. Ve içgüdülerim doğruymuş."

"Ama ben bunların hiçbirini yapmak *istemedim.* İlk kez karşılaşmamız tamamen tesadüftü. O gece dışarıda olmam bile gerekmiyordu."

"İstesen de istemesen de bunları yaptın," diye yalvardı. "Ben tesadüflere inanmam. O gece dışarıda olmaman gerektiğini iddia ediyorsun. Ama dışarıdaydın. Ve beni buldun. Eğer gerçekten bir Necromancer isen, başkalarının göremediği şeyleri görebilirsin. Bu da demek oluyor ki daha önce kimsenin yapamadığı gibi burayı arayabilirsin."

"Peki ya bu anahtarı bulamazsam?" diye sordu. "Başarısızlığın bedeli nedir?"

"Kan anlaşması, görevinde başarısız olursan ödeme alacağımı garanti ediyor," dedi ona. "Başarılı olursan, endişelenecek bir şeyin olmayacak."

"Bu benim sorumu yanıtlamadı," diye üsteledi.

"Eğer başarısız olursan" -konuşurken ağzının bir köşesi acımasız bir gülümsemeyle kalktı- "ömrünün onda biri bana aktarılacak."

13

SİNİRLER

PHANTASMA'NIN İKİNCİ GECESİ

Yakışıklı, yeşil gözlü piç, bir elini beline koyarak onu duvara yaslarken kulağına, "Angel, neler yapabileceğimi bir nebze bile görmedin," diye fısıldadı. "Sadece sunabileceklerimin tadına bakmak için sana asla söyleyemeyeceğini düşündüğün şeyleri söyletebilirim..."

Dilini boğazının kenarında zonklayan nabzı yalamak için dışarı çıkararak ne demek istediğini vurguladı.

Arzuladığı sürtünmeyi ararken, bedeninin kendi iradesiyle ona doğru eğilmesinden nefret ediyordu. Diğer elini saçlarının arasına sokup ağzını kendi ağzına yaklaştırırken belini kavramaya devam etti. Adam alt dudağını sertçe ısırdığında nefes nefese bir zevk sesi çıkardı. Kalçaları, pantolonunun önünde büyüdüğünü hissedebildiği sertliğe doğru kıvranmaya başladı ve belindeki eli aşağı doğru kaymaya başladı, elbisesinin eteklerini -

Bir çan çaldı.

Ophelia yatağında doğruldu, saçları terden alnına ve Çakaklarına yapıÇmıÇtı. Odanın öbür ucundaki saate baktı ve hem kahvaltı hem de öğle yemeği boyunca uyuyup kaldığını görünce hiç ÇaÇırmadı. Son birkaç gündür bedeni ve zihni tamamen tükenmişti, yaralarından bahsetmiyorum bile ve uyku, damarlarındaki büyünün yaralarını iyileştirmek için zaman ayırdığı zamandı.

Başka bir bedel.

Uzuvlarını uzatmadan ve pençeli kolunu değerlendirmeden önce bir elini yüzüne sürdü. Derisi yeni kadar iyiydi. Omuzları rahatlayarak gevşedi. Bu kesinlikle aile büyüsünün bir avantajıydı.

Yorganı geriye itti ve ayağa kalkarak odanın etrafına baktı, pusuda bekleyen grotesk Gulyabanilerin olmadığını teyit etti. Hâlâ kemiklerine yapışan yorgunluk, buranın zihninde sürekli ürettiği iğneleyici paranoyayla birleşince Blackwell'in pazarlığını geri çevirdiğine neredeyse pişman olacaktı.

Neredeyse.

Saçma açıklamasından sonra onu göndermiş, Genevieve'i tek başına bulabilecekken hayatının on yılından vazgeçme fikrine gülmüştü. Bir kere, kaç yılı kaldığını kim bilebilirdi ki? On yılından vazgeçmek kesinlikle tehlikeli bir karar olurdu. Ayrıca, Blackwell zaten işten çıkarılmasına karşı çıkmamıştı. Reddedildiğinde sadece başını

sallamış ve onu kızdırmak ya da dinlenmesine engel olmak için rastgele ortaya çıkmadığı zamanlarda malikânede nereye gidiyorsa oraya kaybolmuştu. Sanki uyanık olduğu saatler yeterince Hayaletle dolu değilmiş gibi, şimdi de rüyalarına giren kendini beğenmiş bir Hayalet vardı.

Gün için -daha doğrusu gece için- giyinmeye başladığında, huzur içinde uyuyabilmek için korkunç bir meblağ ödeyeceği bir anın gelebileceğine dair bir endişe duydu.

Bu düşünceden sıyrılarak, siyah kadife elbisesinin korsesini çevik bir hareketle bağladı ve ipleri zorlukla nefes alabilene kadar çekebildiği kadar sert çekti. Bu, daha sonra onları çıkarmak için askılarla boğuşmak zorunda kaldığında pişman olacağı bir şeydi. Bazen korselerini ne kadar sıkı yaparsa yapsın çözmesi için hem annesinin hem de Genevieve'in uğraşması gerekiyordu ama Phantasma'nın denemelerinden ne bekleyeceğini bilmiyordu ve en son isteyeceği şey hatalı düğümlerin ona engel olmasıydı.

Saçına uygun bir kurdeleyi çabucak bağlayarak odasından çıktı, yemekhaneye geri dönmenin çok zaman almayacağını umuyordu, böylece işler başlamadan önce 'a bir yemek sıkıştırabilirdi. Bir gece önce akşam yemeğini atladığı için zaten açlıktan ölmek üzereydi. Ayrıca, sonunda Genevieve hakkında soru sorabileceği -tamamen bedensel- birine rastlayabileceğini umuyordu.

Adımlarını takip ederken biraz deneme yanılma yaptı ama sonunda gideceği yeri buldu. Tanıdık açık kemerden geçti ve midesi guruldarken geniş yemek masasının üzerindeki abartılı yiyecek sergisine baktı. Yemek salonunun mimarisi hatırladığından daha süslüydü ama belki de bunun tek nedeni tavandan düşerken fark edemeyecek kadar meşgul olmasıydı. Şimdi o çileden eser yoktu, tavan tamamen sağlamdı, enkaz hiçbir yerde görünmüyordu. Zeminin tamamını kaplayan büyük siyah ve altın rengi bir halı vardı ve süslü resim çerçevesi kalıplarının altındaki telkari duvar kâğıdı zenginliğin tanımıydı. Kemerin her iki yanındaki duvarları kaplayan mermer kaideler ve heykeller gibi, her bir çift taş sütunun arasında da çarpmış olduğu koltuğun aynısı oturuyordu.

Zarif detaylara ağzı açık bakmayı bitirdiğinde, yalnız olmadığını görünce şaşırdı. Keten örgülü kız -Luci, diye hatırladı- bir kase çorbanın üzerine eğilmiş, endişe verici derecede bitkin görünüyordu. Luci'nin çukurlaÇmıÇ gözlerinin altında büyük morumsu torbalar vardı, solgun teni neredeyse griydi ve Ophelia masaya oturup bir tabak hazırlamaya baÇlayana kadar varlığı fark edilmedi.

Luci şaşkınlıkla, "Ah," diye ciyakladı.

"Uzun bir gün mü?" Ophelia sordu, sesi nötrdü.

Luci sessizce baÇını salladı ve tekrar çorbasına baktı. Görünüşe bakılırsa uykusunu çalan her neyse dostluğunu da çalmıştı ve bu Ophelia için fazlasıyla iyiydi. Ġkisi sessizce yemeklerini yerken gruplarındaki diğer birkaç yarıÇmacı da gelmeye baÇladı. Biri, yeleğinin bir düğmesini iliklememiÇ, yağcı görünümlü bir adamdı. Şarap rengi

bukleleri olan ve septumunda oniks bir halka bulunan bir kadın onun arkasından içeri girdi. Kadın yemek masasının en ucunda oturmaktan memnun görünüyordu ve bu da onu resmen Ophelia'nın şu ana kadarki favorisi yapıyordu.

Özellikle de adam onun solundaki sandalyeye oturup önlerindeki tabakların takırdamasına neden olduğunda.

"Eric Greensborough," diye selamladı. "Babam Donald Greensborough, şehrin en büyük tütün fabrikasının sahibi. Siz kimsiniz?"

"SosyalleÇmekle ilgilenmiyorum," diye cevap verdi Ophelia. Buradaki erkeklere karÇı sabrı inanılmaz derecede azalmıÇtı.

Eric'in gözlerinde bir şey gerildi ama Luci'ye dönüp, "Sen Lucinda'sın, değil mi? Cade'in kuzeni? Dün gece zar zor hayatta kaldığını duydum."

Luci biraz yüzünü buruşturdu ama cevap vermedi ve Eric derin bir iç çekti.

"Buradaki en sıkıcı grupla sıkışıp *kalacağım*," diye mırıldandı, çoğunlukla kendi kendine, biraz daha yüksek sesle duyurmadan önce, "Bu iyi. Hepiniz kaçınılmaz olarak bıraktığınızda ya da katledildiğinizde işimi kolaylaştırıyor. Yardım beklemeyin."

Ophelia, "Yeleğinin düğmelerini bile doğru dürüst ilikleyemiyorsun," dedi. "Zaten kimsenin yardım için ilk tercihi olacağından şüpheliyim."

Luci çorbasından bir kaşık daha yudumlarken dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Eric'in bu hakaret karşısında ağzı burkuldu ama yine de iddiasını kontrol etmek için aşağıya baktı ve Luci'nin düğmeler konusunda haklı olduğunu fark edince masadan kalkarak uzaklaştı.

Luci, "Çekilmez biri," diye mırıldandı.

Ophelia "Buradaki her erkeğin ortak teması bu gibi görünüyor," diye gözlemledi.

Luci öne doğru eğilip fısıldamadan önce mizahsız bir kahkaha attı, "Söylentilere göre babasının işi emlak vergilerini ödememekle ilgili bir fiyaskodan sonra neredeyse iflas etmek üzereymiş ve o da bu yüzden buradaymış. Mülklerini teminat olarak kullandılar. Ve kesinlikle yargılayacak yerim yok..."

Ophelia kibarca başını salladı ama başka bir şey söylemedi ve ikisi de bir kez daha sessizliğe gömüldü. Genevieve'i aramadan önce yedinci seviyeye ulaşması gerekiyordu ve gruplarına karışmanın çok fazla göze batmaktan daha iyi bir strateji olduğundan şüpheleniyordu ve herhangi bir bağlanma riskini almak istemiyordu. Phantasma'nın oyuncuları bu gruplaşmalara zorlayarak nasıl bir oyun oynadığından emin değildi ama bunun kazanmalarına *yardımcı olmak* için olmadığından emindi - bu da burada herhangi birine güvenmenin stratejik bir hamle olmadığı anlamına geliyordu.

Gruptaki herkes nihayet yemek salonunda belirdiğinde ve o da yemeğini bitirdiğinde neredeyse gün batmak üzereydi. İlk denemeleri başlamak üzereydi ve onları nelerin beklediğine dair endişeli konuşmalar odada vızıldamaya başlamıştı.

James adında kumral saçlı ve gür sakallı orta yaşlı bir adam, "Seviyeler Cehennemin Dokuz Çemberi'ne dayanıyor," dedi. "Bir keresinde *New York Post*'ta eski bir

yarışmacının röportajını okumuştum. Aldatma, Gazap, Açgözlülük, Araf oyunlarını tarif ediyordu..."

"Bizi Limbo'ya götüreceklerini mi söylüyorsun?" Eric bir eliyle ayarlanmış yeleğinin önünü düzelterek alay etti.

James ofladı pufladı. "Diğer Taraf'taki *gerçek* Limbo değil. En azından ben öyle düşünmüyorum. Duyduğuma göre daha çok bir yanılsama. Çok gerçekçi hissettiren bir yanılsama."

"Birlikte çalışmak zorunda kalmayacağız, değil mi?" diye sordu bir başkası.

"Umarım öyle değildir," dedi Cade arka duvara yaslandığı yerden alaycı bir ifadeyle.

"Ne? Yardım için çok mu iyisin?" James karşı çıktı.

Cade hızlı ve keskin bir kahkaha attı. "İlk çıkan sen olacaksın diye bahse girdim, ihtiyar."

"Bu lanet şey ne zaman başlayacak da hepiniz çenenizi kapatacaksınız?" diye mırıldandı septum piercingli kadın köşesinden.

Bu sözler açıkta kaldığı anda odadaki tüm ışıklar söndü.

"Birinci seviyeye hoş geldiniz," diye gürledi derin ve erkeksi bir ses. Adam devam ederken Ophelia'nın gözleri yavaşça karanlığa alıştı: "Ben ev sahibiniz Zel."

Bununla birlikte, kemerin yanından bir duman havası yükseldi ve Ophelia'nın ağzı bu manzara karÇısında açık kaldı, yemeğini unuttu. Bir Şeytan.

Kusursuz bir şekilde dikilmiş kıpkırmızı bir takım elbise giymiş, korkunç derecede uzun boylu adamı görünce salonda nefesler tutuldu. Başının tepesini süsleyen kıvrımlı boynuzlar, esmer tenini ve kehribar rengi gözlerini tamamlayan bronz buklelerden dışarı fırlıyordu.

Boynuzlar. Şeytan İşareti.

Zel'in yüzündeki sırıtış, sanki bu tepki tam da beklediği şeymiş gibi etrafındaki dehşete kapılmış ifadelere bakarken gerildi. Ophelia bu saf *dram* karşısında gözlerini devirmek için kendini zor tuttu.

Zel'in kehribar rengi bakışları kısa bir an için ona kaydı ve sonra sanki onun düşüncelerini duymuş gibi davrandı. Kadın dondu kaldı.

Her Şeytan farklı yeteneklere sahipti, bu da biriyle karşılaştığınızda tam olarak neyle karşı karşıya olduğunuzu tahmin etmenizi zorlaştırıyordu. Ve Ophelia annesinin verdiği derslerden zihin okumanın söz konusu olmadığını biliyordu.

Zel, "Her seviyedeki olayların nasıl gelişeceğini açıklamaktan zevk duyuyorum - dikkatle dinleyin, çünkü 'u kendim tekrarlamıyorum," diye uyardı ve bir elini solunda bir kapının belirdiği duvara doğru salladı. "Bu sizi ilk seviyeye götürecek olan geçit. Ev sahiplerinizden her biri size içeride sizi nelerin beklediğini anlatan bir ipucu verecek. Bu, vazgeçmek için son şansınız olacak. Geçitten geçtiğinizde seviye başlayacak ve tek çıkış yolunuz kazanmak, pazarlık yapmak ya da ölmek olacak."

İnsanlar rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaymaya başladıkça odadaki gerginlik daha da arttı, sanki diğerlerinin varlığının, buradaki herkes aynı şeyi yaparken böylesine riskli bir oyuna katıldıkları için deli olamayacaklarına dair güven verici bir işaret olmasını umuyorlarmış gibi etrafa baktılar.

"Denemeyi başarıyla tamamlarsanız," diye devam etti Zel, "Phantasma'ya geri getirilecek ve kazanan işaretinizi alacaksınız. Bu seviyenin ipucuna hazır mısınız?"

Kimse hazır olduklarını teyit edemeden yaşlı adam James, "Kazanan işareti mi? Bu ne anlama geliyor? Kalıcı mı olacak? Peki ya denemeyi tamamlayamazsanız ne olacak, kaybetmenin de bir bedeli var mı?"

Zel'in gülümsemesi affetmezdi. "Sanırım başarısız olursan öğreneceksin, değil mi? Şimdi dikkatini ver, işte ipucun."

Şeytan elini geçide doğru salladığında ve kelimeler büyüsüyle kapının yüzeyine kazınmaya başladığında hepsi dikkatle izledi.

DERINLEŞEN IŞIKTA, DUYULARIN SOLDUĞU YERDE, ENGIN BIR LABIRENT, ÜRKÜTÜCÜ BIR LABIRENT.

GÖRME YOK, SES YOK, REHBERLIK EDECEK, DOĞRU YOL GÖSTERECEK YA DA IÇINDE EZILECEK BIR DOKUNUŞ YOK.

KALBIN IÇINDEKI CANAVARA DIKKAT EDIN VE KAPIYI BULUN, BAŞLAMAK IÇIN GERI DÖNÜN.

Ophelia bilmecenin olabildiğince büyük bir kısmını hafızasına kazımaya çalıÇtı ama ġeytan hiç vakit kaybetmeden devam etti.

"Adını söylediğimde geç," diye buyurdu Zel. "Lucinda."

Herkes başını şimdi hastalıklı bir beyaz tonuna bürünmüş olan Luci'ye doğru çevirdi. Luci tereddüt edince Cade kıs kıs güldü. Yine de sesle ilgili bir şey onun kararlılığını artırmış olmalıydı, çünkü çenesini yukarı kaldırdı, omuzlarını geriye attı ve kapıya doğru bir adım attı. O kapıyı açarken tüm grup nefesini tutarak bekledi. Ophelia diğer tarafta ne görmeyi beklediğinden emin değildi ama düz beyaz bir duvar olmadığı kesindi.

"Geçin," diye emretti Zel. Luci derin bir nefes aldı ve onun talimatlarını izledi.

Oda gerildi, bir acı çığlığı ya da başka bir sıkıntı belirtisi bekledi, ama hiçbiri gelmedi ve bir an sonra Luci tamamen gözden kayboldu. Şeytan sırayla diğerlerinin isimlerini söyledi ve sonunda Ophelia'ya ulaştığında, bekleyen sadece birkaç yarışmacı kalmıştı. Hâlâ arkasını dönüp gidebilirdi - utancına tanık olacak çok az kişi vardı - ama sinirlerini çelikleştirdi. Bunu yapabilirdi. *Yapacaktı* da. Genevieve için. Grimm Malikânesi için. Ailesinin mirası için.

Geçitten geçip hiçliğin içine adım attı.

14

BİRİNCİ SEVİYE

LIMBO

Geçitten çıktığında kulaklarındaki tiz çınlama haricinde etraf rahatsız edici derecede sessizdi. Çok parlak, taş koridoru tararken gözleri yandı. Etrafta tek bir kişi bile yoktu.

İleri doğru bir adım atmaya çalıştı ve tökezledi. Vücudunda kafa karıştırıcı bir his yuvarlandı ve pürüzsüz, çimento zemine yüzüstü düşmeden önce karşı duvara karşı dengesini zar zor yakaladı. Dudaklarından sessiz bir soluk döküldü ve ellerini önündeki taştan çekip göğsüne doğru kıvırdı. Duvarı hissedemiyordu. *Hiçbir şey* hissedemiyordu. Görme duyusu dışında tek bir duyusu bile çalışmıyordu.

Beynini zorlayarak ipucunun ne dediğini hatırlamaya çalıştı.

... GÖZ KORKUTUCU BIR LABIRENT... REHBERLIK EDECEK BIR DOKUNUŞ YOK... CANAVARA DIKKAT ET...

Ugh. Her ayrıntıyı hatırlaması için yeterli zaman olmamıştı ama şu ana kadar, *rehberlik edecek bir dokunuşun* olmamasıyla ilgili kısım kesinlikle doğruydu. Bunun hangi Cehennem Çemberi'ni taklit ediyor olması gerektiğini merak etti.

Annesinin Cehennemin Dokuz Çemberi hakkında verdiği tüm dersler aklına gelmeye başladı. Şeytanların Kralı tarafından yönetilen Cehennem ve Çemberleri, Öteki Taraf'ta her türden paranormal varlık için bir krallık olarak varlığını sürdürüyordu. Paranormal varlıkların ölümsüz sınıfları Dokuz Çember'e istedikleri zaman erişebiliyor, bölgeleri ölülerin ruhlarıyla paylaşabiliyordu. Paranormal varlıkların ölümlü sınıflarından biri olarak sahip olduğu en iyi avantaj, Öteki Taraf'a geçmeden önce burada, dünyada, ortalamadan daha uzun bir yaşam süresiydi.

Ophelia bu noktada cehennemi tercih edebilirdi.

Bazı ölümlülerin inandıklarının aksine, Cehennem ölmeden önce günahkârca yaşayan insanlar için bir ceza değildi. Ne de olsa insan ahlakı, bütün bir ölümden sonraki yaşamı temel almak için çok çeşitli ve kararsızdı. Daha ziyade, Cehennem'de cezalandırılanlar genellikle insanlığa ya da evrenin yapısına karşı işledikleri suçlar nedeniyle cezalandırılırdı. Öteki Taraf'taki ikinci büyük Krallık Cennet'ti - Geçici varlıkların tüm sınıflandırmalarına ev sahipliği yapıyordu. Ve insan irfanının öne

sürmeyi sevdiğinin aksine, Cennet'e ait olan varlıklar Cehennem'dekilerden daha iyi ya da kötü değildi. Sadece Cehennem'e kötü niyetli ölümlü ruhları cezalandırma görevi, Cennet'e ise olağanüstü bir cesaretle ölenleri ödüllendirme görevi verilmişti.

Gelip geçici varlıklar ve onların güçleri ise annesinin hiç değinmediği bir konuydu. Ophelia'nın Melekler ve Seraphim gibi varlıkları ve yönettikleri bölgeleri kıyaslandığında oldukça sıkıcı bulabileceğini düşünmesi de gayet iyiydi. Ama Dokuz Çember'le ilgili hikâyelerde kesinlikle sıkıcı bir şey yoktu.

Şiddet Çemberi'nde cezalandırılanlar her günün başlangıcında uzuvlarından koparılıyor, ancak bir sonraki şafakta işkencenin yeniden başlaması için kendilerini onarılmış buluyorlardı. Açgözlülük Çemberi'nde cezalandırılanlar, imrendikleri her şeyin ve herkesin kaynayan bir lav çukurunda erimesini izlemek zorunda kaldılar. Oburluk Çemberi'nde cezalandırılanlar sonsuza kadar durmadan koşmaya zorlandılar. Araf Çemberi'nde cezalandırılanlar...

Bu kadar.

Bu Phantasma'nın Limbo versiyonuydu. Tamamen duyusal yoksunluk.

Annesinin Öteki Taraf'ta hangi Çember'de ikamet etmeyi seçtiğini merak etti.

Buradan asla çıkamayacaksın, diye fısıldadı kafasının içindeki sinsi ses. *Tam beş dakika içinde buradan çıkmanın bir yolunu bulamazsan öleceksin.*

"*Dur*," diye bağırmaya çalıştı ama ses çıkmadı. Parmağını duvara vurmak ve zihninin ona dayatmaya çalıştığı müdahaleci geri sayımı etkisiz hale getirmek için tekrar duvara doğru uzandı. Ancak sesin yapmasını emrettiği anlamsız işleri genellikle geçersiz kılan rahatlatıcı dürtü, onu hissedemediğinde aynı etkiyi yaratmıyordu.

Paniğin içine işlemeye başladığını hissetti.

Sorun yok. *Zaman sınırı yok. Sadece nefes almalısın.*

Temkinli bir şekilde ilerlemeye başladı, hissedememeye alıştığı için adımları biraz titrekti. Uzun, dar koridorda ilerlerken sonunda taşta bir açıklık buldu. Açıklığın diğer tarafında ikiye ayrılan uzun bir koridor daha vardı. Labirent başlamıştı.

O solu seçti. Hızını artırarak birkaç dönüş daha yaptı ve dev bir daire çizdiğini fark etti. Kafası tamamen karışmıştı ve yere kıvrılıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu.

Bu çıldırtıcı. Bu cehennem.

Ve sonra daha da kötüleşti.

Etrafındaki ışık azaldı ve içinde bir korku filizlendi. Ellerinde kalan tek duyuyu da yavaş yavaş kaybedeceklerdi.

bir plana ihtiyacı vardı.

Daha önce geçtiğim yolları işaretlemek için bir yola ihtiyacım var.

Ellerine baktı. Büyüsü bir işe yaramalıydı. Parmaklarının ucuna konsantre olarak büyüsünün işaret kıvılcımlarının tutuşmasını bekledi. Küçük, fokurdayan ışık huzmeleri her yöne doğru tek tük yayılmaya başladı ve içinden bir rahatlama hissi geçti. Duvara uzandı ve kıvılcımları kullanarak *başlangıç* kelimesini taşa kazıdı. Sonra başladı.

Yolunda her bölünme olduğunda, ilk seçtiği yönü kömürleşmiş bir "X" ile işaretledi ve neredeyse on bir benzersiz geçitten geçmesi için gereken sürede ışık iki kez daha karardı.

Her ışık turunda yaklaşık beş koridoru geçebiliyorum, diye not etti. *Bu hızla gidersem karanlıkta yürümeye başlamadan önce muhtemelen on derece daha karartma olacak...*

Bir sonraki açılışta, "X "lerinden birinin solda işaretlendiğini gördü. Bu sefer sağa döndü ve-

-Koridorun sonundaki duvar ona doğru ilerliyordu.

Zel'in ipucundan bir başka satır daha aklına geldi.

... YA DOĞRUYA YÖNEL YA DA IÇINDE EZIL...

Sikeyim.

Kendini harekete geçirdi. Hareket eden duvarın kendisine ulaşmasına birkaç metre kala taştaki bir sonraki yarıktan kayarak geçip kurtulmayı umdu ama yeni koridorda bulduğu şey nefesinin kesilmesine neden oldu. Bu koridordaki duvarlar da hareket ediyordu. Bu da eğer onlar kapatmadan önce açıklığa ulaşamazsa kapana kısılacağı anlamına geliyordu.

Eteklerini yukarı çekti ve koridorda hızla ilerledi. Bir sonraki açıklığın yarısına geldiğinde, hareket eden duvar boşluğun eşiğine birkaç santim kalmıştı ve zamanında ulaşmak istiyorsa kendini daha fazla zorlaması gerektiğini biliyordu. Ciğerlerinde tutuşuyor olması gerektiğinden emin olduğu yanmayı hissetmemesine rağmen nefes alıp vermesi zorlaştı. Çıkışa ulaştığında, kayan duvar çoktan yarısına kadar gelmişti, bu da dar alanda sıkışmasına ve kendini diğer taraftan dışarı atmasına neden oldu.

Öne doğru eğildi ve nefes almak için ellerini dizlerine koydu. Terliyor olması gerektiğini biliyordu ama bunu hissedemiyordu. Hissedebildiği tek şey, vücudu daha fazla oksijen için yalvarırken göğsündeki basınç ve bacakları ile kalçalarındaki ağırlıktı. Sonunda kendini toparladığında ileri doğru adım attı.

-Ama bir şey onu duvara yasladı. Lanet olası etekleri tutulmuştu.

Hayal kırıklığı içinde çığlık atmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. Gözlerinin kenarlarında basınç hissediyordu ama gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor muydu, bilemiyordu. Eteklerini bir avuç tuttu ve sertçe çekiştirerek kumaşın sivri bir kenarla yırtılmasına neden oldu. Grimm Malikânesi'nde öğleden sonralarını kalbini hızlandıracak türden bir tehlikenin hayalini kurarak geçirdiğinde, kesinlikle böyle bir şey olmamıştı.

Yeni koridora hızlıca bir göz attığında hiçbir şeyin hareket etmediğini gördü. Şimdilik. Keşfine devam etti, labirentin derinliklerine indikçe indi, tek zaman ölçütü sönen ışıktı. Yeni bir koridora her girişinde, yürüyüşünün uzunluğu gittikçe kısalıyordu - merkeze daha da yaklaşıyordu.

Tam başka bir duvarı işaretleyip sola doğru ilerlemeye başladığında ışık söndü ama yanlış yöne gittiği hemen anlaşıldı. En soldaki duvar tıpkı daha önce olduğu gibi öne doğru kaymaya başlayınca topukları üzerinde dönerek ters yöne doğru koşmaya başladı. Sanki tepki olarak, kendisine doğru daha hızlı kaymaya başlayan duvarı periferilerinden yakaladı. Onu kovalıyordu.

Lanet olsun.

İleride hareket eden bir duvar daha vardı ve bu sefer çıkış ulaşılamayacak gibi görünüyordu. Ayakları onu taşıyabildiği kadar hızlı koştu, arkasındaki duvar topuklarının üzerinde duruyordu.

Çıkışın ağzına ulaştığında içinden bir korku fırladı, arkasındaki duvar sırtına bastırmaya sadece birkaç santim kalmıştı. Önündeki duvar da yaklaşmaya başlayınca, vücudunu bükerek daralan boşluktan yana doğru kaydı.

Zihninde Gölge Ses güldü. İki duvar birbirine çarpmadan hemen önce kendini bir sonraki koridora sıkıştırırken, bu kahkahanın düşüncesi neredeyse onu tökezletiyordu.

Midesinde kabarmaya başlayan endişe, az önce neredeyse bir böcek gibi ezilmiş olmasından kaynaklanıyor olmalıydı. Bunun yerine, kafasının içindeki sesin az önce ölümü ihtimaline kıkırdamış olduğu fikri onu korkuyla vızıldattı.

Gölge Ses onunla her zaman konuşmuştu elbette ama hiç böyle olmamıştı. Hiçbir zaman *onunla* alay etmemiş ya da acı çekmesini istememişti. Her zaman itaat etmek zorunda olduğu günlük saçma görevleri verirken her zaman oldukça gerçekçi olmuştu. Sanki karanlıkta keyfi bir zaman sınırı içinde eve koşmasını ya da ailesini güvende tutmak için uyumadan önce tam dokuz kez yatak başlığına vurmasını sağlamaktan başka seçeneği yokmuş gibi. Ve şimdi ona gülüyordu.

Sorun nedir, küçük Necromancer? Mırıldandı. *Gerçek benle başa çıkamıyor musun?*

Ophelia yumruklarını iki yanında sıktı ve sesi iterek uzaklaştırdı. Etrafına bakınarak en yeni koridoru değerlendirdi ve buranın hiç de boÇ bir geçit olmadığını görünce Çok oldu. Sonunda labirentin merkezine ulaşmıştı.

Ancak zaferi kısa sürdü. Çünkü labirentin kalbinde devasa bir canavar uyuyordu.

Bir Cehennem Köpeği.

Bu korkunç canavarı annesinin Grimm Malikânesi'nin kütüphanesindeki cehennem yaratıklarıyla ilgili kitaplarından tanıdı. Tazının kösele gibi derisi kar gibi beyaz, pençeleri ve dişleri parlak abanoz rengindeydi. Bu yaratıklar, bizzat Şeytanların Kralı tarafından gıpta edilen eserleri korumak için yaratılmıştı. Zehirli ısırıklarıyla gaddardılar ama koruduklarına eşyaya dokunulmadığı sürece uykuda kalırlardı.

Ophelia Cehennem Tazısı'nın etrafından dolanarak ona olabildiğince uzak durmaya çalıştı ama tam onun koruduğu şeye bir göz atacaktı ki iki yarışmacı daha labirentin açıklığına daldı: Luci'nin kuzeni Cade ve adının Buford olduğunu düşündüğü biri. Ya da Beau. Ya da Bradley. Adı her neyse, önlerine serilmiş şeytani yaratığa bakarken Luci'ye bir bakış bile atmamıştı. Cade arkasından gelmeleri için arkadaÇına el salladı ve yaratığa doğru yola koyulduklarında Ophelia yaÇadığı Çoktan neredeyse boğulacaktı.

"*Yapmayın!*" diye bağırmaya çalıştı ama tabii ki onu duyamadılar. Duysalar bile dinlemeyeceklerine dair bir his vardı içinde.

Yan tarafına doğru ilerlediler ve sonunda canavarın neyi koruduğunu görebildi. Yaldızlı bir tuzak kapısı.

Dondu kaldı.

Çıkıştı. Tazı onu koruyordu. Ve ilk kim geçerse zarar görmeden kurtulacaktı.

Ama geri kalanlar uyanan canavarla uğraşmak zorunda kalacaklardı.

Bunu fark edince dehşet içinde ağzı açık kaldı. Cade ve arkadaşı kaçacak, geri kalanları yutulmaya terk edeceklerdi. Sarsılarak harekete geçti ama artık çok geçti. Cade çoktan kapıya ulaşmış ve sertçe çekerek açmıştı. Tazı bir anda uyandı.

Duyuları geri gelirken Ophelia'nın kulaklarına patlarcasına bir acı saplandı. Dizleri büküldü ve yere yuvarlandı, elleri kulaklarına kenetlendi. Ġki adam kapıdan içeri adım atıp arkalarından kapattıklarında görüÇ alanında bir ıÇık parlaması oldu.

Etrafta başka hiçbir varlık yokken, canavar gözlerini ona kilitledi.

"Siktir," diye fısıldadı.

Zebani saldırdı.

Ophelia ayağa fırladı ve labirentin kıvrımlı derinliklerine doğru geri döndü, Cehennem Köpeği de onu takip ediyordu. Bu kez yolunu işaretleyecek zamanı yoktu, sadece hayatında hiç olmadığı kadar hızlı koşuyor ve herhangi bir çıkmaz sokağa girmemeyi umuyordu. Beyaz taş koridorlarda hızla ilerlerken, korkunç yaratığın kokuşmuş, sıcak nefesinin kendisine yaklaştıkça havayı kalınlaştırdığını hissediyordu. Pençelerinin vuruşları ayaklarının altındaki zemini sarsıyordu.

Dişlerini sıktı. Bu o piçlerin suçuydu. Bencillikleri onu şaşırtmamalıydı. Çaresiz zamanlar, çaresiz önlemler, elbette, ama en azından çıkıştan geçmeden ve canavarı uyandırmadan önce gelen herkesin çıkışa ulaşmasını beklerdi. Cade ile yaşadığı küçük etkileşim ağzında acı bir tat bırakmıştı ve onu tekrar gördüğünde bunun için onu çiğneyip tükürecekti.

"Pislikler," diye tısladı sağa ve-

-Başka bir bedene çarptı. Çarpmanın etkisiyle görüş alanında lekeler belirdi.

Bu yarışmacının adını hatırlayamıyordu. Genevieve'in yaşlarındaydı, sıska, açık kahverengi tenli ve ela gözlüydü. Onu itti ve dengesini yeniden sağladı, ona kaçmasını söylemek için ağzını açtı ama köşeyi dönen Zebani bunu onun yerine yaptı.

"Vay canına-" çocuğun gözleri büyüdü, ama kız kalıp cümlenin geri kalanını duymaya zahmet etmedi. Çocuk onun peşinden koştu, onun topuklarında kalmak için çırpındı.

"Hangi yönden geldiğini hatırlıyor musun?" diye bağırdı, sözcükleri çabayla düzensizleşmişti.

"Sola! İleride!" diye cevap verdi, kendi sesi güçlükle çıkıyordu. "Ama şimdi tıkandı!"

Başını salladı ve bir sonraki açıklığa yaklaştıklarında sağa döndü, tazı onu korumadan çıkışa doğru kaçabilecekleri geniş açıklığa geri dönebileceğini umuyordu. Canavar çekiş gücü kazanıyordu ve yeni yol arkadaşı yavaşlıyordu.

Ophelia dişlerini sıkarak omzunun üzerinden baktı. "Daha hızlı!" diye emretti.

Kendini zorlamaya çalışırken yüzü acıdan bir maskeye dönüşmüştü; koşu sırasında bir noktada altına işemişti ve kadın yorgunluğun uzuvlarını ele geçirdiği anı gördü. Zebani çok yaklaşmıştı. Bunu başarmasına imkân yoktu. Bir an için yine de koşmaya devam etmesi gerektiğini, tazının dikkati dağılırsa kaçmasının daha kolay olacağını düşündü.

Boğazındaki madalyon ısındı. Sanki onu uyarıyormuş gibi.

Lanet olsun.

Ophelia kayarak durdu ve döndü. Özünde depoladığı büyünün her zerresini bir araya getirerek, ısının damarlarından uzuvlarına ve ellerine doğru süzüldüğünü hissedene kadar çekti ve çekti. Sonra hepsini Cehennem Köpeği'nin yüzüne doğru mavi kıvılcımlardan oluşan bir telaşla serbest bıraktı.

Harekette ustalık ve hedef eksikliği vardı ama yeterince iÇe yarıyordu. Canavar, büyüsü gözlerine isabet ettiğinde soyulurcasına bir inilti çıkardı ve Ophelia çocuğun gömleğini kapıp onu peşinden sürükledi. Koridorlarda kıvrıla kıvrıla ilerlediler, birkaç kez geri dönmek zorunda kaldılar ama Ophelia onlara bu birkaç hatayı yapmalarına yetecek kadar zaman kazandırmıÇ gibi görünüyordu. Sonunda açıklık göründü.

"Meleklere şükürler olsun." Labirentin ortasına bir kez daha girdiklerinde çocuk ağlamaya başladı, yaldızlı kapı sadece birkaç metre ötedeydi.

Altın çıkıÇa ulaÇtıklarında Ophelia'nın vücudunu bir rahatlama dalgası kapladı. Düğmesini çevirerek kapıyı açtı ve çocuk atlamakta tereddüt etmedi. Arkasında, labirentin içinde, kan donduran bir çığlık ve dal gibi kırılan kemiklerin yankılarını duydu. Tazı büyünün etkisinden çoktan kurtulmuş olmalıydı. Kalın bir şekilde yutkundu, midesinde bir pişmanlık düğümlendi ve kapıdan atlayarak arkasından kapanmasına izin verdi.

15

VERMIN

Geçit onları yemek salonuna geri getirdi; ağır gümbürtülerle yere düÇtüler. Ophelia ayağa kalkarken inişin verdiği acıyla inledi. Ancak çocuk yerde kaldı ve midesindekileri halının her tarafına saçtı. Ophelia irkilerek saldırının yolundan çekildi ve etrafına bakındığında Cade ile suç ortağının masanın uzak ucunda ağızlarına yemek tıktıklarını gördü.

"Neredeyse insanların *ölümüne* neden oluyordunuz" dedi, öfkeyle onlara doğru yürürken, "ve siz burada oturup karnınızı mı doyuruyorsunuz?"

"Bizim sorunumuz değil," dedi Cade. "Sen benden ve Beau'dan önce oradaydın. Elinize fırsat geçmişken değerlendirmeliydiniz."

"Sadece bir kazanan olabilir," diye ekledi Beau. "Herkes kendisi içindir."

Ophelia onlara burnunu kırıÇtırdı. Onlar kalpsiz alçaklardı. Phantasma'nın kendisine yönelteceği sinsi tehlikelere fazlasıyla odaklanmış ve yarışmacı arkadaşlarının oluşturduğu tehdidi aptalca bir şekilde göz ardı etmişti.

"Köpeği uyandırmadan önce mümkün olduğunca çoğumuzun geçebildiğinden emin olmak için biraz daha bekleyebilirdiniz! İkiniz de bencil *pisliklersiniz.*"

Cade, kızın önerdiği şey hayatında duyduğu en gülünç şeymiş gibi, parçalamakta olduğu kızarmış tavuk budunu yere bırakırken güldü. "Bu kadar saf olma, küçük fare."

"İkimiz arasında haşereye daha yakın olan sensin sanırım," diye tükürdü ona.

Yüz ifadesi hızla alaycı bir ifadeye dönüştü. "Eğer herkesle benim aramdaysa, kendimi seçiyorum. Burada olmak *istediğimi* mi sanıyorsun? Ailem bana ödülle birlikte geri dönme ya da hiç dönmeme seçeneği sundu. Senin asalet anlayışın umurumda bile değil."

Cade'in alnındaki damar öfkeyle çatlamadan önce Beau, "Ayrıca, şu Şeytan Zel," diye araya girdi, "içeride kimin ihtiyacı varsa ona bir pazarlık teklif etmek için çoktan kaçtı. Burası böyle işliyor. Ve eğer akıllılarsa, kabul ederler. Aksi takdirde ölmeleri kendi hataları olur."

"Şeytanın pazarlığı merhamet değildir," diye azarladı. "Kurbanlarını bu şekilde avlamaları içler acısı bir durum."

Bunların onun günahkâr hayallerinin Şeytanları olmadığı anlaşılıyordu. Savunmasız ruhlardan faydalanabilecekken bunu yapmamayı tercih edenler... büyülerini sinsi oyunlar yerine tensel arzuları için kullananlar... Ama annesinin kurallarına her zaman bu kadar sıkı sıkıya bağlı olmasının nedeni de bu değil miydi?

Bu bir Şeytan'ın gerçek doğasıydı. Böylesine karanlık ve sapkın varlıklar tarafından kaçırılmayı hayal ettiğini düşünmek onu hasta ediyordu.

Beau konuşmadan önce elinin tersiyle çilli yüzünü sildi ve yemeğinden kalan parlak yağı dudaklarına bulaştırdı. "O Şeytan, içeri girmeden önce herkesin kaybedebileceğini çok açık bir şekilde ortaya koydu. Böyle aptalların adaklarını kabul ettiği için aslında Şeytan'ın suçu değil."

Cade onaylayarak güldü. "Ne de olsa çaresizler en korkunç fiyatlara razı olurlar. Bahse girerim bir Şeytan'ın buradaki başarı oranı, hava karardıktan sonra Fransız Mahallesi'ndeki turistlerle olanın on katıdır. Ve bana sorarsanız, Şeytanların sokaklarımızda dolaşmaktansa burada fırsatlarını değerlendirmelerini tercih ederim."

"İğrençsiniz," dedi Ophelia onlara, bir adım geri çekilerek. "Ve eğer biri o labirentte bir ġeytanla anlaÇma yapmak zorunda kaldıysa, bunun nedeni siz pislikler birkaç dakika daha bekleyemediğiniz içindir." Cade elini uzatarak kızın bileğini kavradı ve onu yerinde tuttu. "Bana isim takılmasından hoşlanmıyorum."

"*Bırak*," diye yalvardı, kendini çekmeye çalıştı ama adamın tutuşu daha da sıkılaştı.

"Bu acı gerçeklerle başa çıkamıyorsan bu yarışmayı kazanacağını gerçekten düşünemezsin, küçük fare," diye alay etti Cade.

"Bana öyle demeyi kes." Tekrar çekerken ters ters baktı.

"Yap beni," diye ısırdı.

Adamın gözlerindeki kötülük kanını dondurmuştu. Bir erkeğin yanında yalnız kaldığı zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Ve kesinlikle *böyle* bir adamın etrafında hiç bulunmamıştı. Ona bir avmış gibi bakan bir adamın.

Kendini destekledi ve sert bir çekiş daha yaptı. Adam hâlâ bırakmayınca garip bir şey oldu. Bileği adamın kavrayışının içinden kaydı. Tutuşu gevşediği için değil, tüm kolu *şeffaflaştığı* için. Uzvunun bir saniye sonra katı haline dönmesini izlerken ağzı açık kaldı.

"Bu ne-?" Cade ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Sen de onlardan birisin. Malikânenin İblislerinden biri. Bu bir tuzak!"

Beau bağırarak sandalyesinden kalktı. "O zaman ona nasıl dokundun?"

"Bilmiyorum! Başta çok sağlamdı!" Cade yemin etti.

Ophelia kendini tutamayıp kıkırdadı. İlk duruşmanın dehşetinden sonra zihni nihayet kırılma noktasına ulaşıyordu. Göz ucuyla, kurtardığı genç adamın kendi hasta havuzunda bayıldığını fark etti ve kahkahası derinleşti.

Beau panik içinde, "Hadi buradan gidelim," diye ısrar etti. Cade'in yanından iterek geçti, yiyeceğini tamamen unutmuştu.

Cade arkadaşını takip etmeye çalışırken gözlerini kıstı ama çok uzaklaşamadan tüm oda zifiri karanlığa gömüldü.

"Şimdi ne yapıyor?" Beau bağırdı. "Hiçbir şey göremiyorum!"

O bu sözleri söyler söylemez birkaç mum alevlendi ve Ophelia sahnedeki değiÇikliği görünce gözleri fal taÇı gibi açıldı. Masadaki yiyecekler artık örümcekler ve diğer kokmuÇ yaratıklarla doluydu. Kırkayaklar ve kurtçuklar kızarmış tavuğun artık

çıplak olan leşinin üzerinde kıvranıyordu; şarap kadehlerinin yerini kan kadehleri almıştı.

Beau kustu ve yemeğini halının üzerine döktü.

"Kes şunu," diye homurdandı Cade, dans eden ateş ışığından yüzünü aydınlatan uğursuz turuncu bir parıltıyla. "Defol git, İblis kaltak!"

Kıkırdaması kesildi. "Ben İblis değilim!"

Cade ona doğru yürürken, "Sana inanmıyorum," diye hırladı. "Durdur şunu ya da-"

Masanın üzerinde metalik bir parıltı fark edince durakladı. Gümüş bir oyma bıçağı ortaya çıkmıştı. Lanet ev onu teşvik ediyordu.

Aynı anda saldırdılar. Kadın sadece bir saniye yavaş kaldı ve adam bıçağı masanın üzerinden kaydırarak aralarında salladı.

Adrenalin onun içinden fışkırdı. "Phantasma için çalışmıyorum," diye yalvardı. "Bu benim yüzümden olmuyor!"

"Kolunun kaybolduğunu gördüm, seni yalancı kaltak." Gümüş bıçağı ona doğru sapladı.

Gümüş tarafından öldürülebilen birkaç paranormal varlık vardı. Eğer bir Poltergeist bu doğrusal düzlemde katı bir forma sahip olmayı başarırsa, gümüş onları bedenlerinden ayırabilir ve Öteki Taraf'a geri gönderebilirdi. Eğer bir Wraith ya da İblis'i kalbinden bıçaklamayı başarabilirseniz, onları kalıcı olarak Cehennem'e sürgün edebilirdi. Ancak Ölü Çağıranların metale karşı böyle büyülü bir zayıflığı yoktu.

Eski yöntemlerle kan kaybından ölecekti.

Cade öne atılarak onu yere yapıştırdı. Cade'in ağırlığına karşı mücadele etti, onu üzerinden atmak için kalçalarını ve bacaklarını çırptı ama Cade beline sarıldığı için kaldıraç gücü elde etmek zordu. Adam bıçağı kalbine doğru indirdiğinde, kadın ellerini savurarak adamın savuruşunu engellemeye çalıştı ama bu gereksiz bir hareketti. Bıçak göğsüne saplandı ama kan yoktu. Acı da yoktu. Boynundan aşağısı *yok olmuştu*.

Gördüğü manzara karşısında boğazında boğuk bir ses düğümlendi.

"Sakın bana karşılık vermeyeceğini söyleme meleğim," diye bir ses yükseldi. "Dikkatli ol, yoksa tüm cesaretini sadece benim için sakladığına inanmaya başlamak zorunda kalacağım."

Ophelia Blackwell'in alaycı sözlerine sinirlenirken, Cade omzunun hemen üzerinde duran gerçek tehditten habersizdi. Ama Blackwell haklıydı.

Cade bıçağı tekrar indiremeden, Cehennem Köpeği'yle yüzleşmesinden sonra elinde kalan az miktardaki büyüyü çağırdı ve hepsini piçin karnına gönderdi. Avuçlarından çıkan buz mavisi kıvılcımlar odanın içinde çıtırdadı ve Cade üzerinden uçarak Blackwell'in şeffaf formundan geçti ve bir gümbürtüyle sırt üstü yere düştü. Ayağa fırladı.

Cade toparlanmak için hiç vakit kaybetmedi ve eskisinden daha sinirli bir şekilde yerden kalktı. Blackwell ona bir şeytan gibi sırıtıyordu ve onun cisimsiz halinden

Cade'in gömleğinin boynunu yakalayıp ona bir kez daha saldırmadan önce onu geri çekecek kadar katı bir hale geçişini izlerken nefesi kesildi.

Cade şaşkınlıkla tökezledi, kollarını panik içinde savurarak dönmeye ve kendisini neyin yakaladığını görmeye çalıştı. Blackwell'in tutuşu sıkıydı.

Cade ona baktı ve "Bırak beni!" diye bağırdı.

"Seni tutmuyorum," dedi ona, masumiyetini göstermek için avuçlarını yukarı kaldırarak.

"Bana yalan söylemeyi bırak, kaltak*!*"

Blackwell, Cade'i yüzünü ona dönmesi için çevirdi, Cade şok içinde bıçağı yere düşürdü.

Sonra Blackwell tamamen sertleşti. "Ona bir kez daha adını söyle," diye tehdit etti, sesi sıkılmıştı ama gözleri muziplikle parlıyordu. "Sana meydan okuyorum."

Cade, Blackwell'in uzun boyunu görünce aval aval baktı, ama "İnanılmaz, İblislerin bile fahişeleri var-" diye tükürürken ifadesi hızla bozuldu.

Blackwell, Cade'in bileğini yakaladı ve acı içinde çığlık atana kadar kolunu büktü.

"İnanılmaz," diye yankılandı Blackwell. "Değeri topraktan daha az olan adamların cüreti."

Ophelia'nın ağzından şaşkın bir kahkaha döküldü ve Blackwell yüzünü ona göz kırpacak kadar çevirdi. Ancak Ophelia'nın eğlencesi sağ kolunda bir Çeyin süründüğünü hissetmesiyle hemen kesildi. Yere baktığında elbisesinin üzerinde eli büyüklüğünde örümceklerin gezindiğini gördü. "*İğrenç*."

Üzerindeki haşereleri fırçalamaya başlarken Blackwell, Cade'i uzaktaki duvara doğru uçurdu, ardından göz kırparak gözden kayboldu ve bir kez daha şeffaf bir şekilde onun yanında yeniden belirdi.

"Buradan gitme vaktin geldi," diye ısrar etti bir başka örümceği omzundan atarken. "İşler birkaç böcekten çok daha kötü bir hal almak üzere."

"Cehennem Köpeği'nden daha mı kötü?"

Soru ağzından çıktığı anda pişman oldu. Kafasından daha büyük örümcekler yemek salonunun tavanından düşüyordu ve karanlık bir köşeden bir şeyin *kayarak* çıktığını gördüğüne yemin etti.

Phantasma kesinlikle bir zafer yemeğinin nasıl verileceğini biliyor.

"Bir şey görememem için çok karanlık," diye yakındı ve masanın üzerindeki mumlardan birini almak için dönerek böceklerin her yöne kaçışmasına neden oldu.

Ancak önündeki alanı aydınlatmak için alevi yukarı kaldırdığında balmumu tamamen eridi. Sıcak sıvı üzerine damlarken tısladı.

Blackwell, "Bu taraftan," diyerek onu dirseğinden tutup yönlendirdi. "Adımına dikkat et."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı ama Blackwell onu çıkışa doğru götürürken direnmedi ve giderken bir yılanı daha tekmeleyerek uzaklaştırdı. Birkaç

dikkatli adımdan sonra Blackwell'in dirseğindeki tutuşu sıkılaştı ve onları oldukları yerde durdurdu.

Sonra, ağzı kulağının hemen yanındaydı. "Sakın. Hareket etme."

Nedenini sormaya başladı ama adamın eli ağzını kapatarak konuşmasını engelledi. Kaşlarını çattı, böyle kaba bir hareket için onu ısırmayı aklından geçirdi ama sonra fark etti.

Önündeki yaratığı kâbus gibi olarak tanımlamak hafif kalırdı. Bu da başka bir yılandı ama bu o kadar kolay atılamayacaktı. Dişlerinin uzunluğu kolunun ön kısmı kadardı. Sürüngenin kurnaz sarı gözleri, saldırmak için kendini hazırlarken tedirgin ediciydi. Onu bütün olarak yutabilecek kadar büyük olan ağzını açtığında, dişlerinin arkasında bir değil, iki değil, üç sıra jilet gibi keskin diş olduğunu fark etti.

Blackwell, kızın şoktan başka bir ses çıkaramayacak kadar donup kaldığından emin olduğunda elini yavaşça kızın yüzünden çekti. Kadının arkasına geçerek sırtına yaslandı ve onu sabit tutmak için ellerini beline doladı. Yılanın onun hareketlerini takip etmemesinden onun sadece görebileceği ve hissedebileceği kadar katı bir hale geri döndüğünü anladı. O anda onun varlığına minnettar değilmiş gibi davranamayacak kadar dehşete düşmüştü. Yine de göğsünün ona karşı durgunluğu tuhaf bir şekilde sinir bozucuydu. Nefesinde yükselme ve alçalma yoktu, kalp atışı yoktu.

Öte yandan Ophelia'nın kalbi patlamak üzereydi.

"Yavaşça geri çekileceksin," diye talimat verdi. "Ve ben kaç dediğimde *kaçacaksın*. Anladın mı?"

"Şunu ortadan kaldıramaz mısın?" diye fısıldadı.

"Ödeme yapmadan olmaz," diye cevap verdi. "Teklifimle ilgili fikrini değiştirmediğin sürece, yılandan kurtulmak ya da seni benimle bir yere götürmek için yeterli gücüm yok."

Ellerini yumruk yaptı. "*Köşeye sıkıştığım* için hayatımı değiştirecek bir karar vermeyeceğim. Bu bir şeytanla anlaşma yapmak kadar kötü bir şey."

Onun omuz silktiğini hissetti. "O zaman kaçmaya hazır ol. Söz veriyorum."

Derin bir nefes aldı ve adam onun göremeyeceği kadar karanlık bir yerde gözlerini kırpmadan önce belini son bir kez güven verici bir şekilde sıktı. Şimdi sadece o ve canavar vardı.

Odanın arka tarafında bir yerde bir cam kırılması oldu ve yılan araştırmak için başını çevirdi. Blackwell'in işaretini bekledi.

Bir dayanılmaz dakika geçti. Sonra bir dakika daha.

Ses gelmeyince, kara muhafızın onu terk edip etmediğini merak etti. Yılan çoktan ona doğru dönmeye başlamıştı ve bir karar vermesi gerektiğini biliyordu. Daha yeni tanıştığı Hayalet'e hayatı pahasına güvenecek ya da kaçacaktı.

Madalyonunun bu kararında ona yol göstereceğini umuyordu ama madalyon boğazında buz gibi soğuk duruyordu. Blackwell'e bir dakika daha verdi. Blackwell hâlâ

bir şey yapmayınca derin bir nefes aldı ve yılanın tüm dikkati tekrar ona kilitlenmeden önce koşmaya başladı.

Yanlış karar.

Onun bu hareketi yılanın ilgisini yeniden çekti ve yaratık ileri atılarak başıyla saldırdı. Yana doğru kaçarken çığlık atacak zamanı bile olmadı, mermer bir kaidenin keskin kenarına çarptı ve tepeyi süsleyen taş büstü yere düşürdü. Ellerinin ve dizlerinin üzerine düşerken, heykelden kopan parçalardan biri sol avucunu yardı.

"*Lanet olsun*." Avucunu göğsüne bastırdı ve yılanın tam üzerinde durduğunu görmek için arkasını döndü. Yılan bu kez hamle yaptığında yeterince hızlı değildi.

Yaratığın dişleri omzunun yumuşak etini delip geçerken, oda onun çığlığıyla paramparça oldu.

16

BÖYLE BİR SORUN

Sıcak kan iç çamaşırını ıslattı ve yıkık korsesinin önünden aşağı döküldü. Yılan çenesini kadının omzundan ayırdı ve tekrar saldırmak için kendini hazırladı. Yaralanmamış kolunu kaldırdı, avucunu canavara doğru uzatırken büyüsünün en ufak bir parçasını bile çağırmaya çalıştı. İçindeki güç kuyusunun neredeyse tükenmek üzere olduğunu biliyordu ve sadece birkaç küçük mavi titreşim dışarı çıkmayı başardı, kıvılcımlar şöminedeki son korlar gibi hızla sönüp gitti.

Onun büyüsü bir Cadı'nın ya da İblis'inki gibi değildi; buza, ateşe ya da başka bir elemente dönüşemezdi. Bir Necromancer'ın büyüsü saf enerji olarak ortaya çıkardı. Dolayısıyla, büyüsünün sürtünmesiyle bir mumu yakabilse de, alevleri gerçekten kullanamıyordu. Ölü Çağıranların bedensel düzlem ile Öteki Taraf arasında bir köprü olması, ölü ya da ölmemiş olana hayat ve enerji getirmesi gerekiyordu. Bu tür bir büyüyü hızla yenilemek için iki şeyden biri gerekliydi: başka bir varlığın yaşam gücü ya da dinlenme. İkisi de şu anda bir seçenek değildi.

Küçük kıvılcımları yılanın on saniye kadar duraklamasına neden oldu ama bu, devirdiği kaidenin üzerindeki duvarda asılı duran uzun kılıcı fark etmesi için yeterli bir süreydi. Gücünün geri kalanını toplayıp kendini yerden kaldırdı ve kılıcı tek eliyle asılı olduğu yerden çekmek için yukarı uzandı. Tam kılıcı canavara doğrultmak için döndüğü sırada, yaratık kendine geldi. Ona tekrar saldırmak için çenesini açtı ve kadın kılıcı ve kolunun yarısını onun açık ağzına doğru itti .

Kan her yere fışkırdı. Sıcak, yapışkan sıvı yüzüne sıçradı ve kolundan aşağı aktı. Kılıcı bıraktı ve kolunu yılanın ağzından çekip aldı; yılan kıvrılıp bükülmeye, uzun gövdesi kendi içine kıvrılırken başını havada sallamaya başlamıştı. Bir an sonra, sürüngenin tamamı bir duman bulutu içinde eridi, Phantasma'nın yarattığı illüzyon yok oldu.

Ophelia önündeki artık boÇ olan yere baktı, nefesini tutmaya çalıÇırken göğsü kabarıyordu. Bu neredeyse asıl duruşmadan daha zor olmuştu.

"Ophie?" diye arkasından tanıdık bir ses yükseldi.

"*Genevieve?*" Ophelia arkasını döndü. Orada, kemerli geçitte, kız kardeşinin silueti duruyordu.

Ophelia sendeleyerek bir adım öne çıktı. "*Genevieve-*"

"Ophie! Acele et!" Genevieve topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkarken yüzü gölgelerle kaplıydı.

Ophelia tereddüt etmedi. Kız kardeşinin ardından tökezleyerek koridora çıktı.

Genevieve uzun koridorun sonundan, "Daha hızlı," diye yalvardı.

Ophelia kız kardeĢinin nasıl bu kadar hızlı hareket ettiğini bilmiyordu ya da belki de Ophelia sadece çok yavaĢ hareket ediyordu ama her hareketinde vücudunda dalgalanan acıyı görmezden gelerek ayaklarını hızlandırdı. Genevieve'e ulaĢamadan hemen önce kız kardeĢi köĢeyi dönüp gözden kayboldu.

"Genevieve, bekle!" Ophelia bağırdı. Hızını artırmaya çalıĢtı ama bir Ģeyler ters gidiyordu. Ayakları istediği kadar hızlı hareket etmiyor, görüĢü bulanıklaĢıyor, omzundaki zonklayan yara daha da sıcaklaĢıyordu. Yine de kendini zorladı, köşeyi döndü ve karanlıkta kız kardeşini aradı.

Genevieve, "Buraya, Ophie," diye seslendi ama ses tonunda bir Şeyler vardı.

"Vivi, kendimi iyi hissetmiyorum." Ophelia tökezleyerek yaklaĢırken yutkundu, etrafındaki oda sallanmaya baĢladı ve Genevieve'in silueti giderek uzaklaĢtı. "Nerelerdeydin? Ben de seni arıyordum..."

"Ben de seni arıyordum," diye mırıldandı kız kardeşi, sözcüklerin arasından tehlikeli bir şeyler sızıyordu. "Neden daha yakına gelmiyorsun, seni ne kadar özlediğimi göstereyim."

"Ayaklarım çalışmıyor..." Ophelia, kelimeleri kendi kulaklarına bulanık geliyor, dedi. "Ben çok... yorgunum."

Oda şimdi eğiliyordu, bir adım daha ilerlemeye çalışırken karanlık görüşünün kenarlarına yaklaşıyordu. Vücudu hareket edemeyecek kadar ağırlaşmıştı ama tek düşünebildiği kız kardeşine ulaşmaya ne kadar yakın olduğuydu. *Sadece iki adım daha.*

Ancak onları alamadan, önünde bir şeylerin gümbürdediğini duydu ve ardından bir çift kol onu ayaklarından tutup gölgelerin içinden geçirdi.

"Tam bir baş belası olacaksın," diye fısıldadı kadife bir ses karanlıkta.

Kimin konuştuğunu görmek için gözlerini açmaya çalışana kadar gözlerinin tamamen kapandığını fark etmemişti. Ama yapamadı. Göz kapakları çok ağırdı.

Sesin Genevieve'e ait olmadığını biliyordu ama yine de fısıldayarak karşılık vermeye, onu eve götürüp götüremeyeceklerini sormaya çalıştı.

Cevap gelmedi. Uzun bir an boyunca, yerçekimine bağlı olmadan havada süzülüyormuş gibi hissetti. Sonra yumuşak bir şeyin içine battı. Bir şeyin yırtıldığını duyduğunu sandı, ardından anlamadığı kelimeler duydu ve bir süre sonra ateşler içindeki alnına serin bir şey örtüldü.

Kadife ses başka bir şey daha söylüyordu ama o çoktan kayıp gitmişti.

17

YEMİN

PHANTASMA'NIN ÜÇÜNCÜ GECESI·

Ophelia ertesi gün ter içinde uyandı. Nemli bir bez alnını örtüyordu ve kalçasına sıcak bir şey bastırılmıştı. Doğrulmak için çabalarken bir protesto miyavlaması duyuldu.

"Dikkatli ol," diye uyardı bir ses, tam o sırada koluna bir ağrı saplandı.

Gözlerini kırpıştırarak açtığında Blackwell'in yatağının karşısındaki koltukta oturduğunu ve Poe'nun da onun yanında yattığını gördü. Kedi, uykusunu böldüğü için ona ters ters baktı.

"Odamda ne yapıyorsunuz?" diye mırıldandı ikisine de, yüzündeki bezi çıkarmak için uzandı. Hayır, bez değil, yırtık pırtık bir gömlek parçası...?

"Neredeyse dev bir yılan tarafından yeniyordun ve aklına gelen ilk soru *bu mu*?" Kaşlarını kaldırdı ve dirseklerini dizlerine dayamak için öne doğru eğildi. "Uzuvlarımdan herhangi biri kayıp mı?" değil. Bu arada yoklar."

Uzun bir süre onu inceledi ve bir şeylerin farklı olduğunu fark etti; kıyafeti değişmişti. Siyah jakarlı takım elbise ve gömlek yerine, şimdi tamamen viridian ipeğinden yapılmış üç parçalı bir takım giyiyordu. Uzun ceketinin altın düğmeleri parlatılmıştı ve kravatı yeleğinin içine sokulduğu yerde hafifçe eğrilmişti.

"Ne oldu?" diye sordu sonunda, sesi hâlâ kalındı.

"Olan şu ki, sen inanılmaz derecede sabırsızsın," diye cevap verdi .

Tekrar oturmaya çalıştı, sağ koluna baskı uyguladığında yüzünü buruşturdu. Yardım etmek için ayağa fırladı.

"Yılan..." diye fark etti adam onu nazikçe yatak başlığına yasladığında. "Beni terk ettiğini sanmıştım-"

"Sana işaretimi beklemeni söylemiştim." Ses tonu sinirliydi.

"Ve sana güvenmem mi gerekiyor?" Burnunu kırıştırdı. "Bütün bu yer beni öldürmek için tasarlanmış. İlk seviyeden zar zor çıktım ve çıktığımda da beni bekleyen başka canavarlar vardı. Beni sürekli takip eden bir Hayalet'in sözüne inanmadığım için beni affedin."

"*Takip etmek* biraz dramatik," diye söylendi.

Ona sadece ters ters baktı.

Sinirli bir nefes verdi. "Sana yardım etmeyi hiç teklif etmeyebilirdim, bu seni öldürtmeye çalışmadığıma dair en azından bir parça güven duymamı gerektirmez mi?" Kaşlarını kaldırdı, her kelimede daha da öfkeleniyordu. "Seni koridorda peşine takıldığın o Poltergeist tarafından ele geçirilmen için de bırakabilirdim. Aklının yerinde olup olmadığını sorardım ama o tedbirsiz atılımın sorumlusunun vücudundaki zehir olduğundan oldukça eminim."

"Poltergeist?" diye sordu.

Poltergeistler, Öteki Taraftan buraya gelmeyi başaran ölmüş İblislerin ruhlarıydı ve normal Görünüşlerle aynı yeteneklere sahiptiler, ancak önemli bir eklemeleri vardı - sizi ele geçirebiliyorlardı. Ve eğer sizi yeterince uzun süre ele geçirirlerse, ruhunuzu çalabilir ve kendilerini orijinal şeytani formlarına geri döndürebilirlerdi.

Gözlerini kısmıştı. "Evet. Birkaç saniye daha yalnız kalsaydın, seni dolandırıp ele geçirebilirdi. Poltergeistler değer verdiğin insanların kılığına girip seni tuzağa düşürebilirler, bu yüzden burada tanıdığını düşündüğün hiç kimseye güvenmemelisin. Kız kardeşiniz Phantasma'daysa, grubunuzda veya bu kanatta değildir. Yedinci seviyeye ulaşana kadar onu aramayı bırakman gerektiğini söyleyebiliriz. Bir Necromancer'ın böyle bir numara konusunda daha dikkatli olması gerektiğini bileceğini düşünmüştüm."

Son söylediği kanını kaynama noktasına getirdi.

"Dev bir yılanla savaştıktan sonra pek de iyi bir ruh halinde olmadığım için *beni affedin*! Zehrin etkisi altındayken tek bir hata yapmanın bir Ölü Çağıran olarak becerilerimin doğru bir yansıması olduğunu sanmıyorum." Ona ters ters baktı. "Cehennem Köpeği'ne karşı gayet iyiydim ve o labirentten kendi başıma çıktım. Madem bu kadar beceriksiz olduğumu düşünüyorsun, neden küçük aptal çöpçü avında sana yardım etmem için beni rahatsız ediyorsun?"

Blackwell homurdandı. "*Beceriksiz* olduğunu söylemedim. Aslında, birinci seviyeden nasıl çıkabildiğin beni biraz etkiledi. Ve çoğu insan bu kadar çok zehir enjekte edildikten sonra iki saniye içinde düşer - eğer ilk etapta böyle bir canavar görmekten bayılmazlarsa - bu yüzden bence orada da hesaba katılması gereken bir güçsün."

Ona bakakaldı. "Beni labirentte mi gördün? Nasıl gördün?"

Omuz silkti. "Phantasma'nın seviyeleri buradan farklı bir doğrusal düzlemde yer alır. Bedensel ruhlar sadece her seviyeyi yöneten Şeytan tarafından yaratılanları görebilir. Ancak düzlemler arasında geçiş yapabilen bizler olayları dışarıdan izleyebiliriz."

"Yani, tüm bunlar buradaki Apparition'lar için bir tür hastalıklı eğlence mi?"

Başını iki yana salladı. "Apparition'lar borçları dışında Phantasma'da olup bitenlerle pek ilgilenmezler. Öte yandan Şeytanlar... her grup için bir bahis havuzları var. Merak etme, sen onların kaybedenler listesinde değilsin. Henüz."

Burnu kırıştı. "Bu iğrenç."

Tekrar omuz silkti. "Bir Şeytan bir Şeytan'dır."

"Ya sen?" diye sordu.

"Peki ya ben?" Kaşlarını kaldırdı.

"Genellikle ölümlülerin karıncalar gibi koşuşturup ölümden kaçmaya çalışmalarını mı izlersiniz? Bu sizin için eğlenceli mi?"

"Hayır, genellikle seçtiğim yarışmacının hayatta kalmasına yardımcı oluyorum," dedi ona. "Pazarlığımı reddettiğin için yapacak başka bir şeyim yoktu. Ayrıca, kişiler arası grup politikalarını izlemeyi çok daha eğlenceli buluyorum. Grup üyelerinizden ikisi şimdiden oldukça kirli bir ilişkiye başladı."

Son kısmı görmezden geldi. "Yani, pazarlığınızı kabul etmeden başarısız olup olmayacağımı görmek için mi izlediniz?"

Bir kahkaha attı. "Kısmen. İyi iş çıkardın ama bence denemelerin ne kadar zorlaşabileceğini hafife alıyorsun. İlki diğerlerine kıyasla kolaydı."

"Bunun *kolay* olması mı gerekiyordu*?*"

Sırıttı. "Anladın o zaman."

Rahatlamak için kollarını gövdesine sarmak üzere hareket etti ve bu hareket omzundaki yarayı çekince irkildi. Kolunu aşağıya doğru çekince derisinde uzun, sivri bir ısırık izi olduğunu gördü. Ve başka bir şey daha. Daha önce hiç görmediği altın yıldıza benzeyen küçük bir işaret. İlk denemeyi tamamladığı için ödülü olduğunu fark etti. Bu ışıltılı dövmenin kalıcı olup olmayacağını merak etti.

Kadın tekrar hareket etmeye çalışırken Blackwell, "Kolun oldukça kötü durumda," diye uyardı. "Ve seni iyileştirene kadar yardım edemem..."

"İşte bütün mesele bu," diye suçladı, parmağını Poe'ya doğru uzatarak ve Poe'nun uykusunu bu kez kedinin nihayet göz kırparak odadan çıkmasına neden olacak kadar bozarak. "Dur tahmin edeyim, o yılanı kendin çağırdın, böylece beni ondan kurtarıyormuş gibi yapıp sana güvenmem için beni kandıracaktın."

"Benim yılanla hiçbir ilgim yok," diye karşılık verdi. "O, diğer yarışmacının en karanlık korkularından birinin, senin Cehennem Köpeği'nden kurtardığın korkunun bir tezahürüydü. Phantasma'ya girmek için ödediği sır buydu. Malikane bunları ne zaman kullanacağını seçer. Bana güvenmen için seni *kandırmaya* çalışmıyorum, birbirimize yardım edebileceğimizi göstermeye çalışıyorum. Tabii beni dinlerseniz." Son kısmı mırıldandı.

Aniden dilini ona doğru uzatma isteği duydu, ama direndi ve adamın ağzının köşeleri sanki tam olarak yapmak istediği şeyin bu olduğunu biliyormuş gibi yavaşça yukarı kalktı.

"Yardımınıza ihtiyacım yok," diye devam etti. "Ve kolumu kendim iyileştirebilirim. Sadece iyi bir gece uykusu çekmem gerekiyor."

Homurdandı. "Evet, sana burada iyi şanslar. Ama bu bana sihrini çok ince ve çok hızlı kullandığını hatırlattı. Kendini yakacaksın. Öte yandan ben, çok az bir çabayla omzunu tamamen iyileştirebilirim. Daha da iyisi, bir dahaki sefere kendini korkunç bir

çıkmazın içinde bulduğunda, seni kolayca uzağa ışınlayabilirim ve bir sonraki seviyeden önce sihrini kullanma konusunda endişelenmene gerek kalmaz."

"Peki neden kan pazarlığı yapmadan bunların hiçbirini yapamıyorsun? Odama dönmeme yardım ettin, değil mi?"

"Ve seni buraya taşıyacak kadar uzun süre bedensel olarak var olabilmek büyük bir çaba gerektirdi," diye açıkladı. "Bu tür şeyleri sürekli olarak yapabilmemin tek yolu yaşayan bir şeyle bağlantım olması."

"İstediğin on yıl," dedi farkına vararak. "Bu şekilde bir Hayalet oldun. Normal Hayaletlerden daha güçlü olmak için kendini bu şekilde ayakta tutuyorsun. Daha sağlam."

"Evet," diye onayladı ve sanki söylediği şey bir tür imaymış gibi sesinde bir gülümseme duyduğuna yemin edebilirdi. "Kan pazarlığı sırasında güçlerim daha kuvvetlidir. Beni istediğin zaman çağırabilirsin."

Dudağını ısırdı. İtiraf etmeliydi ki teklifi düşündükçe daha cazip geliyordu. Ve onun da belirttiği gibi, zaten sonraki altı seviyeyi geçmediği sürece Genevieve'i arayabilecek gibi değildi, bu yüzden önümüzdeki birkaç gün boyunca anahtarını aramak için bolca boş zamanı olacaktı...

"Ve eğer benden on yılımı alırsanız ve kalan tüm zamanım bu olursa, *ölür* müyüm?"

"Bu malikanede çoktan on kez ölmüş olabilirsin," dedi ona. "Ama haklısın, bu da bir olasılık. Yine de bana bir Cehennem Köpeği tarafından parçalara ayrılmaktan daha az acı verici geliyor."

"Bu anahtarı bulsam bile, yine de tam olarak geçemeyeceğinden korkmuyor musun? Phantasma'yı terk edebileceğinden ama gidecek başka bir yerin olmayacağından?"

"Bu almak istediğim bir risk. Hayatta olur. Ölümde bile. Henüz gerçekleşmemiş şeyler için endişelenmenin bir faydası yok."

Onun sözlerini düşünürken uzun bir süre sessiz kaldı ama aklının bir köşesinde çoktan bir karar verdiğini biliyordu. Yapmak üzere olduğu şey için annesinin onu azarlayan sesini duyabiliyordu ama duymazdan geldi. Annesi burada değildi.

Ayağa kalkabilmek için onu yatağın kenarından uzaklaştırdı, sağ kolu işe yaramaz bir şekilde sarkıyordu ve onun önünde doğruldu. "Şartlar *tam olarak nedir?*"

Yeşil gözleri heyecanla parlarken boğazını temizledi ve "Bu kan pazarlığını kabul edersen, bağlantımızı sadece çağrılarına cevap vermek ve herhangi bir zor durumda sana yardım etmek için kullanacağıma yemin ederim. Karşılığında, Phantasma'nın topraklarından ayrılana kadar çapamı bulabilirsin. Sana göre bir kalp ve bir anahtar. Onu bulamazsan ömrünün on yılını kan pazarlığı yoluyla doğrudan bana aktarmış olacaksın; ne bir saniye fazla ne de bir saniye eksik."

"Peki *ya* bu anahtarı bulursam?" Başını öne eğdi. "Bunun için ödeme istiyorum."

Bu istek karşısında gözlerinde bir şey parladı. "Ne istersiniz?"

Hiç tereddüt etmedi. "Ailemin evimize karşı bir borcu var. Bunu ödemek için paraya ihtiyacım var."

"Ben bir Hayaletim," diye kestirip attı. "Ölümlü para birimlerine erişimim yok."

"Peki o zaman, kız kardeşimi bulup takip etmeye ne dersin? Başka bir grupta olup olmadığını görebilirsiniz, değil mi?"

"Pazarlığımızı tamamlayana kadar ödülünü alamazsın," diye hatırlattı ona. "Ama eğer yarışmayı kazanırsan, Phantasma'nın ödülünün benim verebileceğim her şeyden daha iyi olduğu düşünülürse, benden bir hediye almak zaten tartışmalı görünüyor."

"Kazanmak umurumda değil," dedi ona.

"Yapmalısın. Kazanan Şeytan'ın Bağışı'nı alır - var olan en imrenilen, her şeye gücü yeten iyiliklerden biri - ve bunu borcunu ödemek için kullanabilirsin. Yedinci seviyeye ulaş, kız kardeşini bul ve onu kaybetmeye ikna et, sonra kal ve kazanmana yardım etmeme izin ver. Sadece iki seviye kalmışken neden onu bulmak için Cehennem'in yedi seviyesinden geçip pes edip eve dönesin ki?"

Adamın haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu. Kız onun gözlerinde bir samimiyet işareti ararken, adam uzanıp sol elini kaldırdı ve avuç içini yukarı çevirdi. İşaret parmağıyla ortadaki uzun çizgilerden birini çizdi ve kız madalyonunun teninde ısındığını hissetti.

"Bu senin yaşam çizgin," dedi ona ve kolunun tüylerinin diken diken olmasını izledi. "Burada çok uzun bir hayat görüyorum. Ama bunun zaten endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ve neden olmasın?" diye nefes aldı. Adamın kendisine bu kadar nazikçe dokunması midesinde bir kasırga gibi kelebekler uçuşmasına neden oldu.

"Çünkü başarısız olmayacağına dair içimde bir his var," diye ciddi bir şekilde cevap verdi, bakışları öncekinden daha da yoğundu. "Senin yeteneklerinle değil. Sen..."

Sanki söylemek istediği şeyin davası için avantajlı olup olmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi sözünü kesti.

"Çok uzun zamandır bu kadar umutlu olmamıştım," diye karar verdi.

"Sanırım kontrol edemediğim yeteneklerime çok fazla değer veriyorsun," diye mırıldandı. "Cade beni bıçaklamaya çalıştığında *ortadan kayboldum*. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Annem bunun Ölü Çağıranların yapabileceği bir şey olduğundan hiç bahsetmemişti."

"Belki de bu güç sizin kişisel büyü tarzınıza özgüdür," diye önerdi. "Aynı tür varlıkların benzersiz yeteneklere sahip olması mümkündür."

İç çekti. "Annem seninle bu konuşmayı yaptığım için bir yerlerde mezarında ters dönüyordur. Gerçi bence Genevieve'i en başından uzaklaştırdığım için daha çok üzülürdü."

"Bir pazarlığımız var mı, yok mu?" diye sordu.

"Son bir şey daha," diye bastırdı. "Kalple ilgili kısım, ben kimseyi öldürebilecek kapasitede değilim. Bu bulmacanın o parçasını etik olarak elde etmenin bir yolunu bulmamız gerekecek."

"Doğru koşullar altında neler yapabileceğinizi bilseniz şaşırırsınız" dedi.

"Başka bir şekilde ifade edeyim, bunu yapabilecek durumda olmak *istemiyorum*." Ellerine baktı. "Zaten pek çok insanın Ölü Çağıranların karanlık, hatta şeytani olduğunu düşünmesi yeterli. Ellerimi kanla lekeleyip onlara haklılıklarını kanıtlamayacağım."

İç çekti. "Burada her yerde kalpler var. Önce anahtara odaklanalım ve oraya vardığımızda o köprüyü geçelim. Anlaştık mı?"

Derin bir nefes aldı ve sonunda başını salladı. "Bir anlaşmamız var. Pazarlığı yapalım."

Aniden ortadan kayboldu ve bir saniye sonra elinde süslü bir oniks hançerle yeniden ortaya çıktı. Adam avucunu onunkine doğru uzattı, kadın da avucunu ona verdi ve adamın çelik bıçağı kadının narin derisinde gezdirmesini dikkatle izledi. Kadın acıdan tıslarken, adam kendi elini kaldırıp benzer bir kesik attı ve kanayan yaralarını birleştirip gözlerini kapattı. Annesinin randevularına kulak misafiri olduğu zamanlardan tanıdığı bir dilde birkaç kelime söyledi ve tüm vücudu zonklayan bir sıcaklıkla kızardığında keskin bir nefes aldı. Bu his, kafasının iyi olduğunu hayal edebileceği en yakın şeydi, ama ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu.

Elini nazikçe bıraktı. "Beni ne zaman çağırmak istersen, tek yapman gereken adımı üç kez söylemek. Geleceğim."

Gölge Ses *üç kez* mırıldandı, tatmin olmuştu.

"Ne zaman?" Kaşlarını kaldırdı. "Yani günün her saniyesi emrime amade olmanı istersem-?"

"Evet," diye eğlenerek onayladı. "Beni istediğin zaman çağırabilirsin. Sabah. Öğleden sonra. Gece yarısı..."

Boğazını temizledi. Düşünceleri her nereye kayıyorsa, onu takip etmesine gerek yoktu. "Anladım. Peki ya yaralarım?"

Bir elini omzuna koyarak dişlerini sıkmasına neden oldu ve aynı dilde birkaç kelime daha söyledikten sonra tüm acısı eriyip gitti. Adamın yaptığı işi incelemek için başını çevirdi ve kolunu yuvasında döndürerek yeni gibi olduğundan emin oldu. Bir gece önceki çileden geriye kalan tek kanıt, cildinde ve giysilerinde kabuk bağlamış kurumuş kandı.

"Teşekkür ederim," dedi ona içtenlikle. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi başlıyoruz."

18

YAKICI SORU

Ophelia kanlı elbisesini çıkarıp yeni bir Çeyler giydiğinde, yemeğin servis edilmesine ve bir sonraki aÇamanın baÇlamasına yaklaÇık iki saat kalmıÇtı. Banyoda harap olmuÇ giysilerini çıkarırken Blackwell ona malikânede daha önce bulunduğu yerlerin listesini yapmıÇ ve korkunç geçitten bahsetmek gibi bir hata yapmıÇtı. Şimdi, arkasındaki gizli kapıya ulaşabilmeleri için kitaplığa barikat kurmak için kullandığı sandalyeyi hareket ettirmesini isteksizce izliyordu.

"Geçerken elini tutmama ihtiyacın olacak mı?" diye sırıtarak omzunun üzerinden alay etti.

"Oh, ısır beni," diye kestirip attı.

Sırıtışı daha da büyüdü. "Bu bir davet mi?"

Onun alayını duymazdan gelerek sordu: "Neden o küçük ortadan kaybolma numaranı yapıp bizi gitmemiz gereken yere götürmüyorsun? Yoksa sadece davet edilmediğin yerlere mi giriyorsun?"

Şimdi ona biraz öfkeli bir bakış attı. "Kendimi sadece fiziksel olarak zaten bulunduğum yerlere ışınlayabilirim. Ayrıca, bu bedensel düzlemin içine ve dışına seyahat etmek göründüğü kadar kolay değil. Ve yanımda bir insan varken kesinlikle daha zor. Enerjimi bir sonraki denemeniz için saklamaya çalışıyorum... tabii tek başınıza denemeye karar vermediyseniz?"

Gözlerini tavana doğru devirdi. "Kız kardeşim sakat kalabilecekken burada alaycı bir Hayaletle uğraşmak zorunda kaldığıma inanamıyorum. "

"Kendi başının çaresine bakamayacak kadar aciz mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Ophelia. "Genevieve pek çok açıdan benden çok daha yetenekli. Annemiz dışarıdayken ben onunla çok yalnız kaldım. Ama görünüşe bakılırsa, son birkaç yıldır yarışmanın gittiği tüm şehirlerden gazete kupürleri toplayarak, bir sebepten dolayı buraya aşık olmuş gibi görünüyor. Ödülün tüm sorunlarımızı çözebilme ihtimalinden çok etkilendiğinden ve buraya gelmenin sonuçlarını düşünmediğinden endişeleniyorum."

Başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Ve düzelmez mi? Yani tüm sorunlarınızı çözer."

"Sahip olduğumuz borcu ödemek, elbette. Hayatımızdaki diğer her şeyi düzeltmek... Şüpheli. Annemizin ölümünü daha kolay hale getirmez. Ya da kavgalarımızı düzeltmez." Muhtemelen aşırı paylaşımda bulunduğunu biliyordu ama Genevieve dışında içini dökebileceği kimse olmamıştı. Blackwell ilk tercihi olmasa da, şu anda tek seçeneği oydu. Ayrıca, bu kan pazarlığını sonuna kadar kullanacaktı.

"Annen ne zaman vefat etti?"

Uzun bir süre ona baktı ve merakının gerçek olup olmadığını anlamaya çalıştı.

"Yaklaşık beş gün önce," diye paylaştı.

Daha fazla kurcalamadı ve bir dakika sonra gizli geçidi açtı. "Yani, kaybolan oda buradan mı geçiyordu?"

"Evet." Karanlığa bakarken yutkundu, yarı yarıya az önceki şeytani yaratığın dışarı çıkmasını bekliyordu. "Hâlâ orada olmalı, değil mi?"

Blackwell omuz silkti. "Malikâne, uğrak yerleri ve tuzakları için odalarını her zaman değiştirir. Eğer onu bulduysanız ve içinde başınıza bir şey gelmediyse, kesinlikle kazara olmuştur."

"Peki, musallat sistemini açıkla." Kollarını kavuşturdu . "Her yarışmacı için özel bir plan var mı? Arka tarafta programı takip eden bir Hayalet sekreteriniz var mı?"

"Sekreter yok," dedi Poe aniden ortaya çıkıp tüylü kafasını Blackwell'in bacağına sürterken. "Sadece Şeytanlar, Hayaletler ve Phantasma'nın kendisi. Eğer fark etmediysen, malikânenin kendine ait bir aklı var. Misafirlerinin en büyük korkularını ne zaman ortaya çıkaracağını seçiyor ve yardım için Görünüşler ve Gulyabanilerden yardım alıyor, ancak Şeytanlar sıkıldıkça başka uğrak yerlerini koordine ediyor. Ve bunların hiçbiri insanları dışarı çıkarmazsa, seviyeler ve diğer yarışmacılar gerisini hallediyor."

"Doğru," diye mırıldandı Blackwell ayağıyla kediyi karanlığa doğru iterken. "Yetkili kim o zaman?"

"Sadece Şeytanlar biliyor ve onlar da gizlilik yemini ettiler. Yaratıcı ile tanışacak diğer varlıklar sadece sekizinci seviyeyi tamamlayan ve dokuzuncu seviyeye girme hakkını kazanan yarışmacılardır."

"Ne teklifi?" diye soruyor.

"Sekizinci seviyeyi tamamlayan ve dokuzuncu seviyeye geçmek için gece hayatta kalan birden fazla yarışmacı varsa, ya sadece bir kişi kalana kadar birbirlerini elemek ya da seviyeye girmek için en yüksek teklifi vermek zorundadırlar."

Çok fazla insan o kadar uzağa gittiğinde ortaya çıkması gereken ölüm maçlarını düşününce ürperdi. Sırf burayı yaratan canavarla karşılaşma şansına sahip olmak için bir başkasını öldürmeyi hayal bile edemiyordu.

Blackwell odasındaki ahşap şifonyere doğru yürüdü ve çekmecelerden birinden yanmayan iki mum aldı, parmaklarını şıklatarak fitilleri tutuşturdu ve birini ona uzattı. "Hazır mısın?"

Gergin bir şekilde başını salladı, vücudu şeytani geçide geri dönmemesi için ona yalvarırken kanı donuyordu ama bu korkunun onu ele geçirmesine izin vermeyi reddetti. Kapıdan içeri adımını attı ve mumunu gölgelere doğru kaldırarak geçen geceki yaratığın hiçbir yerde görünmediğinden iyice emin oldu. Hatırladıkça omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

"Bir sorun mu var?" Blackwell onun duraklamasını izlerken yeşil gözlerinde bir eğlence parıltısıyla sordu.

"Hayır," dedi ona daha fazla alay edemeden. Adamın yüzündeki ifade *kuşkuluydu* ama o bunu görmezden gelerek konuyu değiştirdi. "Eğer musallat olan Hayaletlerden biri değilsen, nasıl oldu da burada kapana kısıldın?"

"Asıl soru *bu*, değil mi?" dedi.

Blackwell onun önden gitmesine izin verdi, koridorda yürürken topuklarına yakın durdu, bir elini hafifçe omzuna koyarak varlığından emin olmasını sağladı. Karanlık geçide yeniden girme konusundaki soğukkanlılığı inandırıcı gelmemiş olmalıydı ve bu düşünceli jest karşısında duygulandığını fark etti. Onlar hareket ettikçe mumun alevi daha da yükseliyor, gölgesini taş duvarlara yansıtıyordu. Adamın silueti belirgin bir şekilde kaybolmuştu.

"Hatırlayabildiğim tek gerçeklik burada, Phantasma'daydı," diye açıkladı, kelimeler sanki bunu daha önce defalarca söylemiş gibi pürüzsüz ve eşitti. "Buraya nasıl geldiğime ya da neden istediğimi yapabildiğim halde diğer Hayaletlerin yapamadığına dair hiçbir anım yok. Bildiğim tek rutin, yarışmacılarla pazarlık yapmak, başarısız olmalarını izlemek, sonra Phantasma'nın başka bir şehre taşınmasını beklemek, böylece bir sonraki yarışma başladığında yeni birini bulabilmek. Tekrar ve tekrar. Diğer Hayaletler bu duvarlar arasında öldükleri ya da geçmiş yaşamlarında bir Şeytanla kötü pazarlıklar yaptıkları için buraya bağlılar ve borçları yerine getirilip ölene kadar burada kalmak zorundalar. Bazıları başarılı olamıyor ve zaman içinde Phantasma'nın uğrak yeri olarak kullandığı Gulyabaniler haline geliyorlar."

"Pazarlığınızda başarısız olan diğer tüm yarışmacılara ne oldu?" diye fısıldadı.

"Çok azı öldü, eğer kastettiğiniz buysa," diye güvence verdi. "Birçoğu yenildi ama çoğu Phantasma'yı kazandı."

Omzunun üzerinden ona baktı. "Onlar ödüllerini kazandılar ama sen onların hayatından on yıl kazandın."

Yeşil gözleri hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden onunkilerle buluştu. "Aynen öyle."

Eğer akıllı olsalardı, kan anlaşmalarını feshetmeyi isterlerdi, diye düşündü. Ama şimdi böyle bir ihtimal aklına gelince, eğer Şeytan'ın Bağışı'nı kazanırsa bunun için mi harcayacağını merak etti. Hayatının on yılını geri almak ya da dünyada istediği her şey...

"Ölenleri izlemek zor muydu?" Adımlarını durdurup ona baktı, başını merakla yana eğdi. "Böyle bir şeyi tekrar tekrar kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Böyle bir yerde fazla şefkatli olmak bir hatadır," diye uyardı. "Yumuşak kalpler burada hayatta kalamaz."

"Ne tür kalpler yapar?"

Gözleri aynı hizaya gelene kadar eğildi. "Dişleri olan kalpler." Uzandı ve eliyle yavaşça çenesini kavradı, başparmağının pedini dolgun, alt dudağına sürttü.

Olduğu yerde donup kalmıştı.

"Hadi meleğim, bana dişlerini göster."

Adamın yakınlığı karşısında nefesi kesildi, o kadar yakındı ki ateş ışığının zümrüt rengi gözbebeklerine yansıdığını görebiliyordu. Gözleri adamın ağzına kaydı ve tıpkı bir gece önce küvette yaşadığı kısa süreli kontrol kaybı gibi, onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak etti. Tadı, etrafındaki havada dolaşan vanilya ve tütün notaları gibi miydi? Hayalet gibi doğası soğuk hissettirir miydi?

Blackwell'in dudaklarının uçları kıvrılmaya başladı ve kadın ona biraz fazla uzun bir süre sessizce baktığını fark etti. Derin bir kahkaha attı ve arkasındaki bir şeye uzandı, eğilirken dudakları onunkilere daha da yaklaştı. Kadın başını yana çevirdi ve yutkundu. Arkasından baktığında koridorun sonuna geldiklerini gördü. Kapının kolunu itti ve açılmasına izin verdi.

"Bakın"-buldukları şeye elini salladı, gözlerinde hâlâ bir memnuniyet parıltısı vardı- "sıradan bir süpürge dolabı."

Poe ayaklarının dibinde miyavladı ve Ophelia şaşkınlıkla sıçradı, kediyi unutmuştu. Açık kapıyı incelemek için arkasını döndüğünde Blackwell'in haklı olduğunu gördü; bu sadece bir süpürge dolabıydı.

"Belki de onu açan ben olmalıyım?" dedi, sesi biraz fazla kalındı, kapıyı tekrar kapatırken. Kapıyı tekrar itip açmadan önce bir saniyeden fazla beklemedi ve hala değişmediğinde boğazında bir hayal kırıklığı sesi uğuldadı.

Blackwell, "Acele etmeyin," dedi. "Gitmek istediğiniz yeri önce zihninizde hayal edin. Sonra da açın."

Ona şüpheci bir bakış attı ama kapıyı ikinci kez kapattı ve konsantrasyon içinde gözlerini kapattı. Bu kez o sade, gizli odayı, odanın ortasında duran uzun masaları ve duvarları kaplayan çıplak rafları hayal etti. Poe'nun yıkanmak için bu masalardan birinin üzerine çıktığını ve onu sessizce yargıladığını hatırladı.

Önünde bir gıcırtı yankılandı ve ardından, "Ophelia."

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve önlerindeki yeni odaya bakarken çenesi gevşedi.

Blackwell ona değerlendirici bir bakış attı. "İyi iş meleğim. Bakalım başka neler bulabileceksin."

19

AMBİYANS

Bir buçuk saat sonra, Blackwell'in hafızasını tetikleyebilecek herhangi bir anahtar ya da ipucu bulmak için üç farklı yeri baştan aşağı aramışlardı bile. Hepsi de boşunaydı. Gizli koridorun sonundaki düz odada bakacak pek bir şey yoktu, bu yüzden elemek kolaydı. Blackwell'in önerdiği bir sonraki yer, dolu bir barı ve tüyler ürpertici bir soğuğu olan bir içki salonuydu.

"Beni buraya sadece bir içki alabilmek için mi getirdin?" diye suçladı.

"Tabii ki hayır," demişti ona bir bardak kehribar rengi sıvıyı iki yudumda devirmeden hemen önce. "Seni buraya romantik ambiyans için getirdim."

Oda örümcek ağları ve kirle kaplanmıştı.

Blackwell'in önerdiği son yer kütüphaneydi. Devasa odanın duvardan duvara koyu meşe kitaplıklarının içi roman ve dergilerle doluydu. Raflardan oluşan arka duvarın ortasında muazzam bir tuğla şömine vardı ve karmaşık bir şekilde oyulmuş şöminenin üzerine yaldızlı bir okülüs monte edilmişti. Kömürleşmiş toprak ve eski kitaplar gibi kokuyordu ve malikânenin geri kalanından çok daha az cereyan yapıyordu.

Blackwell yanan ocağın önündeki oturma alanında, gri bir Çezlongun üzerine uzanmıÇtı ve kitap raflarından ikisini tek baÇına karıÇtırdıktan sonra Ophelia Hayalet'in boğazını sıkmaya hazırdı. Hayalet burnunu eski bir peri masalına sokmuÇken, Ophelia tozdan boğuluyor, kitap üstüne kitap çıkarıyor ve anahtar gibi nesneleri saklamak için oyuklar olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Burada sana tanıdık gelen bir şey var mı?" diye sordu başka bir öksürük krizinden sonra.

"Belki," dedi, bakışlarını şu anda elinde tuttuğu kitabın üzerinde yavaşça gezdirirken -sıkıntılı kahverengi deriye sarılmış ve altın varakla kabartılmış kalın bir ansiklopedi. "Belki de değil."

İşte bu kadar. Elindeki cildi tüm gücüyle adamın kafasına fırlattı. Mermi yüzüne çarpmadan bir saniye önce bedensiz haline geçti.

Ne kadar tatmin edici.

Kendini bir kez daha sağlamlaştırdığında, yüzünde tembel bir sırıtma vardı. "Eğer sert oynamak istiyorsan," dedi, "oynayabileceğimiz daha iyi oyunlarım var. Daha az kıyafet içeren oyunlar-"

"Ugh," diye inledi, yumrukları iki yanında toplanmıştı. "Kimsenin senin aradığın şeyi bulamamasına şaşmamalı. Seninle çalışmak *imkânsız*."

"Bunların hepsine daha önce bakmış olabileceğimi hiç düşündünüz mü? Bu kitaplarda ilgimi çeken bir şey bulmuş olsaydım hatırlardım."

"Yapar mıydın? Çünkü benimle tanıştığını ve bana bundan bahsettiğini bile hatırlamıyorsun."

"Çünkü seninle yarışmadan önce tanıştım. Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Yani yarışmadaki her şeyi hatırlayabiliyorsun ama arada yaptığın hiçbir şeyi hatırlamıyorsun," diye fark etti. İlk karşılaşmalarının *kabul edilip* edilmediğini sorma şekli birden mantıklı gelmişti.

"Doğru."

Ellerini havaya kaldırdı. "O zaman *neden* burada elbisemi toza buluyoruz?"

Birden gözlerini kırpıştırdı ve tam önünde yeniden belirerek onu irkiltti.

"Boo." Sırıttı.

"Bunun senin bir alışkanlığın olduğunu gördüğüme çok sevindim," dedi, alaycı bir ses tonuyla.

Kafasına fırlatmaya hazırlandığı bir sonraki kitabı nazikçe elinden aldı ve açıklarken yere attı, "Seni seçtim çünkü diğerlerinin göremediği şeyleri görüp bulabildin. Ama şu anda hâlâ yüzeye bakıyorsun. Daha derine inmene ihtiyacım var."

"Bir kez olsun açık konuşmak size işkence olur mu?"

Uzandı ve bir elini onun arkasındaki kitaplığın çerçevesine dayadı. "Ortaklığımızın yürümesi için anlaman gereken bir şey var; biz aynı taraftayız. Başarılı olmanı senden daha çok istiyorum, *söz veriyorum*. Fısıldayan Kapı'yı sen buldun ve gizli geçitteki o odanın gayet iyi görünmesini sağladın. "Daha derine in" derken bunu kastediyorum. Daha önce milyonlarca kez bakmadığım şeyleri bul. Kitapların ötesine, aşikâr olana bak."

"Tamam, anladım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, ona her bu kadar yaklaştığında nabzının öyle bir yükseldiğini görmezden gelmeye çalışıyordu ki kafasının içinde duyabildiği tek şey kendi kalp atışlarının uğultusuydu. "Bu arada, kendini *bir* şekilde işe yarar hale getirmen yararlı olacaktır. Belki seni tanımama yardım edersin? Görünüşe göre bu yerleri kazara bulduğumda, içimdeki bir şey tam da o anda buna ihtiyaç duyuyor. Aradığım şey her neyse onunla bağlantılı hissetmeye ihtiyacım var."

Blackwell başını öne eğdi. "Pekâlâ. Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Burada olduğunuza dair en eski anınız nedir? Başka bir yerde var olduğunu hatırlıyor musun?"

Bir süre onun sorusunu düşündü, hafızasını yoklarken parmaklarını başının üzerindeki rafa vurdu. *Bir kez, iki kez*. Kadın geriye doğru uzandı ve onun başlattığı üçlemeyi tamamlamak için parmağını rafa vurdu.

Yeşil gözleri hareketi takip etti ama yorum yapma zahmetine girmedi; sadece cevap verdi: "Hayır, zihnimde *daha öncesi* yok. Birlikte çalıştığım her yarışmacıyı ve seyahat ettiğimiz her şehri hatırlıyorum ama Phantasma'nın yarışmaları dışında hiçbir şey hatırlamıyorum. Bu da utanç verici. Seni ilk gördüğüm andan mahrum bırakılmış hissediyorum."

Karnında kelebekler uçuşurken yanaklarında bir sıcaklık belirdi. Kendi iyiliği için fazla çekiciydi.

"Ya..." Boğazını temizledi. "Ya Phantasma'da öldüysen?" diye devam etti. "Belki de bir noktada yarışmacıydın ve bu yüzden buraya bağlısın?"

"Bu ihtimali düşünmüştüm." Başını salladı, yüz ifadesi asıktı. "Ama burada bulunan pek çok Hayalet yarışmada ölen yarışmacılardı. Yine de ben sıradan bir Görünüş yerine bir Hayalet oldum. Neyse ki yapabildiğim pazarlıklar bir Gulyabani olmamamı sağlıyor."

"Hayaletler birkaç farklı şekilde yaratılabilir," dedi ona. "Çoğunlukla bir ölümsüz öldüğünde ve hayata veda etmediğinde yaratılırlar - ölümsüzün ruhunun gücüyle ilgili bir şey daha güçlü bir Hayalet türü yaratır. Ama kesinlikle başka yollar da var."

Özellikle de ölümsüzler hiç yaşlanmadıkları ve yarı yenilmez oldukları için sık sık ölmezlerdi. Ama yine de imkânsız değildi ve burada böyle bir şey olup olmadığını merak etti. Ne yazık ki Hayaletler ele avuca sığmazdı öyle ki Ölü Çağırma çalışmaları ona konu hakkında bundan daha fazlasını öğretmemişti. Annesinin bir tanesiyle karşılaştığından bile emin değildi.

"Hmm," dedi düşünceli bir şekilde. "Belki de budur. Geçmiş yaşamımda bir ölümsüzdüm. Belki de bir Vampir. Isırmayı severim." Ona göz kırpmadan önce dişlerini birbirine vurarak bir gösteri yaptı.

Bir şaşkınlık sesi çıkardı, yanakları adamın dişlerinin tenine batma ihtimaliyle ısınmıştı...

Kızın istemsiz kızarmasına memnuniyetle sırıttı.

Konuyu çabucak değiştirdi. "Belki de temel bilgilerle başlamalıyız. En sevdiğin renk nedir?"

Bu sıradan soru karşısında kaşlarını kaldırdı ama onu desteklemeyen elini uzatıp saçına bağlı kadife kurdelenin kuyruğunu çekti. "Kırmızı."

Kurdele, kıyafetinin geri kalanıyla mükemmel bir uyum içindeydi: siyah kadife bir korsenin altında, omuzlarında kabaran ve bileklerinde daralıp genişleyen uzun, ipek kollu, yüksek yakalı, kırmızı bir kombinezon.

"En azından bir ortak noktamız var," diye belirtti. "Favori bir kitabınız var mı?"

"Burada, kendi canavarını yaratmak için bir sürü farklı ceset kullanan bir doktor hakkında bir kitap var. Çok hoşuma gitmişti."

Heyecanla doğruldu. "O kitabı biliyorum-"

O daha düşüncesini tamamlayamadan, Fransız Mahallesi'nde duyulabilecek caz melodilerini andıran bir melodi mırıldanan başka biri göz kırparak odaya girdi. Bu, onu Phantasma'ya alan adamdı; silindir şapkası ve siyah çizgili gözleri çok netti. Şarkısı ikisini fark ettiğinde durakladı.

"Blackwell." Adam Hayalet'i selamlamak için çenesini eğdi ama kurnaz gözleri Hayalet'in üzerinde kaldı.

Blackwell ondan uzaklaşarak doğruldu ve kollarını göğsünde kavuşturarak diğer adama ölçülü bir bakış attı. "İyi akşamlar, Jasper."

Jasper silindir şapkasını çıkardı ve masanın üzerine koydu. Ophelia yutkundu. Şapka, alnına gömülü üçüncü bir gözü saklıyordu. Bir Şeytan İşareti.

Jasper ona bilmiş bir sırıtışla baktı. "Seni Blackwell'in ilk tercihi olarak görmezdim. Onun dikkatini çekmek için ne yaptın?" Bakışlarını şimdi de Blackwell'e çevirdi. "Yoksa bu da karanlık köşelerde ırzına geçebileceğin umuduyla en güzel yarışmacıyı seçtiğin turlardan biri mi?"

"Jasper," diye mırıldandı Blackwell, yumuşak ses tonunun altında düşmanca bir tavır vardı. "Kaybol."

"Üzgünüm, yakışıklı." Jasper başını salladı. "Yapamam. Neden ikiniz başka bir yerde birbirinizin kıyafetlerini parçalamıyorsunuz?"

Ophelia'nın tüm vücudu bu öneri karşısında kızardı. "Biz-biz değiliz-"

"Sakın bana seni daha öpmediğini söyleme?" Jasper gözlerini aralarında gezdirdi. "Bu sefer ağırdan mı alıyorsun, Blackwell?"

Blackwell cevap vermeye tenezzül etmedi, yüzündeki ifade sıkılmış ve sinirlenmiş arasında bir yerdeydi.

"Jasper sözlerine şöyle devam etti: "Geçmişte, yakışıklı dostumuz için Phantasma'nın temel kuralını neredeyse çiğneyen birkaç yarışmacıyla anlaşma yaptı. "Onun yanındayken kalbinize dikkat etmek isteyebilirsiniz, yoksa başınıza gelecek en kötü şey sınavlar olmayacaktır."

Blackwell ona "Gidelim," dedi ve başıyla kendisini takip etmesini işaret etti.

O giderken Jasper'a dikkatle baktı ve Şeytan'ın üçüncü gözü göz kırparak açıldı. Üçüncü göz diğer ikisi gibi sıcak kahverengi değil, parlak altın rengindeydi ve Jasper'ın yüzüne odaklanması Jasper'ın tüylerini diken diken etti. Kütüphaneden hızla çıktı ve Blackwell'in peşinden koridorda ilerledi. Yatak odasına döndüğünde, Blackwell'in gergin olduğunu görebiliyordu, her ne kadar başka türlü davranmaya çalışsa da.

Birkaç sessizlikten sonra nihayet, "Öpüşmek genellikle pazarlıklarınızın bir parçası mı? Ben senin tipin değil miyim?"

Blackwell bir an dondu kaldı. Sonra başını arkaya yatırdı ve derin bir kahkaha attı.

"Benim tipim yok," dedi sivri bir bakışla, yüzünü tamamen ona dönerek. "Jasper sadece baş belası olma alışkanlığını sürdürüyordu. Son zamanlarda öpüştüğüm *tek bir* yarışmacı vardı, o da son derece sıkıcı bir konuşmacı ve arama konusunda kesinlikle berbat olduğu içindi - o turda benim için çok fazla seçenek yoktu. Ben de zaman geçirmek için bir şeyler yapabileceğimizi düşündüm."

"O zaman sanırım daha ilginç sohbet konuları düşünmeye başlamalıyım," dedi ona.

"Beni öpme düşüncesi o kadar korkunç mu?" diye mırıldandı.

Hayır.

"Evet," diye cevap verdi.

"Her yalan söylediğinizde sol gözünüzün biraz seğirdiğini biliyor muydunuz?"

Kollarını kavuşturdu. "Öyle *değil*."

Blackwell başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama yemek zili malikânede çaldı. Blackwell'in gözlerinde adını koyamadığı bir şeyin parıltısı belirdi.

"Sanırım bu tartışmayı sonraya bırakmamız gerekecek," dedi kapıyı açmak için yanına giderken. "Acele etsen iyi olur, böylece ikinci seviye başlamadan önce bir şeyler yiyebilirsin. Denemeye girdiğinizde beni çağırdığınızdan emin olun ki sizi oradan çıkarabileyim."

Kapı aralığında onun yanından geçerken, "Bunun hangi Cehennem Çemberi'ne dayanacağını biliyor musun?" diye sordu.

Blackwell kapıyı arkalarından kapattı ve sonra ağzını kızın kulağına yaklaştırarak tüyler ürpertici tek bir kelime fısıldadı.

"*Şehvet*."

20

İKİNCİ SEVİYE

LUST

Ophelia'nın vücudundaki ürperti geçmeden Blackwell gitmiÇti. Yemek salonuna girene kadar yirmi dört saatten kısa bir süre önce edindiği iki ölümcül düÇmanı hatırlamadı. Kemerli geçitten geçtiği anda tüm yarışmacılar başlarını ona doğru çevirdi ve her şey yeniden canlandı. Blackwell ve kan pazarlığı onu kâbus gibi yılanın, örümceklerin, şeffaf göğsüne saplanan bıçağın anılarından uzaklaştırmıştı...

Cade'in olayları ne ölçüde sansasyonelleştirdiğini merak etti.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı arkadan biri. Bu yaşlı adamdı, James.

"Sence o gerçekten bir İblis mi?" diye sordu altın saçlı ve sert kaşlı genç bir kadın yüksek sesle. "İlk seviyeyi tamamlamadı mı?"

"Gözlerine bak. Tüyler ürpertici. Hayaletlerden biriyse hiç şaşırmam," diye yorum yaptı yanındaki uzun kafalı adam. Alışılmadık derecede uzun boyluydu, kambur duruşuna bakmak neredeyse acı vericiydi. Ophelia onun ve kaşları olan kızın akraba olup olmadıklarını merak etti, birbirlerine olan benzerliklerini ve yakınlıklarını fark etti.

"*İblis,*" diye tükürdü Cade, kulakları yırtan bir çığlıkla sandalyesini masadan sıyırarak. Cade ve Beau masanın başındaki kendilerine tahsis edilmiş yerlerinden kalkıp ona doğru tehditkâr bir adım atarken odanın geri kalanı sessizliğe gömüldü.

Ophelia sinmedi. Bu insanların -büyük olasılıkla birkaç gün içinde ölecek olan insanların- onun hakkında ne düÇündükleri umurunda değildi. Hakaretlerini mezarlarına götürebilirlerdi.

Onun yerine, yüzüne boğucu bir gülümseme yerleştirdi. "İkinizin de geceyi atlattığınızı gördüğüme çok sevindim." Gözleri Beau'ya kaydı. "Kendi kusmuğunuzda boğulmanızdan endişe ediyordum."

Eric odanın arkasından kısık bir ıslık çaldı. Cade ve Beau ona saldırdı.

Onlar yaklaştıkça o da yerinde durdu. "İkiniz de elinizde meşale ve dirgen taşıyormuş gibi görünüyorsunuz. Dürüst olmak gerekirse, eğer sizi bu kadar kızdırdıysam, bu malikanedeki Hayaletler ikinize musallat olmaktan *büyük* keyif alıyor olmalılar."

Cade yıldırım hızıyla uzandı ve onun yüzüne bir tokat attı. Başı yana kaydı ve şok içinde geriye doğru sendeledi. Sağındaki birinden boğuk bir nefes geldi. Luci.

"*Cade!*" diye bağırdı kız, yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı.

"Kapa çeneni Lucinda," diye hırladı Cade.

Luci itaat etti, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Ophelia'nın yüzü saldırıdan dolayı karıncalanıyordu ama alt dudağının kenarından daha keskin bir acı saplanıyordu. Uzanıp ağzındaki yeni yarığı nazikçe sildi, parlak kırmızı kan parmak uçlarından akıyordu. Boğazından bir kahkaha yükseldi.

Beau nefesini içine çekti. "Kanaması var."

"Evet, kanaması var." Charlotte kalabalığın arasından sıyrıldı, yüzünde tüm bu gösteriye karşı bir tiksinti ifadesi vardı. "Bu da onun lanet bir İblis ya da Hayalet olmadığı anlamına geliyor."

Cade gruba, "Anlamıyorsunuz, o *ortadan kayboldu*," diye ısrar etti.

"Onun kanı kırmızı," diye belirtti James, ses tonu sertti. "Tamamen insan olmayabilir ama o da tıpkı bizim gibi bir ölümlü. Onu rahat bırakın."

Cade'in çenesi bu uyarı karşısında sıkıştı. Ophelia'nın yüzünde yavaÇ yavaÇ yayılan sırıtma, Beau'nun soluÇuna bakılırsa dehÇet verici olmalıydı. Bu durumda kesinlikle koyun olan oydu, kurt olan ise Cade. Gülümsemesi yarayı daha da geniÇletirken dudağındaki kesikten çenesine doğru kan damladı ama konuÇurken kanı silme zahmetine girmedi.

"Eğer ikinizde de beyin olsaydı, İblis olmadığımı söylediğimde bana inanmanın beni düşman edinmekten çok daha az riskli olacağını fark ederdiniz."

Sözlerinin gücünden dolayı gurur duyduğunu hissetti. Çoğunlukla kabadayılıktan ibaret olabilirdi ama bunu bilmiyorlardı. Cade, Beau'ya kendisini takip etmesini ve masadaki yerlerine dönmelerini işaret ederken karşılık verme zahmetine girmedi, gözleri daha önce hiçbir varlığın ona karşı duymadığı bir kötülükle parlıyordu. Yemeğin geri kalanı en hafif tabirle garip geçti.

Ophelia hiçbir Çey yemedi. Odanın arka tarafında tek baÇına durdu ve kalanları sayarak isimlerini ve özelliklerini zihninde bir dosya haline getirdi. Kendisi de dahil olmak üzere yirmi yarışmacı. Bu, altı kişinin ilk seviyeyi geçemediği anlamına geliyordu. Bu altı kişiden kaçının yarışmayı kaybettiğini ve kaçının labirentte öldüğünü merak etti.

Birkaç dakika sonra ışıklar söndüğünde, neredeyse toplu bir rahatlama oldu. Neredeyse.

"İkinci seviyeye hoş geldiniz," diye anons etti boğucu bir ses Şeytan girişini yaparken. Kıvrım kıvrım kırmızı bir duman bulutu odaya doğru ilerlerken, Louisiana manolyalarının güçlü kokusu da onunla birlikte geldi. Bu Şeytan'ın parlak kızıl saçları ve sıcak fildişi teni vardı. Şehvetli vücudu hayal gücüne çok az şey bırakan siyah ipekle örtülüydü ve Ophelia yarışmacılardan birkaçının bu manzara karşısında ağızlarından salyalar akıttığından emindi.

Ophelia bilinçsizce elinin tersiyle ağzını silerek kendisinin de salyasının akmadığından emin oldu.

"Benim adım Drima," diye ilan etti Şeytan. "Uzmanlık alanım *şehvettir*."

Biri öksürdü. Başka biri müstehcen bir yorum yaptı.

Drima başını yorumun kaynağına doğru çevirdi ve odanın geri kalanı da onu takip etti. Şeytan yarışmacıya doğru yürüdü. Çekik kafalı adamdı. Drima ona doğru yaklaÇırken, Ophelia ipek elbisesinin altından ġeytan'ın arkasında bir Ģeyin seğirdiğini fark etti. Bir kuyruk.

"Oldukça yaratıcı bir ağzın var," diye mırıldandı Drima adama. "Sanırım o olmadan seni daha hoş bulacağım."

Herkes nefesini tutmuÇ, ġeytan'ın uzanıp mükemmel bakımlı elini adamın yüzünün önünde sallamasını izliyordu. Ne yaptığını anlaması kendisi de dahil herkesin bir saniyesini aldı ama farkına vardığında yanındaki kızın çığlığı o kadar yüksekti ki Ophelia masadaki bardaklardan birinin kırıldığına yemin etti.

Ağzı tamamen kaybolmuştu.

"*Mmm!*" diye bağırmaya çalıştı ama boğuk, boğuk bir sesti. Elleri yüzüne doğru uçtu ve bir zamanlar dudaklarının olduğu acayip boşluğu pençeledi.

Drima sinsi bir gülümsemeyle odanın geri kalanına hitap etti. "Bu size şehvetlerinize bu kadar kolay teslim olmamanız için bir ders olsun, yoksa kaybedeceğiniz tek şey konuşma yeteneğiniz olmayacak. Şimdi başlayalım."

Zel'in ilk denemelerinde gösterdiği gibi, Şeytan onları seviyeye sokmak için bir kapı açtı ve bileğinin bir hareketiyle ipucu daha önce olduğu gibi kapının yüzeyine kazınmaya başladı.

> ARZULAR DIYARINDA, YANILSAMALAR BÜYÜLER, YARIŞMACILAR DIKKAT EDIN, ÇAĞRILARINA YENIK DÜŞMEYIN.
>
> ŞEHVET UYANDIRAN KÖTÜ ALIŞKANLIKLAR ARASINDAN SADECE BIRINI SEÇMELISINIZ, ILK ÇAN ÇALDIĞINDA IMTIHAN BAŞLAMIŞ DEMEKTIR.
>
> DÖRDÜNCÜ ZILDEN ÖNCE, BULMANIZ GEREKEN GERÇEK VE ÖZGÜRLÜĞÜNÜZÜN ANAHTARI, BIR YATAĞIN ALTINDA YATIYOR.

Ophelia ipuçlarını kendi kendine tekrar tekrar okurken Drima isimleri saymaya başladı. Çoğu ona bir Ģey ifade etmiyordu -henüz- ama dikkatini çeken tek Ģey çanın çalınmasıyla ilgili kısımdı. Bu denemenin bir zaman sınırı olduğunu hissediyordu.

Grubunun üyeleri birer birer geçitten geçerken, rahatsız edici bir şekilde konuşma yetisiyle yollarını ayıran adam hâlâ gözyaşları içinde yerde kıvranıyor, kırık, boğuk hıçkırıklar onu neredeyse boğuyordu. Ophelia onun için üzüldüğünü itiraf etmek zorundaydı, çünkü böyle bir kaderin Cade'in baÇına gelmesi gerektiğini düÇünüyordu. *O* adamın konuÇmasını bir daha asla duymamak ne büyük bir hayaldi.

"Edna," diye seslendi Drima.

Ağlayan adamın yanında diz çökmüş olan kız başını kaldırdı, dudağını kemiriyordu, emin değildi.

"Ya şimdi ya da asla," diye tersledi Drima.

Edna yutkundu ve ayağa kalkarak fısıldadı, "Sen kalkmalısın Mason. Kazanmak zorundayız. Michael'ı düşün." Edna kapıya doğru yürüdü ve arkasına bir kez daha bakarak içeri girdi.

Şeytan birkaç isim daha saydı ve sonunda "Ophelia" dedi.

Ophelia, Mason'ın ayağa kalkacak cesareti toplayıp toplayamadığını göremeyeceği için hayal kırıklığına uğramıÇtı ama kapıya doğru ilerlemek için hiç vakit kaybetmedi. Bu işi bitirmeye hazırdı. Derin bir nefes alarak karanlık geçide adım attı.

Ophelia bu kez geçitten çıktığında kendini hiçlikten oluşan bir labirentte bulmadı. Hayır, bu kez onu o güne kadar gördüğü en zengin sefahat gösterisine götürmüştü.

Duvarlar yerden tavana kadar siyah ipekle kaplıydı, ayaklarının altındaki pelüş halı her renkten ve şekilden değerli taşlara benzeyen şeylerle doluydu. Siyah saten çarşaflarla kaplanmış ve daha fazla mücevherin saçıldığı dairesel yataklar, devasa odadaki alanın çoğunu kaplıyordu. Süslü maskeler takmış çiftler ve üçlüler üzerlerinde kıvranıyor, hava sıcak ve terle doluyordu. IÇık loştu, tek aydınlatma yatakları çevreleyen yanan siyah mum yığınlarından geliyordu; Ophelia bir an için şehvetle yanıp tutuşan partililerden birinin onları devirip odayı ateşe vereceğinden endişelendi.

Etrafında sergilenen baş döndürücü erotizm, şimdiye kadar tanık olduğu en şehvetli şeydi. Gözlerini kaçırmaya çalışıp yukarı baktığında, aynaların üstündeki tavanın her santimini kapladığını gördü ve etrafındaki müstehcen hareketlerden kaçması imkânsız hale geldi. Erkekler partnerlerinin bacakları arasında ziyafet çekiyor, sırtlarını zevkten kamburlaştırıyorlardı. Kadınlar kendilerini sevgililerinin üstüne atıyor ve onları terk edilmiş bir halde beceriyorlardı; partnerleri Ophelia'nın şimdiye kadar duyduğu en iğrenç kelimeleri bir arada söylerken kalçalarını sallıyorlardı.

Bir parçası karanlık bir şekilde büyülenmişti. Etrafındaki her şeyi unutacak kadar kendinden geçmiş birine sahip olmak nasıl bir şeydi? Filtrelenmemiş her düşünceyi pervasızca dile getirmekten utanmamak?

"İçki?" diye sordu biri ona.

Döndüğünde, yüzü kuzguni bir maskeyle kaplı bir garsonun, her biri baştan çıkarıcı bir şekilde fokurdayan tuhaf renkli içeceklerden oluşan bir tepsi tuttuğunu gördü. Kırmızı, yeşil, mavi, pembe ya da altın rengi.

"Zehrini seç," diye seslendi garson, inlemelerden oluşan bir kakofoni odayı titretirken.

Tereddüt etti. "Ne işe yarayacak?"

"Duruma göre değişir," diye cevap verdiler. "Ama buradan götürülmeden önce seçim yapmak için yaklaşık bir dakikanız daha var."

"Alındı mı? Diskalifiye mi edildiniz?"

Cevap verme zahmetine girmediler, sadece içecek tepsisini yüzüne yaklaştırdılar. Yutkundu ve kırmızı olanı seçti.

"Bu benim kişisel favorim." Garson maskesinin arkasından göz kırptı. "Şerefe!"

Ophelia bir kadeh Çampanya kadar hafif ve cezbedici olan efervesan içkiye baktı. Odaya dönüp baktığında, arka taraftaki kapıdan bir garson filosunun akın ettiğini gördü; her birinin elinde seçtiği kırmızı içkiden bir tepsi vardı ve her maskeli partiye bir tane uzatıyorlardı. Katılımcılar birbirlerinin şerefine kadeh kaldırıyor, odanın her yanına bir melodi yayılıyordu.

Bardağı dudaklarına götürüp içindekileri boşaltırken kendi kendine, "İşte bir şey yok," diye mırıldandı. Son damlasına kadar.

Odanın içinde bir yerde bir zil çaldı.

Bir çan... bir çan hakkında hatırlamam gereken bir şey var... belli belirsiz hatırladı. Ama düşüncesi aklına girdiği anda kayboldu. Kanında yüzen baş döndürücü coşku hissi tarafından yıkandı.

His tepesinde başladı. Bir sıcaklık yüzüne, boynuna ve omuzlarına damladı. Uzuvları ağırlaşırken başı hafifledi. Şampanya kadehi avuçlarından yuvarlanıp yere düştü ve o da durgun bir gülümsemeyle parıldayan cam parçalarına baktı.

Kendini *inanılmaz* hissediyordu. *Yok edilemez. Özgür*.

Teni üzerine örtülen giysiler bulutlardan daha yumuşaktı ve ellerini kollarında ve gövdesinde gezdirmeye, kumaşın verdiği cennet hissini içine çekmeye başladı. Elleri karnının üzerinden göğüslerine doğru hareket etti ve göğüslerinin avuçlarının altında zirveye ulaştığını hissedince inledi. Elbisesinin yakasının altına uzandı ve tırnaklarını cildinin üzerinde kızgın kırmızı çizgiler bırakarak kazımaya başladı. Nedenini bilmiyordu ama kanamaya ihtiyacı vardı. İçindeki ateşi bir şekilde boşaltması gerekiyordu.

"Buraya gel güzelim, gel bizimle otur," diye mırıldandı sakarin bir ses ona.

Arkasına döndüğünde, yataklardan birine uzanmış, sadece safir ve inci dizileriyle örtülü maskeli bir kadın gördü, biri arkadan omuzlarına masaj yapıyordu. Kadın davetkâr bir tavırla siyah saten çarÇafın üzerinde onun yanındaki bir noktaya vurdu. Ophelia'nın ayakları kendiliğinden hareket etmeye baÇladı ve yatağın kenarına ulaÇtığında ikili birbirlerine komplocu bir bakıÇ attı.

"Biz şovu izlerken bizimle oynamaz mısın?" diye sırıttı kadın. "Birlikte çok eğlenebiliriz."

Ophelia'nın kaşları çatıldı. "Ne gösterisi?"

İkinci bir zil çaldı.

İpek kuşaklar tavandaki aynaların arasından aşağıya, odanın her tarafına eşit aralıklarla düştü. Aynı kırmızı ve altın rengi kıyafetleri giymiÇ bir sürü insan kuÇaklardan birini kaptı ve ipeği vücutlarının etrafında döndürmeye, havada tırmanmaya, dönmeye ve dans etmeye baÇladı. Ophelia yerçekimine meydan okuyan

gösterileri, sanatçıların kalabalığın üzerinde akıcı bir Çekilde hareket edebilmelerini hayretle izledi ve gösteriler bittiğinde kendini diğerleriyle birlikte alkıÇ tutarken buldu.

"Gel güzelim, otur. Bu iyi kısmı," diye ikna etti mücevherli kadın.

Ophelia oturdu ve kadın hemen Ophelia'nın sırtına diz çökmek üzere pozisyon aldı. Kadın buklelerinin ağır dallarını toplayıp çıplak boynuna eriÇmek için hareket ettirdiğinde Ophelia kendini zevkle iç çekerken buldu.

Ophelia kadının niyetinin ne olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Havada yatay bir Çekilde asılı duran ve güvenli bir Çekilde asılı kalmalarını sağlamak için orta kısımlarına kuÇaklar sarılmıÇ olan dansçılardan çok etkilenmiÇti. Partiye katılanlardan birkaçı dansçılara yaklaşmaya, bu kadar çok göz için fazla mahrem olması gereken yerlerine dokunmaya başladı, ancak buradaki herkes samimiyet gösterileri için açgözlü görünüyordu. Ve çığlıklar atılmaya baÇladığında Ophelia bunun farkına bile varmadı.

Birisi ona en yakın olan dansçının üzerinde bir bıçak tutuyordu ve o daha ne olduğunu anlayamadan bıçağı dansçının boğazına sapladılar. Dansçının uzuvları gevşerken kan fışkırdı ve döküldü, etrafındaki insanlar çılgınca öne doğru kalabalıklaştı ve kanı... Vampirler gibi yaladılar.

O içkilerin içinde ne vardı? Hepsini vampire dönüştürmüş olamazlar... değil mi?

"Kıpırdama, sadece bir saniyeliğine acıyacak," diye mırıldandı kadın onun kulağına.

"Hmm?" Ophelia sersemlemiş bir halde mırıldandı. Neler olduğunu görmek için etrafında dönmeye çalıştı ama kafası hareket etmedi.

"Sana kıpırdama dedim," diye homurdandı kadın, elleri Ophelia'nın pazularını acıyla sıkıyordu.

"Bu benim," diye derin bir ses araya girdi.

Kadın kulağına bir küfür tıslarken Ophelia'nın gözleri önlerinde yükselen yabancıya kaydı. Yabancı inanılmaz derecede tanıdık geliyordu ama nedenini bir türlü kestiremiyordu...

"Ona önce ben ulaştım," diye homurdandı kadın, Ophelia'ya sahiplenerek.

"İstemiyorsa bunun bir önemi yok," diye karşı çıktı yabancı. Sonra Ophelia'ya dönerek elini uzattı. "Onun yerine benimle gelmek ister misin?"

Evet. Hem de çok.

"Hayır!" diye haykırdı kadın. "Benimle kalmak istiyorsun, değil mi güzelim? Eğer tadına bakmama izin verirsen birlikte çok eğlenebiliriz..."

Yabancının zümrüt bakışları onunkilerle buluştu. "Bu senin kararın."

Ophelia uzandı ve yabancının elini hiç tereddüt etmeden kavradı. Kadın seçimini yapar yapmaz, adam hiç vakit kaybetmeden onu yatağın kenarından çekip aldı ve kadını arkalarında küfürler savururken bırakarak uzaklaÇtırdı. Birbirlerinin kanını içen insan kalabalığının arasından sürünerek onları odanın içinde umursamazca dolaştırdı. Odanın ortasındaki bir çift neredeyse kıpkırmızı bir havuzda yıkanıyordu ve bu Ophelia'yı ürpertti.

Yabancı onu uzak, gözlerden uzak bir köşedeki boş bir yatağa götürdü, oturttu ve "Kımıldama" diye uyardı.

Onun kalabalığın içinde kayboluşunu izlerken paniklemeye başladı. Onun gitmesini istemiyordu, yalnız kalmak istemiyordu.

Sen aptal, aptal bir kızsın.

Zihnindeki hırıltılı sesle göğsü sıkıştı. Buradan gitmesi gerekiyordu. İhtiyacı vardı-

"Hey," diye yatıştırdı yabancı, düşüncelerini bölerek. Önünde çömeldi, gözlerini onunkilerle aynı seviyeye getirirken dizine sabitleyici bir el koydu. "Ben buradayım. Sana panzehiri getirmem gerekiyordu."

"Panzehir mi?" diye fısıldadı.

Ona dokunmayan elini kaldırdı, içinde bir bardak pembe sıvı vardı. "Başlangıçta sana verdikleri içecek yavaş etkili bir zehirdi. Her renk size ve odanın geri kalanına beş tür şehvetten birini yaşatıyor ve etkisinden kurtulup bir panzehire ihtiyacınız olduğunu fark etmediğiniz sürece sizi yavaş yavaş öldürüyordu."

ŞEHVET DOLU AHLAKSIZLIKLAR ARASINDAN SADECE BIRINI SEÇMELISIN…
DÖRDÜNCÜ ZILDEN ÖNCE, BULMAN GEREKEN GERÇEK…

Korku içinde dalgalanıyordu. Çanlar çoktan iki kez çalmıştı. "Hangi şehvet türünü seçtim?"

Sırıttı. "Kana susamışlık."

Kırmızı köpüklü. Kan içmek. Tabii ki.

"Al," diye ısrar etti, bardağı dudaklarına bastırarak. "İç."

Yaptı. Ve tıpkı ilk karışımda olduğu gibi, bu karışım da saniyeler içinde içine yayıldı. Kafası bulanıklıktan berraklığa geçti ve etrafındaki kıvranan oda aniden daha az zengin ve çok çok daha soğuk göründü.

Kurtarıcısına baktı ve "Blackwell" diye nefes aldı.

Memnuniyetle sırıttı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam..." diye devam etti, baş ağrısının oluşmaya başladığı şakaklarını ovuşturarak. "Eğer yardıma gelmeseydin-"

"Ama yaptım," dedi. "Şimdi, bu denemenin püf noktası şu: Seçtiğin şehvet türüne uygun bir görevi yerine getirene kadar buradan çıkamazsın."

"*Bu* ne demek ?"

"Bu şu anlama geliyor: Kan Tutkusu'nu yardımcın olarak seçtiğin için birinin kanını içmen ve onun da seninkini içmesine izin vermen gerekiyor." "Şimdi, eğer birini seçmene yardım etmemi istiyorsan-"

"*Hayır*," diye boğuldu. "Bir yabancının kanını içmeyeceğim!"

Ona sinsi bir sırıtış attı. "Isırmaktan hoşlandığım için şanslısın o zaman."

"Bu bir kâbus," diye mırıldandı.

"O zaman kâbusların kesinlikle sürükleyici olmalı," dedi. "Önce sen mi içmek istersin yoksa ben mi içeyim?"

Sonunda "Önce sen" diye cevap vermeden önce yutkundu.

Onu ayağa kaldırdı ve kucağına oturtmadan önce yataktaki yerine oturttu. Kollarından birini onun belinin arkasına doladı. Kadın ona karşı kıpırdanarak kendini daha rahat hissetmesini sağladı ve adamın boğazından bir inilti çıkardı.

"Bunun çok daha farklı bir yöne gitmesini istemiyorsanız, bunu bir daha yapmayın," diye uyardı.

Kızardı.

"Benim için başını eğ tatlım," diye rica etti, sesi hâlâ sertti.

Adamın istediğini yaptı ve boğazını ona açtı. Serin dudakları nabzını sıyırdığında, içinde bir şeyler huzursuz oldu. Adamın dokunuşunda bir gariplik vardı. Soğuk. Belki iksirin kalıntılarıydı, belki de paranoyaktı ama-

-Bir başka zil sesi onu yerinden sıçrattı ve hatırlaması gereken bir şey olduğunu hatırladı.

DÖRDÜNCÜ ZILDEN ÖNCE BULMANIZ GEREKEN GERÇEK VE ÖZGÜRLÜĞÜNÜZÜN ANAHTARI ALTINDA BIR YATAK YATIYOR.

Gerçeği bulmalısın.

"Blackwell? Gelip bana yardım edeceğini nereden bildin?" diye merak etti, neredeyse dalgın bir şekilde. "Bana rehberlik edebilmen için seni çağırmam gerektiğini söyledin... ama adını hiç söylemedim."

"Belki unutmuşsundur diye kontrol etmeye karar verdim. İllüzyonu anlamanın çok uzun süreceğinden endişelendim. İyi olmuş."

Dudaklarını teninin üzerinde gezdirmesine izin verirken, boşta kalan eliyle çenesini aşağı doğru eğdi ve dudakları neredeyse birbirine değecekti. Nefesi kesildi. Umutsuzca onu öpmek istiyordu. Etrafındaki odanın hissettiği türden bir tutkuyu yaşamak istiyordu. Ondan bu kadar etkilenmesi neredeyse acı vericiydi.

"Ben..." diye devam etti ve dile getirilmemiş sorunun aralarında asılı kalmasına izin verdi.

Başını salladı ve adamın dudaklarının onunkilere çarpması için tek gereken buydu. Dudakları soğuk ve sertti, hiç de kadının düşündüğü gibi değildi. Ve adam öpücüğü derinleştirmeye başladığında içinden geçen adrenalin tutkudan kaynaklanmıyordu.

Geri çekildi. "I..."

"Sorun ne tatlım?" diye sordu, sabırsızlığı ses tonuna yansımıştı.

Tatlım. Blackwell ona bir kez bile böyle hitap etmemişti. Şimdi gözlerini kıstı ve ona baktı. *Gerçekten* baktı. Ve ilk fark ettiği şey, onun gözlerindeki kıvılcımın alışkın olduğu

mizah parıltısı değil... daha sert bir şey olduğuydu. Daha karanlık. İkincisi, boynundaki madalyonun tamamen cansız olduğuydu.

Gerçeği bulmalısın.

"Sen Blackwell değilsin," diye fısıldadı, bir korku dalgası içinden geçerken ciğerlerindeki oksijen hızla tükeniyordu.

Sahtekârın maskesi hemen düşmeye başladı. Boncuk gibi siyah irisler yeşilin yerini alıyor, Blackwell'in çalınmış yüzünde çok geniş bir gülümseme yayılıyordu. Şimşek gibi hareket ederek onu kollarından yakaladı ve yatağın yanındaki duvara doğru götürdü.

Sahtekârın göğsünü itip kakmaya başladı, eline geçirebildiği her deri parçasını tırmalıyordu. "*Benden uzak dur!*"

Boynunun arkasındaki tutuşları acı verici hale gelirken ağzından sinsi bir kahkaha çıktı. "Onu ele veren neydi? Sesim mi? Öpüşme şeklim mi? Tekrar deneyebilirim, zihnine ulaşabilir ve en derin, en çılgın fantezilerini gerçeğe dönüştürmek için her küçük ayrıntıyı doğru yapabilirim. Tek yapman gereken bana erişim izni vermek..."

"*Hayır*," diye bağırdı ve elinin topuğunu adamın burnuna sokarak kemiğin *çatırdamasına* ve *patlamasına* neden oldu, ancak kan yoktu. "*Beni rahat bırak, pislik herif.*"

Sahtekâr siyah bir dumana karıştı ve kadın şaşkın bir çığlık atarak yere düştü. Duman görüşünü kaplayıp odanın ötesini görmesini imkânsız hale getirdiğinde ayağa kalkmak için çabaladı. Gözlerini kısarak önündeki karanlığa bakarken, uzun bir siluet şekillenmeye başladı, obsidyen parçacıkları yavaşça dağılıyordu. Kendini destekledi.

Siluet, "Zamanı gelmişti" diye söze başladı.

Saldırdı. Adamı yere yatırarak ellerini boğazına doladı, adam hâlâ sağlamken verebileceği en büyük zararı vermeye kararlıydı.

"Zaten ölmüş olman umurumda değil," diye tısladı. "Seni tekrar öldüreceğim."

"Bu senin flört etme çaban mı meleğim?" diye boğuk bir ses çıkardı, kadının boynuna yaptığı baskıya rağmen.

Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "İki elim de boğazına sarılmış durumda!"

"Bu her şeyi daha açık hale getirmiyor," diye karşılık verdi, gözlerini kırpıştırarak altından çıktı ve ellerinin üzerinde öne düşmesine izin verdi. Bir saniye sonra, kollarını göğsünde kavuşturmuş, onun üzerinde duruyordu.

Ona tekrar saldırmak için kendini kaldırdı, ama daha saldıramadan bileğini yakaladı, sıkıca ama nazikçe kavradı. Tam bir hakaret daha savuracaktı ki boğazındaki madalyon uyanmaya başladı ve adamın teninin onunkine değdiği yerden sıcak, tanıdık bir parazit hissi yayıldı.

Bu senin flört etme girişimin mi meleğim?

Angel. O saçma sapan lakap, madalyonun sabit kalp atışları, etrafındaki havada titreşen garip güç...

Farkına vardığında tüm enerjisi söndü. "Blackwell?"

Kaşlarından biri havaya kalktı. "Belli ki. Beni sen çağırdın."

Ayaklarının üzerinde kaydı. "Bunu bilerek yapmadım. Aslında unutmuşum."

Başını öne eğdi. "Adımı üç kez söylemedin mi?"

Utanç içinde gözlerini sıkarak kapattı. "Ben yaptım."

"Neden benim adımı söylüyordun..."

Sözleri kesilince gözlerinin tekrar açılmasına izin verdi ve yüzüne tekrar odaklandıkları anda pişman oldu. Adamın sırıtışı yıldızları bile kör edebilirdi.

"Bu davanın amacının ne olduğunu bilmek ister misiniz?"

"Yüzündeki gülünç gülümsemeye bakılırsa, içimden bir ses kesinlikle öyle *olmadığını söylüyor*," diye homurdandı.

"Duruşma size bir şehvet türü seçme seçeneği sunuyor. Yerdeki kana bakılırsa, kana susamışlığı seçtiğinizi varsayıyorum," dedi ve etraflarında hâlâ devam eden kanlı cümbüşe bakarak yorum yaptı. Sahtekârla ya da Blackwell'le yüzleşmesini kimse fark etmemiş gibiydi.

"Bilmeden," diye düşündü.

"Deneme daha sonra size en çok arzuladığınız kişinin bir illüzyonunu sunar," ifadesi alaycı bir hal aldı, "sizi iki yoldan biriyle kaybetmeye ikna etmek için: seçtiğiniz şehvet temasına teslim olmak ya da söz konusu illüzyonla dikkatinizi dağıtarak sizi dördüncü kez çan çalana kadar burada tutmak. Hiç kan içmedin, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Peki ya panzehir? Şimdi iyi olacak mıyım?"

"Panzehir mi?"

"Evet, sen, yani illüzyon bana bu panzehiri verdin. İlk içkiden kalan bulanıklığı giderdi. Hani şu partiye içecek sağlamak için herkesin birbirini bıçaklamasının o kadar da kötü görünmediğini düşünmeme neden olan içki."

Blackwell omuz silkti. "Eğer sana kafanı dağıtman için bir şey verdilerse, bu tamamen stratejikti. Doğruyu söylemek gerekirse, şehvet dolu bir sersemlik içinde boğmaya çalışmadıkları bir yarışmacım hiç olmadı."

"Beni onlara güvenmeye ikna etmek içindi," diye fark etti. Sonra mırıldandı, "Bu denemenin senin taklit bir versiyonunla savaşmaktan ve kan içmekten çok daha seksi bir şeye yol açacağını düşünmüştüm."

"Sakın bana başka bir doğanın vahşi hayalini yaşayamadığın için *hayal kırıklığına* uğradığını söyleme?" Alay etmeye başladı, sonra düşünceli bir şekilde durakladı ve "Aslında, söyle. Kafanda ne tür kötü fanteziler yaşadığını bilmek için yanıp tutuşuyorum."

Yüzü, adamın sesinin bu son sözlerle derinleşmesiyle kızardı, daha önce hiç deneyimlemediği bir duygusallık sesine karıştı. Yatağını paylaştığı tek kişi ne şehvetli ne de tutkuluydu. Grimm Malikânesi'nin karşısındaki malikânenin sahibi olan yaşlı çiftin yeğeni Elliott Trahan, ailesi denizaşırı ülkelerdeyken yazları New Orleans'ı ziyarete gelmişti. Ophelia onun üç Temmuz önce kapısını çaldığı gün Genevieve'i bulmayı umduğundan emindi. Onun yerine Ophelia'yı canı sıkkın, sinirli ve evde yalnız bulmuştu.

Kısa ilişkileri, Ağustos sonunda New Orleans'tan ayrıldığı gün küçük bir törenle sona ermişti. Her şeyden çok işlemsel bir ilişki gibi gelmişti; yirmi yaşında iki genç tüm bu yaygaranın ne olduğunu görmeye hazırdı ve bunun romanlarda göründüğünden çok daha cansız olduğunu fark etti. Şimdi, bunun rolden ya da deneyim eksikliğinden değil de kişiden kaynaklanabileceği hissine kapılıyordu.

Blackwell bir kahkaha attı. "Sorun ne meleğim? Aralarından seçim yapabileceğin çok fazla müstehcen senaryo mu var? Yoksa yüksek sesle söyleyemeyeceğin kadar skandal mı?"

Yutkundu. "Hayır, sadece *seni* ilgilendirmiyorlar."

"Benim yüzüme sahip birine neredeyse izin verdiğinden emin olmasaydım belki buna inanırdım-"

"Her ne söyleyeceksen sakın sözünü bitirme," diye araya girerek parmağını adamın göğsüne doğru uzattı. "Sadece işini yap ve buradan çıkmama yardım et. Şeytan'ın ipucuna göre özgürlüğün anahtarı yataklardan birinin altında yatıyor, değil mi?"

Başını sallarken dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Yataklardan birinin altına gizlenmiş bir tuzak kapısı var. Her seferinde rastgele bir tane."

Kendilerine en yakın yataktan başladılar ve ağır şilteyi kenara itmek için birlikte çalıştılar. Hiçbir şey yoktu. Bir diğerine geçtiler, Blackwell tutkularının ortasındaki bir çifti belirsiz bir Çekilde tekmeledi, kadın ters pozisyonda adamın üzerine binmiÇ, adam arkadan göğüslerini avuçlarken inliyordu. Ophelia gözlerini kaçırdı ve görevine geri döndü. Biraz çaba sarf ederek yatağı yana yatırdı. Hiçbir şey yoktu.

İki yatağı daha kontrol ettiler ama sonuç alamadılar.

Yandaki şiltede yalnız bir adam yatıyordu; siyah gözleri maskesinin arkasından onu delip geçiyordu.

"Büyüleyici değil misin?" diyerek ona baktı ve uzandığı yerden kalkarak istenmeyen bir kolunu onun beline doladı ve onu kendisine doğru sürükledi. "Tadına bakmama izin ver, olur mu tatlım?"

İki eliyle göğsünü iterek adamın elinden kurtulmaya çalıştı.

Yüzünü parçala. Gözlerini oy. Burnunu kır. Saçını yol.

Gölge Ses'in aniden ortaya çıkmasıyla donup kaldı ve adam onu tekrar kendine çekmek için hiç vakit kaybetmedi. Sonra değişmeye başladı, yüzü yavaşça tanıdık, kare çeneli bir yüze dönüştü. Maskesinin ardındaki gözleri siyahtan yeşile dönerken, saçları taze kar rengini aldı.

"Seni öpmeme izin ver," diye yalvardı adam Blackwell'in sesiyle, Blackwell'in ağzıyla. "Sana daha önce hiç hissetmediğin bir coşku yaşatabilirim."

Adam yüzünü onunkine yaklaştırırken ağzı hayretle aralandı. Bunun gerçek olmadığını, bir illüzyon olduğunu biliyordu ama Blackwell'in dudaklarından dökülen "*Seni öpmeme izin ver*" sözlerine verdiği tepkiyi kontrol edemiyordu. Sahte olsa bile.

"Umarım sesim hiç bu kadar saçma çıkmamıştır," dedi gerçek Blackwell arkasından ve onu bir anlık muhakeme hatasından kurtardı.

Boğazını temizleyerek, "Kesinlikle öyle," diye cevap verdi.

Sonra dizini taklitçinin bacaklarının arasına olabildiğince sert bir şekilde soktu ve acı içinde inleyen adamın kendisini bırakmasını sağladı. Gözlerini gerçek Blackwell'e çevirdi ve Blackwell ona küçük bir gülümseme verdi.

"İyi iş çıkardın," diye övdü. "Yine de, eğer bir daha benimle kavga etmek zorunda kalırsan, saldırı yöntemi olarak boğmayı tercih *ettiğimin* bilinmesini isterim."

Adam yatağı kenara itmek için hamle yaparken kadının bıkkınlık dolu bakışları tamamen görmezden gelinmişti. Sahte Blackwell hâlâ yatağın üzerinde acı içinde inliyordu. Ve yatağın altında, işte oradaydı.

Blackwell tuzak kapısını açtı. Ona elini uzattı ve "Ben de seninle atlayacağım" dedi.

Tuzak kapısının ötesindeki karanlık uçuruma doğru yüzünü buruşturdu ve birinci kattaki yemek salonunun zeminiyle yaşadığı tatsız çarpışmayı hatırladı.

"Yanındayım," diyerek onu rahatlattı.

Başını sallayıp adamın hâlâ uzattığı elini kavrarken madalyonu boynunda ısındı. Adamın güvenli bir kolunu beline dolayarak onu kendine yaklaştırmasına izin verdi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Tamam," dedi.

Atladılar. Ve portaldan düştüklerinde, son çan yukarıda çaldı.

21

SEN ARADIN

Yemek salonuna geri döndüklerinde, Blackwell ikisini de ayakta tuttuğu için eskisi gibi acı veren bir çarpışma olmadı. Hiç vakit kaybetmeden onu odasına götürdü.

Kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapatırken, "Sanırım beni öpmenin korkunç olacağını düşünüp düşünmediğin konusundaki tartışma sonuçlandı," dedi.

Parmağını adamın göğsüne sapladı. "Şu anda benimle alay etme. Bu *korkunçtu*."

"Elbette öyleydi," diye kabul etti. "Hiçbir illüzyon benim yerime geçemez-"

"Kastettiğim bu *değildi*," diye homurdandı. "Bir şeyin gerçek olduğuna varlığınızın her zerresiyle inandığınızı ve birdenbire gerçek *olmadığını* anladığınızı hayal edin. Bu kabusu her gün kendi zihnimde yaşamak zorundayım! Gerçekliğinizin kendi düşüncelerinize, kendi *görüşünüze* güvenemeyecek kadar çarpıtılmış olmasının ne kadar korkunç olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır," diye cevap verdi, içtenlikle. "Ama artık bitti. Çok geç olmadan bunu anladın. Seviyeyi bitirdin."

"Ama bunu nereden bileceğim!" diye haykırdı, sesine korku sinmişti. "*Bunun* gerçek olduğunu ve başka bir yanılsama tarafından sahte bir güvenlik duygusuyla kandırılmadığımı nereden bileceğim?"

Kızın ileri geri adım atmaya başlamasını izledi, gözlerindeki eğlence kız endişelendikçe yavaş yavaş yok oluyordu.

"Oradan çıkmak çok kolaydı." Başını iki yana salladı. " Açıkçası kendi kararıma güvenemiyorum. Dışarı çıkmalıyım, çıkmalıyım-"

"Ophelia." Blackwell onun yoluna çıkarak kısa bir süre durmasına neden oldu. "Buranın amacı da bu zaten. Akıl sağlığını sorgulatacak kadar çaresiz. Bu duruşma, burada kaldığın süre boyunca seni paranoyak yapmak için bu şekilde ayarlandı. Bu bir akıl oyunu."

"Sana nasıl güvenebilirim?" diye burnunu çekti, göz teması kurmayı reddetti. "Sen de oradaydın. Oradaydın ve beni koruyormuş gibi davranıyordun, beni *öptün* ama sen değildin-"

"Bana bak," dedi ve uzanıp çenesini hafifçe çimdikleyerek yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi.

Bakışlarının tekrar onunkilere kaymasına izin verirken yutkundu.

"Bu gerçek," diye söz verdi. "Ben gerçeğim. İllüzyonun seni kandırmak için benim benzerliğimi kullandığı için özür dilerim. Bilmeni isterim ki, eğer sana dokunmama izin verecek olursan, herhangi bir şekilde, durmak istediğin anda, dururum. Hiç tereddüt etmeden."

Öylesine yoğun bir ses tonuyla konuşuyordu ki, kızın bunların doğru olduğuna dair en ufak bir şüphesi bile yoktu.

Yutkundu. "Tamam."

Omuzları biraz gevşedi ve ağzının köşeleri tekrar yukarı doğru eğildi. "O sahtekârın sana verdiği bayat zevkin benden gelebileceğine inandığın için aşağılanmamaya çalışacağım. Gelecekte, böyle bir şeyin tekrar yaşanması ihtimaline karşı, benim tarafımdan öpülmenin tam olarak nasıl bir his olduğunu sana kanıtlamama izin vermenin objektif olarak faydalı olacağını düşünüyorum."

"Pekala, belki de bunun gerçek olduğuna inanmaya meyilliyim." Homurdanırken gözlerini devirdi, "Yüzün kopyalanabilir ama egon kopyalanamaz. Ya bunun şimdiye kadar yaşadığım en büyük zevk olduğunu söyleseydim?"

Eğildiğinde gözlerindeki muzip parıltı tüm gücüyle geri gelmişti. "Eğer bunun senin zevk eşiğin olduğunu düşünüyorsan, gerçek bir şey tarafından tapıldığını hayal et."

Nefesi boğazında düğümlendi ve tutarlı bir karşılık verme yeteneği o anda kayboldu. Adamın odağı kızın ağzına kaydığı için zaten bir cevaba gerek yoktu. Elini uzatıp başparmağını yarılan dudağına sürttü ve hızlı, keskin bir acı duydu. Şimdi kan lekesiyle boyanmış olan başparmağını ağzına götürdü ve yalayarak temizledi. Bu manzara karşısında boğazına dolan iniltiyi yutmak zorunda kaldı. Onun herhangi bir parçasını tüketmesiyle ilgili bir şey karnını ısıttı.

Kendini toparla, diye içten içe kendini uyardı.

"Görünüşe göre o sahtekâra en azından iyi bir mücadele vermişsin. Aferin kızıma." Adam parmak uçlarını bir kez daha yaranın üzerinde gezdirmek için uzattığında parmak uçları ısındı ve kız büyünün onu iyileştirmesinin verdiği rahatlamanın tadını çıkardı. "İşte oldu."

"Bunu yapan illüzyon değildi," diye düzeltti, parmak uçlarını biraz önce yarığın olduğu yerde hafifçe gezdirerek. "Aslında bunu tamamen unutmuştum."

"O zaman kim sorumluydu?" diye sorarken sertleşti.

Omuz silkti. "Diğer yarışmacılardan biri."

Gözlerini kısmıştı. "Hangisi?"

"Kimin umurunda? Ben iyiyim. Beni iyileştirdin. Görevimize geri dönmeliyiz."

"Umurumda. Bir anlaşmamız var. Burada olduğun sürece seni zarar görmekten korumam gerekiyor," dedi ona, sesi biraz fazla rahattı. "Tekrar soruyorum. Bunu sana kim yaptı?"

"Cade adında biri," diye itiraf etti. "Mutlu musun?"

Başka bir şey söylemeden Blackwell ortadan kayboldu.

Phantasma'nın kütüphanesi eski, düzenli haline geri dönmüştü. Blackwell'in aniden ayrılmasından sonra Ophelia bir saatini odasında volta atarak geçirmiÇti, içinde hareketsiz kalamayacak kadar çok endiÇeli enerji birikmiÇti. Ve Gölge Ses fısıldamaya

baÇladığı anda, Genevieve hakkında endiÇelenmekten ve sahte Blackwell'le öpüÇmesini tekrar tekrar yaÇamaktan baÇka bir Çeyle meÇgul olması gerektiğini anlamıÇtı. Özellikle de ikincisi doğrudan gerçek Blackwell'i öpmeyi düşünmesine yol açtığı için - ve bu onun zihninde resmen yasak bölgeydi.

"O *kadar* da özel bir şey yapmadı," diye mırıldandı kendi kendine kütüphanede kasıla kasıla yürürken. "Ve beni boşa kürek çektiriyor. Aklımı bu şekilde meşgul etmesine izin vermem için hiçbir neden yok."

Birisi boğazını temizledi.

"Ah." Ophelia, elinde bir kitapla şöminenin yanına sokulmuş olan Luci'yi görünce durdu. "Seni orada görmemiştim."

Yüzüne vur, burnunu kır. Sana yardım etmedi, o korkaktı, diye tısladı Gölge Ses kızı görünce zihninde. *Canını yakmak, kanını akıtmak çok kolay olurdu -*

Kapa çeneni. Kapa çeneni. Ophelia rahatsız edici varlığa emretti ve sanki sesin onu rahat bırakmasını sağlayacakmıÇ gibi baÇını kuvvetlice salladı. Luci ona tuhaf bir bakış attı.

"Sen iyi misin?" Luci sordu.

"Evet," diye yanıtladı Ophelia, yanıt otomatikti, alıÇılmıÇtı. "Ne okuyorsun?"

Luci omuz silkti ve ayağa kalktı. "Melekler ve Şeytanlar hakkında bir romans. İlk seçtiğim buydu."

Ophelia dinliyormuş gibi başını salladı ama ayakları geri dönüp gitmek için kaşınmaya başlamıştı bile. Luci fark etti.

"Bekle," diye yalvardı kız. "Sana üzgün olduğumu söylemek istedim. Cade'in yaptığı şey için."

Ophelia ona, "Özür dilemek sana düşmez," dedi.

Luci dudağını ısırdı. "Biliyorum, ama hepimiz orada öylece durduk ve olmasına izin verdik. Bizi ikna etti..."

"Biliyorum." Ophelia az sonra söyleyeceğini bildiği sözleri elinin tersiyle itti. "Önemli değil. Burada kimse kimseye bir şey borçlu değil, değil mi? Hepimiz hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Cade'i tekrar gördüğünde bunu benim için o piç kurusuna hatırlatabilirsin."

Luci'nin gözleri Ophelia'nın ses tonuna karışan karanlıkla biraz açıldı. Gölge Ses'in etkisi olduğunu düşündü. Ama bunun için aldırmadı. Luci'nin sözlerini ciddiye almasını ve mesajı iletmesini umuyordu.

"Sadece... herkesten çok benim senin hakkında daha iyi şeyler bilmem gerekirdi. Ama Leon ilk seviyede bir şey yaptığını söyledi," diye açıkladı Luci, "Cehennem Köpeği'ni-"

"Tanrı aşkına." Ophelia burnunun kenarını sıktı. "Ġnsanlar en kötü koÇullarda bile dedikodu yapmanın bir yolunu buluyorlar. Leon'un oradan çıkarmak zorunda kaldığım sıska çocuk olduğunu varsayıyorum. Belki de benim hakkımda daha az

konuşmalı ve dayanıklılığı üzerinde çalışmalı. Zar zor ayakta durabiliyordu ve ben de korse giyiyordum."

Luci kızararak, "O sıska değil," diye savundu. "Sadece zayıf-"

"Oh hayır..." Ophelia onun sözünü kesti. "Ondan *hoşlanıyor* musun? Sana biraz tavsiye verebilir miyim? Burası iyi, tatlı şeyleri kırılana kadar bükmeyi seviyor gibi görünüyor. Buna izin verme."

Yumuşak kalpler burada yaşayamaz.

Kız Ophelia'nın sözleri karÇısında gözle görülür bir Çekilde telaÇlandı ama Ophelia'nın umurunda bile değildi. Haklıydı. Blackwell haklıydı. Luci'nin hayatındaki hangi kazıkların onu bu noktaya getirdiğini bilmiyordu ama kızın yumuşak kalbini yüz mil öteden herkes görebilirdi.

Luci, "Burası çok yalnız," diye itiraf etti. "Ve musallatlar... Daha önce hiç böyle kâbuslar görmemiştim. Sırayla uyumak ve birbirimizin arkasını kollamak için bir anlaşma yaptık. Artık diye bir şey yok."

Ophelia *evet doğru* diyemeden odaya başka biri girdi.

"Şeytandan bahsetmişken..." Ophelia mırıldandı.

Ama bu Şeytan değildi; Leon'du. YaklaÇırken bakıÇları kızlar arasında gidip geliyordu. ġakaklarında boncuk boncuk ter vardı ve nefes alıp veriÇi biraz düzensizdi; Ophelia onun sadece koÇup koÇmadığını merak etti.

"Yemek odasında bir hayalet vardı," diye nefes nefese kaldı. "Örümcekler, yılanlar ve-"

"Sahneyi biliyorum," diye araya girdi Ophelia, o kafasındaki grotesk görüntüyü canlandırmadan önce. "Ölen kimse var mı?"

Sorunun doğrudanlığı karşısında gözleri biraz açıldı ama cevap verdi: "Bildiğim kadarıyla hayır. Ama Mason kaybetti. Kız kardeşinin odası benimkinin hemen yanında, ikinci kattan çıktığında onu gitmiş buldu. Daha önce hiç böyle bir ağlama duymamıştım."

Luci sempatiyle, "Ağzım sihirli bir şekilde mühürlense ben de giderdim," dedi. "Sadece Edna için üzülüyorum."

Leon başıyla onayladı. "Kardeşlerini geri getirmek artık onun omuzlarında."

Ophelia kaşlarını kaldırdı ve Luci açıkladı. "Küçük kardeşlerini birkaç ay önce bir hava botu kazasında kaybettiler. Aileleri Atchafalaya Havzası'nda turistler için bataklık turları düzenliyor. Çok kötü bir olaydı."

Ophelia yüzünü buruşturdu. "Buradaki herkes birbirini tanıyor mu?"

Luci ve Leon bakıştılar, sonra Luci, "Çoğumuz daha önce tanıştık, evet. Aynı sosyal çevrelerde bulunuyoruz ya da ailelerimiz öyle. Daha önceki gruplara girmiş birkaç arkadaşım var."

"Ben de öyle," diye araya girdi Leon.

"Ve sen... sen Genevieve Grimm'in kız kardeşisin," diye bitirdi Luci.

Ophelia bir adım geriledi. "Genevieve'i tanıyor musun?"

"İşte bu yüzden kendimi tanıtmak istedim," diye açıkladı Luci . "Bu yüzden Cade'in kimseyi senin sinsi bir şey olabileceğin konusunda etkilemesine izin vermemeliydim. Genevieve ile geçen yıl French Quarter'da nehir kıyısındaki bir toplantıda tanıştım. O zamanlar yakın bir arkadaşım ona kur yapıyordu. Biraz şamatacı olsa da çok hoş biri olduğunu düşündüm ve çabucak arkadaş olduk. Ona her zaman plan yaptığımızda seni de davet etmesini söylerdik ama o senin evden çıkacak biri olmadığını söylerdi. O ilk gece seni burada görünce şaşırdım."

Ophelia Luci'ye ÇaÇkınlıkla baktı ve sanki kızın sözleri zihninde bir Çeylerin canlanmasına neden olmuÇ gibi, birden bir anı canlandı. Genevieve'le birlikte adli tabibin ofisinden çıkışları ve Genevieve'in bir arkadaşını selamlamak için kafeye girişi...

"Buraya geleceğini biliyor muydun?" Ophelia, Genevieve'in Luci'ye koÇup ona sarılıÇını hatırlayınca karnında aniden alevlenen kıskançlığa aldırmadan sordu. "Burası hakkında hiç konuşmuş muydu?"

Luci bön bön baktı. "Hayır, o asla -yani o da mı burada?"

"Phantasma hakkında bir kez bile bir şey söylemedi mi?" Ophelia devam etti.

"Yemin ederim." Luci başını salladı. "Phantasma yakın zamana kadar kimsenin aklında değildi ama yine de Genevieve ev hayatı hakkında pek konuşmazdı. Bu konuda çok özel biri gibi görünüyordu ve biz de hiç zorlamadık."

"*Biz kimiz*?" Ophelia gözlerini kıstı.

"Beş kişiydik. Ben, Genevieve, Iris Saloom, Farrow Henry ve Basile Landry."

Farrow Henry. Genevieve onu balo için ektiğini söyledi. Bu isim çok açıktı. Ophelia Luci'nin bu durumdan ne kadar haberdar olduğunu merak ediyordu ama daha çok Genevieve'in yakın bir arkadaş grubu olduğunu neden ilk kez duyduğunu merak ediyordu. Kız kardeşi ona bu tür şeyleri anlatacak kadar güvenmiyor muydu? Yoksa Genevieve'in Grimm Malikânesi dışında, hakkında hiçbir şey bilmediği bir sosyal hayatı olduğunu fark edemeyecek kadar kendini kaptırmış mıydı?

Senden nefret ediyor, diye güldü Gölge Ses. *Senden nefret ediyor ve her zaman nefret edecek ve muhtemelen burada ölecek ve -*

Ophelia meÇe raflardan birine uzandı ve vurdu. *Bir, iki, üç.*

Gölge Ses ortadan kayboldu.

Leon ensesini kaşıdı. "Odama dönüp biraz dinlenmeliyim. Uzun bir gün oldu. Konuşmanızı bitirmeniz için sizi yalnız bırakayım..."

"Hayır," diye karşılık verdi Ophelia. "KonuÇmamız bitti. Genevieve'le ne kadar yakın olduğunuzu bilmiyorum ama bu ikimizi müttefik yapmaz. Eğer akıllı olsaydın, hiç müttefik edinmezdin. Bu sadece kalp kırıklığına yol açar."

Luci okumakta olduğu kitabı raftaki yığınların arasına geri iterken Ophelia'nın gözlerine bakmadı ve başka bir şey söylemeden Leon'un peşinden koştu. Leon elini Luci'nin sırtına koyarak onu rahatlattı ve gözden kaybolmadan önce Ophelia'ya yüklü bir bakış fırlattı.

Aptallar.

Sonunda yalnız kalınca tekrar rafları karıştırmaya başladı ama bu sefer Blackwell'in tavsiyesine uyarak daha derine indi. Odanın batı tarafında terk edilmiş olan döner merdiveni kullanarak yukarı tırmandı ve önce en üst rafları temizlemeye başladı. Kalın romanlar ağır *darbeler* ve toz bulutlarıyla yere yağıyordu ve kitaplara bu kadar duygusuzca davranmak şüphesiz bir tür kutsala saygısızlık olsa da, her birini aşağıda düzenli bir yığına nazikçe yerleştirecek zamanı yoktu.

Raflar boşalır boşalmaz, ellerini içerideki ahşap panellerin üzerinde gezdirmeye başladı, sıra dışı bir şey var mı diye baktı: anahtarlar, düz olmayan tahtalar, düğmeler, menteşeler. Grimm Malikânesi'nin kütüphanesinde epeyce gizli bölme vardı ve Genevieve'le birlikte kaç tane bulabileceklerini görmek için hep bir oyun oynarlardı. Henüz keşfetmedikleri pek çok şey olduğundan emindi.

Neredeyse bir saat sonra nihayet hissetti. Şöminenin solunda iki kasa, üstten üçüncü raf. Hafif girintili çıkıntılı bir kare, yaklaşık bir inç genişliğinde, altında yay gibi bir şey vardı. Bir düğme. Merdivendeki ağırlığını düğmeye sonuna kadar basacak kadar öne kaydıramadan odanın sıcaklığı beş derece düştü.

"Vay, vay," diye gürledi derin bir ses arkasında. "Bakın ne buldum."

Jasper aÇağıda gözden kaybolurken Ophelia kendini olabildiğince hareketsiz tuttu. Rahatsız edici üçüncü gözü neyse ki kapalıydı ama fazla dikkatli bakışları Ophelia'nın içinde bulunduğu durumu değerlendirirken pek de iyi değildi.

"Yeniden dekore mi ediyorsun?" Sırıttı. "Yardım ister misin?"

Uzattığı elini bulduğu gizli mekanizmadan geri çekti ve ona ters ters baktı. "Beni rahat bırak."

"Yoksa ne olur?" diye alay etti. "Blackwell'i arayacak mısın? Lütfen ara. Onu kızdırmanın eğlencesini kullanabilirim."

Ophelia yutkundu. "Siz ikiniz arkadaş mısınız?"

"Şeytanların arkadaşları yoktur, sevgilim. Ölümlülerin sahip olduğu anlamda değil."

"Yine de birbirinizi iyi tanıyor gibisiniz," diye akıl yürüttü.

Kollarını kavuşturdu. "Bir alanı bizim kadar uzun süre aynı varlıklarla paylaştığınızda, sizi diğerlerinden daha az rahatsız edenleri bulma eğiliminde olursunuz."

"O zaman buradaki diğer Hayaletler *çok* can sıkıcı olmalı," diye mırıldandı, çoğunlukla kendi kendine.

Jasper güldü. "Çok tatlı bir dilin var. Senden neden hoşlandığını anlıyorum."

"Benden *hoşlanmıyor*," diye homurdandı. "Beni kullanıyor. Benim onu kullandığım gibi."

Şeytan'ın gözlerinde okuyamadığı garip bir parıltı belirdi ama tek söylediği, "Hiç... başka düzenlemeler yapmayı düşündün mü?" oldu.

Bu konuşmanın gittiği yer hiç hoşuna gitmemişti. "Hayır."

İlkini hiç düşünmemeliydim.

"Ona kaç yıl için söz verdin?"

"Seni ilgilendirmez," diye ısırdı.

"On yıl uzun bir süre," dedi. "Peki ya sizi pazarlığınızdan vazgeçirebileceğimi ve çok daha ucuza bir teklif yapabileceğimi söylesem?"

Gözleri parladı. "Sana cehenneme geri dönmeni söylerdim. Şeytanlarla anlaşma yapmam."

Ona bir karşılık vermek için ağzını açtı ama buna fırsat bulamadan birdenbire bir şey belirdi ve odanın ortasındaki şezlonga çarptı. Hayır, bir şey değil. İki *kişi*.

İlk iki seviyedeki Şeytanları -Drima ve Zel- saniyeler içinde tanıdı, hatta ikisi de birbirlerinin suratlarını yemeye çalışıyordu. Resmen üç Şeytan'la baş başaydı ve ikisinin üzerinde tek bir kıyafet bile yoktu.

Kızardı ve gözlerini manzaradan kaçırdı. Jasper sadece güldü.

"Fikrinizi değiştirirseniz, teklifim geçerli. Gösterinin tadını çıkarın." Ona alaycı bir şekilde göz kırparak gözden kayboldu.

İniltiler odada yankılanmaya başladı ve Ophelia bir an için tam bir şok içinde donup kaldı. Ġki ġeytan'ın birlikte hareket etme Ģekli Ophelia'nın tenini ateĢli bir ter içinde bıraktı. Performansları her nasılsa ikinci denemedeki eĢleĢmelerden daha müstehcen olmuĢtu. Gözlerini kaçırması gerektiğini biliyordu, skandala uğramıştı ama bir yanı... merak ediyordu. İkinci denemede kolayca büyülenmiş olan aynı parçası.

Pençeleri çıkana kadar.

Drima Zel'in başını saçlarından tutarak yana çekti ve keskin tırnaklarını derisine geçirebilmek için boynunu açığa çıkardı.

Ophelia kaçıĢ rotasını planlamaya baĢlarken, *"Gitme vakti* geldi," dedi kendi kendine.

Gölge Ses, *gitmeden önce düğmeye basmanı* istedi. *Bas, bas, bas.*

Ophelia tekrar rafa doğru döndü. Bütün bu zamanı aramakla geçirmiĢti ve sonunda bir Ģey bulmuĢtu... ne iĢe yaradığını da görebilirdi, değil mi? Ayrıca, etraflarındaki oda alevler içinde kalsa bile ġeytanların muhtemelen bunu fark etmeyeceğini düĢünürsek, bir Ģeye zarar verecek gibi de değildi.

Merdivende kendini olabildiğince öne çekti, bir eliyle denge için bir basamağı kavrarken diğer eliyle düğmeye basmak için uzandı. Keskin bir klik sesini metalik bir inilti izledi ve bir an sonra aĢağıdaki zemin hareket etmeye baĢladı. Ophelia ayaklarından biri merdivenden kayınca lanet okudu ve rafın tamamı *dönmeye* baĢlayınca can havliyle tutunmak için öne doğru atıldı. Gözünü iki kez kırpmasına fırsat kalmadan raf tam bir sekiz yaptı. Şimdi Phantasma'nın bağırsaklarının içindeydi ve o kadar karanlıktı ki, önündeki kendi ellerini zar zor görebiliyordu - bu da aşağıya beceriksizce inmesine neden oldu. Ayakları yere ulaştığında, altlarındaki tahtalar inledi.

Biraz ilerledi, ellerini etrafı yoklamak için uzattı. Taş duvara benzeyen bir şeye ulaşması neredeyse on beş adım sürdü ama avuçlarını soğuk tuğlaların üzerinde gezdirdiğinde ne bir aplik ne de bir fener bulabildi. Endişe midesine bir taş gibi oturdu. En son ne zaman karanlık, gizli bir koridorda tek başına kalmıştı...

Gölge Ses'in çıtırdayan kahkahası kafasının içinde yankılandı. *Kaçmaya hazırlansan iyi olur.*

"Hayır," diye nefes aldı, karnı korkuyla gerilmişti.

Seni yakalayacak, -

"Blackwell, Blackwell, *Blackwell*," diye aceleyle okudu.

Gölge Sesli tısladı. *Eğer önümüzdeki on saniye içinde bir ışık kaynağı bulamazsan, seni yiyip bitirecek.*

Kelimeleri zihninden atmaya çalışırken göğsü kabardı. Tetikte olması ve merdivene geri dönmenin yolunu bulması gerekiyordu. Umarım düğmeye basmak rafı kütüphanedeki eski konumuna telaşsız bir şekilde geri getirirdi. Geldiği yöne doğru dönüp adımlarını saymaya başladı ve ancak yedi numaraya ulaştığında, ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Hangi cehennemdeyiz biz?" Blackwell'in sesi sağından, net ve güçlü bir şekilde çınladı. Gölge Ses'in zihninde kalan tüm izleri duman gibi buharlaştı.

Blackwell'in formunun etrafını her zaman saran soluk beyaz sis, alanı aydınlattı ve içini öylesine güçlü bir rahatlama duygusuyla doldurdu ki, ne yaptığının farkına varmadan kendini ona doğru fırlattı. Adam onu kolayca göğsünde yakaladı ve kadın kollarını adamın boynuna o kadar sıkı doladı ki, adamın nefes almasına gerek kalmaması iyi bir şeydi.

Yüzünü adamın boğazına gömdü. "Sen geldin."

"Sen aradın," diye cevap verdi.

Uzun bir süre sonra derin bir nefes aldı ve kollarını adamın boynundan çözdü.

Gözlerini kısmıştı. "Ne oldu?" diye sordu. "Sakın bana yokluğun gerçekten de kalbin daha da büyümesine neden olduğunu söyleme?"

"Özel bir şey yok," diye itiraf etti. " Şeytanların kütüphanede tavşanlar gibi birbirlerine girmeleri ve yanlışlıkla kendimi burada sıkıştırmam arasında biraz paniklemiş olabilirim."

"Kulağa gerçekten de büyük bir çile gibi geliyor." Gözleri eğlenceyle parladı. Şeytanlar'dan ve onların cinsel kaçamaklarından bahsedince mi, yoksa kendini kapana kıstırınca mı, bilmiyordu. "Peki *burası* tam olarak neresi?"

"Şu kütüphane rafında bir mekanizma buldum" -duvarın ortasındaki kitaplığı işaret etti- "ve bu yer her neyse onun içine doğru döndü. Sanırım malikânenin derinliklerine uzanan gizli bir tünel."

"Zeki küçük büyücü." Sırıttı.

Parmaklarını şıklattı ve elinde iki pirinç şamdan belirdi. Birini kızın bekleyen avuçlarına doğru kaydırdıktan sonra ikinci kez şaklatarak on konik mumun hepsini yaktı ve etraflarındaki alanı epeyce aydınlattı. Kıyafetinin kıpkırmızı olduğunu görmeye yetecek kadar. Daha önce ortadan kaybolmasının nedeni bir anda aklına geldi.

"Bu Cade'in *kanı* mı?" Ağzı açık kaldı. Cade'in kıyafetlerini değiştirebilecek kapasitede olduğunu biliyordu, yani bunları bilerek bu halde bırakmıştı. "Ne yaptın sen?"

"Kalıcı bir şey değil." Omuz silkti. "En azından fiziksel olarak değil."

"Bunu hak etmemiş değil ki," diye mırıldandı.

"O zaman aynı fikirdeyiz," diye kabul etti ve peşinden gelmesi için ona el salladı.

22

ZEVK

Koridorun çok büyük olmadığı ortaya çıktı. Sadece içi boş, taş bir oda.

Blackwell diğerini incelerken Ophelia bir uçtan, "Daha fazlası olmalı," diye mırıldandı. "Neden hiçbir şeye giden gizli bir geçit olsun ki?"

"İşte," diye seslendi.

Adamın ne bulduğunu görmek için koşarak yanına gitti ve adam mumları duvara doğru eğerek taşlardan birine oyulmuş üç çetele işaretini ortaya çıkardı.

"Hmm." Parmak uçlarını olukların her birinin üzerinde gezdirirken gözlerini kıstı. Bir kez. İki kez. Üç kez. Blackwell onu acele ettirmedi, sessizce değerlendirmesini bekledi. "Acaba..."

Dikdörtgen tuğlaya bastı ve taş gürültüyle geri sıyrıldı. Beklentiyle nefesi kesildi, ama etraflarına baktıklarında başka bir şey olmadı. Bir an sonra taş sanki hiç dokunulmamış gibi yerine oturdu.

"Üç satır," diye fark etti tuğla tamamen sıfırlandığında. Heyecan damarlarında dolaşırken boğazındaki madalyon uğuldamaya başladı. Blackwell'e döndü ve "Üzerlerinde aynı tür işaretler olan başkalarını aramaya başlayın!" talimatını verdi.

KarÇılıklı uçlarda çalıÇmaya baÇladılar ve mumlarının loş ışığında taşları taradılar. Ophelia bu görev sırasında ortalamanın üzerindeki boyuna minnettardı, kolunu tavanı kaplayan taÇları görebilecek kadar yükseğe uzatabiliyordu. Blackwell'in iÇaretli bir taÇ daha bulması uzun sürmedi ve saniyeler sonra Ophelia üçüncü bir taÇ buldu.

"Beş satır," diye açıkladı.

"İki," diye karşılık verdi. "Bu da en azından bir ve dört numaraların eksik olduğu anlamına geliyor."

Bir vuruş sonra, "Dört" dedi.

Her bir tuğlayı defalarca kontrol ettiler ama buldukları tek şey ikiden beşe kadar numaralandırılmış taşlardı. Ophelia her geçen dakika daha da bitkin düÇüyordu ve tam bu gece için pes etmelerini önermek üzereydi ki odanın ortasındaki bir Çeye bastı ve hareket ettiğini hissetti. Altındaki zemini görmek için eteklerini savurarak aÇağıya baktı. Ayaklarının altındaki fayansın ortasındaki izi görünce iç çekti.

Blackwell yerdeki kayan plakayı incelemek için yanına çömeldiğinde, "Şimdi geri kalanını sırayla bastırıyoruz," diye talimat verdi.

"Daha da aşağı inebilirmiş gibi hissediyor musun?" diye sordu.

Tüm ağırlığını birkaç kez aşağıya vermek için kendini ayak toplarının üzerine kaldırdı ve düğmenin daha da aşağıya inebildiğinden emin oldu. Blackwell ayağa kalktı ve vücudunun ön kısmı kadının sırtıyla tamamen aynı hizaya gelene kadar

kendini daha da yaklaştırdı. Yere batarken biraz yalpaladı, neredeyse yarım ayak alçaldı ve Blackwell yana devrilmeden önce beline sabitleyici bir el koydu.

"Çabuk!" diye yalvararak sığ delikten çıktılar ve sıradaki numaralara doğru ilerlediler. İki numaralı taşın yerini değiştirmek için adımlarını geri çekti ve onu içeri doğru itti. "İki tamamdır!"

"Üç... dört..." Her birine basarken yüksek sesle saydı.

Son tuğlada onunla karşılaştı ve bu onuru ona vermesi için el salladı. Gülümseyerek "Beş" dedi.

Oda sallanmaya başladı. Ophelia tekrar Blackwell'e sarıldı ve bakışları etrafa dalarken Ophelia bir kolunu onun beline doladı. Tavandan aşağı kaya parçaları yağıyor ve takırdayarak yere düşüyordu. Yukarı baktıklarında çatının küçük deliklerle dolu olduğunu gördüler.

Tuhaf.

"Bu kadar mı?" diye fısıldadı, Blackwell'in tepkisini ölçmek için omzunun üzerinden baktı.

Çenesini kaldırarak birkaç metre ilerideki bir şeyi işaret etti. "Bak."

Gözleri duvarın dibindeki bir açıklığa gelene kadar onun bakışlarını takip etti. Yaklaşık bir metre genişliğindeydi ama sadece üç ya da dört metre yüksekliğindeydi. Yine de sürünerek geçebilecekleri kadar geniş bir alan vardı, yine de böyle bir şey yapmak için can atmıyordu. İçeriye bakmak için yanaştılar ve kendilerini yere bıraktılar. Hiçbir ayırt edilebilir ayrıntı göremedi. Sadece derin, karanlık bir uçurum vardı.

Gözlerini Blackwell'e dikerek, "Taş, kağıt, makas, kim önce gidecek?" diye sordu.

Homurdandı ve harap olmuş paltosunun düğmelerini açmaya başladı. Ağır giysiyi bir kenara atıp gömleğinin manşetlerini açmaya başladı ve pahalı kumaşı her iki kolunun dirseklerine kadar kıvırıncaya kadar gevşetti. Kadın, kesinlikle çok büyük bir dikkatle onu izliyordu ama adam boynundaki kravatı çıkararak işini bitirdiğinde, eğlenerek kaşlarını kaldırmakla yetindi.

"Çok daha iyi," diye mırıldandı. "Artık yapabileceğim-"

Tavandan bir şey damladı ve Blackwell'in ön kolunun açıkta kalan derisine sıçrayarak düşüncesini yarıda kesti. Derisi bir anda kızgın, lekeli bir kırmızıya dönüştü. Gizemli maddenin altında kabarcıklar oluştu ve Blackwell acı çektiğini belli etmese de sadece etinin kaynama şekline bakmak bile midesini bulandırdı. Bir an sonra yara eriyip gitmiş, açık teni bir kez daha lekesiz kalmıştı.

"Ophelia," dedi formu bedensel halinden saydam haline geçerken. "Hareket et. *Şimdi.*"

Ses tonundaki ciddiyet kulaklarına yanlış geliyordu. Ve adamın yüzündeki her eğlence belirtisi kaybolduğunda, göğsü sıkışmaya başladı. Tavana bakmak için başını geriye doğru eğdi.

Saldırı o zaman başladı.

Blackwell onu tünele doğru itecek kadar uzun bir süre boyunca sertleşti. Elleri ve dizleri üzerinde ileri doğru hamle yaptı, asit yağmaya başlamadan önce başını ve omuzlarını zar zor eğerek odanın dışına çıktı. Yakıcı sıvı korse ve eteklerinde delikler açtı ama neyse ki katmanlar asidi cildinden uzak tutmaya yardımcı oldu. Blackwell kendini onun hemen önündeki tünele taşırken lanet okudu ve onu kendisiyle birlikte sürünme boşluğuna doğru sürüklemek için her bir pazısını kavradı.

Blackwell, ikisini de başka bir zifiri karanlık alana çekmeden önce geçidin sonundaki küçük ahşap kapıyı tekmeleyecek kadar uzun süre gitmesine izin verdi.

"Dayan meleğim," diye güvence verdi.

Nefes nefese kalmaya çalışarak, kaçmalarına ramak kala iliklerine kadar işleyen paniği bastırmaya çalışıyordu. Blackwell parmaklarını şıklattı ve elinde iki pirinç şamdan belirdi. Ne yaptığını görebilmek için ikisini de aceleyle yere bıraktı.

"Asit tenine değmeden önce o elbiseyi üzerinden çıkarmalıyız," dedi ona.

Sözler ağzından çıktıktan bir saniye sonra bile, sırtının küçük kısmında bir şey yanmaya başladı. Kadın tısladı ve adam harekete geçti.

Arkasında diz çöken Blackwell, korsesinin bağcıklarını ustalıkla çözdü, kurdeleleri çekip çıkardı ve kemikli mekanizmayı başının üzerinden çekip yana atacak kadar gevşetti. Ardından, kombinezonun arkasındaki keten düğmeleri yırtarak küçük parçaları yere saçtı. Elbise, korseyle birlikte atıldı ve etinin kemiklerinden eriyip gitme tehdidi de ortadan kalktı. Açıkta kalan tenine serin hava çarptı ve rahat bir nefes aldı. Çevresel görüşünde bir altın pırıltısı parladı ve ilk seviyedeki yıldız dövmesine ikinci seviye için bir başkasının eklendiğini fark etti.

"Teşekkür ederim," dedi Blackwell'le yüzleşmek için arkasını dönerken, mum ışığının Blackwell'in üzerinde asık suratında dans edişini izledi. "Sorun nedir?"

"Seni uzaklara götürebilmeliydim. Ama intikam için çok fazla enerji harcadım," diye itiraf etti.

"Cade'i mi kastediyorsun?"

Başını sallarken gözlerini onunkilerden kaçırdı. "Bir daha böyle bir hata yapmayacağım, merak etme."

Başını öne eğdi. "Beni oradan sen çıkardın. Daha kötüsü de olabilirdi."

"Anlamıyorsun," dedi, bakışları tekrar onunkilere kilitlendi. "Senin incinmene her izin verdiğimde, bağ biraz daha çözülüyor. Sonunda, beni çağırdığında duymamı zorlaştıracak. Bu bir felaket olabilirdi."

"Oh," diye nefes aldı. "Bu küçük ayrıntıyı bana neden daha önce söylemedin?"

"Yapmalıydım," diye itiraf etti. "Özellikle de senin bela bulma yeteneğini düşününce."

Bir kez daha ona dilini çıkarma dürtüsüyle savaştı. "Başka hata yok o zaman."

"Hayır," diye kararlı bir şekilde kabul etti. "Bu da demek oluyor ki daha fazla ölümcül tuzağı tetiklemeden seni odana geri götürmeliyim-"

"Ne? Hayır," diye karşı çıktı. "Şimdi bırakmak için üzerime *asit* yağmasını göze almadım! Bunun bizi nereye götüreceğini görmeliyiz."

Blackwell bıkkınlıkla gözlerini tavana kaldırdı ama odanın daha fazla aydınlatılması için şamdanlardan birini almak üzere eğilirken onun isteğini reddetme zahmetine girmedi. Mekân geldikleri yerin yarısı kadardı ve önceki odadan farklı olarak tavan ve duvarlar koyu renkli, budaklı meşe tahtalarla kaplanmıştı. Odanın uzak tarafında tek bir kitaplık vardı.

"Bunun bizi kütüphaneye geri götüreceğini tahmin ediyorum," dedi.

"*Lanet olsun*," diye öfkelendi. "Bütün bunlar bir hiç için mi? Hiçbir yere gitmeyen koca bir yol için mi? Buradan *nefret ediyorum*!"

Küçük bir gülümseme yeniden dudaklarına yerleşti. "Kulübe hoş geldiniz."

Konuşurken ellerini inançla salladı. "Onca acı ve çaba ve sadece çirkin, çıplak bir oda mı? *Hayır.* Gerekirse bu tahtaların her birini söküp atacağım."

"Melek mi?" Blackwell mırıldandı.

"Yemin ederim bu lanet yeri yerle bir edeceğim," diye devam etti sanki o hiç konuşmamış gibi.

"Ophelia."

"*Ne?*"

Zümrüt rengi gözlerinde tanıdık, hınzır bir parıltı belirirken, "Bu laf kalabalığı hoşuma gitse de, neredeyse çıplak olmasaydın belki daha tehditkâr olabilirdi," diye düşündü.

Orada sadece iç çamaşırlarıyla oturduğunun farkına varması onu bir yük treni gibi çarptı. Kollarını gövdesinin üzerinde kavuşturmak için acele ederken ağzından boğuk bir çığlık çıktı.

"Arkanı dön!" diye emretti.

Kaşlarını kaldırdı. "Alçakgönüllülük için biraz geç kaldığını düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

"Bunu neredeyse çıplak olmayan söylüyor!" diye karşılık verdi.

Gülümsemesi şimdi tam bir sırıtışa dönüştü. "İstersen bunu değiştirebilirim."

"Tam bir baş belasısın." Ters ters baktı. "Dürüst olmak gerekirse, korsemi bu kadar kolay çıkarmana şaşırdım."

Konuşurken burunlarının ucu neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştı. "Nasıl etkili bir şekilde çıkarılacağını bilmediğim hiçbir giysi yok."

Sözlerindeki duygusallık karşısında omurgasından bir ürperti geçti ve gözleri istemsizce adamın çileden çıkaran ağzına kaydı.

"Biliyor musun, daha önceki duruşma sırasında o sahtekârla tam olarak ne olduğunu öğrenmek için hâlâ bekliyorum meleğim," dedi. "Zihninde tam olarak hangi deneyimleri değiştirmem gerektiğini bilmek için merakla dolup taşıyorum."

Kızardı ama ona bir yanıt vermeyi reddederek burnunu yukarı kaldırdı.

"Eğer bana anlatmak istemiyorsan, ben de kendi versiyonumu hayal ederim. Zaten daha yaratıcı olacağına eminim."

Gözlerini kıstı ve "Tamam. Devam et." dedi.

İfadesinde bir şok kıvılcımı çaktı ve onu hınzır bir kararlılık takip etti.

"Eee?" diye sordu. "Duyalım bakalım. Eğer bu bir illüzyon değil de gerçekten sen olsaydın işler nasıl giderdi?"

"Sana *söylememi* istediğinden emin misin?" Dudakları neredeyse birbirine değecek kadar kaydı. "Yoksa onun yerine sana göstermemi mi istersin?"

Ophelia onu neyin etkilediğinden emin değildi. Onun sarhoş edici yakınlığı mı, son üç gündür yaşadığı ölüme yakın deneyimler mi, yoksa belki de bu gece bu kadar şehvete tanık olmanın, daha önce hiç kimse için böyle hissetmeye yaklaşmadığını fark etmesine neden olmasıydı. Umutsuzca *tutkuyu* hissetmek istiyordu , sadece bir an için bile olsa. Ve Blackwell'in sinirlerini ateşleme şekli, onun bu görev için mükemmel kişi olacağından emin olmasını sağladı.

"Göster bana," diye yalvardı.

Kadının sesindeki inanç karşısında şok olduysa da bunu belli etmedi. Ve kadının ağzından izin çıkar çıkmaz harekete geçti. Dudaklarını kendi dudaklarıyla yakaladı, tereddüt etmeden, çekingenlik göstermeden. Sanki bu onun için başından beri kaçınılmazmış gibi.

Gözlerinin kapanmasına izin verdi ve adamın ağzını kendi ağzında hissetmeye başladı.

Heyecan verici.

Dudakları yanılsamanın aksine sıcaktı ve onunla ilişkilendirmeye başladığı parazit tüm vücudunu sararak onu içten dışa doğru yakarken ayak parmakları kıvrıldı. Öpüşmeyi daha da derinleştirmek için daha da yaklaştığında, elleri kendi isteğiyle kalkıp adamın ay ışığıyla aydınlanmış saçlarının yumuşak tellerine daldı.

Öpücük, öpücüğün mutlak içtenliği, ciğerlerindeki tüm havayı boşalttı. Adamın tutkusu gerçek miydi yoksa sadece inanılmaz bir aktör müydü bilmiyordu ama umurunda değildi. Daha önce hiç bu kadar çiğ bir şey hissetmemişti. Sanki onu aniden uyandırmış ve bunca zamandır ne kadar dokunulmamış olduğunu fark etmesini sağlamıştı ve şimdi onun elleri ve ağzı teninin her santiminde dolaşmasa açlıktan ölecekti. Blackwell'in dili ustalıkla onunkine karıştığında açlık içini yaktı ve bir anlığına geri çekilmek zorunda kaldı, nefesi kesildi. Blackwell sorunsuz bir şekilde rota değiştirdi, başını eğip köprücük kemiğine kavurucu öpücükler kondururken onun nefesini tutmasına izin verdi. Blackwell'in ellerinden birinin yavaşça kalçasının arkasına doğru kaydığını, diğerinin ise başının arkasını hafifçe okşamak için yukarı kalktığını hissetti.

Tek bir akıcı hareketle öne doğru kaydı ve kadının sırtını yere bastırdı, böylece onun üzerinde duruyordu. Kadının bacağını kaldırıp beline doladı ve başının arkasındaki elini sert taş zemine karşı tampon olarak kullandı.

"Herhangi bir noktada, eğer durmak istersen," dedi, sesi uyarılmışlığıyla kalınlaşmıştı, "durururuz. Anladın mı?"

"Evet," diye onayladı ve adamın saçlarını hafifçe çekiştirerek ağzını tekrar kendi ağzına götürdü.

Dudakları bir kez daha birbirine çarptı ve inlemeleri aynı hararetle yutuldu. Bir kez olsun kafasının berrak olduğunu hissetti. Müdahaleci sesler ya da tehlike ve şiddet düşünceleri yoktu. Sadece Blackwell ve ağırlığının ona baskı yaptığı hissi vardı, ağzı öpücüklerinin şeklini öğrenirken elleri yanlarından aşağı doğru iniyordu.

Alt dudağını hafifçe ısırdığında boğazından derin, ilkel bir ses çıktı, bir inilti ve hırıltı arasında bir şey ve bu onun çekirdeğinin derinliklerinde bir ihtiyacı ateşledi. Sürtünme için çaresizce göğsünü ona doğru kaldırırken, kalçalarının arasındaki kayganlığın arttığını hissedebiliyordu. Elini vücutlarının arasında gezdirerek karşılık verdi, başparmağını hâlâ giydiği dantel kaşkorsenin altından çıkan sıkı tomurcuklardan birinin üzerinde gezdirdi. İnleme sırası ondaydı.

Boğazından gelen nefes nefese sesler karşısında adamın memnuniyetle mırıldandığını hissetti ve meme ucunu parmaklarının arasında nazikçe yuvarlayarak tüm vücudunun onun altında zevkle kıvranmasına neden oldu. Nefes nefese öpüşmelerini keserken elleri gömleğini yırtmaya başladı. *Çıkarmak* istiyordu. Birlikte böyle hareket ettiklerinde onun çıplak teninin nasıl hissettirdiğini bilmek istiyordu.

Onun hevesine bir kahkaha attı ve parmaklarını şıklattı. Kız daha gözünü kırpamadan gömlek gitmişti.

"Bu inanılmaz derecede kullanışlı," diye belirtti.

Endişe verici bir muziplikle ona gülümsedi. " Bu da öyle."

Tekrar şaklattı ve kaşkolu kayboldu, serin havanın göğsüne çarpmasına ve cildinde tüylerinin diken diken olmasına izin verdi. Sonra adamın bedensel formundan sıyrılışını izledi ve kendi bedeninin havadan daha hafif hale geldiğini hissetti. Ne olduğunu anlayamadan kendini onun kucağında, sırtı destek için duvara yaslanmış halde buldu.

"Ne-?" Gözlerini kırpıştırdı ve kendini dik tutmak için avuçlarını adamın göğüslerine dayadı.

Çıplak göğsüne daha iyi erişebilmek için vücudunu kaldırdığı dizlerine yaslarken ona "Nakil kafa karıştırıcı olabilir," dedi. "Kafanı toparlamak için biraz zaman ver."

"Şu anda bunu gerçekten kolay bir iş haline getiriyorsun," diye karşılık verdi adam eğilip çenesinin alt tarafına bir öpücük kondururken.

Adamın gülümsemesini teninde hissetti ama adam bakımını durdurmadı. Ağzı, nefesini göğüs ucunda hissedene kadar aşağı, aşağı ve aşağı inmeye devam etti. Dudaklarını hemen oraya bastırmadığında, boğazının arkasında bir kızgınlık sesi mırıldandı.

Gözleri kızın çıplak vücudunda gezinirken "Enfes," dedi.

Onun bakışlarını takip ederek kendine baktı. Meme uçlarının tozlu pembesi, uyarılmışlıktan kızarmış olmasına rağmen fildişi teninde çok belirgindi. Kız kardeşinde çok güzel olduğunu düşündüğü şehvetli kıvrımlara sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hep merak etmişti ama Blackwell'in şu anda ona bakma şekli her türlü öz-bilinç düşüncesini aklından silmişti. Blackwell'in vücudunun her santimetresini, kaslarının belirginliğini, karnının yontulmuş düzlemlerini utanmadan incelemeye başladı.

Blackwell'in aval aval bakarken yüzünde beliren kendini beğenmişlik ona dilini çıkarma isteği uyandırdı. Daha önce hiç birinin çekiciliğinden onun kadar etkilenmemişti ve bunu biliyor gibi görünmesi onu çılgına çevirmişti. Kendisini daha cesur, şu anda olabileceğini hayal ettiğinden daha kendinden emin bulduğunda şaşırdı. Ancak şu anda hissettiği çılgınlıkla ilgili bir şey, daha önce sahip olabileceği herhangi bir alçakgönüllülüğü geçersiz kıldı. Bu haftadan sonra Blackwell'i bir daha asla göremeyeceği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Bu son düşünceyle içinden adını tam olarak koyamadığı bir şey geçti ama bir saniye sonra Blackwell'in dili meme uçlarından birine değdiğinde bu his kayboldu.

Vay anasını.

Dişlerini nazikçe göğsünün pembe tomurcuğunun üzerinde gezdirdi, ağzına aldı ve dudaklarından mutluluk dolu bir nefes çıkardı. Kucağında kıpırdandı, en çok ihtiyaç duyduğu yerde baskı aradı ve hemen pantolonuna karşı uzunluğunun gerildiğini hissetti. Diğer göğsüne doğru ilerledi ve teni zevkten öylesine ısınana kadar dilinin tüyler ürpertici girdabını tekrarladı ki, yanabileceğinden endişelendi.

Ağzını onunkine geri getirdiğinde, ellerini saçlarının uzun dallarına geçirdi ve ona karşı kıvranmaya devam ederken sevgiyle çekiştirdi. Kalçalarını hafifçe kaldırarak pantolonundaki sertliği kadının hareketlerine sürttü ve çok geçmeden her ikisi de giderek daha fazla çözülmeye başladı. Kadının iç çamaşırı ikisinin arasında tamamen ıslanmıştı.

Elleri hiç durmadan hareket ediyordu. Nabız noktalarına dokunuyor, saçlarını çekiştiriyor, vücudunda böylesine lezzetli hisler uyandırabileceğini fark etmediği yerlere daireler çiziyordu. Kendini onun boyuna daha da sert bir şekilde bastırırken inledi ve adam da onu aynı şevkle iterek karşıladı.

"Aferin kızıma," diye mırıldanırken sağ kulağının arkasındaki hassas deriyi yaladı ve ısırdı. Övgüler karşısında tüyleri diken diken oldu. "Bırak beni."

Bu sözler içinde bir şeyleri gevşetmişti. Her şey çok fazlaydı. Çok yoğun, çok sıcak, çok *iyiydi*. Ve çok geçmeden keskin, cinsel bir his çekirdeğinin derinliklerinde sıkılaştı, tırmandı ve bir kreşendoya ulaşana ve bir zevk dalgasıyla aşağı inene kadar büküldü.

Gözlerini kırpıştırarak açtığında adamın kendini beğenmiş yüzünün kendisine baktığını görünce göğsü kabardı.

"Sanırım gerçekten ben olsaydım davayı tam da bu noktada kaybedecektin," dedi ona. "Ve bu sadece bir tattı."

"Sanırım senden nefret edebilirim," dedi ama bunu istediği kadar sıcak bir şekilde söylemedi. "Bu... Her zaman böyle mi hissediyorsun?"

Kaşları havaya kalktı. "Sen hiç-"

"Bir sevgilim vardı," diye sözünü kesti, o herhangi bir sonuca varamadan. "Ama o bana *bunu* asla yaptırmadı."

Blackwell kollarını onun beline dolayıp ikisini de yerden kaldırırken, "O zaman işe yaramazdı ve zamanını boşa harcadı," dedi. Onu yavaşça ayağa kaldırdı - sanki onu o kadar yoğun bir şekilde tatmin etmişti ki, şimdi kendi başına ayakta duramayacağından endişeleniyordu. Kadın oflayıp pufladı ve bir adım uzaklaştı.

Sonra tereddüt etti. "Bekle, *sen*-?"

"Hayır, o benim için değildi," dedi gömleğini alıp ona doğru fırlatırken. "Al bakalım. Seni odana geri götürelim. Eminim dinlenmeye ihtiyacın vardır." Kız kollarını gömleğin içine sokarken adam göz kırptı ve kız ona küçümseyen bir bakış fırlattı.

"Bundan sonra seninle yaşamak yok," diye mırıldandı. "Bu... Bu bir daha ppen olamaz."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu konuda beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun meleğim?"

Kendim, diye düşündü ama yüksek sesle ısrar etti, "Ben ciddiyim. İlişkimiz kan pazarlığı falan derken yeterince karmaşık bir hal aldı."

Doğrudan gözlerinin içine bakana kadar tek parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı. "Nasıl istersen, ama daha fazlası için bana yalvarırken kendini direnmek zorunda bulursan şaşırma."

Ona ters ters baktı.

"Sana hiçbir şey için yalvarmayacağım," dedi.

Sırıttı. "Ünlü son sözler."

Atılmış giysilerini toplarken onu görmezden geldi, asitle mahvolmuş tarafa dokunmamaya çok dikkat etti. Her şeyi aldığından emin olmak için bir adım geri gittiğinde, yanlışlıkla şamdanlardan birini devirdi. Burayı yakıp kül etme sözünü gerçekten yerine getirmeden önce onu almak için acele ederken, düştüğü yerde garip bir şey fark etti. Meşe zemine kazınmış birkaç kelime vardı. İlki okunamaz haldeydi, defalarca kazındığı için zeminde derin bir oyuk oluşmuştu ama altındakiler kristal berraklığındaydı.

Ve Gabriel Forever.

23

GARIP BIR ŞEKILDE RAHATLATICI

PHANTASMA'NIN DÖRDÜNCÜ GECESI˙

Blackwell komodine yaslanmıÇ, Ophelia'nın odasında bir ileri bir geri volta atmasını izliyordu. Ophelia kız kardeÇinin günlükleriyle ilgili her Çeyi -muhtemelen Blackwell'in istediğinden daha fazla ayrıntıyla- anlatmıÇtı ama Blackwell Çikâyet etmeyecek kadar sabırlıydı. ġimdi de bu parçaları az önce buldukları Çeyle birleÇtirmeye çalıÇıyordu.

Blackwell, "Gabriel yaygın bir isim," diye gerekçelendirdi.

"Kız kardeşim *yıllardır* gizliden gizliye Phantasma'ya takıntılıydı ve Gabriel adında birini bulması gerektiğini yazıyordu ve sonra Phantasma'da bir döşeme tahtasına kazınmış Gabriel adını bulduk ve siz bunu *sıradan bir isim* olarak yazmam gerektiğini mi düşünüyorsunuz?" dedi inanmayarak.

"Anlaşıldı," diye izin verdi. "Ama bu gece öğrenebileceğin başka bir şey yok. Neden sen biraz dinlenmiyorsun, ben de Şeytanlardan birini bulup yarışmacı kayıtlarının nerede tutulduğunu öğrenmeye çalışayım?"

Canlandı. "Yarışmacı kayıtları mı?"

Blackwell başını salladı. "Evet. Şeytanlar buraya gelen her ruhun kaydını tutma konusunda çok dikkatli ama bu tür bilgileri kimseyle paylaşmıyorlar. Ne yapabileceğime bakmam gerekecek. Bir şey varsa tabii."

"Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen dene."

Ellerini kızın omzuna koymak için şifonyerden uzaklaştı, onu çevirdi ve yatağa doğru götürdü. "Yapacağım. Şimdi biraz uyu. Bir sonraki seviye için buna ihtiyacın olacak."

Yorganını geri çekti ve daha önce giydiği tişörtü hâlâ üzerindeyken altına girdi. Kumaş tenine karşı lüks ve yumuşaktı ve en iyisi de onun gibi kokuyordu. Vanilya ve tütün. Garip bir şekilde rahatlatıcı olmaya başlamıştı.

Battaniyeyi omuzlarına kadar çekti ve arkasını dönmek istedi ama kadın uzanıp elini yakaladı. "Gidiyor musun? Ya gecenin bir yarısı bir hayalet gelirse?"

"Sen uyuyana kadar kalabilirim," dedi ve birkaç adım ötedeki koltuğa yerleşmek için elini nazikçe onunkinden çekti.

Gözlerini kapatarak uyumak için kendini zorlamaya çalıştı. Ama faydası olmadı. Zihni yarışıyordu. Genevieve'i, gizemli Gabriel'i ve tüm bunların ne anlama gelebileceğini düşünüyordu. Blackwell'in dudaklarını düşünüyordu. Bu da onları o ana neyin getirdiğini düşünmeye dönüştü. Giysilerini yakan asit, yakında katlanmak zorunda kalacağı bir sonraki işkence denemesi. Tüm bunlar onu hayatının geri kalanında uyanık tutmaya yetecekti.

Ve sonra, tam zamanında, Gölge Ses her gece ortaya çıktı.

Yatak başlığına vurmalısın, dedi ona. *Üçer üçer. Sonra gece boyunca güvende tutmak istediğin insanların isimlerini söyle. Yoksa hepsi ölür. Her biri.*

Elinden geldiğince ihtiyatlı bir şekilde başının üzerinden uzanarak parmak eklemlerini yatak başlığına vurdu. *Bir, iki, üç. Bir, iki, üç. Bir, iki, üç.*

"Genevieve," diye fısıldadı kendi kendine.

"Ne yapıyorsun?" Blackwell usulca merak etti.

Lanet olsun. Yeterince ince değil.

Annesi ve Genevieve, Gölge Ses'in gece ritüeli olan kapsamlı listeden haberdar olan sadece iki kişiydi. Ve bunu onlara söylediği için değil, her geceyi buna tanıklık ederek geçirdikleri için. Bu konuda onu her zaman derinden utandıran bir şey vardı. Sırf ses sussun ve varoluşsal korkunun uğursuz örtüsü olmadan uyuyabilsin diye yatak başlığına ya da duvara vurmak ya da sesin kendisinden talep ettiği diğer saçma görevleri yapmak zorunda kalmak.

"İçimdeki şeytanları memnun ediyordum," dedi sonunda, yarı şaka.

"Onları yok etmek için yapabileceğim bir şey var mı, böylece uyuyabilirsin?" diye teklif etti.

Ses tonundaki samimiyet, göğsünün daha önce hiç hissetmediği ve tam olarak adlandıramadığı bir duyguyla gerilmesine neden oldu.

"Keşke," diye fısıldadı. "Ayrıca, içimdeki tüm şeytanlar yok edilseydi, benden geriye pek bir şey kalmazdı."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Ben buradayken hiçbir şey sana zarar vermeyecek, Ophelia. Dinlen."

Derin bir nefes aldı ve yatağa daha da gömüldü, madalyonundan gelen kalp atışlarını saydı - öpüşmelerinden beri hiç durmamıştı. Çok geçmeden kolye ve Blackwell'in enerjisinin sabit vızıltısı onu bilinçaltının daha da derinlerine çekti ve sonunda kendini bıraktı.

Ertesi sabah Blackwell ortalıkta yoktu ama Poe onun yanına kıvrılmış, memnuniyetle mırıldanıyordu. Ophelia uzuvlarını esnetip güne hazırlanmadan önce kedinin hayalet başını okşadı. Sade beyaz şifon bir elbise ve straplez, önden bağlamalı bir korse giymeye karar verdi. İkisinin de içinde hareket etmesi nispeten kolaydı.

Duvardaki saat ona akşam yemeğine daha saatler olduğunu söylüyordu ve bu da Blackwell'le yolları tekrar kesişmeden önce gizli odaya gizlice girmek için bolca zamanı olduğu anlamına geliyordu. Gidip tek başına incelemek ve yaşadığı yanılgının, yani Genevieve'i dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığına dair inancının yasını tutmak istiyordu. Genevieve onu kesinlikle herkesten daha iyi tanıyordu. En azından Phantasma'dan önce. Şimdi ise Ophelia birbirlerine yabancı olduklarını hissediyordu. Belki bu biraz dramatikti ama son birkaç gündür adrenalinin altında saklanan acı nihayet yüzeye çıkmaya baÇlamıÇtı ve zihnindeki her ihanet tonu daha da artmıÇtı.

Ophelia etrafta Hayaletlerle kan pazarlığı yapıyor, zehirli yılanlar tarafından ısırılıyor ve her gece hayatını riske atıyordu ve muhtemelen Genevieve'in aklının ucundan bile geçmiyordu Ophelia'nın onun peşinden gelmeye cüret edeceği.

Belki Genevieve'e yeterince hak vermiyordu ama bu noktada Ophelia'nın kız kardeÇinin ne düÇünüyor olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. En kötüsü de Çu anda Ophelia'nın Vivi'yle konuÇmaktan baÇka bir Çey istememesiydi. Sırlara, kavgalarına ya da Ophelia'nın Genevieve'in düşüncesiz doğasına duyduğu öfkeye rağmen, umutsuzca kız kardeşinin güvende olduğunu bilmek istiyordu. Ve ona *her şeyi* anlatmak istiyordu. Phantasma'da neler yaşadığını, yeni büyüsünün ne kadar tuhaf hissettirdiğini, madalyonun tuhaf titreşimini ve en önemlisi Blackwell'i.

Vivi'ye akılsızca yaptıkları pazarlığı ve Hayalet'in ne kadar sinir bozucu olduğunu düşündüğünü anlatmak istiyordu. Ona her sorusuna yarım yamalak cevaplar veren ve sırf dönüp hayatını kurtarsın ya da onu güldürsün diye onu bıçaklamak istemesine neden olan sinir bozucu yöntemini anlatmak istiyordu. Ve kesinlikle, umutsuzca, kız kardeşine onun kendisine nasıl akıl almaz bir şekilde dokunduğunu, öpücüklerinin ne kadar sarhoş edici olduğunu ve Hayalet'le erotik bir karşılaşmanın ona belki de hiç de kırık olmadığını fark ettirdiğini anlatmak istiyordu. Elliott'ın kısa ilişkileri sırasında ona hissettirdiklerinin tam tersini.

Bir yanı, Blackwell'i bir daha asla bu şekilde deneyimleyemeyeceği için yıkılmıştı. Tabii ikiyüzlü olmak istemiyorsa.

Seni *tekrar o şekilde deneyimlemek isteyeceğini sana düşündüren nedir?* tısladı Gölge Ses. *Acınacak haldesin, istenmeyen birisin. Ürkütücüsün. Muhtemelen dün geceki davranışının utanç verici olduğunu düşünmüştür. Utanç verici.*

"*Dur!*" diye yüksek sesle bağırdı, sanki sesi zihninden fiziksel olarak uzaklaştırabilecekmiş gibi ellerini alnına vurdu. Ama ses durmadı. Ophelia neredeyse kafa derisindeki saçları koparacak hale gelene kadar kelime tekrarlanmaya devam etti.

*Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici.

verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Utanç verici. Embarrass -

"Ophelia," dedi derin bir ses.

Gölge Ses zihninin derinliklerine doğru süzüldü ve sonunda sessizlik oldu.

Blackwell aniden oradaydı ve ellerini nazikçe saçlarından çekiyordu. " Neler oluyor?"

"Bir türlü durmuyor," diye inledi.

"Durmayan ne?" diye sordu.

"Gölge Ses," diye homurdandı, ellerini yumruk yapıp darmadağınık saçlarına daldırma dürtüsüne karşı koydu. "Bana dün gece utanç verici olduğumu söyleyip durdu - biz, bilirsin işte - ve durmadı. Tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar-"

"Hey. Bana bak."

Gözlerinin kapalı olduğunu bile fark etmemişti.

Kadın nihayet gözlerini açtığında, "Derin bir nefes al," diye talimat verdi. "İçeri. Dışarı."

Dediğini yaptı.

"Tekrar."

İçeri. Dışarı.

"Bir kez daha."

İçeri. Dışarı.

"Utanacak hiçbir şeyin yok," diye söz verdi. "Bir dahaki sefere zihnin seni başka türlü ikna etmeye çalıştığında şunu hatırla: Seninle ilgili istenmeyen hiçbir şey yok. Tamam mı?"

Başka tarafa baktı. Daha fazlasına inanmayı hiç istememişti.

Ama yapamazsın, değil mi? Gölge Ses güldü. *Bunlar sadece güzel bir yüzün güzel sözleri. Yine de bana inanabilirsin, küçük Necromancer.*

"Ophelia," diye seslendi Blackwell ona. "Ne zaman gözlerin böyle parlasa... nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yerde," diye yalan söyledi.

Gözleri kısıldı. "Gölge Ses kim?"

Kafasının içindeki sinsi varlığa başka birinin isim verdiğini duyunca kanı dondu. Konuşamadı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu ve bilse bile 'un ona bu kadar mahrem bir şeyi açıklamasını istemiyordu, bunun onu yıkacağından korkuyordu. Kadının gözlerindeki panik bariz olmalıydı çünkü adam konuyu değiştirerek peşini bırakmaya karar verdi.

"Jasper'la bir anlaşma yaptım," diye bilgilendirdi onu. "Yarışmacı kayıtlarını yakında görebileceğiz."

Şaşırmış bir şekilde nefesini içine çekti. "Bu kadar kolay mı?"

Yüzünü buruşturdu. "*Kolay* olduğunu söyleyemem. Ama bitti."

"Ona ne söz verdin?"

Başını iki yana salladı. "Tuzlu bir şey değil. Bunun için endişelenme."

İçini çekti. "Peki, onları ne zaman görebiliriz?"

"Yaklaşık bir saat içinde, yani öldürecek biraz zamanımız var."

Onsuz gizli koridora gizlice gitmeye niyetlendiğinden söz edemezdi. Bu fikri başka bir zaman masaya yatırması gerekecekti.

Fırçasını aldı ve karmakarışık buklelerini düzeltmeye başladı. "Zamanımızı beklemek için ne yapmamızı önerirsin?"

Hınzırca bir sırıtma. "Kıyafetlerimizi çıkarmamayı gerektiren bir şey değil."

"Lütfen bunu zorlaştırma."

Gülümsemesi tam bir sırıtışa dönüştü. "Şey, teknik olarak sen-"

"Eğer *sert* kelimesini içeren saçma bir imada bulunacaksan" -saç fırçasıyla onu işaret etti- "dilini yut."

Sanki şakasını bitirememek onun için son derece rahatsız ediciymiş gibi derin bir iç çekme gösterisi yaptı. "Peki. Bu zamanı konuşmak istediğim bir şey için kullanmaya ne dersiniz - sihriniz."

Başını eğdi. "Peki ya benim sihrim?"

"Onu nasıl daha iyi kullanacağını, kontrol edeceğini öğrenmelisin. Bu kadar çok harcadığını görmek beni deli ediyor. Ayrıca, önümüzdeki birkaç seviyeden önce küçük kaybolma hareketini nasıl kontrol edeceğini öğrenmeni istiyorum."

"Sanırım pas geçeceğim. Bir öğretmen olarak sana tahammül edebileceğimden emin değilim. Bir sonraki seviye tam olarak neyi gerektiriyor?"

"Her avantajı kullanmazsanız çok fazla ölümle karşılaşırsınız" dedi.

"Her zamanki gibi yardımsever," diye espri yaptı.

"Ben yardımcı olmaya çalışıyorum, sen ise zorluk çıkarıyorsun," diye karşı çıktı. "İlk iki deneme bundan sonra olacaklarla kıyaslandığında çocuk oyuncağıydı. Bu seviyelerin bazılarında ancak bu kadar yardımcı olabilirim. Gerisi sizin sorumluluğunuzda olacak. Bunun riskli değil umutlu bir beklenti olmasını istiyorum."

"Ah." Alaycı bir elini göğsüne bastırdı. "Sakatlansam ya da ölsem üzüleceğini mi söylüyorsun?"

Ona tuhaf, anlaşılmaz bir bakış attı. "Söyle bana meleğim, benim kalpsiz olduğuma mı inanıyorsun?"

Ses tonundaki ciddiyet onu biraz kıvrandırdı ama o sadece "Teknik olarak kalpsizsin" demekle *yetindi*.

"Elbette pazarlığımızı başarıyla tamamlayana kadar," dedi. Aradıkları eşyalar düşünüldüğünde zekice bir şakaydı. "Öyle değil mi?"

Adamın bununla nereye varmak istediğinden emin değildi. "Evet..."

"O zaman seni eğitmeme izin ver ki trajik bir şekilde ölmeyesin," diye bastırdı.

"İyi. Sanırım senin özel dersin, bir sonraki seviyenin planladığı yaratıcı ölümden daha kötü olamaz."

Blackwell güldü. "İşte ruh budur."

24

DERSLER

Blackwell'in hakkını vermek gerekirse, iyi bir eğitmendi. Yine de onun önerilerine aykırı bir şey denediğinde ve geri teptiğinde kendini beğenmiş sırıtışlar olmadan da yapabilirdi.

Büyüleri aynı olmasa da, derslerindeki mekaniği ona kendi içinde ne araması gerektiğine dair bir fikir verecek kadar iyi açıklayabiliyordu. Gücünü ona daha fazla kontrol sağlayacak şekilde yoğunlaştırmak için vücudundaki farklı hisleri nasıl hissedeceğini. Yine de, bir şeyi göstermek için biraz fazla yaklaştığında midesindeki kelebekler bu çabayı bulandırdı.

Ophelia'ya annesine kıyasla biraz daha sert talimatlar veriyordu -muhtemelen annesi ona büyüyü tarif etmekten başka bir şey yapamadığı ve şimdi Ophelia büyüyü ilk elden hissedebildiği için. Ancak Blackwell'in tüm eleştirileri, Ophelia'yı yıkmak yerine kendisini onun seviyesine yükseltmeye teşvik edecek şekilde yapıcıydı.

"Dışarı atmadan hemen önce konsantrasyonunu kaybediyorsun," dedi ona. "Büyünün ateşlenmeye hazır olduğunu hissettiğin için odağını bırakamazsın. Sonuna kadar takip ettiğinden emin ol. Tekrar yap."

Örümcek ağlarıyla dolu salonda bir saatten biraz fazla bir süredir bu işi yapıyorlardı, nişan alabileceği bir şey olsun diye birbirlerine birkaç metre mesafeyle bakıyorlardı. Büyüsünü çağırıyor, doğrultuyor ve fırlatıyordu, sonra Blackwell tam zamanında saydamlaşıyor ve gücünün mavi kıvılcımları onun içinden geçip duvarı yakıyordu. Çağırma kısmı, çekirdeğindeki o kası daha fazla esnettikçe daha kolay hale gelmişti. Zorlandığı kısım nişan alma kısmıydı. Ne kadar denerse denesin, güç zapları her zaman düzenli değil dağınık çıkıyordu ve Blackwell'in ona karşı sabrı hiç tükenmiyor gibi görünse de, onun kendine karşı sabrı tükeniyordu.

"Yorgunum," dedi ona. "Ve rezervuarımda fazla bir şey kalmadı."

Ayrıca, oda ağır bir şekilde hayvan kokusu ve tuz kokmaya başlamıştı, tüm büyünün bir yan etkisi olarak başını döndürmeye başlamıştı.

Başını salladı. "Pekâlâ. Neden odağımızı ortadan kaybolmaya kaydırmıyoruz?"

"Sana söyledim," dedi iç çekerek. "Bu bir *kazaydı*. Nereden başlayacağımı bilemezdim."

"Daha önce ne tetikledi?" diye sordu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Cade bana bıçakla saldırıyor-"

Kadın cümlesinin geri kalanını tamamlayamadan Blackwell parmaklarını şıklattı ve elinde aniden bir bıçak belirdi. Bıçağı kadına doğru fırlatırken bir saniye bile tereddüt etmedi.

Yoldan çekilmeye çalışırken bir çığlık attı ama yeterince hızlı hareket etmedi ve bıçak-

-Artık görünmez olan göğsünü delip geçti. Kadın aval aval Blackwell'e baktı, yarı şaşkınlık yarı öfkeyle. Blackwell onun bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı, kendinden oldukça memnundu.

"Bu kesinlikle bir kendini savunma mekanizması," diye göz kırparak onayladı.

"Sen bir *tehditsin*!" diye bağırdı ona. "Ya işe yaramasaydı?"

"İşe yaradı, bu yüzden üzülmenin bir anlamı yok " diye karşılık verdi ve bir bıçak daha alıp havaya fırlatarak kabzasından yakaladı.

"Yemin ederim onu bana atarsan-"

Bıçağı ona doğru savurdu. Bu sefer kız yolundan çekilmeyi başardı ama adamın elinde çoktan başka bir bıçak vardı. Adam bir sonrakini hedeflerken itiraz etme zahmetine bile girmedi, bunun yerine bıçağın havada izlediği yörüngeyi takip ederken derisinin nasıl sızladığına odaklandı. Bıçak yaklaştığında damarlarında bir dehşet dalgası dolaştı ve sadece buharlaşmanın nasıl bir his olduğunu hayal edebileceği garip bir his onu sardı. Bıçak göğsünün tam ortasından geçti.

"Anladım," diye fark etti.

Bu kez bıçağı fırlattığında, ayaklarını omuz genişliğinde açarak kendini destekledi.

Keskin bir baş hareketiyle, "Bu sefer farklı bir noktayı hedefleyin," diye talimat verdi.

Bıçağı sol omzuna doğru savurdu. Artık nasıl bir his beklediğini bildiğinden, o sıcak karıncalanmaya odaklandı ve bıçak daha bir kol mesafesine bile gelmeden sol kolunun tamamının yok olmasını sağladı.

Görünmez uzvunu kaldırırken "Kahretsin," diye nefes nefese kaldı. Bu istemsiz olarak gerçekleştiğinde olduğu gibi hemen katı haline dönmek yerine, yeniden ortaya çıkması için irade etmesi gerektiğini fark etti. Beklediğinden biraz daha uzun sürdü ama sonunda tamamen sağlam bir şekilde geri geldi.

Tekrar Blackwell'e baktı ve onun gözlerinde bilmiş bir parıltının yanı sıra tam olarak tanımlayamadığı başka bir duygu daha gördü. "Bunu gördün mü?"

"Evet," kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şimdi tek yapman gereken, bir saniye içinde görünüp kaybolana kadar alıştırma yapmaya devam etmek."

"Hiç böyle bir şey yapabilen bir Ölü Çağıran duydun mu?" diye merak etti, huşu içinde ellerine bakarak.

"Hayır," dedi ona. "Sanırım belki-"

"Blackwell," diye bir ses aniden odanın içinde gürledi.

Ophelia arkasını döndüğünde sesin sahibinin Jasper olduğunu gördü. Şeytan'ın elinde o kadar kalın, deri ciltli bir kitap vardı ki, Ophelia sırtın tüm sayfaları çözülmeden nasıl tutabildiğini merak etti. Yarışmacı günlükleri.

Blackwell kitabı Şeytan'ın elinden almak için kendini oraya taşırken Jasper, "Yirmi dört saatin var," diye uyardı. "Eğer kitaba bir şey olursa, sonuçlarına katlanacak kişi *o* olacak. Anlaşıldı mı?"

Blackwell tek ve keskin bir baş hareketiyle çenesini eğdi ve sonra her iki adam da gözlerini ona çevirerek, kızın durumu anladığını onaylamasını beklediler. Kadın başıyla onayladı ve Jasper gözden kayboldu. Koşarak Blackwell'in yanına gitti ve kapağı açarken kitabın her ayrıntısını açgözlülükle inceledi. Başlık sayfasında kalın, siyah harflerle okuyamadığı bir dil yazıyordu. Birkaç sayfa daha okuduktan sonra liste başladı. Unutulmuş olanlar da dahil olmak üzere dünyanın her köşesinden dillerdeki isimler tek tek sıralanmıştı. Çoğunun üzeri kırmızı mürekkeple çizilmişti, ancak bazılarının üzeri siyahla çizilmişti ve her yüz taneden biri daire içine alınmıştı. Parçaları birleştirmek için bir cevap anahtarına ihtiyacı yoktu. Öldürüldü, kaybedildi, kazanıldı.

"Bu yarışma yüzyıllar öncesine dayanıyor olmalı," diye fısıldadı.

"Evet," diye mırıldandı Blackwell.

"Ama Genevieve bu Gabriel denen kişiyi tanıyorsa, *o kadar* yaşlı olamaz," diye akıl yürüttü. "Bu da sonuna kadar çevirebileceğimiz anlamına geliyor, değil mi?" Konuşurken kitabın büyük bir bölümünü sola doğru çevirdi. "Ve Gabriel de bir yarışmacı olmalıydı. Genevieve burada çalışan biriyle asla temas kurmazdı - paranormal türden biriyle. Annemizin muayenehanesinden hiç hoşlanmazdı. Kasabaya tek başına gidebilecek yaşa gelir gelmez, Grimm Malikânesi'nden kaçmak için her fırsatı değerlendirirdi."

Ve bilmediğim bir sürü arkadaş edindim.

Blackwell başını salladı, hareket tuhaf bir şekilde gergindi. "Eğer eminseniz, sondan başlayacağız."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz odada bir zil çaldı. Akşam yemeği ve üçüncü seviye zamanı gelmişti.

Blackwell içini çekti ve kitabı kapatıp kolunun altına sıkıştırdı. "Buna duruşmadan sonra geri döneceğiz. Dinle, şu andan itibaren portallardan geçtiğin anda beni çağırman gerekiyor, tamam mı?"

"Anladım." Kadın ona el salladı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı ama adam onun önüne geçti.

"Ben ciddiyim, Ophelia." Adını söylerkenki ciddiyeti onu biraz duraksatmıştı. "Beni yeterince çabuk çağırmaz ve dikkatin dağılırsa, kolayca öldürülebilirsin."

"Anlıyorum" diye söz verirken onun bakışlarını tuttu.

Böylece ayrı yollara gittiler; kadın yemek salonuna doğru, erkek de kitabı saklamak için gözden uzak bir yere. Koridorlarda yürürken parmağını karmaşık damask duvar kâğıtlarında gezdirdi ve geçerken tozda bıraktığı izleri izledi. Buradaki açık koridorlar her zaman cereyan yapıyordu ama hava şaşırtıcı bir şekilde bayat değildi. Sıcak ve miskli bir şeyin zengin kokusu, altında yatan manolya notaları, aslında ona annesinin

en sevdiği parfümü hatırlattı. Bunun Phantasma'nın hilelerinden biri olup olmadığını merak etti.

Biraz sabun ve suyla ve daha az Şeytan'la buranın gerçekten muhteşem olma potansiyeline sahip olduğunu düşünmeden edemedi. Bir an için kendini Phantasma'nın korkunç bir yarışma değil, yıllık Mardi Gras balosuna ev sahipliği yapan zengin bir mülk olduğunu hayal etmeye bıraktı. Süslü bir maske ve son derece gösterişli bir elbise giyip kendinden geçene kadar dans edip içebileceği bir yer.

Aklına yakışıklı bir talip tarafından balo salonunda döndürüldüğü bir görüntü geldi.

Kırmızı elbisesinin dolgun etekleri her dönüşte zahmetsizce sallanıyordu ve narin gül yaprakları gibi kat kattı. Elbisenin üst kısmı, etekler başlamadan önce göbek deliğinin hemen altında "V" şeklinde aşağıya doğru inen, zengin ipekten yapılmış, belden oturtmalı bir korseydi. Eşleşen ipek opera eldivenleri dirseklerine kadar uzanıyordu ve boynu ışıltılı yakutlardan oluşan bir gerdanlıkla parlıyordu. Dans sona erdiğinde, talibi onu dans pistinden çıkardı ve kıkırdayarak koridorun sonundaki karanlık misafir odasına çekti. Eldivenlerini yavaşça kollarından aşağı sıyırdı ve bir kenara fırlattı. Sonra, elbiseyi ve dantelli iç çamaşırlarını attı, geriye sadece yakut kolye kalana kadar...

Kollarını beline dolamış, dudaklarını boynundaki nabza bastırmış halde onu aşağı indirirken Blackwell, "Bu gece büyüleyici görünüyorsun," diye fısıldadı.

Ophelia şimdiki zamana geri döndü. Birinin sırtına çarpmak için tam zamanında.

Hayır, sadece biri değil. Cade.

Ona tilkiye bakan bir avcı gibi bakıyordu. Ophelia, Blackwell'in yaptığı Ģeyin Cade'in onu yok etme arzusunu, adamın uzak durmasını sağlamaktan daha çok pekiĢtirmiĢ olmasından endiĢeleniyordu.

"İblis arkadaşlarını istediğin kadar üzerime salabilirsin, seni kaltak," diye hırladı ona. "Ama söz veriyorum, bu gecelerden birinde son gülen ben olacağım."

Gözleri parladı. "Bana kaltak denmesinden gerçekten sıkıldım. Kimseyi kasıtlı olarak üzerine salmadım ama istersen yapabilirim."

Tehdidine dudak büktü ama oyalanmadı, topuklarının üzerinde döndü ve yemek salonuna doğru yürüdü. Onu takip ederken mesafesini korudu ve sessizce Blackwell'in daha fazla kan dökmüş olmasını diledi. Cade'in ona olan nefreti diğer yarışmacıları etkilerse ve denemelerden birinde ona karşı bir araya gelme şansları olursa kesinlikle bir sorun haline gelecekti.

Ancak yemek salonunda Beau ve Eric dışındaki diğer yarışmacılar da Cade'in varlığına en az onun kadar temkinli yaklaşıyorlardı. Cade'in bu iki adamı kendisine bu kadar sadık kalmaya iten şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Ya da belki de pisliklerin her zaman diğer pisliklerle kurduğu o yavan yoldaşlık duygusu onları bir arada tutuyordu. Ne olursa olsun, kimden uzak durması gerektiğine dair tahmin yürütme işini ortadan kaldırmaları hoşuna gitmişti.

Onu selamlama zahmetine katlanan tek kiĢi Luci'ydi, Ophelia meyve almak için yemek masasına giderken elini kaldırarak küçük bir el salladı. Leon, Luci'nin yanında rahatsız edici bir biçimde kaskatı kesilmiĢti ve Ophelia, Luci'nin ona kütüphanedeki konuĢmalarının geri kalanından bahsedip bahsetmediğini merak etti.

Herkes yemeğini yerken sessizlik hakimdi ve odadakilerin iştahı fark edilir derecede azalmıştı. Çoğu kişinin tabağında birkaç üzüm ya da bir dilim tereyağlı Fransız ekmeği vardı. Daha zengin yemekler olan kerevit étouffée, ballı mısır ekmeği ile kırmızı fasulye ve pilav, kızarmış boudin ve pralinli ekmek pudingine hiç dokunulmamıştı. BaĢka bir durumda Ophelia'nın ağzı sulanırdı ama kurtçuklar ve örümceklerle dolu yemek masasının görüntüsü, en sevdiği yerel mutfağı bile cazip kılmak için hâlâ çok tazeydi.

"Sanırım bu yerin uyguladığı en acımasız işkence, her duruşmadan hemen önce bizi beslemek," diye mırıldandı James tek dilim ekmeğinin kırıntılarını bıyıklarından silerken.

Odanın üzerine yeniden gergin bir sessizlik örtüsü çökmeden önce birkaç homurtu ve mutabakat mırıltısı yankılandı. Ophelia uzak duvardaki saate baktı, üzümleri saplarından koparıp dalgın dalgın önündeki tabağa boylarına göre dizerken zamanın daha hızlı geçmesini diledi. En küçüğünden en büyüğüne doğru üzümleri teker teker ağzına atmaya baĢladı ve dizleri masanın altında zıplarken tatlı meyve suyunun boğazından aĢağı akmasına izin verdi.

Tik, tak. Tik, tak. Tik, tak.

Duruşmanın başlaması için sabırsızlanıyordu ve nedenini bilmiyordu. Belki de Blackwell'in ona verdiği uyarıydı. Ya da belki de o kapıdan adımını atar atmaz onu tekrar görme beklentisiydi...

Gideli bir saatten az oldu, kendine gel.

Onu öpmek astronomik bir hataydı.

Onu sinir bozucu bulmaya geri dön, dedi kendi kendine. Ama sorun onu sinir bozucu bulmayı bırakmış olması değildi, sorun onu baştan çıkarıcı bulmaya başlamış olmasıydı.

Odada bir parıltı belirdi ve Ophelia elindeki son meyveyi de yutarak yeni ev sahibine iyice bakabilmek için arkasını döndü. Şeytan, vücuduna stratejik olarak bağlanmıĢ bir tutam altın kumaĢtan baĢka bir Ģey giymiyordu ve platin rengi saçları o kadar uzundu ki çıplak ayaklarının dibinde yere dökülüyordu. Üzerlerinde bu kadar az şey varken, Şeytan'ın İşareti kolayca ayırt edilebiliyordu - ön kollarını kaplayan bir dizi kemik renkli sivri uç. Acımasız bir gülümseme.

"Benim adım Devon. Üçüncü seviyeye hoş geldiniz," dediler portalı çağırıp bu seviyenin ipucunu gösterirken. Bu rutin o kadar tanıdık gelmeye başlamıştı ki, insanlar yangın çıkaran senaryoyu en iyi şekilde görebilmek için ön tarafta yer kapmak için birbirlerini itiyorlardı.

ATEŞLI BIR UÇURUMUN ÜZERINDE, YALDIZLI KAFESINIZ YÜKSELMELI, ANCAK YÜKSELDIĞINDE DIĞERLERI DALACAK.

ZINCIRLERINIZIN ETRAFINDAKI ALTIN AĞIRLIKLAR, AÇGÖZLÜLÜĞÜN ÇEKICI ŞARKISI, TEHLIKELI BIR OYUN.

BIR CAZIBE DENIZI, ORTAYA ÇIKACAK BIR SEÇIM, HAYATINIZIN AĞIRLIĞINCA ALTIN DEĞERINDE OLUP OLMADIĞINA KARAR VERIN.

Ophelia diğer yarıÇmacılardan birinin ipuçlarını karalamak için kâğıt kalem bulmasını izledi. Zekice. En azından, kelimeler not edilir edilmez kaybolmasaydı, öyle olurdu. Ophelia yarıÇmacının omzunun üzerinden mürekkebin kâğıtta kalması için tekrar tekrar yaptığı denemeleri merakla izledi ama nafile. Phantasma ipuçlarının yazılmasına izin vermiyordu.

Devon isimleri çağırmaya başladı ve Ophelia da bu fırsattan yararlanarak kafasındaki grup listesini güncelledi. İpuçlarının ilk satırında ateşli bir uçurumdan bahsedilmesi pek hayra alamet değildi. Geriye sadece on yedi kişi kaldığını ve sadece iki seviyeyi tamamladıklarını fark etmek de öyle.

Blackwell'i hemen çağırın, diye hatırlattı kendine, sırası geldiğinde geçidin büyüsünün onu sarmasına izin vererek adımını atarken.

Ancak dışarı adımını attığı anda, keskin korku hissi dışında her şey aklından uçup gitti. Havada asılı duran devasa, yaldızlı bir kafesin içinde sıkışıp kalmıştı. Bin fit aşağıda ise kaynayan lavlardan oluşan bir okyanus vardı. Ateşli bir uçurum.

25

ÜÇÜNCÜ SEVİYE

AÇGÖZLÜLÜK

Lavın kömürleşmiş kokusundan daha göz yaşartıcı olan tek şey yanan saç ve et kokusuydu. Her ikisi de uçurumun etrafındaki sisli havaya nüfuz etmişti.

Altın kafesi, büyük ateş denizinin üzerindeki kayalık bir dağın yamacına bir kol mesafesinde yüzüyordu. Gözlerini kısarak solundaki buharın içinden bakarken, yaklaşık yüz metre ötedeki başka bir kafesin parıltısını seçebiliyor ve içinde başka bir yarışmacı olduğunu tahmin edebiliyordu. Blackwell'i çağıramadan kafes şiddetle sarsıldı. Öne doğru tökezledi ve denge için parmaklıklara tutundu.

ATEŞLI BIR UÇURUMUN ÜZERINDE, YALDIZLI KAFESINIZ YÜKSELMELIDIR, ANCAK YÜKSELDIĞINDE, DIĞERLERI DALACAKTIR.

Bir an için bir yanı, bu kadar baskı altında kelimeli ipuçlarını hatırlama yeteneğinin artmasından etkilendi. Diğer yanı ise yavaş yavaş lav denizine doğru indirildiğinin farkındaydı.

Altın kabı hareketini durdurabilecek herhangi bir şey var mı diye tararken, kafesin içinde özel bir şey olmadığı anlaşıldı; onu tekrar yukarı kaldıracak ne bir kol ne de bir krank vardı. Arkasında, ateşin içine kadar inen kalın bir zincir vardı ama onu çekmek için uzandığında, metal derisini kavurdu ve boğazından acı dolu bir çığlık koptu.

"*Kahretsin*," diye tısladı sıktığı dişlerinin arasından, sonunda kabarcıklı acıdan nefesini tutmayı başardığında. Avucunda kötü bir yanık oluşmuş, kömürleşmiş derisi acayip alacalı bir kahverengiye dönüşmüştü ve bir an için ısının derisini kemiğine kadar eritmiş olmasından endişelendi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve sağlam eliyle onları sildi.

Genevieve'in sesi paniğini delip *geçti: "Acının beni alt etmesine asla izin vermem. Bana açıklık getirmesine izin vermeyi tercih ederim.*

Kafesi tekrar düştü ve bu sefer onu dizlerinin üzerine çökertti.

Derin bir nefes aldı ve elindeki zonklayan ateşi zihninin gerisine itti. Diğerlerinin kafeslerinin de hareket edip etmediğini merak etti ve bir an sonra yoğun sisin içinde bir yerlerde birkaç panik çığlığı yankılandığında cevabını aldı. Bu kadar yeter.

"*Blackwell*," diye seslendi, kafes bir ayak daha aşağı zıplarken adını iki kez daha tekrarladı.

Atmosferin boğucu sıcağından midesi bulanmaya başlamış, saçları terden ensesine yapışmıştı.

"Sıcak çarpmasından kaçınmak için çırılçıplak soyunmam gerekecek," diye kendi kendine söylenirken sağlam elinin tersini alnına sildi.

"Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de," diye çınladı Blackwell'in sesi, "kıyafetlerini çıkarma meleğim."

Sesin geldiği yöne doğru döndü ama adam ortalıkta görünmüyordu. İçini bir paranoya dalgası kapladı. "Blackwell?"

"Evet, buradayım," diye ona güvence verdi. "Kafeslerin büyüsü her yarışmacının tam kütlesini dengeliyor. Ve en hayaletimsi halimde bile enerji ağırlık taşır. Bu da burada sadece sesimi yansıtabileceğim anlamına geliyor."

"Peki bunun gerçekten sen olduğunu nereden bileceğim?" Gözlerini önündeki boş alana dikti.

"Nasıl kanıtlayayım? Son birkaç gündür bana söylediğin tüm iğneleyici sözleri sıralayarak mı?" Adamın ses tonundaki eğlenceyi duyabiliyordu. "Ya da belki seni zevkin sınırlarına getirdiğimde yaptığın ifadelerin ayrıntılarına girebilirim-"

"Tamam, yeter." Elindeki yanık dayanılmaz bir acıyla sızlamaya başlamıştı ve sabrı tükenmek üzereydi. "Sanırım-"

Kafes tekrar düştü, bu sefer iki metre, dişleri aniden durduğu için birbirine çarparken cümlesinin geri kalanını kesti.

Blackwell aceleyle, "Önünüzdeki duvar," dedi. "Parmaklıkların aralarına uzanmalı ve kayaya gömülü dairesel ağırlıkları bulmak için yukarı tırmanmalısın. Bu ağırlıkları arkanızdaki zincire -dikkatlice- dolayacaksınız ve büyülü makara sistemi kafesinizi kaldıracak. Ancak her bir metre yukarı çıktığınızda, sihir diğer yarışmacıları alçaltarak harekete karşı koyacak. Ve bu mekanizmanın düşme hızına bakılırsa, bahse girerim birkaç kişi daha görevlerini anlamaya başlamıştır bile."

Nefesi kesildi. "Yani... hayatta kalmak birini öldürmek anlamına gelebilir mi?"

"Eğer diğerleri iyileşmek için yeterince hızlı değilse. Ama bu seni ilgilendirmez," dedi ona. "Sana yumuşak kalpli olman konusunda söylediklerimi unutma. Şimdi ne yeri ne de zamanı."

"Elim," diye ağzından kaçırdı ve kızgın, kabarcıklı yarayı göstermek için elini adamın sesine doğru uzattı. "Dokundum-"

"Çağrının bu kadar zayıf hissettirmesinin nedeni bu," diye mırıldandı. "Sana yaralanmakla ilgili ne demiştim? Ve beni hemen çağırman konusunda?"

"Dev bir lav uçurumunun dikkatinizi dağıtmasının birkaç hata yapmak için makul bir mazeret olduğunu düşünmüyorsanız size ne diyeceğimi bilemiyorum," diye karşılık verdi.

Bir an sessiz kaldı ve kız onun yüzündeki bıkkınlık ifadesini hayal edebiliyordu. Sonra, "Seni iyileştiremem."

Yutkundu. "Ama... Tırmanmak için elimi kullanmak zorundayım."

"Biliyorum." Yüklü bir duraklama. "Seni sadece tamamen bedensel halimle iyileştirebilirim ve bu kadar ağırlık kafesin çok fazla aşağı düşmesine neden olur."

Sesi şimdi gergin geliyordu, kelimeleri tam olarak çıkaramadığı bir şeyle gergindi ve bunun öfke mi yoksa sıcak zincire dokunduğu için aptallığına duyduğu hayal kırıklığı mı, yoksa... başka bir şey mi olduğunu merak etti. Burada tehlikeli olduğu düşünülen bir şey.

Başını iki yana salladı. Şu anda ikisi arasında olup bitenlerden başka odaklanabileceği çok fazla şey vardı. Derin bir nefes aldı ve omuzlarını geriye atarak kendini destekledi.

Ellerini kafesin parmaklıklarından geçirdi, uçurumdan çıkıntı yapan bir kayayı yakaladı ve olabildiğince sert bir şekilde aşağı çekti. Bu hareket kafesi makarasının üzerinde yukarı doğru itti. Yaralı elini tırmalayan sert kayanın verdiği acı ve kendini ve kafesi yukarı çekme çabası neredeyse bayılmasına yetecekti. Yaralanmamış elinin derisi bile bu yorucu çabadan dolayı aşınmaya başlamıştı ve tam da bu denemeyi yapıp yapamayacağını merak ettiği sırada yukarıdaki kayanın içinde parlayan bir şey gördü.

Acı içinde kıvranarak kendini bir adım daha yukarı, uçurumun kenarından görünen altın ağırlığa doğru çekti ve onu ortaya çıkarmak için kazmaya başladı. Dağın yamacından kopan parçalar ayaklarının dibine çöktü ve tırnaklarının arasına girdi. Halka şeklindeki ağır parça kalındı, neredeyse kafasından daha büyüktü. Ve sonunda ağırlık serbest kaldığında, başarısıyla gururu tavan yaptı.

Yeni eklenen kütleyle üzerinde yürürken kafesin sallandığını ve birkaç metre aşağıya sıçradığını hissetti. ağırlığının menteşeleri, kafesinin dışındaki haşlama zincirinin etrafına sıkıştırmadan önce onu açmasına izin veriyordu. Bir kolyenin etrafındaki devasa bir tılsım gibi zincirden aşağı bıraktığında, yaldızlı çember lav denizine dalarken aşağıdan bir tıslama sesi yankılanana kadar birkaç çınlama metal halkaları titreştirdi.

Kafes birkaç metre yukarı fırladı.

"Mükemmel gidiyorsun," diye övdü Blackwell. "Devam et."

Onun cesaretlendirmesi kendini daha da zorlamasına neden oldu. İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de, bir şeyi iyi yaptığında onaylanmak için can atıyordu. Annesinin sık sık rahatsız etmediği bir şeydi bu.

Yaralı eli kanamaya başlayıp koluna şimşek gibi bir acı saplanmadan önce kendini kayalık yüzeyden birkaç metre daha yukarı çekmeyi başardı. Ama o bunu görmezden geldi.

"İşte bu kadar meleğim," diye devam etti Blackwell. "Bir sonraki biraz daha ileride."

Yanaklarından süzülen gözyaşlarını silme zahmetine girmedi, Blackwell'in önünde savunmasız kalmaktan duyduğu endişenin yerini onun sözlerinin karnında tutuşturduğu gurur almıştı.

Birkaç dayanılmaz dakika sonra bir ağırlık daha buldu. Ancak bu kez onu aşağıdaki kızgın denize gönderdiğinde, yaptığı sıçramaya bir dizi acı dolu çığlık eşlik etti. Daha da kötüsü, bir an sonra kafesin parmaklıkları arasından sızan yanmış saç ve et kokusuydu.

Hayır.

Ophelia parmaklıkların arasından eğildi ve midesindekileri yukarı kaldırdı.

Hayır.

Zihninin arkasında, duyularını ele geçirmek üzere olan sarmaldan beslenmeye hevesli Gölge Ses'in ortaya çıkmaya başladığını hissedebiliyordu. Eğer yarışmacıların çığlıkları hayatının geri kalanında peşini bırakmazsa, Gölge Ses'in bırakmayacağından emin olabilirdi.

Birini öldürdün, küçük canavar. Ruhunda sonsuza dek iz bırakacak ne korkunç bir günah. Ama kayaya üç kez vurursan, kendini cinayetten affettirebilirsin, diye ayarttı Gölge Ses.

Ve parmaklarını dağın yamacına vurmak için geri dönmezse kendini cehenneme lanetlesin.

Bir, iki, üç.

Yine güldü.

Bir, iki, üç.

Tekrar.

Bir, iki, üç.

"Ophelia."

Onun sesini duyunca Gölge Ses büzüldü ve kayboldu. Ophelia parmak eklemlerini kaplayan kanı fark edince boğazına bir hıçkırık düğümlendi.

"Gölge Ses..." diye fısıldadı. "Dediğini yapmazsam durmayacak."

"Bana Gölge Ses'in kim olduğunu söyle," diye nazikçe bastırdı Blackwell.

Gözlerini sıkıca kapattı ve başını salladı.

"Angel?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi sonunda, burnunu çekerek. "Bazen bunun *ben olduğumu* düşünüyorum. Tüm kötü yanlarım. Ama bana yapmamı söylediği şeyler... Bunları asla istemeyeceğimi biliyorum. Bundan *nefret ediyorum*."

"Hey," diye mırıldandı ve aniden sıcak bir parazit hissinin onu sardığını hissetti, sanki fiziksel olarak orada olmasa da kollarını ona sarıyordu. "Beni dinle. Şu anda burada sadece ikimiz varız, tamam mı? Derin bir nefes al."

O yaptı.

"İki tane daha," diye emretti, bilerek.

Söylendiği gibi iki yudum daha hava aldı, içinde bir şey, adamın böylesine özel bir ayrıntıyı bu kadar kurnazca gözlemlemiş olmasına yabancı bir duyguyla kabardı. Her zaman üçlü. Madalyonu ısınmaya başladı.

"Şimdi, bu Gölge Ses'in temeline daha sonra ineceğiz, ama şu anda sadece ve sadece benim sesimi dinlemeni istiyorum," diye yönlendirdi. "Sadece beş ağırlığa daha ihtiyacın var. Bunu teker teker ele alacağız."

Adamın sesinin sinirlerini yatıştırmasına izin verdi, ses tonundaki güvenceye sarıldı. Eğer iyi olacağını düşünüyorsa, iyi olacaktı. Ona yalan söylemezdi. Bu yarışmadan yara almadan çıkmasına *ihtiyacı vardı.* Başarılı olmasına. Onunla birlikte olabileceği en güvenli yerdi.

"Tamam," diye fısıldadı.

"Hazır mısın?" diye sordu. "Tırmanmaya başla."

Öyle yaptı. Ophelia kendini her seferinde bir ayak yukarı çekerken, pazuları durması için bağırıyor ve üst beden gücünün bu kadar eksik olmasından dolayı kendini azarlıyordu. Bundan sonra kütüphanede kitap kaldırmaya baÇlayacaktı.

Birkaç dakika sonra, başka bir ağırlık buldu. Sonra bir tane daha. Üçüncüsüne rastladığında, kemikleri zorlanmaktan jelatin gibi olmuştu ama Blackwell'in cesareti ve güveni hiç sarsılmadı.

"İki tane daha," diye söz verdi.

Bir sonraki altın parçasını aramak için kendini birkaç metre daha yukarı çektiğinde, kalın bir sis parçasına ulaştı. Öksürerek kendini nemli, beyaz sisin içinden çekip çıkardı ve yukarıdaki temiz havaya çıktı. Uçurumun tepesinde en az altı kafesin boş bir şekilde durduğunu görünce nefesi kesildi.

"Nasıl bu kadar *hızlı* kalkabildiler?" diye yakındı.

Sonra, hemen solunda, sisin üzerinde pençeleriyle ilerleyen Cade'den başkasını görmedi. Aslında onun bu kadar iyi durumda olmasına rağmen denemeyi henüz tamamlamamış olduğunu görünce oldukça şaşırmıştı. Sonra ayaklarının dibinde duran şeyi gördü. Altın ağırlıklardan en az altısı.

"Neden onları saklasın ki-? Bekle."

…HAYATINIZIN AĞIRLIĞINCA ALTIN DEĞERINDE OLUP OLMADIĞINA KARAR VERIN, DEMIŞTI ipucu. Görünüşe göre, Cade onunkinin öyle olduğunu düşünüyordu.

"Üçüncü seviye. *Açgözlülük*," dedi Blackwell. "Ağırlıklar saf altın. Onları yanınızda taşımayı başarabilirseniz, elinizde tutabilirsiniz ama bu bir risktir. En çok ağırlığa sahip olanlar, bir başkası yükseldiğinde en uzağa düşerler."

Ve Cade sanki Blackwell'in sözlerini duymuş gibi -ki Cade'in bildiği kadarıyla duymuştu- bakışları onunkilere kaydı. Ağzı kararlılıkla bükülerek, daha önce hareket ettiği hızın iki katıyla kendini yukarı çekmeye başladı, kollarındaki damarlar o kadar belirgin bir şekilde dışarı çıkmıştı ki sanki derisinden patlama tehlikesi varmış gibi görünüyorlardı. Tekrar harekete geçerek yan tarafa doğru tırmanmaya başladı, yaralı avucu bu noktada neredeyse işe yaramaz hale gelmişti. Yine de yavaş ve istikrarlı bir

şekilde ilerlemeye devam etti ve çok geçmeden başka bir ağırlık buldu. Bu ağırlık kayanın içine o kadar derine gömülmüştü ki, onu çıkarmaya çalışırken tırnaklarını parçaladı. Çok geçmeden, yeterince ağırlık çıkmıştı ve Cade kendi ağırlığını ekleyip onun bir kat üstüne çıkmış olmasına rağmen, kendi ağırlığını aşağı gönderdiği anda, onun bir çığlıkla sisin altına düşmesini izledi.

Blackwell sevinçle gülerken küçük bir suçluluk duygusu içini kapladı. Yine de sadece küçük bir tane.

Kafes yükselirken Blackwell, "Neredeyse vardınız," diye duyurdu. "Bir tane daha."

Uçurumun görkemli kenarını şimdi o kadar net görebiliyordu ki neredeyse ağlayacaktı. Aslında zaten ağlıyordu ama bu sefer sevinçten ağlayacaktı.

Son yaldızlı ağırlığı bulduğunda, sağında, uzakta iki kafes daha belirdi ama bakışlarının onlarda oyalanmasına izin vermedi. Blackwell haklıydı, şu anda yumuşak bir kalbe sahip olamazdı.

Hareketlerinin zorlamasıyla çenesi sıkılırken kendi kendine *bunu yapabilirim*, dedi. *Ruhumu daha sonra kurtarabilirim. Genevieve bir yerlerde beni bekliyor. Ona geri döneceğim.*

Ellerindeki tendonların etrafındaki et parçalandı, önündeki kömür rengi toprağa kan sıçradı. Vücudu daha önce hiç olmadığı kadar ağrıyordu, uzuvları ve kasları her saniye daha da geriliyordu, ta ki tutukluk yapıp tamamen çalışmayı bırakacaklarından endişelenene kadar. Ama kazmayı bırakmadı. Blackwell'in varlığı etrafındaki havada asla dalgalanmadı.

Gırtlaktan gelen bir hamleyle son ağırlığı da uçurumun kenarından sürükleyerek zincire bağladı. Menteşesini açmaya zorlayarak kapanmasına ve aşağıdaki uçuruma düşerek onu özgürlüğe itmesine izin verdi. Çığlıklar sisin altında çınladığında, irkilmedi bile. Sadece çıkışa odaklanmıştı.

Geçitten sürünerek katın dıĢına çıkan Ophelia, bayılmadan önce yemek salonunun kemerli giriĢinin kenarına kadar zorlukla gelebildi.

26

LEZZET

"Hadi," diye mırıldandı derin bir ses, serin eller yüzünde geziniyor, alnındaki saçları geriye doğru tarıyordu. "Benim için uyan."

Ophelia kendisine dokunan kişinin hiç durmasını istemiyordu.

"Mmm?" diye mırıldandı, gözlerini açmaya çalıştı ama gözleri çok ağırdı.

"Seni iyileştirmeye başlayacağım," dedi ses ona.

Parmak uçlarını ellerinin ve kollarının hasarlı derisi üzerinde gezdirmeye başladıklarında tutarsız bir yanıt mırıldandı. Dokundukları yerlerde statik, titreşimli bir his dalgalandı ve kendini kıkırdarken buldu.

"Bu gıdıklıyor," diye nefes nefese kaldı.

Gücünün kol ve bacaklarına geri dönmesi uzun sürmedi, acısı o kadar çabuk azaldı ki sadece birkaç saniye önce nasıl hissettiğini neredeyse unuttu ve nihayet gözlerini açtığında, Blackwell'in zümrüt gözlerine bakarken yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme belirdi.

"Sanırım sen cennetten gönderilmiş olmalısın," dedi ona kafası nihayet berraklaştığında.

Kaşlarını eğlenerek kaldırdı. "Bu benim için yeni bir duygu. Al bakalım."

Elini uzattı ve onu ayağa kaldırdı. Kollarını yukarıya doğru uzattı ve avucunun biraz önce yaraların iltihaplandığı, şimdi pürüzsüz olan derisini inceledi. Yepyeni. Bu arada Blackwell'in elleri de kadının kanıyla kaplanmıştı.

"Bunun için üzgünüm," dedi ona utangaç bir ifadeyle.

Sırıtarak bir omzunu kaldırdı. "Bu sadece kan."

Elini sıkmak için uzandı. "Teşekkür ederim. Bunu atlatmamı sağladın."

Ona doğru bir adım attı ve gözlerinin içine bakabilmek için parmağıyla çenesini kaldırdı. "Bunu kendi başına atlattın. Seninle gurur duyuyorum."

Nefesi kesildi. Daha önce hiç kimse ona bu sözleri söylememişti. Genevieve değil. Ne de annesi. Annesi ona iyi bir şey yaptığını söylemiş olabilirdi ama asla *gurur* duyduğunu söylememişti. Tessie Grimm hiçbir zaman süslü cümleler kuran biri olmamıştı.

Sözleri onu ne kadar ısıttıysa, bir sonraki cümlesi kanını o kadar dondurdu. "Gölge Ses hakkında konuşmak istiyorum."

Çenesini adamın elinden kurtardı ve başını salladı. "Hayır. Aslında, neden o seviyede olan her şeyi hafızandan sonsuza dek silmiyorsun?"

Dayanılmaz bir acı içinde olmanın utancını erteleyen bir yanı vardı. Ama şimdi büyünün gücüyle keskinleşen duyuları geri döndüğüne göre, az önce tanık olduğu her şeyden utanç duymaktan başka bir şey yapamazdı. *Ağlamıştı*.

Bir dahaki sefere, sadece lav okyanusuna düşmeyi kabul et, diye kendi kendini azarladı.

Yüz ifadesi sinirli bir hal aldı. "Eğer bu ses kendine zarar vermene neden oluyorsa-"

"Senin yardımın olmadan da kendimi düzeltebilirim." Ofladı pufladı. "Sadece çok stres altındaydım. Stresli olduğumda sesim daha yüksek çıkıyor."

"Ophelia." Ses tonu artık sertti. "Kendini *düzeltmene* gerek yok. Sen bozuk değilsin. Ama çok gürültü çıkarsa dışarıdan yardım alman sorun değil."

"Bunu kontrol edebilirim," diye ısrar etti. "Sadece bırak onu."

"Elinizi kanlı bir hamur haline getirmenize neden oluyordu," dedi açıkça. "Endişelendiğim için özür dilerim."

"Anlamıyorsun," diye fısıldadı. "Kimse anlamıyor. Sadece yargılıyorlar. Bir odadan çıkmadan önce duvarlara vurmak zorunda olan kız, yoksa konuştuğu herkes ölecek. O gün evden çıkarsa felaket bir şey olacağına dair karanlık bir düşünce aklına geldiği için basit bir işi yapamayan kız. Bu arada ben sadece işlediğim her bir günahı tekrar tekrar dinlemek zorunda kalmayacak kadar uzun süre bu sesi tatmin etmeye çalışıyorum."

"Dinle, kafandaki sinsi sesten kurtulmak için bir duvarı yumruklaman gerekiyorsa, seni *yargılamayacağım*. Sizi temin ederim ki bu Phantasma'da karşılaştığım en az tuhaf şeylerden biri." Gözlerini kısmıştı. "Ama acı çekmeyi hak edecek kadar günahkâr bir şey yaptığına kendini inandırmak tamamen başka bir duygu. Ve eğer o duruşmada diğerlerinin başına gelenlerden dolayı üzgünsen... önce kendinle ilgilenmek günah değildir. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Ellerine baktı. "Sadece... hayatım boyunca insanlar annemin ne olduğu hakkında düşündüler-şimdi *benim* ne olduğum hakkında. Necromancer. Kafir. İblis. Bazı insanlar için hepsi aynı şey. Bazen, bana bir şeyi hak etmediğimi söyleyen kafamın içindeki sesi dinlemek kolay oluyor. Kim ölüm ve karanlığa bu kadar yakın birinin etrafında olmak ister ki? Bu hastalıklı bir şey."

"Etrafı ölüm ve hastalıkla çevrili olmanın nasıl bir şey olduğunu herkesten çok ben anlayamayacağım için mi?" diye kuru bir şekilde cevap verdi.

Anlaşıldı.

"Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" diye yalvardı . "Az önce olanlardan sonra kendimi yeniden *iyi* hissetmek istiyorum."

Sözleri üzerine gözlerindeki yoğunluk arttı. "Peki şu anda seni ne iyi hissettirir meleğim?"

Kalın kalın yutkundu. Cevap dilinin ucundaydı ama söylemeye cesaret edemiyordu. Bunu *düşünmek* bile kesinlikle kötü bir fikirdi. Ve adam onunla alay ediyor, ona meydan okuyordu. Bunu biliyordu. Yine de, az önce döktüğü onca kan ve terden sonra biraz eğlenceyi hak etmiyorsa, bu yerde ona garanti edilen tek şey acıysa, neden yapabildiği zaman ve yerde zevk aramasındı?

Adam bir adım daha yaklaştı ve kız arkasındaki duvara doğru geri çekildi. Hâlâ yemek salonunun hemen dışındaki koridordaydılar.

Dengede durması için bir elini başının üzerine koydu ve eğilip alay etti, "Hadi meleğim. Seni *iyi* hissettirmek için ne yapabileceğimi söyle. Ne de olsa hizmetinizdeyim."

Başını yukarı kaldırdı, dudakları bir tüy kadar hafif bir şekilde onunkilerin üzerinde gezindi ama yine de hiçbir şey söylemedi. Boğazının gerisinde alçak, şehvetli bir ses mırıldandı ve boştaki elini korsesinin ön bağcıklarına doğru kaldırdı, parmaklarının arkasını karnındaki kumaşın üzerinde gezdirdi. Korseyi kapalı tutan bağcıkları yavaşça çekiştirdi, her seferinde bir kez çekerek çevik bir şekilde çözdü, ellerini kaplayan kan, altındaki elbisenin narin beyaz ipliğine bulaştı.

"Bana ne *istediğini* söyle," diye mırıldandı.

Korse nihayet düştüğünde ve adam altındaki elbisenin önünden aşağıya doğru uzanan düğmeleri teker teker açmaya başladığında nefesi kesildi. Ta göbeğine kadar. Açık koridorun serin havası ateş gibi yanan tenine çarptı ve adamın parmakları göğüslerinin arasından aşağıya doğru hafifçe inerek belli belirsiz bir kızıl çizgi bıraktı.

"Önce sen," diye fısıldadı. "Ne istiyorsun?"

Dudaklarını hafifçe çenesinin alt tarafına değdirebilmek için başını çevirerek içeri girdi. "Seni görmeme izin vermeni istiyorum." Dudakları çene çizgisinde yavaşça, işkence edercesine gezinmeye başladı. Sözleri kadının tenini gıdıklıyordu. "Her *şeyini*. Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şey gözümü kaçırmama neden olmadı. Seni böyle istememem için yapabileceğin hiçbir gaddarlık yok. Ne kadar yasak olursa olsun." İzinin ucundaki hassas noktaya bir öpücük kondurdu. "Her şeyi bilmek istiyorum. Zihninin en karanlık köşelerini görmek istiyorum." Sonraki sözlerini kulağına fısıldamak için yüzünü yukarı eğdi. "Günahlarını tatmak istiyorum."

Bu kelimeler onun dilinden döküldüğü anda, bir şey onu ele geçirdi. Kısa bir süreliğine arkasına yaslandı, elleri kendini sabitlemek için gömleğinin önünü kavradı ve ayaklarının üzerinde doğrulup ağzını onunkine yapıştırdı. Bu öpücük nazik ya da utangaç değildi. Her şeyi tüketiyordu. Adam açgözlülükle kızın bedenini kendi bedenine çekerken, bir elini kızın saçlarına doğru uzatırken, diğer kolunu bir mengene gibi kızın beline doladı. Adamın öpüşmeyi daha da derinleştirdiğini, dilini ağzına soktuğunu ve dişlerini alt dudağına sürttüğünü hissedince inledi. Adam ona soluklanma şansı vermek için geri çekildiğinde, ağzı şişmiş ve zonkluyordu.

Boğazından aşağıya doğru öptü ve önünde diz çökmeden önce nabzını ısırdı. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu, madalyonu neredeyse teniyle birleşecekti, o kadar sıcaktı ki görgü tanığı olmadığından emin olmak için telaşla koridorda etrafına bakındı. Adam onun eteklerini toplayıp kalçalarının üzerinden yukarı doğru iterken gerginliğine bir kahkaha attı.

"Şu anda birinin bizi rahatsız etmesine cesaret edebilirim," diye tehdit etti.

"Ne... ne yapıyorsun ?" diye sorarken sesi titriyordu.

Ona hınzırca bir bakış attı. "*Tadımlık*."

Neredeyse şoktan boğulacaktı ama adam eğilip açıkta kalan iç uyluklarının hassas derisini öpmeye başlamadan önce cevap verecek zamanı yoktu. Adamın ağzı yukarılara doğru ilerledikçe kadının omurgasından bir ürperti geçti ve göğsü beklentiyle dolu kesik kesik nefeslerle inip kalktı. Adam bir elini yavaşça bacağının yan tarafına, kalçasındaki narin materyale doğru kaydırdı ve bir sonraki bildiği şey, adamın külotunun dantelini yırtıp attığı oldu.

İşte o zaman karanlık bakışların geri döndüğünü hissetti. Phantasma'da Blackwell'le ilk karşılaştığında ve yemek odasının tavanına çarptıktan sonraki diğer olayda da aynı şeyi hissettiğine yemin edebilirdi. Blackwell kimin dinliyor olabileceği konusunda paranoyaklaşıp onu bir süpürge dolabına sürüklediğinde...

Tamamen hareketsiz kaldı, koridoru taradı ama görebildiği kimse yoktu.

Kadının vücut dili değiştiğinde Blackwell hareketlerini anında dondurdu ve onu neyin gerdiğini anlamak için başını kaldırdı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu. "Durmamı ister misin?"

Derin bir nefes aldı ve paranoyadan kurtuldu. Orada kimse yoktu. Tekrar Blackwell'e baktı. "*Hayır.* Durma."

İhtiyacı olan tek izin buydu. Eli, ilk öpüşmelerinden beri onu acıtan noktaya yaklaşırken göbeğinin etrafına öpücükler kondurdu.

Başparmağının bir tüyden daha hafif olan göbeğinin üzerinde gezindiğini hissettiğinde, omuzlarını duvara yaslayıp daha fazla baskı için çaresizce ona doğru eğilirken inleme ile mırıltı arasında bir ses çıkardı. Adam kadının merkezindeki sinir demetinin etrafında tembel daireler çizerken bacaklarının arasındaki kayganlık arttı, ağzı gittikçe yaklaştı ve yaklaştı.

Elini bırakarak, onun uyarılmışlığını tatmak için dilini dışarı çıkardı ve ikisi birlikte inlediler. Kadın daha fazlasına ihtiyaç duyarak nefes nefese kalmaya başladı. Ama adam acele etmiyordu. Dilini kızın göbeğine sokup çıkarıyor ama asla o noktaya değdirmiyordu ve bir dakika sonra kız onun alaylarından bıkmıştı.

"Ölümün senden daha nazik olduğunu hayal edebiliyorum." Kendini beğenmiş yüzüne bakarken neredeyse duvara yaslanıp kıvranacaktı.

Güldü ve kız rahatlamak için inleyene kadar alay etmeye devam etti.

"Tadın *cennet* gibi," diye mırıldandı.

"Blackwell," diye yalvardı, sabırsızlığıyla onun saçlarını çekiştiriyordu. Rahatlamaya ihtiyacı vardı. Bu alay çok fazlaydı.

Sonunda ona verdi. Dili klitorisinin üzerinde gezindi, vücuduna delici bir zevk dalgası gönderdi, ayak parmaklarının kıvrılmasına, midesinin sıkışmasına neden oldu. Sanki onu sonsuza dek orada tutmak istiyormuş gibi saçlarını sıkıca tuttu. Dilini tembel daireler çizerek döndürdü ve bacakları neredeyse altından çekilinceye kadar nazikçe emdi. Vücudu her vuruşta o güzel mutluluk zirvesine doğru ilerliyordu, adamın

boğazından çıkan her tatmin mırıltısı onun kendinden geçme seslerine karşılık veriyordu, ama tam da tırmanmakta olduğu yere ulaşmadan önce adam geri çekildi.

Onu öldürecekti.

27

YENİ GÜVENCE

Blackwell'in omuzları onun ölümcül ifadesi karşısında sessiz bir kahkahayla titrerken, adam eteklerini bırakıp ayağa kalktı. Kız dilinin ucundaki milyonlarca küfrü ona savuramadan, Blackwell kızın dudaklarını ateşli bir öpücükle yeniden yakaladı. Kollarını kadının beline dolayarak onları uzaklaştırdı.

Yatak odasına göz kırptıklarında, ışınlanmanın verdiği kafa karıştırıcı hissi üzerinden atması biraz zaman aldı. Ama Blackwell hiçbir şeyi kaçırmadı. Ceketini çıkarıp gömleğinin düğmelerini çözdü ve kadın onun güzelliği karşısında bir kez daha şaşkına döndü.

"Tanrım," diye fısıldadı ellerini adamın karnındaki altı farklı kasın üzerine koyup parmak uçlarıyla kalça kemiklerinin mükemmel kesimli "V" sinin üzerinde gezdirirken. "Çok güzelsin. Bu oldukça rahatsız edici."

"Biliyorum," dedi alaycı bir ifadeyle.

Kadın gözlerini devirdi ama adam onu bir adım aşağı indiremeden, hızla eğilerek onu kalçalarının arkasından kaldırdı ve bacaklarını beline sıkıca doladı. Açgözlülükle dudaklarını onunkilere bastırdı ve oksijensizlikten başı dönene kadar onu öpmesine izin verdi. Adam onları yatağa doğru götürdü ve onu nazikçe pelüş yorganın üzerine yatırdı. Bacaklarını adamın belinden çözdü, adam elbiseyi vücudundan çıkarırken dizlerinin açılmasına izin verdi ve onu önünde tamamen çıplak bıraktı .

Orada durmuş ona bakarken yüzündeki ifade içten bir hayranlıktı.

"Sen..."-şaşkınlıkla elini ağzına götürdü-"büyüleyici. Melek gibi."

Homurdandı ama kızaran yüzünü elleriyle kapatma dürtüsüne direndi. Son sevgilisinin onu sadece çarşafların arasında kısa bir süre görmesine izin vermişti. Blackwell'leyken, saklaması gereken hiçbir şey olmadığını açıkça belirtmişti. Onun en kötü yanlarını zaten görmüştü ve bu işin sonunda hepsini göreceğinden emindi. Kadını. Büyücüyü. Canavarı.

"Buraya gel," diye fısıldadı, ona doğru uzanarak.

Pantolonunun kemerini tek eliyle çözdü ve bir dizini yatağa kaldırıp bacaklarının arasına yerleştirmeden önce kenara fırlattı. Göğüslerine doğru yalayıp ısırmadan önce göbeğinin hemen üzerine bir öpücük kondurdu. Dudaklarını nazikçe göğüs uçlarından birinin üzerinde kenetledi ve içindeki ateş yeniden alevlenirken sırtı şilteden kalktı.

Adamın başını saçlarından çekerek kaldırdı ve dudaklarını tekrar kendi dudaklarına yaklaştırdı. Adamın yanlarını kavradı ve üstte yatana kadar vücutlarını yavaşça döndürdü. Kendini yukarı iterek, avuç içlerini onun göğsüne dayadı ve üst uyluklarına binene kadar manevra yaptı.

Gülümsedi. "Tatma sırası bende."

İkinci duruşmadan sahneler zihninde yanıp sönüyordu. Daha önce hiç hayal etmediği şekillerde birbirlerine ziyafet çeken aşıklar. Ve bunu kendisi de denemek istedi.

İçinde, bu yarışmada daha ne kadar ilerleyebileceğinden hâlâ emin olmayan bir şeyler vardı. Özellikle de o son seviyeden sonra. Başka bir yanı da bunun muhtemelen ona bu kadar yakın olmasına izin verebileceği ilk ve tek zaman olacağını biliyordu. Bu da sonsuza dek yok olmadan önce yapmak istediği her şeyi yapma fırsatını değerlendireceği anlamına geliyordu.

Vücutlarının arasına uzanarak adamın pantolonunun düğmelerini açtı ve pantolonunu yere atmasına yetecek kadar kendini yukarı kaldırdı. Aşağı baktı.

Vay canına. Kahretsin.

Etkileyici uzunluk, bir önceki gece ona karşı kendini doruğa çıkardığında fark ettiğinden çok daha fazlaydı. Bir yanı, denemek üzere olduğu şeyin işe yaramayacağından endişe ediyordu. Çekingen bir tavırla uzandı ve yumruğunu adamın sikinin etrafına sardı -elleri tam olarak sarmak için çok küçüktü- sonra sert uzunluğa tek bir vuruş yaptı.

Kalçaları sarsıldı.

"*Siktir*," diye inledi. "Melek gibi olduğun hakkında söylediklerimi geri alıyorum."

Boğazını temizledi. "Ben-"

"İstediğin her şeyi yapabilirsin meleğim," diye araya girdi, sesi hırçındı. "Eğer bu seni memnun edecekse beni şu anda cehennemin derinliklerine sürüklemene izin verebilirim."

"Bu senin birlikte çalışabileceğim bir versiyonun," diye şaka yaptı ona bir vuruş daha yaparken.

"Siktir," diye tısladı yine.

Kendini sabitlemek için boşta kalan elini adamın karnına dayadı ve eğilip adamın sikinin ucunu geçici bir süre yaladı.

"*Ophelia*."

Onun adını söyleme biçimine her zaman bayılmıştı. Kötü bir dua gibi.

Kadın bir yalama daha yaptı ve adamın eli başının arkasına doğru uçtu, neredeyse istemsizce saçlarının dallarına sarıldı ve ağzını yavaşça adamın şaftının ilk birkaç santimine indirdi. Bu hisse alışması biraz zaman aldı ama çok geçmeden ağzı ve eli arasında bir ritim buldu, hızını ve baskısını onun tepkilerine göre ayarladı. Karnındaki kasların gittikçe daha sıkı kenetlendiğini hissetmesi uzun sürmedi ve onu koridorda getirdiği gibi sınıra yaklaştırdığından emin olduğunda durdu.

Dudaklarından şehvetli bir küfür döküldü.

Başını kaldırdı, elinin tersiyle ağzını sildi ve ona doğru sırıttı. "İntikam."

"Sen bir şeytansın," dedi ona, sesi şehvet ve şefkatle kalınlaşmıştı.

Göz açıp kapayıncaya kadar ikisini de yeni bir pozisyona getirdi, kadını sırt üstü yatağın başındaki yastıklara bastırdı, vücudu onunkinin üzerinde duruyordu. Bir elini vücutlarının arasına soktu, başparmağının ucuyla klitorisine daireler çizmek için göbeğine doğru hareket ettirdi, kendi adını ya da yaşamak için nefes alması gerektiği gerçeğini zorlukla hatırlayana kadar onu öptü. Adam onun yeni besin kaynağıydı.

Onu kıvranan, inleyen bir karmaşa haline getirirken, şimdi onun ilgisinde yavaş ya da tembel bir şey yoktu. Altlarındaki pelüş yorganı ıslattığını, iki parmağını içine sokarken parmaklarını ıslaklığıyla ıslattığını hissedebiliyordu. Parmaklarını çağıran bir hareketle kıvırdı ve kadının zevkten çığlık atmasını engellemek için dişlerini çıplak omzuna sıkıştırmasına neden olan bir noktaya çarptı. Kızın ısırmasıyla boğazından gırtlaktan gelen bir inilti koptu ve boştaki elini kullanarak kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi ve açlıktan ölmek üzere olan bir adamın açlığıyla onu öptü. İçine üçüncü bir parmak daha soktu ve parmağını o kadar yavaş sokup çıkarırken inledi ki neredeyse acı çekiyordu. Ve tam da onun yalvarmasını bekleyip beklemeyeceğini merak ederken -ona hiçbir şey için yalvarmayacağına dair söylediklerinin aslında meşhur son sözleri olduğunu kanıtlamaya kararlıydı- parmaklarını çıkardı ve sikinin ucunu girişine yerleştirdi.

Öpüşmelerine ara verdi ve karanlıkta onun yüzünü okuyabilecek kadar geri çekildi. "Bana bunu istediğini söyle."

"Bunu istiyorum," diye yemin etti, nefesi kesilmişti. "Hem de çok."

Rahatlayarak içini çekti ve kalçalarını ileri doğru sallayarak kendini onun içine, kabzasına kadar soktu. Onu geriş şekli günahkâr ve coşkuluydu. O kadar derindi ki onu *ruhunda* hissedebildiğine yemin edebilirdi. Adam yavaşça çekilirken gözleri başının arkasına kaydı, sonra başka bir durgun hareketle öne doğru sallandı. Her bir zevk dalgasını atlatırken yumruklarını iki yanındaki yorgana geçirdi.

Böyle olabileceğini bilmiyordu - keşke bilseydi. Daha azıyla zamanını boşa harcamazdı. Ve şimdi bazı insanların bu duygunun bir parçasını bile yaşamak için neden ruhlarını sattıklarını anlıyordu.

Asla doyamayacağı, daha fazlasına ihtiyacı olduğu yoksa patlayabileceği hissi onu boğuyordu. Kalçalarını her itişinde yıldızları görüyordu. Zihninde o kadar netti ki, şu ana kadar son birkaç gecedir onları ne kadar özlediğini unutmuştu.

"Blackwell," diye inledi, vücudu onunkinin altında kasılmaya başlamıştı. "Daha fazla. Daha fazla. *Daha fazla.*"

"Her şeye sahip olabilirsin meleğim." Adam alnını onunkine yasladı ve daha sert, daha hızlı pompalayarak her darbede ikisini de çılgına çevirdi. Kalçalarını yataktan kaldırıp adamın bir sonraki hamlesine kendi hamlesiyle karşılık verirken inledi. Sonunda çözülürken şakaklarında ter boncukları oluştu. Tamamen çözülmüştü.

Kadın tekrar yeryüzüne doğru süzülmeye başladığında, adam tek bir akıcı hareketle pozisyonlarını değiştirdi ve onu bir kez daha üzerine oturacak şekilde sabitledi. Ağırlığını dengelemek için öne doğru eğildi göğsüne karşı. Hareket ettiklerinde siki

yarıya kadar kaymıştı ama yine de bir şekilde eskisinden daha da derin olduğunu hissetti. Dudağını ısırarak, yavaşça kendini onun şaftına doğru kaydırdı, daha yoğun açıya rağmen onu tamamen aldı, vücutları birbirine yaklaştığında inledi.

Blackwell uzanıp saçlarını yüzünden topladı ve uzun buklelerini omuzlarının üzerinden iterek onu tamamen görebilmesini sağladı. Onun bakışlarıyla karşılaştığında kızarmasına engel olamadı ve kalçalarını yavaşça öne doğru yuvarladıktan sonra tekrar aşağı indirdi. Defalarca adamın sikini aşağı yukarı hareket ettirdi, adamın elleri belini kavramak ve onu yumuşak, sabit bir ritme yönlendirmek için yukarı çıktı. Ona nasıl mükemmel bir şekilde bineceğini öğretiyordu.

Bu kez, o coşku dolu yere geri tırmanmaya başladığında, adamın da onunla birlikte tırmandığını anlayabiliyordu. İçinde sadece ucu kalana kadar ileri doğru sallandı, bir saniye sonra kendini geri çarptı ve ondan tamamen insani olmayan bir ses çıkardı.

"Sen çok iyi bir kızsın," diye homurdandı, kız tekrar öne doğru kayarken, başparmağını klitorisine sürtmek için ellerinden birini vücutlarının arasında gezdirdi. "Benim için tekrar gel, meleğim."

"Blackwell," diye inledi başparmağı bacaklarının arasına daha hızlı ve daha hızlı sürtünürken, vücudundaki her siniri şehvet dolu bir çılgınlığa gönderdi.

"Becer beni," dedi ona. "Daha sert, meleğim."

Kadın, tekrar tekrar birleşmelerinin sesi odanın içinde gürleyene kadar onun üzerinde daha da sert bir şekilde durdu.

Ve sonra gerçek bir gök gürültüsü etraflarında yankılandı.

İkisi de tavana bakarken Ophelia'nın hareketleri yavaşladı ve Blackwell'in ağzından çıkan küfür artık coşkuyla söylenmiyordu. Çünkü üzerlerinde kıpkırmızı yağmur bulutları belirmeye baÇlamıÇtı; önsezili, girdaplı bir fırtına. İlk kan damlası yağarak Blackwell'in göğsüne sıçradığında, Ophelia inanamayarak parmağını parlak kırmızı damlacığa sürdü.

"Bu uğrak yerini unutmuşum," dedi, daha fazla kan derilerinin üzerinde pıtır pıtır kaynarken. "Eğer kalkmama izin verirseniz, icabına bakabilirim."

Yağmur çiselemeye başladı, saçlarını pembeye boyayan kızılın ılık sıçramaları burnunun köprüsünden aşağı kayıyor, daha hassas bölgelerin üzerinden geçiyordu...

Ophelia tekrar ona doğru hareket etmeye baÇladı ve adamın kaÇları Çok içinde havaya kalktı.

Çabucak toparlandı ve kızın cüretkârlığı karşısında sinsi bir gülümseme ağzının kenarlarında yavaşça kıvrıldı. "Emin misin?"

Omuz silkti ve daha önce söylediği sözleri tekrarladı. "Bu sadece kan."

Onaylarcasına mırıldandı ve ellerini kızın nemli saçlarında dolaştırarak yüzünü, onunla coşkulu bir öpücükte buluşmasına yetecek kadar aşağı indirdi. Eski hızlarına dönmeleri uzun sürmedi, kana bulanmış tenleri vücutlarının tamamen günahkâr bir şekilde birbirine kaymasına neden oldu. Fırtına her geçen saniye daha da güçleniyor, onlar kendi fırtınalarını yaratırken aynı anda bir kreşendoya ulaşıyordu ve bu sefer

kadın uç noktaya ulaştığında, adam da onunla birlikte uçurumdan aşağı yuvarlanıyordu. Tepesindeki gök gürültüsü bile dudaklarından dökülen adının sesini bastıramadı.

Sonunda ikisi de aşağı indiğinde, adam vücutlarını nazikçe ayırdı ve yataktan kalkmadan önce onu yastıklara yaslanması için yuvarladı. Zihninde seksin yarattığı bulanıklık olmadan odanın etrafındaki manzarayı incelerken gözleri büyüdü. Sanki bir katliam yaşanmış gibi görünüyordu.

"*Tanrım*," diye haykırdı bu manzara karşısında.

Blackwell sırıttı. "Bu isme alışabilirim sanırım."

Ona gözlerini devirdi. "Lütfen. Egon yeterince büyük."

Katliamı temizlemek için dönerken bir kahkaha attı. İşini bitirdiğinde odada ya da kızın teninde tek bir kırmızı leke bile kalmamıştı. Adam giyinmeye başladığında, pantolonunu çekip düğmesini tek eliyle iliklediğinde, kadın izlemek için kendini dirseklerinin üzerine itti.

Olabildiğince sakin bir şekilde, "Gidiyor musun?" diye sordu.

Gömleğini gelişigüzel yere atılmış olduğu yerden almak için eğilirken ona baktı. "Kalmamı istiyor musun?"

Bir vuruş.

Şu anda, tutku dolu anlarında olduğundan garip bir şekilde daha savunmasız hissediyordu ama yutkundu ve "Evet" diye fısıldadı.

"O zaman kalacağım," diye itiraf etti.

Gömleğinin düğmelerini açık bıraktı ve yatağa onun yanına döndü, kollarından birini başının altına sıkıştırdı ve diğerini kaldırarak onun yanına bastırdı. Yanağını onun göğsüne, kalp atışlarının olması gereken yere yasladığında, ikisi de başka bir kelime konuşmadı.

Blackwell sırtında ve omurgasında şefkatli daireler çizdi ve kısa sürede uykuya daldı. Ama içinde farkında olmadan yasak bir şey kök salmaya başlamadan önce değil. Ve çok geçmeden büyümesini engelleyemeyeceğini fark etti.

Phantasma'ya aşık olma riski size aittir.

28

DIVULGE

Ophelia cadı saatlerinin derinliklerinde uyandığında Blackwell hâlâ onun yanındaydı. Hayalet formuna geri dönmüÇ, önünde Phantasma'nın geçmiÇ yarıÇmacılarının kitabı açık bir Çekilde yatağın baÇucuna oturmuÇtu. Elini havada salladı ve okumakta olduğu sayfa birlikte döndü.

"Uyandığına göre seni yeterince yormamışım demek ki," diye söylendi.

Birlikte yaşadıkları şey için bu kadar rahat söylenen sözler karşısında biraz kızardı. Ama bunun iyi bir şey olduğunu düşündü.

Kendine *bunun sadece seks olduğunu* hatırlattı. *Pek çok insan sadece seks yapar ve başka bir şey yapmaz.*

Genevieve her zaman kadınların da erkekler kadar rahat bir Çekilde yakınlaÇmalarını savunmuÇtu. Ophelia bu özelliğe her zaman hayranlık duymuÇtu ama Çimdi bunu söylemenin kendisi için yapmaktan daha kolay olduğunu düÇünüyordu. Blackwell'den gece kalmasını istemesi muhtemelen bir hataydı, özellikle de onunla uyanmak itiraf etmek istediğinden daha rahatlatıcı olduğu için.

Bu yüzden, oturup gerinirken midesinde çırpınan her kelebeği öldürmek için kendini zorladı ve bir noktada üzerine örttüğü yorganı çıplak göğsüne doğru sıkıca tuttu. Geçen hafta boyunca iliklerine kadar işlemiş olan yorgunluğun gitmiş olduğunu görünce şaşırdı. Annesi öldüğünden beri ilk kez iyi uyumuş gibi görünüyordu. Bunun nedenine çok yakından bakmayı reddederek Blackwell'in taradığı isim listesiyle dikkatini dağıttı.

"Kaç sayfa okudun?" diye merak etti.

"Yaklaşık iki yüz," diye cevap verdi.

"Ara vermek istersen bir süreliğine ben devralabilirim," diye teklif etti. "Sadece giyinmem gerek-"

Adam parmaklarını şıklattı ve kadın birdenbire yorganın altında tamamen giyinik bir halde buldu kendini. İpek elbise, olgun nar taneleri gibi şehvetli bir bordo rengindeydi ve kesinlikle yanında getirdiği ya da sahip olduğu her şeyden daha lükstü. Kemikli korsaj ona ikinci bir deri gibi oturuyordu ve göğüslerini öyle bir yukarı itiyordu ki, göğüs dekoltesi gibi bir şey ortaya çıkıyordu. Kolları omuzlarından sarkacak şekilde dökümlüydü ve aynı titiz döküm detayı, bir tarafında kalçasının ortasına kadar uzanan bir yırtmacı olan eteklerde de yer alıyordu. Daha önce hiç bu kadar açık saçık bir şey giymemişti. Hatta saçına uygun bir kurdele bile eklemişti.

"Bu muhteşem," dedi ellerini eteklerin tereyağı yumuşaklığındaki kumaşı üzerinde gezdirerek özenle hazırlanmış giysiye bakarken. "Nereden geliyor bu?"

"Benim fantezilerim." Göz kırptı.

Boğazını temizledi, *"Her neyse*. Aramanıza yardım etmemi istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Gerek yok," dedi. "İlk adı Gabriel olan birkaç avuç dolusu kayıt buldum bile; hepsini yer imlerine ekledim, böylece sana tanıdık gelen bir şey var mı diye bakabilirsin. Yine de biraz daha dinlenmelisin, daha şafak bile sökmedi. En azından birkaç saate daha ihtiyacın var."

İç çekti. "Şimdi tekrar uyuyamayacağım, ayrıca tüm uyku düzenim burası yüzünden mahvoldu zaten. Ayrıca birkaç *avuç mu?* Zaten o kadar çok varsa bu zaman kaybı olacak."

"Sana yeterince yaygın bir isim olduğunu söylemiştim. Yine de William ya da James kadar kötü değil. İnsanlar son birkaç on yılda giderek daha az yaratıcı olmaya başladılar."

Homurdandı ve çağıran bir el uzattı. "Bana işaretlediğin sayfaları göster."

Kitabı ona yaklaştırmak üzereydi ki, odasının dışındaki koridoru dalgalandıran bir çığlık sarstı. Ürkütücü ses karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Şu anda başka bir planlanmış uğrak yeri var," diye açıkladı. "Sen uyanmadan önce seninkini hallettim."

Ona teşekkür etme zahmetine girmedi. Pazarlıklarının bir parçası olarak en azından bunu yapması gerekiyordu. Kendisine sürekli hatırlatması gereken bir şey daha. Kan yemini varken birbirleriyle seks yaparak ne tür sapkın ihlallerde bulunduklarını bir tek Allah bilirdi. Annesinin mezarı, son bir hafta içinde kadını kaç kez yuvarladığına bakılırsa, muhtemelen bir metreye yakın derinlikteydi.

"Gidebileceğimiz daha sessiz bir yer var mı? Çığlıklar migrenimi azdıracak."

"Dileğin benim için emirdir." Adam sırıtarak kızın elini tuttu ve onları uzaklaştırdı.

Blackwell onları önce yemek salonuna götürdü; burası kısa sürede onun evdeki en sevmediği oda haline gelmişti. Ama Blackwell ona biraz yemek ısmarlamakta ısrar etti - aylak Şeytanlara ya da Görünüşlere yakalanmadan girip çıkmalarına dikkat ederek- çünkü yediği son yemeği sindirmeyi başaramamıştı. Bunun halledildiğinden emin olduktan sonra, onu malikânedeki en sevdiği yer olduğundan şüphelenmeye başladığı yere, tozlu eski içki salonuna götürdü.

O kendine hangi kehribar likörünü dolduracağını düşünürken, kadın onun karaladığı sayfaları karıştırdı. Gözlerini *Gabriel* adındaki yabancıların her bir harfinin üzerinde gezdirerek içlerinden birinin ona bir şekilde tanıdık gelmesini bekledi. Hatta bir parçası madalyonunun yanıt vermesini ve ona hangi ipucunu takip etmesi gerektiğine dair bir ipucu vermesini umdu ama böyle bir şans yoktu. İsimlerin hiçbiri ona bir şey çağrıştırmamıştı. Yenilmiş bir hışımla kitabı kapadı.

"Bir dahaki sefere dinlenirken biraz daha bakarım," dedi Blackwell bardağından bir yudum alırken, buzlar hareketle şıngırdıyordu.

"Ne faydası var ki?" Kadın başını salladı. "Zamanımızı senin anahtarını aramakla geçirmeliyiz. Ve onun kim olduğunu bulsak bile, Genevieve burada olmadan bu bilgiyle gerçekten ne yapabilirim ki? Bu bulmacanın kayıp parçası artık o."

"İkiniz her zaman bu kadar anlaşmaz mıydınız?" diye sordu, ses tonunda gerçek bir merak vardı. "Birbirinize çok benziyormuşsunuz gibi görünmüyorsunuz."

"Değiliz," diye itiraf etti Ophelia. "Ama hiç düşünmemiştim... Birbirimizden *bu* kadar uzak olduğumuzu hiç düşünmemiştim. Benden çok karmaşık sırlar sakladı. Bazen biraz düşüncesiz olabildiğini biliyordum ama bu düpedüz *aptallık*."

"Belki de aptalca görünmesinin tek nedeni bulmacanın tüm parçalarına sahip olmamanızdır," diye düşündü.

"Peki *bu* kimin hatası olabilir?" Burnunu kırıştırdı. "Genevieve son yirmi bir yıldır *tuhaf olan* her şeyden uzak durmaya özen gösterdi -annemizin muayenehanesi, mezarlıktaki akrabalarımızı ziyaret, ailemizin büyüsünden bahsedilmesi- ama *Phantasma*'ya hemen atladı? Sonra da hakkında hiçbir şey bilmediğim bir sosyal hayatı olduğunu öğrendim. Hem de buradaki bir yarışmacıdan!" Sesi şimdi daha da kalınlaşmıştı. "Genevieve ve benim bir anlaşmamız vardı. Toplumun *normal* kabul ettiği kişi o olmalıydı. Ve eğer onun aracılığıyla böyle bir hayat yaşamama izin verseydi, ailemizin mirasını devralmak zorunda kalmaktan bir kez bile şikayet etmezdim . Bana her şeyi anlatmayı ne zaman bıraktı bilmiyorum. Ve bunca zaman nerede durduğumuzu tam olarak bildiğimi sandığımı ve onun tamamen başka bir yerde olduğunu düşünmek acı veriyor."

Adam, kadının konuşması boyunca bardağından sürekli bir şeyler yudumladı, yüz ifadesinden herhangi bir tepki vermediği anlaşılıyordu ama kadın onun her kelimeyi dikkatle dinlediğini anlayabiliyordu. Kadın sözlerini bitirdiğinde, adam bardaki kristal sürahiye döndü ve kadehini doldurdu.

"İşte." Burbonu ona uzattı. "İç."

Bardağı aldı. "Gerçekten içtiğim tek şey kız kardeşimle annemizin içki dolabından çaldığımız absentti."

"Bu nispeten daha hafif olmalı," dedi ona. "Dene bakalım. Zavallı sinirlerinin ne durumda olduğunu tahmin edebiliyorum."

Nefesinin altından isteksiz bir mırıldanmayla bardağı aldı ve geçici bir yudum almak için ağzına götürmesini acınası bir eğlenceyle izledi. Kahverengi likör diline gelir gelmez yüz ifadesinin ekşidiğini hissetti, derin vanilya alt tonları yanıklığını maskelemeye yetmedi. Adam başını arkaya eğdi ve güldü.

Dudakları dehşetle kıvrıldı. "Bu şeyi nasıl içebiliyorsun?"

"Buna tahammül etmeyi öğreniyorsunuz" dedi.

"Senin kişiliğin gibi mi?" diye takıldı.

Sırıttı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O kadar da kötü olmadığımı mı kabul ediyorsun?"

"Asla," diye cevapladı bir yudum daha alırken. Sıvı boğazına kadar yanarak aktı.

"Ne olursa olsun," diye başladı, "normal olmak inanılmaz derecede sıkıcı. Neredeyse bir başkası aracılığıyla yaşamak kadar sıkıcı. Kendi maceranı yaşamak varken neden hayatının geri kalanında kız kardeşinin maceralarını sana anlatmasına bel bağlayasın ki?"

"Peki bunu ne zaman yapabilirim?" Bir yudum daha. "Annemin borcunu ödemenin bir yolunu bulurken mi - Genevieve'in bildiği ama bana söylemediği bir başka şey - yoksa New Orleans vatandaşlarının ölü akrabalarını diriltmek için her gün telefonlarına bakarken mi? Annem kendini aile işine bağlamadan önce gençliğini seyahat ederek ve dünyayı görerek geçirdi. Ben bunu asla yapamayacağım."

"O zaman aile işine girme." Omuz silkti. "Eğer devam etmemeye karar verirsen kim ölecek? Kelime oyunu yapmıyorum."

"Ben," diye fısıldadı artık boş olan bardağına. "Yirmi kuşak Grimm kadını Ölü Çağıran olma sorumluluğunu üstlendi ve ben devam edemeyecek kadar bencil olduğum için hepsini hayal kırıklığına uğratırsam lanetleneceğim."

Hıçkırdı ve bardağı ona uzattı. Kendini sıcak ve bulanık hissetmeye başlamıştı ve daha fazlasını istiyordu. O da bunu yerine getirdi. Bardağı geri devirdi ve bu kez üç yudumda boşalttı.

"Yıllanması otuz yıl süren bir burbonu içmenin bir yolu da bu," diye belirtti.

Bardağını tekrar uzattı. "Biraz daha."

YaklaÇık bir saat ve iki kadeh daha içtikten sonra Ophelia kendini harika hissediyordu. Ancak Blackwell onu odanın ortasındaki jakarlı ipek kanepeye götürürken neredeyse stresli görünüyordu, Ophelia ayaklarının üzerinde biraz sallanırken bir eli belindeydi. Kanepenin minderlerine gömüldü ve Blackwell'e sırıtarak bakarken boğazında bir kıkırdama fokurdadı.

"Sanırım sarhoş oldum."

Göz hizasına gelene kadar onun önünde çömeldi. "Evet, sanırım öylesin. En azından kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Ne hakkında?" diye sordu, aklındaki tek şey kanına yayılan sıcaklık ve adamın gözlerindeki canlı zümrüt idi.

"Mükemmel." Memnun bir şekilde gülümsedi.

Parmağını onun yanağında gezdirdi. "Çok güzel gözlerin var."

Elini uzatıp kızın yüzünü kavradı ve başparmağını kızın yanağında gezdirdi. "Sen de öyle."

Başını iki yana salladı. "Herkes gözlerimin ürkütücü olduğunu düşünüyor. Eskiden farklıydılar - sihrimi almadan önce yani. Buz yerine turkuaz gibi."

"Peki *sen* ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sanırım..." Kendi yansımasını görebileceği kadar net olan gözlerine baktı. "Sanırım anneminkilere benziyorlar." Öne doğru eğildi ve alnını onunkine dayadı, göz kapaklarının kapanmasına izin verdi. "Neden böyle hissediyorum?"

"Bu içtiğin dört kadeh likör olmalı," diye mırıldandı adam, kadının yüzündeki saçları tarayabilmek için arkasına yaslanırken.

"Bahsettiğim şey bu değil," diye fısıldadı, sonra gözlerini kırpıştırarak açtı ve dudakları hafifçe onunkilere değene kadar çenesini yukarı kaldırdı. "Sen... ve ben..."

"Daha fazla öpüşmeden önce ayılman gerek," dedi sertçe ve geri çekildi.

Kadın itiraz etmeye çalıştı ama adam onu duymazdan geldi, ayağa kalkıp onu kucakladı ve kanepeye yatay olarak yatırdı. Bir an gözlerini kırpıştırdı ve bir battaniyeyle geri döndü. Onu yatırdıktan sonra, başının yanındaki kolçağa yaslandı, sırtını kolçağa yasladı ve dirseklerini bükülmüş dizlerine dayadı. Kadın ona, daha doğrusu başının arkasına bakacak şekilde yan yattı. Sessizlikte parmaklarını usulca saçlarında gezdirdi, ensesindeki tutamları eleyerek beyazın içine işlenmiş gümüşe hayran kaldı. Onunki kadar çarpıcı yüz hatlarına sahip birini daha önce hiç tanımamıştı ve içinden bir ses çok yakında onu artık tanıyamayacağı için üzülüyordu. Bir gün onun gözlerinin ne kadar canlı bir yeşil olduğunu unutabilirdi. Gülümsemesinin sola doğru hafifçe çarpık oluşunu. Adının dudaklarındaki sesini. Ona melek diye seslenişini. Onu öpüşünü ve başka hiç kimsenin bu deneyimi yaşayamayacağından nasıl emin olduğunu.

"Uyumaya devam et meleğim," diye mırıldandı. "Şu anda ben buradayım."

Gözlerinin çoktan kapandığını fark etmemişti ve bir an için yüksek sesle konuşup konuşmadığını merak etti, ama daha soramadan aşağıya doğru kaymaya başladı.

29

KÖTÜ TIYATRO

PHANTASMA'NIN BEŞI˙NCI˙ GECESI˙

Ophelia yeniden uyandığında -ayılmıÇtı ama baÇı ağrıyordu- Blackwell kitabın yüz sayfasını daha bitirmiÇti. Ophelia Çakaklarındaki zonklamalara rağmen kanepede oturmaya çalıÇırken ona bir bardak buz gibi su hazırlamıÇ, üçüncü ve dördüncü bardak burbonu doldurduğu için hakaretler yağdırmasına Çikâyet etmeden katlanmıÇtı.

"Su yardımcı olacaktır. Ya da ben öyle duydum," dedi.

"Sen hiç akşamdan kalma olmadın mı?" diye sordu.

"Hatırladığım kadarıyla hayır," diye cevap verdi sırıtarak. "Ölüler akşamdan kalma olmaz."

Bardağın yarısını yuttu. Sonra, "Buranın ötesinde hiçbir şey hatırlamamak nasıl bir şey? Bunun beni delirteceğini hissediyorum."

Omuz silkti, uzattığı bacaklarını kaldırarak yanındaki mindere oturdu ve tekrar kucağına indirdi. "Farklı bir şey bilmiyorum, o yüzden bir şey söylemek zor."

"Buradaki en eski anın nedir?" diye sordu, kalçaları onunkilerin üzerinde dik durana kadar kendini ona yaklaştırarak.

"Emin değilim," diye mırıldandı. "Yeterince düşünürsem, pek çok yarışmayı ve belirli yarışmacıları hatırlayabiliyorum - özellikle de en son olanları - ama çok geriye gitmeye çalıştığımda, hepsi... kayboluyor. Sanki kendi anılarım bana musallat olmuş gibi, ama onları zamandan çok neyin yiyip bitirdiğini bilmiyorum."

Onun sözleri karşısında içinde bir hüzün sızladı.

"Hayalet olmak nasıl bir şey?" diye fısıldadı. "Korkunç derecede yalnız mı?"

Gözlerini ona çevirdi, gözlerinde duygu yüklü bir ifade vardı. "Çoğu zaman." Yanağını avucunun içine almak için uzandı ve başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Ama her zaman değil."

Göğsü sıkıştı. "Pazarlık yaptığınız eski yarışmacılar sizi tanımaya çalıştı mı?"

"Hayır."

Yutkundu, bir sonraki soruyu sormak için cesaretini toplamaya çalışıyordu. "Öptüğün diğerleri bile mi?"

"Onlar bile değil," diye cevap verdi. "Ama zaten öptüğüm çok fazla yarışmacı yoktu. Ve hiçbirini..."

İçindeki kıskançlık duygusu, cesurca "Sikişmek mi?" diye sorduğunda hafifçe dağıldı.

Tek bir şaşkın kahkaha attı, gözleri her zamanki muzipliğiyle yeniden parlıyordu. "Tam olarak söyleyeceğim şey bu değildi."

Ne söyleyeceğini sormak istedi ama buna fırsat bulamadan kanepenin diğer ucunda hayalet gibi bir şey belirdi.

"Poe." Gülümsedi. "Seni bir süredir görmedim."

Poe miyavladı ve birbirlerinin üzerine örtüldükleri yere doğru tırıs gitti, onun kucağına doğru ilerledi ve başını Blackwell'in çenesinin altına sürttü.

Blackwell kedinin kulaklarının arkasını kaşıyarak şefkatle, "Merhaba, seni yaramaz," dedi.

Ophelia iç çekti. Günün geri kalanında da böyle kalabilmeyi diledi ama Phantasma'ya bir haftadan az bir süre kaldığı için zamanlarını daha fazla boşa harcayamayacaklarını biliyordu. Bunu yüksek sesle de söyledi.

"Eğer kendini iyi hissediyorsan yeni bir büyü dersine başlamalıyız," diye kabul etti. "Zamanımız azalıyor. Muhtemelen sana o dördüncü içkiyi doldurmamalıydım. Ya da ikinci veya üçüncüyü."

Ayağa kalkabilmek için Poe'yu kucağından itti. "Biliyorsun, annem bana uygulamalarının temellerini öğretti. Bir ruhu nasıl çağıracağımı, onlarla Öteki Taraf'ta nasıl iletişim kuracağımı, tüm farklı Hayalet türlerini ve diğer paranormal varlıkları. Ama senin dersin çok daha dokunsaldı. Sihrimi bu şekilde kullanabildiğimi hiç fark etmemiştim."

"Bu, bu sefer bıçakları fırlatmak için izniniz olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Gözlerini devirdi. "*Mantık* çerçevesinde."

Blackwell'in ayağa kalkarken yüzünde beliren sırıtış, onu anında bu isteğinden pişman etti.

Saatler sonra Ophelia ağrılı ve darmadağınık bir haldeydi. Defalarca ham enerjisini çağırma ve odanın etrafındaki çeşitli nesnelere isabetli bir şekilde yöneltme alıştırması yapmışlardı. Birkaç kırık bardaktan sonra bu konuda oldukça iyi olmaya baÇladığını fark etti. Refleksleri hâlâ Blackwell'in büyüsünü dışarı atma konusunda umduğu kadar hızlı değildi - her kullandığında ısınması biraz zaman alıyordu ve haznesi azaldıkça bu gecikme daha da uzuyordu - ama Blackwell sabırlıydı ve özellikle iyi bir atış yaptığında onu göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle ödüllendiriyordu.

Sonra bıçaklar devreye girdi. Vücudunun bazı kısımlarını görünmez hale getirmek için kullandığı kas her neyse giderek güçleniyordu ve Blackwell'in kendisine bıçak

fırlatırken biraz fazla eğlendiğini düşünmeseydi, bu yeni yeteneğini geliştirmesine nasıl yardımcı olacağını keşfettiği için ona teşekkür edebilirdi.

Tam o sırada, özellikle büyük bir satır göğüs kafesinden geçerek arkasındaki duvarın resim çerçevesi kalıbına saplandı. Blackwell memnuniyetini belirten bir ses çıkardı.

"Bence dördüncü seviye için hazırsın," diye övgüde bulundu.

"Dördüncü seviyenin teması nedir?" diye sordu.

"*Oburluk*." Kelimeyi ustalıkla telaffuz etti. "Tasmalar ve zincirlerle ilgili bir şey var... Boğulmaktan hoşlanıyor olamazsın, değil mi?"

Biraz sıçradı. "I-"

"Şaka yapıyorum meleğim," diye homurdandı. "Ama merak edersen, *her şeyi* denemeye hazırım."

Yanakları aşırı derecede kızarmıştı. Her şeyin kulağa duygusal olarak çekici gelmesini sağlamakta ustaydı. Bu onu arzuyla çıldırtıyordu. Bir şey hissetmiş olmalıydı çünkü göz açıp kapayıncaya kadar tam karşısındaydı, elini uzatıp satırı pervaza saplandığı yerden çıkardı ve onu duvara yaslayabilmek için bir kenara attı.

"Şimdilik bu kadar eğitim yeter," diye mırıldandı ve işaret parmağıyla çenesinin altına dokunarak ağzını onunkine doğru eğdi. "Bugünkü başarın için bir ödülü hak ettiğini düşünüyorum."

Dudaklarının kenarlarının kıvrıldığını hissetti. "Eğer ödülü ben seçeceksem, sana tekrar dizlerinin üzerine çökmeni önerebilir miyim?"

"Hmm," diye mırıldandı ellerini onun kıçını avuçlamak için kaydırırken. "Önce, istiyorum-"

Odadaki ışıklar aniden titreyerek Blackwell'in sözlerinin geri kalanını kesti ve onun karşısında donup kalmasına neden oldu.

"Ne yaparsan yap," dedi Blackwell ona nefesinin altından, sesinde ürkütücü bir sakinlik vardı, "ona en ufak bir kırılganlık gösterme."

Ophelia *onun* kimi kastettiğini sorma zahmetine katlanmadı; bir saniye sonra odanın ortasında siyah bir duman bulutu içinde bir ġeytan belirdiğinde de buna gerek kalmadı. Adam Blackwell'den sadece bir iki santim daha uzundu, arkaya taranmış kuzguni saçları ve kendisininkinden bile daha açık porselen bir teni vardı. Çoğu kişi onu tehlikeli derecede yakışıklı olarak tanımlasa da, bordo gözleri tedirgin ediciydi ve onlara doğru yaklaşmaya başladığında, göz bebeklerinin dikey yarıklar olduğunu gördü - ona bir kedininkini hatırlatıyordu. Bakışlarının ağırlığıyla ilgili bir şey ürkütücü derecede tanıdık geliyordu.

"Bakalım burada neyimiz varmıÇ?" diye mırıldandı ġeytan, kurnaz gözleri Ophelia ile Blackwell'in uzlaÇma pozisyonu arasında gidip gelirken. "Seçtiğin küçük güzel bir oyuncak, Blackwell."

Blackwell ellerini kadının vücudundan çekti ve yüz ifadesini sıkıntıyla sabitledi. "Sinclair. Biz de tam gidiyorduk."

Sinclair'in gözleri acı vaat eden bir sinsilikle parladı. "Öylece gidiyor gibi görünmüyordun. Sorun nedir, Blackwell? Oyuncaklarını paylaşmayı sevmiyor musun?"

Ophelia donup kalmıÇ, gözleri ġeytan'ın her hareketini izliyordu. Herhangi bir ġeytan'ın yanında bulunmaktan pek hoÇlanmazdı ama *bu ġeytan*'da çok farklı bir Çey vardı. Yüzeyin altındaki intikamcı bir şey. Jasper'ın rahatsız edici varlığı ile Sinclair'in yayıyor gibi göründüğü hissedilir karanlık arasında keskin bir fark vardı.

Sinclair'in gözleri sanki onun düşüncelerini duyuyormuş gibi yüzüne kaydı, gözbebeklerinin yarıkları genişleyerek onu içine çekti. Yüzünü kıpırdatmadı, Blackwell'in herhangi bir kırılganlık belirtisi göstermemesi için yaptığı uyarı aklının bir köşesinde dönüp duruyordu.

Sinclair'in kızıl gözleri kısılırken sırıtışı genişledi. "Daha önce bir yerde karşılaştık mı?"

Bu Blackwell'i çileden çıkarmış gibi görünüyordu. "Biz gidiyoruz."

Blackwell kolunu ona doladı ve nazikçe ama sertçe onu uzaklaştırmaya başladı. Ama bu yanlış bir hareketti. Sinclair aralarındaki tanıdıklığı bir anda fark etti ve Ophelia çok kötü bir Çey olmak üzere olduğu hissine kapıldı.

Sinclair tehditkâr bir kahkaha attı. "Söyle bana Blackwell, bu iyi bir sikiş mi?"

Ophelia hakareti hissetmedi bile, daha çok Blackwell'in zorlukla kontrol altına aldığı öfkesine odaklandı.

"Eğer beni bıraktıysa, sence-"

Blackwell tersledi. Onu arkasına sıkıştırarak ileri atıldı ve yumruğunu Şeytan'ın suratına indirdi. Sinclair'in kafası yana savruldu ama ayakları yerinde sabit kaldı. Şeytan şimdi sırıtıyordu, gözbebekleri o kadar genişlemişti ki, irislerinin vermilyon rengini bütünüyle yutuyordu.

"Bu bir hataydı." Sinclair güldü.

Bir saniye içinde Blackwell aralarından kayboldu, varlığının sıcak enerjisi tamamen söndü. Sonra kalın siyah duman zeminden içeri sızmaya başladı ve Sinclair net olarak görebildiği tek şey olana kadar etrafındaki havada dalgalandı.

"Blackwell," diye fısıldadı nefesinin altından mümkün olduğunca sessiz bir şekilde. "Blackwell-"

"Onu çağırmaya zahmet etme kızım," diye tehdit etti Sinclair. "Bu sadece sana gelemediği zaman ona zarar verecektir."

Bu sırada odanın kapısı yüksek sesle vuruluyordu. Blackwell'in adını haykırdığını duyabiliyordu ama sesi boğuktu, sanki suyun altında bağırıyormuş gibiydi.

"Benden ne istiyorsun?" diye tükürdü, çenesini kabadayılıkla kaldırarak.

Sinclair, "Senden bir şey istemiyorum," diye itiraf etti. "Kabalığım için özür dilerim; onu kızdırmadan edemedim. Ve ne yazık ki senin için, sen onun önemsediği bir şey gibi görünüyorsun. Bu da onun sonunu getirecek anahtarın sen olduğu anlamına geliyor."

"*Geri almak mı?*" Alaycı bir kahkaha attı. "Kötü adam tiyatrosunda daha klişe olabilir miydin?"

Sinclair, kadın duvara yaslanana kadar ona yaklaştı. Bir eliyle yüzünü kavrarken diğer eliyle saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Kadının kanı buz gibi soğuk akıyordu.

"Yapabilirim," diye güvence verdi. "Bir gösteri ister misiniz?"

Ophelia hiçbir Çey söylemedi ya da hareket etmeye cesaret edemedi; neredeyse nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

Sinclair memnun bir şekilde sırıttı. "Sana bir teklifim var."

"Hayır-" diye söze başladı ama Şeytan'ın elinin acı verici bir şekilde sıkılmasıyla sözleri hemen kesildi.

"Sözümü kesme," diye tersledi. "Teklifim basit. Bu yarışmayı kaybedersen sana tek bir iyilik yapacağım."

İnançsızlıkla geri çekildi.

"Söylentilere göre kız kardeşinizi arıyormuşsunuz," diye devam etti Sinclair. "Sana *tam olarak* nerede olduğunu söyleyeceğim. Ya da belki parayı tercih edersin? Şöhret mi? Adını koy ve senin olsun."

"Neden kaybetmemi bu kadar çok istiyorsun?" diye sordu, gözleri kısılmıştı. "Daha önce hiç tanışmadık. Bu yarışmada kalmam seni neden ilgilendiriyor?"

Sinclair'in ifadesi bozuldu. "*Sadece anlaşmayı kabul et.*"

Çenesini adamın elinden çekip alırken dudakları küçümsemeyle kıvrıldı. "*Siktir. Defol*."

"Bu yarışmayı kazanırsan gerçekten ikiniz için mutlu bir son olacağını mı sanıyorsun?" diye mırıldandı ama kadifemsi yumuşak tonu kötülükle doluydu. "Blackwell gidemez. Şimdi kaybedersen sana sadece bir iyilik yapmakla kalmam, ona ettiğin yemini de bozarım."

Yutkundu ve Blackwell'in sözlerinin kalbini delip geçmesine aldırmadı. O ve Blackwell birbirlerini anlamsız bir oyalanma aracı olarak kullanıyorlardı. Daha fazlası değil. "Bu da nereden çıktı? Neden birdenbire bu denklemin içine girdin?"

"Çünkü Blackwell'e yardım eden ve bu malikanede olmaması gereken şeyler bulan güzel, küçük büyücü hakkında dedikodular var." Ona ters ters baktı. "Kurcalamaman gereken bir şeyi ortaya çıkarman an meselesi. Ve ben diğer Şeytanların yapmadığı şeyi yapmaya hazırım."

Bir şey fark etti. "Anahtarın nerede olduğunu biliyorsun... değil mi? Onun hakkında bir şeyler biliyorsun ve neden burada olduğunu biliyorsun ve bunları anlayacak kadar uzun süre etrafta olmamı istemiyorsun."

"Bir de ölümlülerin aptal olduğunu söylerler," diye alay etti.

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Ben senin için bir tehdidim. Bu yüzden mi bunca zamandır beni izliyordun? O sendin, değil mi?"

Gözlerindeki karanlık derinleşti ve ifadesi düşmanca bir hal aldı. "Düşman edinmek isteyeceğin son kişi benim."

"Doğru, çünkü bir ölümlünün varlığıyla tehdit edilen bir Şeytan korkutuculuğun özüdür," diye karşılık verdi. "Daha önce de söylediğim gibi, siktir *git*."

Bunun üzerine şaşırtıcı bir şey yaptı. Bir adım geri çekildi ve ona gülümsedi. "Onu çok iyi tanıdığını mı sanıyorsun? Sayfa sekiz yüz seksen iki. Neden sana göstermediğini sor ona."

Ophelia'nın midesi bulandı ama adamın sözlerine tepki göstermemeye dikkat etti. "Ona bir soru sormak için onu buraya geri almanız gerekir."

Sinclair eğildi. "Yakında tekrar görüşeceğiz."

Bu kalıcı tehditle birlikte, dumanla birlikte ortadan kayboldu ve Blackwell odanın kapısını patlatarak açıp tahta parçalarını her yöne savurmadan önce kadının rahat bir nefes alması için ancak zaman vardı. Göz açıp kapayıncaya kadar tekrar kızın önündeydi, gözlerini kızın her santimetrekaresinde çılgınca gezdirirken endişesini belli ediyordu, elleri kızın dağınık saç tellerini yüzünden silmek için uzanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu. " sana dokundu mu?"

"Ben iyiyim." Kadın biraz geri çekildi ve ellerini bırakırken gözlerinde incinmiş bir parıltı vardı. "Bana sayfa sekiz yüz seksen ikiyi göster."

Yutkundu ve gözlerini kaçırdı. "Ophelia."

Şaşkın bir nefes çekti. Bu doğruydu. Ondan kasıtlı olarak sakladığı bir şey vardı.

"Göster bana," diye tekrar emretti. "*Şimdi*."

Kanepenin yanındaki yerden kitabı almak için bir an gözlerini kırpıştırmadan önce çenesi sıkıştı ve kitabı alıp döndüğünde sessizce uzattı.

Aradığı kişiye ulaşana kadar sayfaları çevirirken nefesini tuttu. Her bir ismi dikkatle taradı ve içlerinden birine ulaştığında adrenalin damarlarında dolaşmaya başladı.

Gabriel White.

Listenin geri kalanını okumaya devam ederken nefesi kesildi. Ve sadece birkaç satır aşağıda gördüğü isim dizlerini büktü.

Tessie Grimm.

30

SIRLAR

Sırların sorunu iltihaplanmaları ve kabuk bağlamaya baÇlayan yaraları deÇmeleriydi. Orada diz çökmüÇ, gözleri yaÇla dolmuÇ olan Ophelia, bildiği her Çeyin doğru olup olmadığını sorgulamaya baÇlamıÇtı. Ya da tüm hayatı boyunca çarpıtılmış bir gerçekliğin hareketlerinden mi geçtiğini.

Büyürken annesini sık sık sorgulamamıştı. Ne de olsa Tessie Grimm ondan çok daha fazla hayat deneyimi yaşamış, pek *sıcak* olmasa da nazik davranmış ve sadece kızlarını korumak için tuhaf kurallarına takılmıştı.

Şeytanlarla anlaşma yapma. New Orleans'ta hava kararduktan sonra dışarıda kalma. Yatağının önünde bir oculus ile uyuma. Eğer onu görmezden gelirsen, kafanın içindeki ses de seni görmezden gelecektir. Bir gün bu ailenin başına geçeceksin Ophelia ve mirasımızı zarafetle sürdüreceğini biliyorum.

Annesinin sesi gittiği her yerde onu takip ediyor, yaptığı her şeyi renklendiriyordu. Grimmlerin en büyük varisi olmanın ağırlığı altında ezildiğini hissettiğinde, büyükannesi öldüğünde annesinin doğuştan yetenekli kaderine sadık kalmak için macera dolu bir hayattan vazgeçtiğini hatırladı. Sihir bir *onurken* Ophelia ilk doğan olmaya nasıl bu kadar içerleyebilirdi? Sadece parlak gözlü ve sevgi dolu olan kendi kız kardeşini nasıl kıskanabilirdi? Ama tüm bu sırlarla ilgili bir şey zaten donuklaşan, gül renkli lensleri tamamen paramparça etti. Phantasma'da olmasının tek nedeni ailesinin sırları konusunda ona güvenmemesiydi ve bundan *nefret ediyordu*.

Annesinin Phantasma'nın yarışmacılarından biri olduğunu hiç bilmemiş olmasından nefret ediyordu ama Genevieve'in bildiği açıktı. Kız kardeşi yıllarını Şeytan'ın Malikânesi'ne kafayı takarak geçirmişti ve görünüşe göre annelerinin muhtemelen tanıdığı başka bir yarışmacıyla bağlantı kurmaya çalışıyordu. Ve Ophelia tüm bunların Gabriel White'ın rastgele bir oyuncu olmasından çok daha fazla ailesini ilgilendirdiğinden şüpheleniyordu. Şu anda çok yakından bakamayacağı bir şeydi bu, yoksa bir öğününü daha yerde kaybetmekten korkuyordu.

Genevieve'in de ailelerinin borcundan haberdar olmasından ve Ophelia'yı karanlıkta bırakmak için bankada annesinin imzasını taklit etmesinden nefret ediyordu. Yardım etmek için para bulmak amacıyla kim bilir neler yapmak zorunda kalmıştı. Ophelia annesi ve kız kardeşinin böyle bir bilgiyi kaldırabileceğine inanmadıklarını düşünmek zorundaydı. Zihninin zaten çok kırılgan olduğunu, Gölge Ses yüzünden stresli sayılabilecek başka bir şeyi kaldıramayacak kadar *kalabalıklaştığını* düşünüyorlardı.

Ama en çok nefret ettiği şey, şu anda görmek, tüm bunlar hakkında konuşmak istediği tek kişinin Genevieve olmasıydı. Ve Genevieve kayıptı. Ophelia yüzünden.

Ne kadar dağılmış küçük bir aile, diye fısıldadı Gölge Ses, zihninde uyanarak. *Parçalanmış. Parçalanmış. Kırılmış. Kırılmış. Kırılmış. Kırık. Kırık. Kırık

anda elini onun elinden çekti, kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken aralarına biraz mesafe koymak için birkaç adım geri gitti.

"Phantasma New Orleans'a gelmeden birkaç gün önce, Gabriel bu yarışmadaki ikinci denemesini kaybetti." Blackwell bir sonraki kelimelerini ararken elini saçlarında gezdirdi. "Tam olarak ne olduğundan emin değilim çünkü denemelerin yarısında beni çağırmayı bıraktı ve ben de onun izini tamamen kaybettim. Ancak sonunda açıkça belli olan şey kaybettiğiydi."

"Seni çağırmak mı?" Ophelia soluk soluğa kaldı, eli ağzına gitti. "Yani-?"

"Ona pazarlığımı sundum ve o da kabul etti," diye onayladı. "Burada ilk karşılaştığımızda senin özünde bir şey fark ettiğimi biliyordum. Özünün yarısı ondan geliyor ve bana borçlu olduğu yaşam gücü şu anda beni ayakta tutan şey."

"Bu yüzden mi beni yalnız bırakamadın?" diye sordu. "Özümle ilgili bir şey seni onun yüzünden mi çağırdı?"

Bir an tereddüt etti. Sonra "Belki" dedi.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı. "*Sen* babamla tanıştın ama ben şimdiye kadar onun tam adını bile bilmiyordum. Annem onun hakkında konuşmayı hep reddetti. Sadece anlamıyorum."

"Dahası da var," dedi ona. "Kaybolma hareketin mi? Bunu ondan aldın. Bıçakların sana zarar vermeyeceğini bu şekilde anladım."

"*Ne?*"

"Baban bir Hortlaktı," diye açıkladı Blackwell. "Pazarlık için onu seçmemin nedeni buydu. Geriye dönüp baktığımda, şimdiye kadar teklif ettiğim en kötü yarışmacılardan biriydi. İnatçı. Dikkati dağınıktı. Ama isterse kendini görünür hale getirebilir, katı nesnelerin ve duvarların içinden geçebilirdi. Hayaletler inanılmaz derecede nadir varlıklardır ve eğer Phantasma ile ilk deneyimi sırasında annenizle tanıştıysa... iki paranormal varlığın birbiriyle bağlantı kurması beni şaşırtmadı."

"Bunu hazmetmem gerekiyor," dedi ona. "Bunca zamandır beni test mi ediyordun? Onunla aramızda bir bağ olduğuna dair teorini kanıtlamak için. Ve bana söylemeye zahmet etmedin."

"Biliyorum. Her şeyi doğru sırayla yapmadım." Bir adım daha yaklaştı. "Sadece Sinclair'in başarılı olmanı zorlaştırmak için aramızda bir ayrılık yaratmak istediğini anlamanı istiyorum. Ve bu, beni nasıl serbest bırakacağını gerçekten bulabileceğine inandığı anlamına geliyor olmalı."

"Sinclair'in sana karşı olan kan davası nedir?"

"Tam olarak emin değilim," diye itiraf etti. "Hafızamdaki delikler o kadar geriye gitmeme izin vermiyor. Tek bildiğim, burada ne zaman bir şeyleri çözmeye biraz olsun yaklaşsam, araya girip başarısız olmamı sağladığı."

Ophelia uzun bir süre sessiz kaldı. Zihni önce hangi bilgiye odaklanacağını bilmiyordu. Babasına mı, annesine mi, yoksa onu yeni bir düşman yapmaya kararlı

Şeytan'a mı? Sonunda, "Bana babamın kim olduğunu söylemeyeceğin gerçeği hakkında ne hissettiğimden hâlâ emin değilim," dedi.

"İlk başta sadece güçlü bir şüphem vardı, bu yüzden ilk etapta yarışmacı kayıtlarını kontrol etmeyi önerdim. Birlikte yaptığımız dersler sonunda neler olup bittiğinden emin oldum. Ve sonra seni sebepsiz yere üzmeden önce teorimi doğrulamak için sen içki salonunda ayılırken sayfayı buldum. Kitabı görmeme izin vermesi için onu ikna ederken Jasper'a önsezimden bahsetmek gibi bir hata yaptım. Sinclair ne aradığımı öğrenmiş olmalı ve seni olabildiğince paranoyaklaştırmak için en uygun fırsatı kolladı. Bizi izliyordu. Sana söylemek için bir sonraki seviyeye kadar beklememin tek nedeni kafanın rahat olmasıydı."

"Anlıyorum," dedi.

Rahatlayarak iç çekti.

"Sadece bir sorum daha var. Seni çağırmayı bıraktığında neden onu arayıp bulmadın? Neden benim için yaptığın gibi Öteki Taraf'taki duruşmalarda onu izlemedin?"

Cevap verirken gözlerindeki ışık biraz söndü, "Sanırım pes etmeye başlamıştım. Son rauntta denemediğini anladığımda... Artık denemek için içimde bir şey kalmamıştı."

Sesindeki hüzün kalbini sızlattı. O kadar ki rahatlamak için kollarını ona dolama isteği duydu. Bunun yerine, "Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Düşünmeye ihtiyacım var."

Tek bir selam verdi. " dördüncü seviye başladığında beni çağırın."

"Tamam," dedi ve sonra adam gitmişti.

Sonunda yalnız kalınca kendini yatağına atıp yüzüstü uzandı ve bir zamanlar bildiği ve bir daha asla sahip olamayacağı hayatının yasını tutmaya başladı. Babasını asla tanıyamayacak olma fikri onu hiçbir zaman Genevieve'i rahatsız ettiği kadar rahatsız etmemişti. Bu da kız kardeşinin tüm bunları ortaya çıkarmış olmasını işin en az şok edici kısmı haline getiriyordu. Ama babasının onca yer arasından buraya gelmiş olması, onca insan arasından Blackwell'i tanımış olması, onun da bu oyuna katılmasını neredeyse kaçınılmaz kılıyordu. Belki de ne yaparsa yapsın ya da nereye giderse gitsin kaderi hep karanlık olacaktı.

Burnunu çekti ve yüzünü sildi, yanaklarının altındaki battaniyeyi ıslatan yıkımının kanıtlarına rağmen kendini toparlamaya çalıştı. Bir sonraki deneme yakında başlayacaktı, farklı türden bir acının beklentisi sinirlerini düğüm düğüm ediyordu. Bu yarışmayı atlatana ve yas tutmak için daha fazla alana sahip olana kadar moralini güçlü tutması gerektiğini biliyordu. Ama kaçmaya fırsat bulamadan duvarların üzerine kapanacağını hissetmekten de kendini alamıyordu.

31

DÖRDÜNCÜ SEVİYE

GLUTTONİ

Yemek zili çaldığında Ophelia zihninde cehenneme gidip gelmiÇti. Yataktan kalkıp yemek odasına gitmesi gerektiğini biliyordu ama iÇtahı tamamen kesilmiÇti ve bir yanı kendini diskalifiye ettirirse her Çeyin çok daha kolay olacağını düÇünüyordu. Diğer yanı ise bunu yapabileceğini kanıtlamak istiyordu, kanıtlaması *gerekiyordu*.

Yataktan yuvarlanarak çıktı. Bir elini yüzünde gezdirerek, gözyaşlarının elbisesinin ipeğini lekelediği kadar yanaklarını da lekelemediğini umdu. Yine de üstünü değiştirmekle uğraşmak için bir neden yoktu, bu yüzden eteklerini düzeltti ve insan kalabalığıyla yüzleşmek için kendini hazırladı.

"Bunu yapabilirim," dedi kendi kendine. "Sadece altı gün daha."

Sonunda yemek salonuna vardığında akşam yemeğinin yarısından fazlası bitmişti. Luci onu fark etti ve koşarak yanına geldi.

"Başaramayacağından endişeleniyordum," diye fısıldadı Luci, Ophelia'nın hâlâ giymekte olduğu abartılı elbiseye bakarak. Elbise diğer yarışmacıların gündelik kıyafetleri arasında son derece eğreti duruyordu ama Phantasma'nın karanlık dekoruna mükemmel bir uyum sağlamıştı.

"Benim için endiÇelenmemelisin," dedi Ophelia kesin bir ifadeyle.

Luci biraz irkildi, gözlerinde acı parlıyordu ama Ophelia özür dilemedi. Kızı bağlanma konusunda daha kaç kez uyarması gerekecekti? Onlar arkadaş değildi .

Luci Leon'un yanındaki yerine dönerken Ophelia da duvara yaslanıp yemek yiyen yarışmacıları gözlemlemeye başladı. Son denemeden sonra üç kişinin kaybolduğunu ve geriye kendisi, Luci, Leon, Cade, Beau, Eric, Edna, James ve Charlotte da dahil olmak üzere gruplarının sadece on üç üyesinin kaldığını fark etti. İsimlerini bilmediği kalan dört yarışmacı, daha önce, aralarında kaybolacak daha fazla insan varken pek dikkatini çekmemişti ama şimdi yüz hatlarını hafızasına kazımıştı. Phantasma'da toplam kaç yarışmacı kaldığını merak etti. Diğer gruplardan herhangi biri çoktan dağılmış mıydı?

Şeytan sonunda geldi. Ophelia onun Jasper olmasını beklemiyordu. Islık çalarak geldi, her zaman dilinin ucunda olan o caz melodisini çalıyordu ve gözleri Ophelia'ya takılınca ona göz kırptı. Göz ucuyla Cade, Beau ve Eric'in bu etkileşim karşısında kaskatı kesildiklerini gördü. Yüzü dikkatle boş kaldı.

Jasper ellerini birbirine vurdu. "Pekâlâ, sizi sefil ruhlar, *benim* oyunumun zamanı geldi. Eğer son seviyenin zor olduğunu düşündüyseniz," -başını arkaya eğdi ve güldü- "şimdi bundan kurtulmak isteyebilirsiniz."

Herkes birbirine baktı, acaba bu seviye sonunda birileri girmeden önce kaybedecek mi diye merak ediyordu. Ancak hepsi de aynı derecede kararlı görünüyordu. Ne de olsa o son zorlu seviyeyi boşuna geçmemişlerdi.

Jasper yanındaki elini sallayarak bu seviyenin kapısını çağırdı ve bir sonraki ipucunu ortaya çıkararak son birkaç gün içinde oluşan farklı ittifaklar arasında birkaç mırıltıya neden oldu. Ophelia tek başına duruyordu.

ÇARPIK BIR TAHTA ÜZERINDE ÖLÜMCÜL BIR OYUN OYNANIYOR, ATTIĞINIZ HER ADIMA DIKKAT EDIN, YOKSA KADERINIZ KÖTÜ OLACAK.

ÜSTÜNLÜĞÜ ELE GEÇIRMEK IÇIN KALDIRAÇLAR DEVREDE, ANCAK HANGISINI SEÇTIĞINIZE DIKKAT EDIN, SARKAÇ HER IKI YÖNE DE SALLANIR.

SAYILARLA AYARTMALAR, FAZLA SAYMAYIN, ILERI VEYA GERI, ÇIKMAK IÇIN TEK BIR ANAHTAR.

"Benim adım Jasper," diye kendini tanıttı kapının tokmağını çevirip kapıyı açarken. "İçimden bir ses bazılarımızın çok iyi tanışmak üzere olduğunu söylüyor. Umarım hepiniz baskı altında nasıl pazarlık yapılacağını biliyorsunuzdur." Şeytan'ın gözleri yeniden Ophelia'nınkileri buldu ve dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Ophelia, ilk sen."

Kapıya doğru yürürken çenesini yukarı kaldırdı ve Şeytan'ın adını söyleme şeklinden dolayı kendisine yönelen sivri bakışları görmezden geldi. Çok tanıdıktı.

Geçide doğru adım attığında Jasper, "İyi şanslar," diye fısıldadı.

İlk başta etrafında griden başka bir şey yoktu. Ancak çok geçmeden odanın detayları ortaya çıktı. Tamamen donuk taş tuğlalardan yapılmıştı ve ikinci denemedeki gösterişli parti odasına benzer bir büyüklükteydi. Zemine büyük bir ızgara kazınmıştı. Satranç tahtası gibi.

Dikkat çeken diğer tek ayrıntı, uzak duvardaki on üç çift kaldıraçtı. Her bir kolun altında yarışmacılardan birinin adını taşıyan tek bir altın plaket vardı. Sol taraftaki tüm kollar onay işaretleriyle, sağ taraftakiler ise çarpı işaretleriyle işaretlenmişti.

Ophelia ileri doğru bir adım atmaya çalıştı ama ayaklarının olduğu yerde donup kaldığını fark etti. Diğer yarıÇmacılar teker teker ortaya çıkmaya baÇlayınca Ophelia hemen savunmaya geçti. İlk defa birbirlerini en başından beri görebilecekleri bir seviyeye başlamışlardı. On üç kiÇilik gruplarının sonuncusu da geçitten geçtiğinde Ophelia onların odanın ortasında tek bir sıra halinde dizilmiÇ olduklarını ve kaldıraçların bulunduğu duvara baktıklarını fark etti. Her biri ızgaradaki karelerden birinin tam ortasında duruyordu ve her birinin arasında eÇit aralıklarla yerleÇtirilmiÇ

beÇ boÇ kare vardı. Herkes gergin bir Çekilde etrafına bakınırken Ophelia birden Blackwell'in söylediği bir Çeyi hatırladı.

Tasmalar ve zincirlerle ilgili bir şey var... Boğulmaktan hoşlanıyor olamazsınız, değil mi?

Bu düşünce aklına gelir gelmez demir tasma boğazında belirdi. Odada alarm sesleri yankılandı ve sol tarafında aceleyle fısıldanan bir dua duydu. Yana doğru baktı ve metal tasmayı çekiştirenin James olduğunu gördü, aşırı terlemişti. James onun bakışlarını yakaladı ve gözlerini kaçıramadan gözlerindeki mutlak dehşeti gördü.

Yere üç kez vurursan hayatta kalırsın, diye fısıldadı Gölge Ses ona.

Böyle bir şeyin şansını hiçbir şekilde etkilemeyeceğini bilmesine rağmen, yine de taşa vurmak için kendini yere indirdi. Çömelmişken, yakasından biri boğazının önünden diğeri de arkasından olmak üzere iki zincir düştü. Ağır metal halkalar yere çarparak odanın karşı taraflarına doğru kıvrıldı. Önündeki zincir kolların altındaki duvarı deldi ve arkasına bakmak için döndüğünde zincirin ikinci yarısının diğer tarafa bağlandığını gördü. Sınır açıktı: sadece kendilerine belirlenmiş yollarda hareket edebileceklerdi.

Önlerinde, havada asılı duran üç som altın külçe belirdi.

"Anlamıyorum," dedi sağından gelen derin bir ses. Eric. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Kimseyi şaşırtmayan Cade ilk hareket eden oldu. Zincirli tasma sadece öne doğru adım atmasına izin veriyordu elbette ve onların düzenli sırasından çıkıp önündeki kareye adımını attığı anda kare neredeyse bir metre aşağıya indi. Altın külçelerden biri önlerinden kayboldu ve Cade'in elinde yeniden belirdi. Diğerleri birbirlerine bakarken hamile bir duraklama oldu. Sonra üç kişi aynı anda hareket etti: James, Eric ve Becca adlı yarışmacı. Önce James ve Eric'in taşları yere düştü ve her biri tıpkı Cade'in yaptığı gibi kendi altın külçelerini aldı. Ancak Becca'da garip bir şey oldu. Onun taşı hareket etmedi ve talep edecek başka altın kalmadı.

Kız, demir tasmanın boynuna battığı boğazını ovuşturdu, kafası karışmıştı. "Ne yap-
"

İşte o anda bir sarkaç gibi sallanan sivri dairesel bıçak tavandan düştü. Hâlâ batık fayanslarının üzerinde duran yarışmacılar testerenin yolundan kolayca kamburlarını çıkarabildiler ama Becca ikiye bölünmekten zor kurtuldu. Sarkaç gövdesine doğru savrulmadan hemen önce kendini yere bıraktı. Çığlığı odadaki gergin sessizliği doldururken herkes dehşet içinde manzaraya bakakaldı.

"Becca!" diye bağırdı diğer yarışmacılardan biri. Ophelia kim olduğunu göremedi.

Becca kendini önündeki sıradaki karoya doğru sürüklemeye ve sarkacın yolundan çıkmaya çalışırken hıçkıra hıçkıra ağladı. Ancak kareye doğru ilerlediğinde, ağırlığı başka bir sarkacın aşağı düşmesini tetikledi. Bu sarkaç diğerine dik olarak sallandı ve haç şeklinde bir ölüm yolu oluşturdu. Hepsi dehşet içinde kadının tekrar ileri doğru sürünmesini ve birincisine paralel sallanan başka bir testerenin düşmesini izledi.

Sonra daha da kötüleşti. Testereler her sallanışta biraz daha alçalıyordu, her geçişte sadece bir inç kadar, ama yakında Becca bıçaklardan kaçamayacaktı, diğerleri de öyle.

Ve eğer diğer karelere doğru ilerlemeye devam ederse, oda hızla testereler ve ölümden oluşan bir ızgaraya dönüşecekti.

"İmdat!" diye bağırdı. "*Yardım edin!*"

"Daha fazla çağırıp hepimizi öldürtmeden önce Şeytan'ı çağırın!" diye bağırdı biri. Beau.

Becca sarkaca bakarken kesik kesik bir nefes aldı, yüzü gözyaşlarıyla lekelenmiş ve kızarmıştı. "Adı *neydi-Jasper*. Jasper! Yardım edin! Lütfen!"

Bir saniye bile geçmeden Jasper oradaydı ve kızı bir patates çuvalı gibi omzuna alıp gözden kayboldu. Herkesin dehşet içinde kalmasına rağmen Becca'nın tetiklediği fazladan iki testere onlarla birlikte ortadan kaybolmadı.

Hiçbiri az önce ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan, bir grup altın külçe daha ortaya çıktı. Bu kez dört tane vardı. Aralarında Ophelia'nın şokuna uğrayan Luci'nin de bulunduğu altı kişi öne atıldı. Neyse ki Luci parmaklıklara yeterince hızlı ulaşan dört kişiden biriydi. Bu kez çok yavaş olan Cade ve James'ti; önce içine gömüldükleri delikten tırmanarak çıkmak zorunda kalmışlardı ve tıpkı daha önce olduğu gibi, çok geç hareket ettikleri anda tavandan iki sarkaç testere düştü. Adamlar yere düştü, James hemen paniklemeye başladı ama Cade son derece kararlı görünüyordu. Cade sürünerek ilerlemeye baÇladı, ilk gruptan kazandığı altın külçe dirseğinin kıvrımına sıkıÇmıÇtı, sarkaç üstüne sarkacı tetikledi ve çok geçmeden Ophelia sallanan bıçakların çizgilerinden baÇka bir Çey göremez oldu. İleri geri. İleri geri. Geri ve ileri.

Her bir sarkaç farklı zamanlarda sallanarak, kolektif oburlukları yüzünden bir ölüm satranç tahtası yarattı. Elbette bu seviyenin amacı da buydu. Diğerleri bir sonraki hamlelerini düşündü. İşler giderek daha tehlikeli bir hal alırken ve bir yığın altın daha herkesi cezbetmek için ortaya çıkarken, Cade yerde sürünerek kolların olduğu duvara kadar ilerledi. İşte o zaman Ophelia ızgaranın etrafındaki boşluğun testerelerden arınmış olduğunu fark etti; tüm çevre temiz bir alandı. Cade bir kez daha diğerlerini olabilecek en kötü durumda bırakarak güvenli bir yere gitmeyi baÇarmıÇtı.

Cade hemen kollarından birini çekti ve sonra birini aramak için etrafında döndü. Ophelia. Bakışlarını Ophelia'nın üzerinde tutarken sinsi bir sırıtışla isminin sağındaki "X" işaretli kola uzandı ve indirdi. Sonra hepsi onun tasmasının ve zincirlerinin kayboluşunu izledi.

Oda büyük bir kaosa sürüklendi. Ophelia bir saniye bile kaybetmeden Blackwell'in adını söylemeye başladı. Metalik, kesici bıçak sesleri odayı yardı ve saniyeler sonra çığlıklar başladı. Etrafında o kadar çok kargaşa vardı ki, güvenli bir şekilde nereye gidebileceğini söylemek zordu. Sonra yerdeki ızgarayı hatırladı. Ayaklarının altındaki zemini tarayarak, çizgilerin bıçakların izlediği yollar olduğunu çabucak anladı. Boş karelerin ortasında kaldığı sürece güvende olacaktı.

Blackwell ortaya çıktığında, bedensiz haliyle duruyordu. Gözlerini kızın üzerinde tepeden tırnağa gezdirdi ve kız onun sadece yaralarını değerlendirdiğini bilse de midesi yine de bulandı. Bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıydı.

Boğazını temizledi. "En iyi hareket tarzı nedir?"

Blackwell etrafındaki durumu değerlendirirken ona "İki seçeneğin var," dedi. "Arkanızdaki duvarda sizi tasmanızdan kurtarmak ve bu seviyeden çıkmak için kapıyı açmak için ihtiyacınız olan anahtar var."

Ophelia sabırsızca elini salladı. "Peki ya ikinci seçenek?"

"Önünüzdeki kollara doğru ilerleyin," diye devam etti. "Her yarışmacının iki kolu vardır; üzerinde onay işareti olan kolu çektiğinizde bu, o yarışmacıya ilerideki bir seviyede avantaj sağlayacaktır. Çarpı işaretli olanı çektiğinizde ise dezavantajlı duruma düşersiniz. Eğer her iki kol da çekilirse, sonuç nötralize olur."

"Cade az önce iki kolu çekti."

Blackwell sanki bu şok edici bir haber değilmiş gibi başını salladı. "O zaman harekete geçme zamanı."

"Her şeyin bir sırası var," dedi yakasına bakarak.

Boynundan aşağıya doğru vücuduna odaklandı ve kendini görünmez kılmak için ihtiyaç duyduğu karıncalanma hissini uyandırdı. Yavaşça, santim santim kaybolmaya başladı ve tasma yere düştü. Boynunun hassas derisini ovuştururken rahat bir nefes aldı.

"Anlaşılan o ki, boğulmaktan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı.

Blackwell omuz silkti. "En azından metal tasmalarla değil."

Ona sert bir *bakış fırlattı* ve yanından geçerek önünde sallanan sarkacın yoluna doğru adım attı. Her salınım arasındaki saniyeleri saydı ve o konsantre olurken Blackwell ne mutlu ki sessizdi. Eteklerini toplayarak atlayışını yapmadan önce testerenin üç kez önünden geçmesini bekledi.

Bir.

İki.

Üç.

Atla.

Bir sonraki boş meydana kolayca indi, Blackwell topuklarının üzerindeydi. Tek sorun, hareketinin başka bir sarkacın sağına düşmesini tetiklemesiydi.

Blackwell, "Bir ileri, sonra iki sola," diye emretti.

Onun yardımıyla ızgara boyunca hızla ilerledi. İleri... Sola... Bir sonraki sarkacın yörüngesinin en üst noktasına ulaşmasını beklerken, yolunun üzerinden atladı ve sonra geldiği yerden arkasına bakmak için döndü-

"*Ophelia*," diye bağırdı Blackwell.

Bir kare daha ileri fırladı, sağ kolu düşen bıçaklardan biri tarafından omzundan koparılmadan önce son anda kayboldu. Paniklemeye başladığında göğsü kabararak durakladı.

Blackwell tam önünde belirdi. "Hey. İyisin. Yeteneklerini mükemmel kullandın."

Birkaç metre öteden acı dolu bir feryat duyuldu ve başını çevirdiğinde James'in yere düştüğünü, kan fışkıran sağ omzunu tuttuğunu gördü. Zavallı adamın acısı karşısında nefesini tuttu. Hiç tereddüt etmeden Jasper'ın adını sayıklamaya başladı.

"Ona yardım etmeliyim," diyerek bir adım öne çıktı ama artık çok geçti.

Jasper James'in önünde belirdi ve dudak büktü. "Bu kanayacak."

James Şeytan'a bakarken bir Hayaletten daha solgundu, gözleri merhamet için yalvarıyordu. "Gitmek istiyorum. Beni buradan götür."

Jasper gülümsedi ve teklif için elini uzattı.

James yutkundu, yarası gittikçe daha fazla kan kusuyordu. Sonra büyük bir çabayla Şeytan'ın elini sıktı.

Ve sonra on bir tane vardı.

Blackwell ona "Hareket etmelisin," dedi. "Diğer yarışmacılar yolunu yarıladı bile."

Ophelia titrek bir nefes aldı ve ızgaraya geri döndü.

"İleri iki, sağ iki," Blackwell onun için değerlendirdi. "Hazır mısın?"

Başını salladı ve havalandı. Elbisesi içinde hareket etmesi kolay bir şey değildi ve sonraki birkaç kareyi geçtikten sonra, Blackwell etek ucunu yakalamak için çömeldi. Kumaşı dizlerinin hemen üstüne gelene kadar yırttı ve fırlatıp attı. Kendini neredeyse çıplak hissediyordu ama bu hareket etmesini o kadar kolaylaştırmıştı ki umursamadı bile.

"Teşekkürler-" diye söze başladı ama tavandan fışkıran suyla sözleri kesildi.

"Cade'in çektiği kollardan," dedi Blackwell ona. "Her biri daha fazla engeli tetikliyor. Bu deneme tamamen oburluğa teslim olmamakla ilgili. *İhtiyacınız* olmayan fazlalıklar. Ve bunu her yaptığınızda herkesi topluca cezalandırıyor."

Ayıldı ve tekrar harekete geçti, neredeyse ayaklarının altındaki nemli taşta kayıyordu, ama Blackwell onu sabitlemek için oradaydı, belinde sağlam bir el, yanında sürekli bir varlık. Neyse ki diğer yarışmacıların dikkati Blackwell'i göremeyecek kadar dağılmıştı.

Kız bir sonraki bıçağın yolundan atlarken, "Sıradaki," dedi. "İki ileri."

Onun talimatlarını izlemeye hazırlandı ama bir sonraki atlayışın salınımlarını sayarken aniden arkasından biri ona çarptı. Yere düştü ve Blackwell, Eric'in onlara sinsice yaklaştığını fark etmediği için küfretti.

Ophelia ayağa fırladı ve testere onu ikiye bölmeden önce yolu zar zor açtı. Sarkacın yörüngesinin diğer tarafında Eric'in kendisine ters ters baktığını görmek için döndü.

"Senin derdin ne lan?" diye tısladı, sırılsıklam olmuş saçlarını gözlerinden uzaklaştırırken. Yukarıdan gelen su bir saniye bile dinmemişti.

"Az önce ne yaptığını gördüm. Cade haklıydı, *'u görünmez* yaptın," diye suçladı Eric yağmurun gürültüsüne karşı sesini yükselterek. "Ve biriyle konuşuyordun. Hiçbirimizin göremediği biriyle -az önce benim gördüğüm hariç. Sana yardım ediyorlar. Sen bir İblis'sin ve burada arkadaşların var."

"Bunu zaten belirlediğimizi sanıyordum. Benim kanım *kırmızı*," diye karşılık verdi.

"O zaman bu bir numara," dedi Eric. "Her iki durumda da, daha da emin olmak için kanının bu zeminin her yerine akmasını sağlayacağım. Ve eğer yanılıyorsam, bu yarışmada bir kişi eksilmiş olacak, değil mi?"

"Angel, kaçmalısın," dedi Blackwell ona. "Ondan tek başıma kurtulmak sihrimi bir anda tüketecektir."

"Erkekler her zaman *işe yaramaz*," diye homurdandı ikisine de, yarı kızgın bir şekilde, dönüp bir sonraki meydana doğru atılmadan önce.

Eric onu takip etti, yakasındaki zincirler hareket ettikçe şıngırdıyordu. En azından böyle bir avantajı vardı. Kadın sola doğru hareket etti, adam da onu takip etmeye çalıştı ama zincirleri gerildi. Ancak rahatlaması uzun sürmedi, bir başka sarkaç onu sağa, doğrudan Eric'in ulaşabileceği bir yere doğru itti. Şimdi hemen önündeki kaldıraç duvarını görebiliyordu, önlerindeki boşluk temizdi. Atlamak için kendini hazırladı ama artık çok geçti.

Eric tekrar ona çarptı ve Ophelia bir dakika boyunca ona karÇı direndi ama Eric çok güçlüydü. Eric onu yere itmeye çalışırken Ophelia kolları ve bacaklarıyla çırpınmaya devam etti.

"Söylediklerimi unut, onu öldüreceğim," diye hırladı Blackwell bedensel haline geçmeye başlarken.

Ama Blackwell Eric'e elini sürmeye fırsat bulamadan, Ophelia dizini Eric'in bacaklarının arasına sokacak kadar Eric'in pençesinde dönmeyi baÇardı; Eric uludu ve öne doğru eğilirken onu serbest bıraktı. Ayağa kalktı ve kendine geldi.

Arkasında sallanan bir testere vardı.

Eric soğukkanlılığını yeniden kazanıp doğrulurken yüzünü tamamen Eric'e döndü. Bir adım geri çekildi, doğrudan sarkacın iniş yoluna girdi. Eric hamle yapmak için kendini hazırladı.

Öfkesinden kurduğu tuzağı fark edemeyecek kadar dikkati dağılmıÇ bir halde ileri atıldığında, Ophelia onu yakalamasına izin verdi. Ve bıçak geri sallandığında, geldiğini hiç görmedi.

32

DİSTRAKSİYON

Ophelia'nın yüzüne ve elbisesinin ön kısmına kan sıçrarken, Ophelia tökezleyerek geri çekildi ve kendini katı haline döndürdü. Eric'in parçalanmış cesedi mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere düştü. Kanı ayaklarının altında birikirken, suçluluk duygusu tüm gücüyle üzerine çöktü.

Blackwell, "Bu beni zahmetten kurtardı," diye mırıldandı.

"Az önce ne yaptım ben?" diye fısıldadı.

"Yapman gerekeni yaptın," dedi. "Artık duramazsın. Temizlenecek bir yol daha ve işte oradasın."

Uyuşmuş bir şekilde başını salladı ve cesetten uzaklaştı. Yukarıdaki yağmurun doluya dönüşmesi bir başka kolun daha çekildiğini gösteriyordu ama tenine çarpan buzu zar zor hissediyordu.

Ne yaptım ben?

"*Ophelia*," diye yalvardı Blackwell. "Hareket etmelisin meleğim."

Kalın bir şekilde yutkundu ve ileriye doğru tek bir adım attı. Elleri iki yanında titriyordu ve bunun odanın etrafına buz atılırken sıcaklığın aniden düşmesinden mi yoksa az önce olanların dehşetinden mi kaynaklandığını bilemiyordu. Bir adım daha.

Testerenin aşağı sallanmasını bekledi ve sonunda duvarın önündeki boş alana atladı. Etrafına bakındı ama orada başka kimse yoktu.

"Diğerleri nerede?" diye sordu. "Alanı temizlediler mi? "

Blackwell, "Hâlâ yakalarının merhametine kalmışlar ya da altın için kumar oynuyorlar," diye cevap verdi. "Görünüşe göre sen buraya gelmeyi başaran dördüncü kişisin."

Yapmak üzere olduğu şeyin odaya ölümcül bir engel daha ekleyeceğini bildiğinden, önündeki kollara sağlıklı bir şüphecilik dozuyla baktı.

Onunki ve Cade'inkinin yanı sıra, şimdiye kadar iki kol daha çekilmişti: Adna'nınki ve Charlotte'unki. İkisi de çek.

Sol tarafta kendi kolunu gördü ve kontrol edilen kolu aşağı çekip Cade her ne yaptıysa etkisiz hale getirmek için aceleyle ileri atıldı. Ona dokunmanın cezası bir anda odanın üzerine çöktü. Her iki ayak bileğinin etrafında bir top ve zincir belirdi. Biri çığlık attı. Bir başkası küfretti. Ama Ophelia saniyeler içinde zincirlerden kurtuldu.

"Gidelim," diye ısrar etti Blackwell. "Anahtar için tüm yolu geri dönmek zorundasın..."

Ophelia, Cade'in koluna gitti ve haçlı olanı yere çarptı.

Odadaki tüm sarkaçlar hızlanmaya başladı ve Blackwell yüzüne gururlu bir sırıtış yayılmadan önce bir an için şok içinde ona baktı. "Bakın kim dişlerini buluyor."

Ölümün satranç tahtasına geri dönüp orada bulduğu kana karşı kendini desteklerken cevap vermedi. Oyalanmadı. Sadece açıklığa doğru ilerledi ve karşı duvara ulaşana kadar odanın güvenli çevresini hızla dolaştı.

"Kapının kilidini açmaya yarayan alet," diye hatırlattı Blackwell ona, duvarda bir kancaya asılı küçük, garip şekilli bir aletin bulunduğu noktayı işaret ederek.

Onu kaptığı anda, bir sonraki yarışmacı için onun yerine bir başkası belirdi ve önünde bir kapı açıldı. Küçük metal parçayı kapının ortasındaki benzer şekilli deliğe kaydırdı ve kapının ışıldayarak açılmasını izledi. Phantasma'nın yemek salonuna geri döndü, Blackwell ortalıkta görünmüyordu ama yalnız olmadığını fark etti. Ancak beklediği son kişi Luci'ydi.

Aslında şimdi düşününce, Luci'nin gözlerinin altında ciddi bir uykusuzluğa işaret eden morumsu torbaları bir kenara bırakırsak, Luci şu ana kadar yarışma boyunca akıp gitmiş gibi görünüyordu. Leon'la birlikte koşturuyor, kütüphanede kitap okumak için zaman ayırıyordu.

Kızın kendi hayalet rehberi yoksa, Ophelia tatlı tavırları ve çekingen doğasıyla Luci'nin bu yarışmayı nasıl bu kadar iyi götürdüğünü merak etmekten kendini alamıyordu. Sanki...

Ophelia'nın gözleri Luci'nin sağ omzunun üst kısmındaki bir yaraya kaydı. Taze görünüyordu, etrafındaki deri kaygandı ve opalesan gibi bir şeyle parlıyordu. Yine de kesik çoktan kabuk bağlamaya başlamıştı. Bu arada Luci, Ophelia'nın görünüşü karşısında ağzı açık kalmıştı.

"Çok fazla kan var," diye fısıldadı Luci. "Bu-"

"Bu Eric'in," diye araya girdi Ophelia. "Benim değil."

Bir eli şaşkınlıkla Luci'nin ağzına gitti. "O...?"

Ophelia başını salladı. Sonra şok edici bir şey yaptı. Güldü. "Onu ben öldürdüm." Bir kıkırdama daha, bu seferki biraz soluk soluğa çıkmıştı. "Önce o beni öldürmeye çalıştı tabii. Ama ben... ben onu öldürdüm."

Ophelia gülme krizine girerken Luci gözlerini dört açarak baktı. "Seni öldürmeye mi çalıştı?"

Ophelia ayılırken gözyaşlarını yüzünden sildi. "Evet. Hâlâ benim bir tür İblis olduğuma inanıyorlar. Sanırım davama yardımcı olamadım."

Luci uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Bunu onun yanına bırakmadığına sevindim."

Ophelia kaşlarını kaldırdı, kızın desteği karşısında şok olmuştu. Luci çok sessiz, çok çekingen görünüyordu, tavırlarında zerre kadar tehdit yoktu. Ama belki de Ophelia kızı tamamen yanlış tanımıştı. Belki de Genevieve'in bir ölüme bu kadar kayıtsız kalan biriyle arkadaş olabileceğini hayal etmek onun için zordu. Genevieve karanlık ve ürkütücü şeylerden nefret ederdi.

Ancak Luci, Ophelia'nın cinayet iÇlemiÇ olabileceği fikri karÇısında irkilmedi bile. Bu da Ophelia'nın diğer kızın göründüğü gibi biri olmadığına dair şüphelerini daha da derinleştirdi.

Ophelia boğazını temizledi. "Burada beklemenin bir sebebi var mı?"

Luci dudağını ısırdı ve gözlerini kaçırdı. "Leon hâlâ dışarı çıkmadı."

Ophelia'nın göğsü gerildi ama herhangi bir eleştiride bulunmadı. Kendisinin de yapmak üzere olduğu şey düşünüldüğünde bu ikiyüzlülük olurdu.

Ancak kızı endişelenmesi için yalnız bırakmadan önce, "Kötü bir yaraya benziyor," demekten kendini alamadı.

Öyleydi, önemli olan kelime bu.

Luci dudağını ısırdı ve gözlerini Ophelia'dan kaçırdı.

"Bunu sarkaçlardan biri mi yaptı?" Ophelia sordu ama ikisi de bunun retorik olduğunu biliyordu. Luci duruşmadan önce yaralanmamıştı.

Aralarında gergin bir sessizlik geçti.

Sonunda Luci, "Lütfen kimseye söyleme," diye fısıldadı.

"Anlatacak ne olabilir ki?" Ophelia bu kez gerçek bir merakla sordu.

Luci kesik izini gizlemek için uzanıp uzun saçlarını omzunun üzerinden tararken baÇını salladı. Ophelia kızın ellerinin de köprücük kemiği ve iç giysisiyle aynı tuhaf, opalesan maddeye bulandığını fark etti.

Ophelia yemek salonundan çıkarken, "Umarım Leon sağ salim kurtulur," demekle yetindi.

Ophelia odasına döndüğünde tek istediği dikkatini dağıtacak bir Çeydi. Eric'in katledilmiş cesedinin görüntüsünü aklından çıkaracak bir şey.

Banyo yapmak için banyoya gitmeden önce harap olmuş elbisesini çıkardı. Küvete girerek, cildindeki her damla kanı çiğ olana kadar temizledi. Ta ki günahlarından arındığını hissedene kadar. İşi bittiğinde, gideri çekti ve ardında bir su izi bırakarak odasına geri döndü.

Odasının ortasında, üzerinde tek bir giysi olmadan durarak Blackwell'in adını sayıkladı.

Gelmesi neredeyse tam bir dakika sürdü. "Özür dilerim, dönüyordum-"

Onu gördüğünde kısa bir süre durdu. Bakışları anında ısındı ama olduğu yerde sabit kaldı.

Bundan sonra söylediği her kelime yavaş ve kasıtlıydı. "Ne yapıyorsun meleğim?"

"Dikkatimi dağıt," dedi ona.

Düşüncelere dalmış bir halde elini ağzına götürdü. "Ben... bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Kadın bir adım daha yaklaştı ve adamın yüz ifadesi acıya dönüştü. "Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var."

O duruşmanın hafızamdan sonsuza dek silinmesini istiyorum.

"Son gerçek konuşmamızda bana çok kızgındın," diye akıl yürüttü. "Bunu sadece o duruşmada olanlar yüzünden yapıyorsun. Beni sadece ölüme yakın deneyimlerden sonra istiyorsun."

"Yani?"

Gözleri aynı hizaya gelene kadar eğildi. "Belki de senin için sadece bir dikkat dağıtıcı olmak istemiyorumdur."

Yumruklarını iki yanında birleştirdi. "Peki. O zaman git buradan. Ben kendi başımın çaresine bakarım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, eğleniyordu. "Tamam o zaman. Devam edin."

Biraz tereddüt etti. "Sen gider gitmez gideceğim."

"Ve gösteriyi kaçıracak mısın?" Sırıttı. "Sanırım kalacağım."

Gözlerini kısmıştı. "Burada seninleyken kendimi tatmin edeceğimi düşünmüyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum," diye alay etti.

Bu gece içinde bir şeyler daha da çözülmüştü ve ne kadar cesur hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Blöfünü gördüğünü sanıyordu ama onun tüm kartlarını oynamak üzere olduğunu bilmiyordu. Yatağa emekleme ve yastıklara yaslanma gösterisi yaparken ona alaycı bir gülümseme verdi. Teni hâlâ su damlacıklarıyla parlıyordu ve adamın gözlerindeki açlığı görebiliyordu, yaptığı her hareketi büyülenmiş gibi izliyordu.

Göğüslerini nazikçe avuçlarken dudağını ısırdı, gergin, pembe meme uçlarını canlanana kadar baş ve işaret parmakları arasında yuvarladı. Onları çimdiklemeye devam ederken soluk soluğa bir inilti verdi, zevk karnından merkezinin tepesine doğru fırladı. Islandığını hissedebiliyordu. Blackwell onu dikkatle izledi ve o da bakışlarını onunkilerden ayırmayarak durmayacağını belli etti.

Parmaklarını karnının ve kalçalarının derisi üzerinde gezdirdi, göbeğinin etrafında dolaştı, sonra aşağıya, aşağıya, aşağıya indi. Bacaklarının arasındaki o hassas noktaya dokunduğunda, başını geriye attı ve gözlerini sıkarak tatlı bir rahatlamayla inledi. Klitorisinin üzerinde yavaş, durgun daireler çizdi, vücudu zevkle erirken parmakları ıslaklığıyla kayganlaştı. Bir an için, izleyicisi olduğunu ya da nerede olduğunu unuttu - sadece çekirdeğinde oluşan coşku ve inlemelerinin sesi vardı.

Gittikçe kenara yaklaşırken, iki parmağını içine soktu ve onları içeri ve dışarı pompaladı.

"*Siktir*." Blackwell'in sesi boğuklaşmıştı ve onun yatağın ayak ucuna yaklaştığını görecek kadar gözlerini açtı. "Neden bana işkence ediyorsun?"

O da karşılık olarak daha hızlı pompaladı.

"Siktir, işte bu," diye homurdandı.

Bildiği bir sonraki şey, adamın onun üzerinde gezindiği ve bacaklarının arasında diz çöktüğü oldu. Bileğini kavradı ve elini kendinden uzaklaştırdı. Kız itiraz eder gibi bir ses çıkardı ama adamın bir sonraki hamlesini beklerken içinden bir heyecan fırtınası geçti. Adam kızın uyarılmasından kayganlaşmış parmaklarını ağzına götürdü ve nazikçe emerek temizledi. Bu manzara karşısında içinde ilkel bir şey patladı.

"*Lezzetli*," dedi.

"Dokun bana," diye nefes aldı. "Lütfen."

Kaşlarını kaldırdı. "Bana hiçbir şey için yalvarmayacağını söylediğini sanıyordum?"

Kızgın bir ifadeyle ona bakarken dudaklarını birbirine bastırdı. Adam güldü.

"Hmm," diye mırıldandı, dudaklarını çenesinin alt tarafında gezdirmek için eğildiğinde, pantolonundaki sertliği bacaklarının arasında ihtiyaçtan inleyene kadar öğüttü. "Sanırım seni yalvartmalıyım. Beni kızdırdığın için ceza olarak."

"Senden nefret ediyorum," dedi ama inandırıcı olamayacak kadar soluk soluğa çıkmıştı.

"Güzel," diye mırıldandı. "Ben bunu yaparken sen de onu tutmaya çalış. Meydan okumaya bayılırım."

Hayalet bir sevgiliye sahip olmakla ilgili bir şey var: pozisyonlarını değiştirmek her zaman sorunsuzdu. Bir saniye önce sırt üstü yatıyordu ve bir saniye sonra pozisyonlarını değiştirmişti.

"Uzan ve yatak başlığını tut," dedi.

İtiraz etmedi. Kendini yukarı doğru uzatarak, kayan barok çerçevenin tepesine tutundu, dizleri onun yanlarına bindi. Uyluklarının arkasını kavramak için uzandı ve ağzı bacaklarının arasındaki tepe noktasına mükemmel bir erişim sağlayana kadar kendini yatakta daha da aşağı kaydırmak için kaldıraç olarak kullandı. Dili klitorisine değdiğinde bacakları neredeyse kopacaktı ve dik durabilmesi için kollarının ağırlığını desteklemesi gerekti. Adam aldırmıyor gibiydi.

Bir kez daha yaladı, bu kez girişindeki yarığı yaladı ve dilinin her darbesinde daha da ıslandığını hissedebiliyordu. Ta ki bacaklarının arasında biriken sıcaklık uyluklarından aşağı damlayana kadar. Kızın göğsü, boğazına dolan inleme ve sızlanmaları bastırma çabasıyla kabardı ve Blackwell hoşnutsuz bir ses çıkardı.

"Kendini tutmayı bırak," diye altından emretti, ellerinden birini bacaklarının arasına götürerek tek bir parmağını içine soktu. "Seni duymak istiyorum."

İkinci bir parmak daha ekleyip onu da içinde kıvırdığında, derinlerdeki o hassas noktaya vurduğunda, kadın kendini bıraktı. Başını coşkuyla geriye atarken dudaklarından bir inilti döküldü, yatak başlığına tutunarak kendini parmaklarının üzerinde yukarı ve aşağı kaldırdı, umutsuzca daha fazla sürtünmeye ihtiyaç duyuyordu.

"Blackwell," diye inledi elini daha da sert bir şekilde adamın eline bastırırken.

"İyi kız, kendini becermek için beni kullan," diye övdü, sesi şehvetle derinleşiyordu. "Daha hızlı."

Kadın hareketlerini hızlandırınca, adam üçüncü bir parmak daha ekledi. Elini sürerken, ağzını klitorisine geri getirdi ve arzuyla yanacağını düşünene kadar emdi.

"Evet," diye onu teşvik etti. "Lütfen... lütfen durma."

Dili, hassas sinir demetinin etrafında tembel daireler çizdi ve kadının doruğa ulaşması uzun sürmedi. Karnındaki kaslar adamın parmaklarının etrafında kenetlendi ve kadın yavaşça doruğa ulaşırken, adam onun altından kayboldu. Bir an sonra adamın çıplak göğsünü sırtında hissetti, kolları vücudunun ön tarafına dolanarak göğüslerini kavradı ve dudakları sağ omzuna yakıcı öpücükler bıraktı.

Adam sesindeki çaresizliği umursamadan meme uçlarını sıkarken "Lütfen," diye fısıldadı.

"Lütfen ne?" diye mırıldanırken bir eliyle saçlarını topladı ve sol omzunun üzerinden atarak ağzını boğazının yan tarafına doğru uzattı. Adam kızın ateşli tenini ısırıp yaladı ve kız titredi. Adamın sikinin başının girişine doğru bastırdığını hissedebiliyordu ve bu onu çılgına çeviriyordu.

"Sana ihtiyacım var," diye soludu, "içimde."

"Bana ihtiyacın var. Dikkat dağıtıcı olarak." Ses tonundaki bir şey bunu bir test gibi yapıyordu.

"Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var, evet," diye itiraf etti. Ve sonra, "Ama bundan daha fazlası, seni *istiyorum.* Yapmamam gerekse bile. Bana kendimi..."

"Sana hissettirdiklerim..." diye temkinli bir şekilde sorarken, arkasındaki vücut düzlemlerinin gerildiğini hissedebiliyordu.

"Güzel. Güvende." Madalyonu ısındı, nabzı itiraf ettiği her kelimeyle daha da düzensizleşti. "O kadar yalnız değilim. Seni istiyorum."

"O zaman bana sahip olacaksın," dedi ona ve önsöz söylemeden kendini kabzasına kadar onun içine soktu.

"*Blackwell*," diye bağırdı.

Ellerinden biri karnına doğru uzanırken diğeri kalçasına yaslandı ve ucuna kadar geri çekip sonra bir kez daha öne doğru çarparken onu sabit tutmaya yardımcı oldu. Kısa süre sonra sabit bir ritimle içine pompalıyordu ve onu tamamen doldurma hissinin tadını çıkarırken başı omzuna yaslandı.

"Ophelia," diye homurdandı. "Kahretsin meleğim, buradan baÇka bir yerde olmak istemiyorum. Senin içinde."

Kendisine, adamın ellerinin karnının düzlemleri üzerinde yayıldığı yere bakarken zevkle inledi ve onların altında içinde hareket eden uzunluğunun şişmesini görebiliyordu.

"Sanırım sen cennete en çok yaklaşabileceğim kişi olabilirsin," diye fısıldadı.

Yüzünü, adamın ağzının onunkini özensiz bir öpücükle yakalamasına yetecek kadar ona doğru çevirdi. Dudakları şişene kadar yaladı ve ısırdı ve dilleri birbirlerine sürtünürken, kalçaları daha hızlı, daha derine pompaladı. Karnında gezdirdiği eli göğsüne masaj yapmak için kalktı, meme ucunu başparmağı ve işaret parmağı arasında

zevkle acıyı karıştıracak kadar sert bir şekilde yuvarladı ve kadın adamın dudaklarına doğru bir çığlık attı. Kızdan gelen sesler onu daha da hızlandırdı ve çok geçmeden tenlerini ince bir ter tabakası kapladı ama Blackwell'in hızı kesilmedi. İkisini de aynı anda uçurumun kenarına sürükledi.

"Benim için gel," diye yalvardı, göğsündeki eli klitorisine doğru ilerlerken, şişmiş demeti işaret parmağıyla hafifçe vurdu ve ezici uyarımla onun sarsılmasını sağladı.

"Yaklaştım," dedi ona.

"Aferin kızıma," diye teşvik etti. "Benim için sonuna kadar git."

"Blackwell?"

"Evet, meleğim?" diye sordu, neredeyse nefesi kesilmişti.

"Sanırım, sanırım belki de ben..." parmakları klitorisini çimdiklediğinde ve tüm vücudu daha önce görülmemiş bir zevkle aydınlandığında sözlerini yarıda kesti. Bu hisle ellerinden kıvılcımlar fışkırdı, birliktelikleri gerçek bir sihir yarattı.

Bir süredir çözülmenin eşiğindeydi ama şimdi baş aşağı düşüyordu ve onu da kendisiyle birlikte oraya getirmeye kararlıydı. Kendini onun boyuna doğru sonuna kadar çarptı, ona karşı sertçe gıcırdadı ve bir dizi küfür tıslamasına neden oldu. Kollarındaki kasların gerildiğini hissetti ve onun da uçurumun kenarından yuvarlanmak üzere olduğunu biliyordu; bu yüzden ikinci kez kendini onun yanına bıraktı.

Adam yavaşça içinden çıkıp kendini bırakırken vücudundaki her kemik jelatin gibi hissediyordu. Kız nefesini tutmaya çalışırken göğsü kabardı ve adam ikisini de nazikçe yatağa çekti, zevkin son dalgaları dağılırken kızın başını göğsüne yasladı. Uzun bir süre bu şekilde kaldılar ve sonrasında yaşanan sessizliğin tadını çıkardılar.

İlk konuşan Blackwell oldu. "Ben de seninle kendimi daha az yalnız hissediyorum."

Göğsü tehlikeli bir duyguyla kabardı ve gözlerinin kenarları yaşlarla doldu. Ona itiraf etmek üzere olduğu şey...

Sanırım sana aşık oluyorum.

Phantasma'nın içinde olmanın onu kıran şey olmayacağına dair derin bir korku hissi içine işlemeye başladı.

Kendini Blackwell'in göğsünden yukarı itti ve yataktan çıktı. Bavulunu karıştırmak için yanına gitti, bagajdan kıpkırmızı geceliğini çıkardı ve aceleyle üzerine geçirdi. Blackwell boş bir ifadeyle onu izledi.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Anahtarınızı aramaya geri dönmem gerekirken boş boş vakit kaybedemem," diye cevap verdi. "Son zamanlarda dikkatimiz çok dağınıktı."

Ayağa kalktı ve üzerini değiştirmek için parmaklarını şıklattı. Her zamanki gibi kusursuz bir zevki vardı. Yüksek belli siyah saten pantolonun üzerine tek renkli bir brokar işlenmişti. Gömleği temiz kesimli, krem rengi bir düğmeydi, pantolonunun içine düzgünce sokulmuştu ve zayıf, kaslı vücuduna biraz büyük gelmişti. Her iki bileğinde

de pahalı görünümlü oniks kol düğmeleri ve gömleğinin açık yakasının altında buna uygun bir kolye vardı.

Adam o kadar şeytani bir yakışıklılığa sahipti ki, kadının aklının bir köşesinde her şeyi cehenneme çevirip onu tekrar yatağa sürüklemek vardı ve sorun da tam olarak buydu.

"Bir sorun var," dedi kadın seks yüzünden dağılmış saçlarını düzeltmekle meşgulken. "Ne yaptım ben?"

"Sen hiçbir şey yapmadın," dedi kolayca. "Yanlış bir şey yok. Dediğim gibi, boş boş yatarak vakit kaybedemem."

İç çekti. "Pekâlâ o zaman. Bu gece aramaya nereden başlayacağız?"

"Bu gece *biz yokuz*," dedi ona, kararlıydı. "Yalnız keşfetmek istiyorum."

"*Biz* yok *muyuz*?" Kaşlarını kaldırdı. "Az önce sevişmek için bana yalvarıyordun-"

"Ben yalvarmadım." Kadın burnunu kırıştırarak adamın düşüncesini tamamlamasına fırsat vermeden sözünü kesti. "Ama... dikkatli davranmıyoruz. Az önce olan her şey... söylenenler... bunu son kez düşünün. Birbirimize bağlanamayız. Seni bu şekilde isteyemem. Bir saatliğine gidiyorsun ve ben senin arkadaşlığını arzuluyorum. Bu sadece aptalca değil, *tehlikeli* de. Ve altı günden kısa bir süre sonra seni bir daha asla göremeyecekken beni her şeyden kurtarman için sana güvenemem."

Gözlerindeki zümrüt rengi öfkeyle derinleşti. "O zaman ne yapmamızı öneriyorsun? Yarışmanın geri kalanında konuşmayalım mı?"

"Sanki gelip beni rahatsız etmeden iki saniye geçirebilirmişsin gibi," diye mırıldandı. "*Konuşamayız* demiyorum. Artık öpüşmek, dokunmak ya da aynı yatakta uyumak yok diyorum. Aramızda mesafe olmalı."

Tek ve keskin bir baş hareketiyle onayladı. "Anlaşıldı."

Sonra ortadan kayboldu.

33

ANLAMSIZ FANTEZI

PHANTASMA'NIN ALTINCI GECESI˙

Ophelia bu kez babasının adının kazındığı gizli odaya geri döndüğünde asitle yanmamaya dikkat etti. Dar tünelden sürünerek geçerken arkasından yanan yağmurun pıt pıt sesini duyabiliyordu ama küçük, panelli odaya kazasız belasız ulaÇtı. Blackwell'le burada son kez birlikte oldukları anı gözünün önüne getirmemeye çalıştı ve bu gece daha da kötüleşmeden önce o samimi sahneyi zihninden sildi.

Sonunda yalnız kaldığında, Gölge Ses zihninde tıslayarak onu irkiltti. Fark etmemişti ama Phantasma'da geçirdiği her geçen gün bu ses onu daha az rahatsız ediyordu. Devasa bir eksiler listesi arasında şok edici bir artı.

Gölge Ses'i zihninden uzaklaştırdı ve yanında getirdiği yanan oda çubuğunu yere bıraktı. Yumuşak, dans eden ateş ışığı önündeki ahşap kalasları aydınlattı ve aramaya geldiği oyma kelimeleri ortaya çıkardı.

Parmaklarını *Gabriel Forever*'ın harfleri üzerinde teker teker gezdirdi, içlerinde büyülü bir bağlantı hissetmeyi diledi ama hissetmedi. Madalyonu da tepki vermedi, sadece boğazına karşı sessiz ve soğuk kaldı. Dikkatini en üstteki kazınmış kelimelere çevirerek eğildi ve tanınmayacak şekilde oyulmadan önce orada hangi harflerin olabileceğini çözmeye çalıştı. Daha iyi bilmeseydi, ilk harfin "T" olduğuna yemin edebilirdi.

Bir hıçkırık göğsünü parçaladı.

"Anne," diye fısıldadı gözyaşları yere düşerken. "Neden buradaydın ki?"

Kelimelerin yanına kıvrıldı ve kendini ağlamaya bıraktı. Annesinin zamansız ölümü için gözyaşı döküyordu. Çok ani, çok erken. Kız kardeşiyle olan ilişkisini düzeltme şansı olup olmayacağını merak ettiği için gözyaşı döktü. Hiç tanıyamadığı babası için gözyaşı döktü.

Ama en çok kendisi için gözyaşı döktü. Ve bir daha asla sahip olamayacağı yumuşak kalbi için.

Ophelia neredeyse sönmek üzere olan bir mumun gri ışığıyla uyandı. Konik sütunun balmumu hemen erimiÇti ve kaç saattir uyuduğunu merak etti. Uzuvlarını gererek

kendini yerden kaldırdı, oda çubuğu sol elindeydi ve odanın uzak duvarındaki kitaplığa doğru yürüdü.

Pirinç şamdanı boş raflardan birinin üzerine bıraktı ve parmaklarını her bir rafın panellerinde gezdirerek kendisini buraya getiren mekanizmaya benzer bir düğme aradı. İlk başta hiçbir şey bulamadı ve bir kez daha zor bir durumdan kurtulmak için Blackwell'i çağırmak zorunda kalacağı için boğazının altından rahatsız edici bir ses çıkardı. Ancak ikinci kez baktığında, göz hizasının hemen üzerindeki rafta küçük bir girinti buldu. Ayaklarının ucuna doğru yuvarlandı ve biraz zıplayarak onu aşağı itti.

Raf dönmeye başladı, kütüphaneye geri dönene kadar yüz seksen derece döndü. Etrafta kimse yok gibiydi ve rahat bir nefes aldı. Ama çıkışa doğru iki adım bile atamamıştı ki, rafların altından çıkan dumanlar yerde sürünmeye başladı ve odanın içinde fırtına bulutları gibi dalgalanmaya başladı. Sinclair'in varlığını onu görmeden önce hissetti.

Odadaki tüm ışık sönerken Şeytan onu, "Merhaba Ölü Çağıran," diye selamladı.

"'Siktir git' burada Fransız Mahallesi'nde olduğu kadar etkili değil gibi görünüyor," diye mırıldandı kollarını göğsünde kavuştururken.

"Huzur içinde geldim," dedi onun etrafında dönmeye başlarken. "Daha önce iyi bir izlenim bırakmadığıma karar verdim."

"Ne demek istiyorsun?" dedi, alaycı bir ses tonuyla. "Düpedüz *çekiciydin*."

Başını arkaya eğdi ve güldü. "Bir ölümlü için iyi bir mizah anlayışın var."

Cevap vermedi. Bu konuşmayı sürdürmeye hiç niyeti yoktu. Onun sessizliği karşısında boğazını temizledi; bu, sahip olmadığı insanlık havasını taklit etmek için yaptığı sahte bir hareketti. Şeytanlar ölümlülerin savunmasını düşürmek için insanmış gibi davranmayı severdi.

"Belki sana düşündüğün kadar korkunç biri olmadığımı gösterebilirim diye düşündüm," diye teklif etti. "Burada seni saran üzüntüden biraz uzaklaşmanı sağlar ve sana biraz eğlence sunarım."

Eğlence deyince Ophelia'nın duvarları hemen yükseldi. Onların bu kelimeyi tanımlamalarının çok farklı olduğundan emindi. "Eğlenceyle ilgilenmiyorum. Şimdi, eğer sakıncası yoksa -ya da varsa bile- odama dönmek istiyorum."

"Aklımda ne olduğunu biraz merak etmiyor musun?" diye alay etti. "Yemin ederim sana fiziksel bir zarar vermeyeceğim ve karşılığında bir şey bile istemeyeceğim. Sadece benim gibi birinin sana neler verebileceğini göstermek istiyorum. Bir Şeytan'ın neler yapabileceğini hiç gerçekten gördün mü? *Güçlü* birinin yani?"

Tereddüt etti. Annesinin katı kuralları ve daha da katı sokağa çıkma yasağı nedeniyle Phantasma'dan önce bir Şeytanla tek bir deneyimi olmamıştı. Onların yeteneklerini sadece ikinci elden duymuştu; salon hilelerinden her şeye kadir olmaya kadar uzanıyordu. En azından aklında ne olduğunu sormaktan zarar gelmezdi, değil mi? Merakını gidermek için?

Yap şunu, diye ısrar etti Gölge Ses. *Bu iyi olmalı.*

"Bana göstermek istediğin şey tam olarak nedir?" diye sordu.

Sinclair'in cevap sırıtışı göz kamaştırıcıydı. "Bana en anlamsız fantezini anlat."

Bu istek hakkında düşünmesi bir anını aldı. Doğrusu, hayatının büyük bölümünde en sevdiği hayal Genevieve'le birlikte Fransız ya da İtalyan kırsalını, ikisi için de tamamen keşfedilmemiş bir yeri keşfetmekti. Ancak zihninde oluşan yeni sahne çok daha endişe vericiydi. Blackwell'le birlikte Grimm Malikânesi'nin salonunda oturuyorlardı. Adam elinde bir kitapla dik oturuyor, kadın yan yatmış, başını adamın kucağına yaslamış, kendi romanını okuyordu.

Şaşkınlıkla nefesi kesildi ve aklına gelen görüntüyü olabildiğince hızlı bir şekilde silkeledi.

"Bir balo," diye ağzından kaçırdı, aklına gelen ilk rastgele, anlamsız düşünceyi seçerek. "Hiç baloya gitmedim. Bir New Orleanslı olarak bu neredeyse küfür sayılır. Gülünç derecede gösterişli bir elbise giymek ve yakışıklı taliplerle dans etmek istiyorum."

Sinclair bir adım daha yaklaştı. "Gözlerini kapat."

Tereddüt etti.

Yap, Gölge Ses şimdi emretti. *Yap şunu!*

Gözleri dalgalanarak kapandı. Odadan soğuk bir rüzgâr geçti ve titrerken teninde çakıl taşları belirdi. Sonra göz kapaklarının arkasında parlak bir ışık parladı ve uzaklarda bir yerde kemanların ipeksi sesi çalmaya başladı, romantik notalar zihnini okşuyordu.

"Gözlerini aç," diye mırıldandı Sinclair.

Ophelia önündeki odayı görünce şoktan neredeyse bayılacaktı.

Kütüphane gitmiş, yerine göz kamaştırıcı, yaldızlı bir barok balo salonu gelmişti. İhtişam ve görkemin fantazmagorisi. Kareli zemin altın ve krem rengi mermerden yapılmıştı ve duvarlardan yukarı tırmanan ve elli metrelik tavanı kaplayan telkari pervazlar altın varakla fırçalanmıştı. Pervazların arasında, dönen mavi bulutların arasında pastel turuncular ve pembelerle boyanmış çeşitli Melek ve Şeytan sahneleri yer alıyordu. Odanın ortasında en az bin adet gözyaşı damlası kristalinden yapılmış devasa bir avize asılıydı. Arka duvarın tamamı camdan yapılmıÇtı, müzik grubu sol taraftaki duvarın önüne kurulmuÇtu ve Ophelia parıldayan yıldızları gördüğünde nefesini tuttu.

Eğer daha iyi bilmeseydi, onların gerçek olduğuna yemin edebilirdi. Bunu yüksek sesle söyledi.

"Senin inandığın kadar gerçekler," diye cevap verdi Sinclair. "Şimdi, dans etmek ister misiniz?"

Adam elini uzattı ve kız elini tutarken gözlerini kıstı. Adam onu hemen kollarına aldı, hareket yumuşak ve akıcıydı ve çok geçmeden dans pistinde kolay bir vals yapmaya başladılar. Müzik daha yüksek sesle çalmaya başladı ve çok geçmeden balo salonunun yan tarafını kaplayan sütunların ötesindeki gölgelerden başka dansçılar

ortaya çıktı. Diğer çiftler etraflarında dönüp dans ederken, Sinclair onu bir elinden tutup döndürdükten sonra ustalıkla geri döndürdü ve döndükçe geceliğinin kumaşının ağırlaştığını hissetti, ta ki tamamen en çılgın fantezilerinin bile aklına gelemeyeceği bir elbiseye dönüşene kadar.

Elbise yakut ipeğinden ve parıldayan altın işlemelerden yapılmıştı. Korse sanki tenine boyanmış gibi görünüyordu. Kırmızı korsenin yakası skandal yaratacak kadar aşağıya iniyordu ve altın brokar aplikeler karmaşık, girdaplı bir desenle göğüslerini vurguluyordu. Aplike askılara kadar tırmanıyor ve omuzlarına dökülerek derin bir "U" şeklinde sırtından aşağı iniyordu. Elbisenin eteği de korsajla aynı kırmızı ipekten yapılmıştı ve genellikle şekilsiz olan vücuduna kum saati kıvrımları kazandıracak şekilde pililiydi. Altın opera eldivenleri parmak uçlarından dirseklerine kadar uzanıyordu ve çeyreklik büyüklüğünde yakut bir kolye ucu boğazında, çok sevdiği madalyonunun hemen altında asılıydı.

"Çok güzel bir şey, değil mi?" Sinclair çenesini elbiseye doğru uzattı. "Kesinlikle *enfes* görünüyorsun."

Adam onu tekrar döndürürken "Evet," diye nefes aldı ve eteğinin havadan daha hafifmiş gibi dönmesini izledi.

"Tüm bunlar enerjimin bir onsundan daha azını aldı," diye açıkladı. "Gerçekten zaman ayırsaydım size neler verebileceğimi bir düşünün."

"Seninle hiçbir anlaşma yapmayacağım," dedi bir kez daha, ses tonu kesindi. "Bana kaç tane güzel elbise verdiğin umurumda değil."

"Ama *onunla* bir anlaşma yaptın?" diye yalvardı, gözbebeklerinin yarıkları hayal kırıklığıyla hafifçe gerilmişti. "Neden? Seni anlaşmaya ikna etmesinin sırrı neydi?"

"Başlangıç olarak, o bir Şeytan değil."

"Ah." Sinclair gözlerini devirdi. "Nefret ettiğin Şeytanlar. Orijinal."

"Kendini koruma," diye karşı çıktı. "Seninle hiçbir anlaşma iyi bir şeye yol açmaz. Ama Blackwell de en az benim ona olduğum kadar, hatta daha fazla bana yardım ediyor."

Sinclair ona, "Hayatının on yılını çalana kadar," diye hatırlattı. "Bu gerçekten kaybetmeye hazır olduğun bir şey mi?"

Yutkundu. Hayır, değildi. Ama bunu o kadar insan arasında ona asla itiraf edemezdi.

"Kaybetmeyeceğim," diye belirtti.

Sinclair şimdi gülüyordu, bordo gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Ah, tatlım, ama olacaksın. Neyle karşı karşıya olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

"O zaman söyle bana," diye bastırdı. "Neye karşı ? Ve Blackwell'den neden bu kadar nefret ediyorsun? Sana ne yapmış olabilir ki?"

Son sorusuyla yüzü ekşirken belindeki eli sıkılaştı. "Özgürlüğümü çaldırdı. O piç yüzünden önümüzdeki birkaç *yüzyıl* boyunca bu lanet cehennem çukuruna bağlı kalacağım."

"Ne demek istiyorsun? Burayı yöneten Şeytanların kendi iradeleriyle burada olduklarını sanıyordum?"

"Geri kalanlar öyle. Sadece ben ve Phantasma'nın yaratıcısı -Salemaestrus- kendi seçimimizle burada değiliz," dedi Sinclair ona.

Salemaestrus. Bu ismi daha sonra kullanmak üzere dosyaladı.

"Malikânenin yaratıcısı da mı burada olmak zorunda?" diye sordu.

Sinclair derin bir iç çekti ve onları dans pistinden çekerek, yüzü olmayan dansçı kalabalığını geçip odanın kenarındaki devasa sütunlardan birine doğru itti. Mermer sütuna sırtını yasladı ve hikâyesine başlarken kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Phantasma'da hiç kimse yaratıcıdan kimseye bahsedemez." Ona dolu dolu bir bakış attı. "Benim dışımda."

Bir elini kalçasına dayadı ve sabırsızca ayağını yere vurdu. "Neden*?*"

"Bu onların sözleşmesinin bir parçası. Ancak ben aynı türden bir sözleşmeye bağlı değilim - borçluyum, çalışmıyorum. Ve borcumun sınırları, Salemaestrus'un kendisi hakkında konuşmamı engelleyen herhangi bir madde içermiyor," diye açıkladı. "Sadece durumunun bazı ayrıntıları."

"Nasıl borçlandın?" diye merak etti.

"Bir zamanlar Salemaestrus'u arkadaşım olarak görecek kadar aptaldım." *Arkadaş* kelimesini söylerken başını sallayarak bu anıya öfkelendi. "Babası onu ihanetin cezası olarak buraya zincirlediğinde, onunla komplo kurduğum için ceza aldım."

"Babası mı?"

Sinclair'in gülümsemesi tamamen dişliydi, şeytani bir görüntüydü. "Şeytanların Kralı."

Dehşet içinde ağzı açık kaldı ve bir adım geri çekildi. "*Ne?* Phantasma tarafından yönetiliyor-"

"Şeytanların Prensi'nin ta kendisi," diye bitirdi Sinclair, onaylarcasına başını sallayarak. "Salemaestrus geri dönülmez bir şekilde aşık oldu ve sevgilisini babasına tercih etti. Ceza olarak babası sevgilisini öldürttü ve Salemaestrus şimdi bir ders olarak sonsuza kadar Şeytan Malikânesi'ni yönetmek zorunda. Ya da babası sıkılıp cezasını erken bitirene kadar. Hangisi önce gelirse."

"Peki *sen* buna nasıl uyuyorsun?"

Üst dudağı kıvrıldı. "Sevgilisini saklamasına yardım etmeye çalıştım."

Kaşlarını çattı. Bir Şeytan'dan bu kadar asil bir şey beklemiyordu.

"Peki ya Blackwell?" diye sordu. "O hikayenin neresinde?"

Sinclair doğruldu, Blackwell'in adı geçince yüzünde öfke belirdi. "O Hayalet piç beni defalarca *sabote* etti."

Neredeyse gülecekti. "Nasıl?"

"Ayrıntılar önemli değil. Önemli olan buradan defolup gitmek için bir fırsatım vardı ve o lanet Hayalet bunu mahvetti. Burada kaldığım sürece tünelin ucundaki ışığı asla göremeyeceğinden emin olacağım."

Yapbozun parçaları yerine otururken, "Bu yüzden benden çekilmemi istiyorsun," diye fark etti. "İntikam olarak onun serbest bırakılmasını istemiyorsun."

Sinclair'in gülümsemesi gerginleşti. "Kişisel bir şey değil, tatlım."

"Bak, ben de sana aynı şeyi söylemek üzereydim." Ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Kan davan için üzgünüm ama benim de kendime göre bir davam var ve başarısız olmayı planlamıyorum. Hoşuna gitse de gitmese de Blackwell'in anahtarını bulacağım."

Gülüşü onu duraklattı. Tam zamanında geri döndü ve adamın kaybolmaya başladığını gördü.

"Göreceğiz," diye fısıldadı.

Etrafında dönüp onu ararken midesine bir huzursuzluk çöktü. Şeytan görünürde yoktu ama balo salonu hâlâ sapasağlamdı. Bir şarkı daha çalmaya başladı, kalabalığın içinde bir dans turu daha dalgalandı. Sütunların hemen arkasındaki gölgelere doğru döndü ve aralarına girmeye çalıştı ama görünmez bir güç onu geri püskürttü. O pislik onu buraya hapsetmişti.

Eteğini ellerinin arasına aldı ve koşmaya başladı. Dans pistini yararak, cesetleri yolundan iterek, başka bir çıkış için odanın her köşesini denedi ama arayışı sonuçsuz kaldı.

Blackwell'in adını sayıklamadan önce "*Lanet olsun*," diye sızlandı. Kendisini buradan çıkarması için ona ihtiyaç duymaktan nefret ediyordu. Ama o gelmemişti.

Onu tekrar çağırmayı denedi.

Yanıt yok.

Tekrar.

Yanıt yok.

Hayır, bu olamaz. Neden gelmiyor? Nerede o?

Gölge Ses kıkırdadı. *Bunu hak ediyorsun, aptal kız. Neden camları kırmayı denemiyorsun? Kıyametine atla.*

Cam duvara bakacak şekilde döndü. Arkasındaki gece gökyüzü hâlâ çok berraktı. İpek eteği yeri sıyırarak yaklaşırken yıldızlar ona gülümsüyor, selamlayarak parıldıyorlardı. Ah, yıldızları nasıl da özlemişti. Cama ulaştığında, avucunu serin yüzeyine dayadı. Camı kırmak illüzyonu bozar *mıydı*?

İşte hiçbir şey, diye düşündü yumruğunu geriye doğru sardığında, kendini birazdan gelecek acıya hazırlıyordu.

Ancak yumruğunu atmasına saniyeler kala biri omzuna dokundu. Arkasını döndüğünde hayatında gördüğü en yakışıklı adamla karşılaştı. Kristal mavisi gözleri ve alnına doğru kıvrılan siyah saçları vardı.

Teklif için elini uzattı. "Dans etmek ister misiniz?"

Uzun bir süre onun eline baktı. Nedense dans etmek istiyordu. Dans etmemesi gerektiğinden oldukça emin olmasına rağmen.

"Isırmayacağıma söz veriyorum." Adam nazikçe gülümsedi, gözlerinin kenarları sevimli bir şekilde kırıştı.

Elini yavaşça kaldırdı ve onun elinin içine koydu. "Elbette..."

Onu kollarına aldı ve dans pistinin etrafında döndürdü. Şarkı üstüne şarkı söyleyerek, bir eşten diğerine geçerek vals yaptı. Çok geçmeden yorulduğunu hissetti, her dönüşte, müziğin her vuruşunda yorgunluk iliklerine kadar işliyordu. Tüm taliplerin yüzleri birbirine karışmaya başlamıştı ve kalbinin derinliklerinde bir boşluk sızısı vardı.

Ne zamandır dans ediyordu? Ayakları çok ağrıyordu.

Başka bir dönüş, başka-

Birdenbire dans partnerinin kollarından kurtulup başka birinin kucağına düştü. Tökezledi, başını kaldırıp baktığında Blackwell'in çok kızgın olduğunu görünce gözleri büyüdü.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye azarladı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Ben..." diye başladı ama zihni hâlâ bulanıktı ve nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Sonra aklına bir isim geldi. "Si nclair."

Blackwell, Şeytanların Kralı'nın bile yüzünü kızartacak bir dizi küfür savurdu. Sonra, "Şu anda gördüğün şey nedir?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Etrafınızda tam olarak ne görüyorsunuz?"

Etrafına bir göz attı. "Bir balo salonu. Bir orkestra, dansçılar ve-"

"Lanet olsun," diye araya girdi. "Pekâlâ, kendini hazırla. Bundan sonraki kısım senin için eğlenceli olmayacak."

Kız ona ne demek istediğini soramadan eğilip onu kaldırdı ve sağ omzunun üzerinden bir un çuvalı gibi fırlattı. Balo salonunun diğer ucuna doğru yürüdü ve duvara yaklaştıkça kız onu bırakması için kollarında daha çok çırpındı. Adamın tutuşu hiç sarsılmadı.

"Anlamıyorsun!" diye bağırdı ona, yumruklarını sırtına indirirken. "Buradan çıkış yok. Bir güç alanı var-"

Blackwell duvara ulaştı ve içinden geçti, etrafındaki illüzyon parçalandığında ve vücudunda delici bir acı patladığında sözlerini kesti.

34

BEŞİNCİ SEVİYE

WRATH

Balo salonu etrafında dağılırken ağzından çıkan çığlık, daha küçük bir yeri enkaza çevirebilirdi. Sesi çok kısıldığı için sustu ve derisinin her santimi binlerce kesik tarafından kesilmiş gibi hissetti. Yana doğru yuvarlanmasına ve safra kusmasına neden olan migren ağrısından bahsetmiyorum bile. Blackwell yukarıdan bir yerden küfretti.

Onun yanına çömeldi ve uzanarak sırtında yatıştırıcı bir el gezdirdi. "Bu tür bir büyüyü bozmak duyularına zarar verir. Bir süre daha kendini bok gibi hissedeceksin ama ayağa kalkmalısın."

"Hayır," diye inledi, alnını serin toprağa bastırarak. "Beni yalnız bırak."

"Ophelia," dedi, sesi sertleşerek. "Ayağa kalkmalısın. Beşinci seviye başlıyor."

Bu onu acıdan kaynaklanan sersemliğinden uyandırdı. "*Ne? Saatler* sonra olmalı!"

"Sinclair'in illüzyonu gerçekten de zamanın nasıl geçtiğini anlamamanıza neden oluyor," dedi. "Akşam yemeği çoktan bitti. Diskalifiye edilmeden önce sizi yemek odasına götürmem gerekiyor."

Kendini yerden kaldırırken rahatsızlık içinde homurdandı ve şakaklarındaki çarpıntıdan dolayı irkildi. "Tamam, tamam. Beni oraya götür."

Onu belinden kendine doğru çekti ve kütüphanenin önündeki koridordan göz kırparak çıktılar. Birkaç saniye sonra yemek odasına açılan kemerinde belirdiklerinde görünürde başka yarışmacı yoktu. Sadece onu beşinci seviyeye taşıyacak kapı ve yanındaki duvara yaslanmış kendini beğenmiş görünümlü bir Şeytan vardı. Kadın neredeyse Blackwell'in boyundaydı, düz siyah saçları ve küt kakülleri vardı ve insanların uğruna savaşlar başlatabileceği bir yüzü vardı.

Ophelia geçide doğru koÇarken ġeytan, "Bir saniye bile kaybetmeden," diye yorum yaptı. "Küçük ölümlünün tasmasını daha sıkı tutman gerekiyor, öyle değil mi Blackwell?"

Blackwell ġeytan'a, "Siktir git, Rayea," dedi ama kelimeler Ophelia'nın istediği kadar sert değildi.

"Teklif mi ediyorsun? Çünkü cevabım evet olacak," diye mırıldandı Rayea ve Ophelia'nın duraklamasına neden oldu, eli kapı kolundaydı. "Ne de olsa uzun zaman oldu."

Ophelia'nın damarlarında, şeytan'ın Blackwell'e bakışındaki o boğucu ifade ve son sözlerindeki ima yüzünden bir kıskançlık dalgası yandı. Ophelia Blackwell'e baktı ama onun ifadesi dikkatle boştu.

Rayea gözlerini Ophelia'ya çevirdi. "Gitsen iyi olur, kızım," diye tükürdü. "Yoksa kendini Phantasma'nın kapılarının dışında bulacaksın."

"Peki ya ipucu?" Ophelia homurdandı.

Rayea omuz silkti. "Yardıma ihtiyacınız varsa zamanında burada olmalıydınız. Şimdi isterseniz Blackwell ve beni biraz yalnız bırakabilirsiniz." Şeytan eliyle kışkırtıcı bir hareket yaptı.

Ophelia kapıyı açıp içeri adımını atarken kaşlarını çattı ve kendini başına geleceklerle yüzleşmeye hazırlarken hissettiği kıskançlıktan kurtulmaya çalıştı. Geçitten çıktığında kendini beş metre kareden daha büyük olmayan dar bir odada buldu. Odanın kapısı ya da penceresi yoktu. Sadece içi boş bir kutuydu ve Ophelia'nın nefes alıp verişi belirgin bir çıkışın yokluğunda hızlandı. Böyle kapalı alanlardan gerçekten nefret etmeye başlamıştı.

Küçük odayı incelerken, pürüzsüz kaymaktaşı duvarlarda bir çıkış yolu olabileceğine dair herhangi bir işaret ararken, aklı Rayea'nın Blackwell'e bakışına takıldı. Şeytan'ın onun adını söyleme şeklinden hoşlanmamıştı. Sanki bir zamanlar orgazm sancıları içinde haykırdığı bir isimmiş gibi.

Peki vücudunu gördün mü? Gölge Ses güldü. *Sanki rekabet edebilirmişsin gibi.*

Ophelia dişlerini sıktı. Hayır. Blackwell ve onun seks hayatında olup bitenlerin dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti. Tam da bu yüzden yalnız kalmak istiyordu. Ölüm kalım meselesi olan bir davanın ortasında dikkatinin dağılması buradan çıkış yolu değildi.

Blackwell'i yardıma çağırma dürtüsüne direnerek dikkatini tekrar etrafındaki duvarlara odakladı. Birincisi, biri Hayalet olsa bile burada iki kişi için yeterli yer yoktu. İkincisi, bir şeyleri kendi başına çözmeye başlaması gerekiyordu. Nasıl bir hamle yapacağını bilemediği ve muhtemelen sınırlı miktarda havası olduğunu fark ettiği bir dakikanın ardından, kayanın kayaya sürtünme sesi küçük alanda gümbürdedi ve döndüğünde duvardaki küçük kare bir panelin yukarı kalkarak gizli bir oyuğu ortaya çıkardığını gördü. Girintili boşlukta, üzerlerinden metal kulplar sarkan iki zincir vardı. Soldakinin altında *mağlup* kelimesi, *sağdakinin* altında ise yemin yazıyordu.

İç çekti. "Eh, işte bir şey yok."

Sağ taraftaki kolu çekti.

Kolların altındaki düğmelerden oluşan bir panel yukarı doğru çevrildi. Her düğmenin altında bir yarışmacının adı yazılıydı. Ophelia yutkundu.

Elinde hiçbir ipucu yoktu. Sadece gazabı seçtikten sonra şimdi gazabını kime karşı uygulayacağını seçmesi gerektiğini varsayabilirdi...

Parmakları Cade'in adının yazılı olduğu düğmenin üzerinde geziniyordu.

İki nefes sonra etrafındaki duvarlar sarsılmaya ve çatırdamaya başladı. Her biri teker teker yere düştü ve arkalarında daha büyük bir oda ve taş odalarının enkazında duran diğer yedi yarışmacının hepsi ortaya çıktı. Yüzlerini incelediğinde, dördüncü seviyede ölen ya da Şeytan'ın pazarlığını kabul eden beş kişiyi belirleyebildi. James, Eric, Becca ve hatırlama zahmetine katlanmadığı diğer iki yarışmacı resmen gitmişti. Grubunda ayakta kalan son kişiler kendisi, Cade, Beau, Luci, Leon, Edna, Charlotte ve kahverengi saçlarında talihsiz bir sakal olan sessiz bir adamdı. Belki o gitmeden önce bu adamın adını öğrenebilirdi.

"Herkes gazabı seçti," diye gözlemledi Luci, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

Cade onunla alay etti. "Hadi canım kuzen."

Leon, Cade'in ses tonu karşısında gözle görülür bir şekilde gerildi. "Onunla böyle konuşma."

"Biz bir aileyiz, onunla istediğim gibi konuşabilirim," dedi Cade çocuğa tükürerek.

"Hepiniz çenenizi kapatır mısınız?" Charlotte talep etti. "Tanrım, bu lanet yerin en eziyetli kısmı sizin yavan konuşmalarınızı dinlemek zorunda kalmak oldu."

"Seni kim patron yaptı lan?" Cade hırladı.

Edna kollarını göğsünde kavuÇturarak Cade'e bakarken, "Senden daha iyi, pislik," diye söylendi. Onda farklı olan bir Çey vardı ve Ophelia'nın bunu anlaması bir anını aldı; uzun sarı saçlarının hepsini kestirmiÇti. Artık omuzlarının üstünü bile sarmıyor, yaptığı her küçük hareketle sallanıyordu.

Cade, "Dikkatli ol kaltak, yoksa tıpkı kardeşin gibi konuşma yeteneğini kaybedeceksin," diye karşılık verdi.

Edna kardeşinin talihsiz sakatlığından bahsedilince tısladı ve çemberin öbür ucundaki Cade'e doğru atıldı.

Beau, her zamanki gibi iyi bir uşak olarak aralarına girdi ve grubun ötesindeki bir şeyi işaret etti. "*Bakın.*"

Hepsi aynı anda döndü. Yerden yedi taş kaide yükselmişti. Yoğun bir sessizlik oldu, hepsi kafalarında hesap yaparken birbirlerine baktılar.

Leon, "Bu, herkesin aynı kişiyi seçtiği anlamına geliyor," dedi.

"İpuçları neydi?" Ophelia sorusunu daha çok Luci'ye yöneltti.

"Oybirliğiyle alınan bir kararla ilgili bir şeydi," dedi Luci ona. "Eğer yedimizden altısı aynı kişiyi seçseydi, sadece birimiz bir sonraki seviyeye geçemeyecekti. Eğer kararlar başka bir şekilde bölünmüş olsaydı, fazladan yapılacak bir seçim söz konusuydu."

"Cade bariz bir seçimdi," diye konuştu Charlotte. "Görünüşe göre arkadaşları bile bunu biliyordu, bu yüzden bence kaide alamayanın o olduğu açık."

Cade tükürürken dudakları kıvrıldı, "Lanet olası cesedimi çiğnemen gerek."

Ve sonra acele geldi.

Cade, kaidelere doğru hamle yaparken insanları acımasız bir güçle yolundan itti. Edna da onun peşinden fırladı ve ona yetiştiğinde avuçlarını sırtına vurarak ikisini de

yere yuvarladı. Beau Edna'nın üzerine atılarak onu saçlarından yakaladı ve Cade'in üzerinden çekti. Cade yumruğunu Edna'nın karnına vurarak acı içinde homurdanmasına neden oldu ve tekrar yapmak için elini geri sardığında, fare saçlı adam Cade'i gömleğinden geri çekti.

"Kes şunu," diye emretti adam, sesi düz ama sertti. "Neyin var senin?"

Cade arkasını döndü. Diğer adamdan yaklaşık bir karış daha uzundu ve bu avantajını tehditkâr bir şekilde ona doğru yaklaşırken kullandığından emindi.

"Buradan sadece yedi kişi çıkabiliriz. Bu da birimizin başaramayacağı anlamına geliyor. Ve hepinizin bu kişinin ben olmam gerektiği yönünde oy kullanmış olmanız umurumda değil - o zaman tek yapmanız gereken bir düğmeye basmaktı. Asıl sınav şimdi. Beni saf dışı bırakmaya çalışın. Size meydan okuyorum," diye hırladı Cade.

"Ciddi ciddi birini öldürecek değilsin ya, Cade," dedi Luci hayretle. "Neyin var senin? Evde işlerin zor olduğunu biliyorum. Babanın sana bir ültimatom verdiğini biliyorum ama bu kazanmak için savaşmaktan daha fazlası. Bu *kötülük*. Bu gidişle hepimizin senden *başkası* üzerinde hemfikir olmasını nasıl beklersin?"

"Kötülük mü?" Tek bir sert kahkaha attı. "Burada gördüğün onca şeye rağmen, kuzen, buradaki kötü şeyin ben olduğumu mu düşünüyorsun? Korkak olmadığım için mi? Geri kalanınızın yapmayacağı şeyleri yapmaya istekli olduğum için mi?" Cade dönüp odadaki herkese küçümseyerek baktı. "Hepiniz bana teşekkür etmelisiniz!"

Ophelia'yı gördüğünde, sanki onun orada olduğunu yeni hatırlamış gibi durakladı. Ophelia gözünü kırpmak için bile onun sert bakışlarını kırmadı.

"Beau," diye seslendi Cade, hâlâ Edna'yı tutmakta olan arkadaşına. "Bırak onu. Aklımda daha iyi bir hedef var."

Ophelia çenesini meydan okurcasına kaldırırken yumruklarını iki yana açtı. "Denediğini görmek isterim."

Cade ona doğru bir adım atarak, "Eric'i sen öldürttün, seni İblis *kaltak*," diye suçladı. "Beau seni gördü."

"O zaman arkadaşının lanet bir aptal olduğunu da gördü," diye homurdandı. "Bana *saldırdığı* için hak ettiğini buldu. Eğer 'a biraz daha yaklaşırsan sen de öyle olacaksın."

Cade ona saldırmak için hamle yaptı ama Leon, Cade ona ulaşamadan aralarına atladı.

"*Dur*," diye ısrar etti Leon. "Cinayet işlemeye kalkışmayacağız Cade."

Beau, "Etrafınıza bakın ve bana başka ne gibi seçeneklerimiz olduğunu söyleyin," diye ısrar etti.

Luci yumuşak bir sesle, "Birisi bir Şeytan çağırıp pazarlık yapabilir," dedi. "Bu cinayetten ya da ölümden daha iyi olmaz mıydı?"

"Oh." Beau gözlerini kırpıştırdı. Sanki bu düşünce hiç aklına gelmeyecekmiş gibi. Muhtemelen de gelmezdi.

"Bunun neresi eğlenceli?" Cade alay etti. "Ne de olsa hepimiz *gazabı* seçtik, değil mi?"

"Bunu içtenlikle söylüyorum," diye konuÇtu Ophelia, Cade'e karÇı tiksintiyle dudağını bükerek. "Senin bir şeytan çıkarma ayinine ihtiyacın var."

Cade, "Buraya kadar geldikten sonra kimse isteyerek kaybetmiş gibi davranmasın," diye karşılık verdi. "Ben kesinlikle öyle düşünmüyorum."

Ophelia sahte bir şaşkınlıkla elini kalbine bastırır gibi yaptı ve "Gerçekten şok edici!" diye haykırırken bir adım geriye sendeledi.

Cade, "O zaman hükmen yenildiğini görelim," diye alay etti.

Leon bu kez tüm gruba hitap ederken sinirli bir şekilde iç çekti. "Çekilmek isteyenler ellerini kaldırsın."

Hepsi birbirlerine baktı. Tek bir el bile kalkmadı.

"Görünüşe göre bir çıkmazdayız," dedi Charlotte.

"Ben buralarda olduğum sürece olmaz." Cade sırıttı.

Ve kimse onu durduramadan bir kolunu Edna'nın boynuna dolayarak onu boğdu. Kızın tüm yüzü bir anda kıpkırmızı oldu ve yumruğunu Cade'in pazusuna vurarak tırnaklarıyla derisini tırmalamaya başladı ama Cade sadece daha da sıktı. Hepsi donup kalmış, önlerindeki grotesk sahneyi dehşet içinde izliyor, Edna oksijensizlikten neredeyse morarana kadar hiçbiri kıpırdamıyordu.

Cade sırayla her birine baktı, gözleri vahşiydi. "Eğer hepiniz onun ölümünü izlerseniz, kaderinden en az benim kadar sorumlu olursunuz. Biri cezasını çeksin yoksa hepimizin eli kana bulanır."

Ophelia yutkundu. Adam bir kez olsun haklıydı. Ama yine de kımıldamadı. Edna Cade'in kollarında gevşediğinde bile. Kızın gözlerindeki ıÇığın tükenmeye baÇladığını gördüğünde bile.

Belki de Eric'e olmasına izin verdiği şeyden sonra elleri çoktan kanla boyandığı içindi. Ya da belki de Genevieve'e ulaşmanın birkaç yabancıya değeceğine karar vermişti.

Ya da belki sen de en az benim kadar canavarsın, diye fısıldadı Gölge Ses.

Ya da bunu.

Bırakın ölsün, diye ısrar etti Gölge Ses. *Bırakın içindeki tüm yaşamı boşaltsın. Hak ettikleri şey bu.*

"Hayır," diye fısıldadı Ophelia.

Herkes rahatsız bakışlarını ona çevirdi.

"Neydi o, Hayalet fahişe mi?" Cade sorguladı. "Teslim mi oldun?"

"*Hayır*," diye homurdandı Ophelia, bu kez odanın içinde patlayacak kadar yüksek bir sesle. "Bırak onu. Şimdi."

"Ya da ne?" Cade karşılık verdi.

Ophelia yavaÇça gülümseyerek ona tüm diÇlerini göstermeye özen gösterdi. "Ya da sana tam olarak neler yapabileceğimi gösteririm."

Cade şimdi gözlerini kısmıştı. "Sana inanmıyorum."

Hayır! Hayır! Bırak ölsün! bağırdı Gölge Ses. *Sen bir canavarsın!*

Belki de ben bir canavarım, diye düşündü. *Ama seninle aynı türden değil. Asla öyle değil.*

Edna'nın gözleri sonsuza dek kapanmaya başlamıştı. Ophelia tam o anda tamamen görünmez oldu. Birkaç dakika önce durduğu noktaya baktıklarında birkaç boğuk nefes sesi duyuldu. Cade'in rengi gözle görülür biçimde soldu.

"Nerede o?" diye sordu, ses tonunda bir parça panik vardı. "Nerede lan o? Hepinize onun bir İblis olduğunu söylemiştim!"

Edna'yı tutuÇu gevÇemiÇti ve Ophelia bu durumda daha ne kadar dayanabileceğinden emin olamayarak onun arkasına geçti ve dizlerinin arkasına sert bir tekme attı. Adam ÇaÇkınlıkla inledi ve bir patates çuvalı gibi yere yığıldı; Edna'nın gevÇeyen bedeni de onu takip etmeden birkaç dakika önce ağır bir gümbürtüyle yere çarptı.

"Hava alması lazım!" Ophelia onlara bağırdı. "Biri nabzını kontrol etsin!"

Herkes hemen harekete geçti; Luci, Leon ve Charlotte Edna'nın yanına giderek zavallı kızı hayata döndürmek için harekete geçtiler. Bu sırada fare saçlı adam ve Beau, Cade'in bir sonraki hamlesini dikkatle izliyordu.

Cade ona doğru döndü ve nerede olduğunu bulmak için havayı kavradı. Kollarından kolayca sıyrıldı ve yumruğunu geri çekip yüzüne öyle bir indirdi ki parmak eklemlerinin derisinin yarıldığını hissetti. Burnundan kan fışkırmaya başladığında acı içinde homurdandı, ama kendini ileri attığında, kadın onu tekrar atlattı. Görünmezliğini daha fazla koruyamadan ve kendini katı haline geri dönerken bulmadan önce çenesine bir darbe daha indirdi. Cade onu görebildiği için öfkesi on kat arttı ve bu seviyenin temasını mükemmel bir şekilde yansıttı.

"Hey! Nefes alıyor!" diye bağırdı biri. Leon.

Ophelia Edna'nın boğuk bir nefes aldığını duydu, göğsünden boğuk bir hıçkırık yükselirken bir yandan da olabildiğince fazla oksijen emmeye çalıÇıyordu. Ama Ophelia gözlerini bir an bile Cade'den ayırmadı. Cade için hayal kırıklığı yaratacak şekilde, başka bir saldırı başlatma şansı bulamadı.

"Pes ediyorum!" Edna ağladı. "Lütfen! Benden bu kadar! Bir anlaşma yapacağım! Herhangi bir anlaşma! Sadece *gitmeme* izin ver. Çok özür dilerim, Michael. Lütfen beni affet. Özür dilerim. Özür dilerim. Rayea! *Çıkar beni buradan!*"

Son sözler kızın ağzından çıktığı anda Rayea ortaya çıktı. Selamlama ya da herhangi bir seremoniyle uğraşmayan Şeytan, Edna'nın koluna yapıştı ve kızı odadan dışarı taşıdı.

35

ÖLÜMCÜL FOLLY

Seviyenin geri kalanı olaysız geçti, Cade hariç herkesin üzerine kasvetli bir sessizlik çöktü - Cade'in öfkesi hâlâ etrafındaki havada yuvarlanıyordu. Her biri taş kaidelerden birine tırmandı ve hepsi yerlerine oturduklarında önlerinde tek bir kapı belirdi.

Kimse çıkmakta tereddüt etmedi ve başladıklarından daha büyük bir paranoyayla da olsa hemen başladıkları yere, yemek odasına geri döndüler. Herkes birbirini endişeyle izliyordu ama özellikle Cade'e dikkat ediyorlardı. Gerçek yüzünü herkes görebiliyordu. Ne mutlu ki, Cade uzun süre etrafta dolaşmaya zahmet etmedi, Beau da hemen peşindeydi.

"Bu adam tam bir piç," diye yorumladı Charlotte, sonra Luci'ye baktı. "Sana kuzenim mi dedi?"

"Annelerimiz kardeş," diye onayladı Luci isteksizce. "Yine de hiçbir zaman yakın olmadık. Eminim nedenini tahmin edebilirsin."

Ophelia homurdandı.

"Edna için kendimi çok kötü hissediyorum." Luci dudağını ısırdı. "Küçük kardeşi Michael... bu onu geri getirmek için tek şansıydı."

Çok üzgünüm, Michael, diye hıçkırmıştı kız. Ophelia'nın göğsü empatiyle gerildi. Bir aile üyesinin ölümü karşısında çaresiz kalmanın nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordu. Kızın huzur bulmasını umuyordu.

Luci şimdi Ophelia'ya döndü. "Sen... görünmez oldun."

"Evet, sanırım o kedi çantadan çıktı," diye mırıldandı Ophelia .

Luci, "Ailenin Ölü Çağıran olduğunu biliyordum ama senin *böyle* bir şey yapabildiğini bilmiyordum," dedi. "Genevieve büyü ve benzeri şeyler hakkında sorular sormamızdan hiç hoşlanmazdı."

"Kulağa Genevieve gibi geliyor. Ama doğrusu birkaç gün öncesine kadar böyle bir yeteneğim olduğunu bile bilmiyordum," diye itiraf etti Ophelia.

"Sen iyi bir şey yaptın, biliyorsun," dedi Luci. "Geri kalanlarımızdan hiçbiri yapmazken."

Ophelia omuz silkti. "Cade'in istediği bir şeyi elde etmesi fikri bana pek iyi gelmedi. Ve hiç kimse *bu* şekilde ölmeyi hak etmez."

Luci başını salladı ve sonra başka bir şey söylemeden hepsi odadan çıktı. Ophelia oyalandı. Kısmen akşam yemeğini kaçırdığı için çok aç olduğu için, kısmen de tanıdık bir bakışın üzerine çöktüğünü hissettiği ve bu bakışın sahibini odasına çekip bu malikânede kendini yarı rahat hissettiği tek yerde köşeye sıkıştırmaya hiç niyeti olmadığı için.

Masadan bir salkım üzüm kopardı ve "Merhaba Sinclair" derken tatlı yeşil kürelerden birini ağzına attı.

Sinclair yemek masasının diğer ucunda, öne doğru eğilmiş, elleriyle sandalyelerden birinin arkalığını kavrayarak onun yemesini izlerken gözden kayboldu. "Lütfen sevgilim, bana Sin de."

Ona ters ters baktı.

Gözlerini tembelce onun üzerinde gezdirdi. "Görüyorum ki başarmışsın."

"Seviyenin mi? Yoksa numaralarından mı?" Başını eğdi ve dudaklarının arasına bir üzüm daha attı.

"İkisi de," diye izin verdi. "Yine de denediğim için beni suçlayamazsın, değil mi?"

"Seni Cehennem çukurlarına sürgün etmeye çalışacağım gün için bu duyguyu aklında tut," diye karşılık verdi. "Yine de, umarım sefil sonsuzluğunun geri kalanında burada bağlı kalırsın."

Cevap veren sırıtışı acımasızdı. "Blackwell burada benimle bağlı olduğu sürece."

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Eğer yukarıda bahsi geçen Hayalet arkadaşımızı arıyorsanız, siz portaldan geçtikten kısa bir süre sonra Rayea ile birlikte kaçtığını size bildirmenin eğlenceli olacağını düşündüm. Sana uzunca bir süre sevgili olduklarını söylemiş miydi?"

Kıskançlık tüm gücüyle geri dönmüştü. Üzümlerini bıraktı, iştahı kaçmıştı.

"Ah, görüyorum ki yapmamış." Sinclair güldü. "Aslında Rayea her zaman onun en sevdiklerinden biri olduğunu söylerdi. Onu yeme şekliyle ilgili bir şey-"

"*Dur*," diye hırladı. "Bunu duymak istemiyorum. Beni yalnız bırakın."

Sinclair omuz silkti. "Sadece yatağını kiminle paylaştığını ve onun yatağını kiminle paylaştığını bilmen gerektiğini düşündüm. Yatağını onunla paylaşıyordun, değil mi? O gece ikinizi koridorda gördüm."

Öfkeyle kızardı ama buna bir yanıt vermeye tenezzül etmedi.

"İkinizin yakın olduğunu düşünebilirsiniz," diye uyardı Sinclair. "Ama Phantasma'da hiçbir şey göründüğü gibi değildir; sana bu dersi yeterince iyi verdiğime eminim."

"Oh, bilmiyorum," diye espri yaptı. "Tam bir piç gibi görünüyorsun ve bu şimdiye kadar böyle devam etti."

Jasper ters ters baktı ve ona karşılık vermek için ağzını açtığından emindi ama odanın hemen dışındaki koridorda bir ıslık sesi duyuldu ve Şeytan gözden kayboldu. Tahmin edildiği gibi, Jasper dakikalar sonra giriş kapısının önünden geçti, ancak onu orada tek başına dururken görünce durdu.

"Merhaba, tatlım." Jasper bir omzunu kapı çerçevesine yaslarken gözlerini tepeden tırnağa onun üzerinde gezdirdi. " Kütüphanedeki talihsiz bir olaydan sonra son duruşmayı neredeyse kaçırıyormuşsun diye duydum."

"Peki bunu kimden duydun?" diye sordu. "Burada bir tür Şeytan dedikodusu değirmeni mi var?"

"Biz Şeytanlar da en az sizin türünüz kadar küçük ölümlülerin çılgınlıklarını takip etmekten zevk alırız." Sırıttı. "Ama bunu bizzat atın ağzından duydum."

"Blackwell?"

Jasper başını salladı. "Sinclair. Blackwell... meşgul."

Dondu kaldı. "Dolu mu?"

Şeytan'ın üç gözü onu yakından değerlendirdi ve bulamamasını umduğu bir şey için onu inceledi. "Evet."

Ona sorduracaktı.

Ses tonunu olabildiğince soğukkanlı hale getirdi. "Neyle meşgul?"

"Anlatmak benim işim değil," diye yanıtladı Jasper. "Anlatmayı en çok sevdiğim türden. Sanırım Rayea'yla birlikte. Alışılmadık bir şey değil."

Midesi çalkalandı. Kıskançlık şimdi derisinin her santimetrekaresinin altında kıvranıyordu ve bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Bu kötü bir şeydi. Çok, çok kötüydü.

Blackwell'in muhtemelen bir yerlerde bir şeytanla yatıyor olması onda bu tür bir tepki uyandırmamalı. Aslında bu bir *rahatlama* olmalıydı. Başka birini tatmin etmek için ne kadar çok zaman harcarsa, onun dikkatini dağıtmak için o kadar az zaman harcardı. Ne yazık ki göğsündeki ağrı bu mantıkla yatışmıyordu.

"Gitmem gerek," diye mırıldandı.

Odasına geri dönerken, sıcak bir banyoya girip hakkı olmayan ihanet duygusundan arınmaktan başka bir şey istemiyordu.

Küvetteki su istediği kadar sıcak değildi ama idare ederdi. Porselen küvetin içine gömüldü, çenesine kadar suya battı ve koyu renk saçlarının etrafında uçuşmasına izin verdi. Tatlı, mutlu bir an için zihni sessizdi. Tek ses, suyun tenine değen sakinleştirici kucağıydı.

Ama Gölge Ses onun huzurunu bozmak için hiçbir fırsatı kaçırmadı.

Muhtemelen o şeytanı malikanenin bir yerinde duvara yaslamış beceriyordur, diye kıkırdadı sinsi ses. *Küvetin kenarına üç kez vurursan, belki bunun olmasını engelleyebilirsin.*

Yumruklarını iki yanında sıktı. Böylesine saçma bir dürtüye boyun eğmeyi reddetti. Blackwell şu anda duvara yaslanmış biriyle sevişi*yorsa*, neden onu durdursun ki? O ona ait değildi ve asla da olmayacaktı.

Ne kadar güzel olduğunu gördün mü? diye devam etti Gölge Ses. *Siyah saçlar, menekşe gözler, günahkâr bir gülümseme. Sence* kızın *adı onun dilinde neye benziyordur?*

Kapa çeneni. Kapa çeneni. Git başımdan.

Kapıyı üç kez çal, ben de çalayım, dedi.

Eli seğirdi ve dişlerini birbirine geçirdi. Hayır. Teslim olmayacaktı.

Tak, homurdanmaya devam etti. *Tak. Tak. Tak. Tak. Tak. Tak. Tak. Tak. Tak. Tak.*

Pes etti.

Parmak eklemlerini porselene üç kez hızlıca vurduğunda ses duman gibi dağıldı ve onu öfkelendirdi. Sese boyun eğmenin onu sessizleştirmesinden *nefret ediyordu*. Bir gün ayağının kayacağından ve kendisinden istediği affedilmez bir şeye kazara boyun eğeceğinden korkuyordu. Onu tamamen susturacak kadar güçlü olmadığından nefret ediyordu. Ve bunu yapmadığı her seferinde kendini biraz daha az düşündü.

Şimdi kendini tamamen suyun altına bıraktı ve gözlerinin açık kalarak kabarcıkların yüzeye çıkışını izlemesine izin verdi. Ciğerleri yanana ve oksijen için çığlık atana kadar bu şekilde kaldı, saçları etrafında yüzüyor, cildini gıdıklıyordu. Kendini yukarı çekmeden hemen önce küvetin üzerinde bir yüz belirdi. Delici yeşil gözleri olan bir yüz.

Kendini yüzeye çekerek nefes nefese kaldı, damlacıklar teninden aşağı yuvarlandı ve kalın kirpiklerinden düştü, saçları sudan ağırlaşarak sırtına yapıştı. Blackwell küvetin yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş, bakışlarını onun çıplak bedeninde gezdirirken yüzünde korunaklı bir ifade vardı.

"Bir duruşmadan daha sağ çıktığını gördüğüme sevindim," diye yorum yaptı. "Bana haber vermeyi düşünüyor muydun?"

Onun cüretkârlığı karşısında kaşlarını kaldırdı. "Sana haber vermek mi? Bunun anlaşmamızın bir yükümlülüğü olduğunu bilmiyordum."

Sözlerindeki ısırığa tepki vermedi. Aksine, sıkılmış görünüyordu. "Seni en son bir yerlerde aramaya gittiğimde, Sinclair'in illüzyonuna kapılmış, kütüphanede tek başına, tam bir trans halinde dans ederken buldum. Yardım etmem için beni çağırmadığın bir seviyeyi tamamladıktan sonra kontrol etmeni ve hâlâ hayatta olduğunu bana bildirmeni istememin haksız olduğunu düşünmüyorum."

Derin bir iç çekti ve eliyle kendini işaret etti. "Hayatta olduğumu görebiliyorsun, değil mi? Seni çağırmama konusuna gelince, yardımına ihtiyacım yoktu. Bu yüzden seni çağırmadım. Nasıl olduğunu gördün mü?"

Sesi alaycıydı ve bakışlarında tam olarak tanımlayamadığı bir şeyin titreşimi vardı. "Sinclair ile olanlar hakkında konuşmayı reddedecek misin?"

"Bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum," dedi.

"Bunun neden önemli olduğunu anlamıyor musun?" diye alay etti. "*Boşluğa* ihtiyacın olduğu için onun numaralarından birine kanmıştın ve bu yüzden neredeyse diskalifiye oluyordun."

"Ama ben *yapmadım*," diye belirtti, küvette öne doğru kayarak dizlerinin üzerine oturdu ve hareket ettikçe suyu kenarlardan dışarı akıttı. "Ve eğer Sinclair'in numarasına takılmamı gerçekten önemsiyor olsaydın, seni çağırmaya çalıştığım üç seferden birinde gelirdin!"

Sesi bu son kısımda çatladı ve yüz ifadesi sonunda kırıldı, kayıtsızlıktan acıya dönüştü.

"Neredeydin?" diye sordu. "*Neredeydin?*"

"Sinclair'in büyüsü yüzünden çağrılarını duyamadım," dedi ona, başı pişmanlıkla titreyerek. "O... o benden çok daha güçlü."

"Aramızda bir bağ olması gerekiyordu," diye burnunu çekti. "Anlaşmamız böyle. Ben çağırıyorum, sen geliyorsun."

Önünde diz çöktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı, gözleri samimiyetle onunkilere dikildi. "Bilmeni isterim ki, eğer seni duymuş olsaydım, sana ulaşmamı *hiçbir şey* engelleyemezdi. Hatta hiçbir şey sana ulaşmamı engelleyemezdi. Seni aramaya gittim çünkü bir şeylerin ters gittiğine dair garip bir hisse kapıldım. O zamana kadar senin yalnız kalma talebine saygı göstermeye niyetliydim."

"Korkmuştum," diye fısıldadı. "Beni tuzağa düşürdüğünü fark ettiğimde. Seni aradım ve çağırdım, ama sen gelmedin ve..."

Alnını onunkine yasladı. "Özür dilerim meleğim."

Sözlerinin gerçekliği etraflarındaki havada hissediliyordu.

Yutkundu. "Sen nereden geldin? Az önce yani."

Sormaması gerektiğini biliyordu, ama işte buradaydı -çırılçıplak, savunmasız ve ondan kendisine daha yakın olmasını istemenin eşiğinde- aklından küçük bir şeyi bile çıkaramıyordu.

Geri çekildi, yüzünde sorunun altında yatan nedeni aradı. "Neden?"

Bir kez daha arkasına yaslandı, dizlerini göğsüne doğru çekti ve kollarını göğsüne dolayarak kendini gizledi; bu hareket kesinlikle onun gözünden kaçmadı. "Sin senin beşinci seviyedeki Şeytan'la birlikte olduğunu söyledi. Adını unuttum," diye yalan söyledi.

"*Günah mı?*" diye adeta hırladı. "*Günah*'ı dinlemekle ilgili dersimizi hâlâ öğrenemedik mi?"

"Jasper da bunu doğruladı."

Blackwell gözlerini tavana doğru devirdi, nefesinin altında *meraklı piç* gibi bir şeyler mırıldandı, sonra da ona sert bir bakış fırlattı. "Rayea bunları sadece senin önünde söyledi çünkü seni kızdırabileceğini biliyordu. Ölümlülerle alay etmek onu memnun ediyor, ona bu zevki tattırmayın."

"Demek onunla birlikteydin."

Yavaşça sırıtarak ağzının kenarlarını kıvırmaya başladığında, bir hata yaptığını anladı. "Kıskançlık senin üzerinde seksi bir renk. Neredeyse kan kadar seksi."

Ben kıskanç değilim, diye bağırmak istedi ama artık çok geçti. Kendini çoktan ele vermişti. Onun yerine, "Lütfen git buradan. Banyoyu bitirmem gerek."

"Hangi sabunla?" Etrafına bakındı. "Ve hangi bezle?"

Yüzü hayal kırıklığıyla kızardı. Elbette ona biraz haysiyet bağışlayamazdı.

"Merak etme, ben hallederim." Parmaklarını şıklatırken göz kırptı ve elinde bir bezle birlikte küçük bir cam şişe sıvı sabun belirdi. Yere diz çöktü ve küvetin ağzından uzanarak bezi ıslattı, ardından sabunun bir kısmını ortasına dökerek köpürttü. "Bana sırtını ver."

Bir an için kıpırdamadı, bir çocuk gibi yıkanmaya ihtiyacı olmadığını söyleyerek itiraz etmek istedi. Ama adam dönmesi için sabırsız bir el sallayınca, içini çekti ve

boyun eğdi. Gövdesini öne doğru kıvırıp çenesini dizlerinin üzerine koyarken, adam saçlarını toplayıp sol omzunun üzerinden geçirdi. Adam elindeki bezi çıplak omuzlarına ve omurgasına sürtmeye başladı, bu anın samimiyeti kadının içini ürpertti. Manolyaların tatlı çiçek kokusu ona çarptı ve annesiyle birlikte kasabaya yaptıkları yürüyüşleri, yanlarında sürüklenen ağaçların kokusunu hatırladı. Adam bakımına devam ettikçe vücudu gevşedi, günün duygusal yorgunluğu nihayet kemiklerine işledi.

"Rayea'nın bana bir iyilik borcu vardı ve ben de Jasper'a yarışmacı kayıtlarını ödünç verdiği için borcumu ödemek için onu aradım," diye söze başladı.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum" derken tırnaklarını yemeye başladı.

"Rayea ve ben çok uzun zamandır yakın bir ilişki yaşamadık," diye devam etti sanki Rayea hiç konuşmamış gibi. "Ve yaşadığımız zaman bile, tamamen fizikseldi."

Ona sert bir bakış atmak için arkasını döndü. "Bu *tam da* konuşmak istemediğim şeydi. Geçmişteki çapkınlıklarının detaylarına ihtiyacım yok, teşekkürler."

Omuz silkti. "Zaten benim verebileceğim fazla ayrıntı yok. Her şey çok unutulabilirdi; beni tanıyan tek bir kişi olmadan sonsuza dek yaşamanın tüketen yalnızlığından uzaklaşmaktan başka bir şey hatırlayamıyorum. Sınırlı hatıralarım yüzünden kendimi bile zar zor tanıyorum."

Ses tonundaki hüzün kalbini kanattı. Şimdi tamamen ona dönüktü ve adam bezi boynunun yanına getirdi, omzundan aşağıya, köprücük kemiğinin üzerinden geçirdi, sonra daha aşağıya, göğüslerinin arasına.

"Ama sen..." dedi ona, bez parçasını göğsünün kabarıklıklarının altından ve pürüzsüz karnının üzerinden geçirirken. "Görünüşe göre unutulacak gibi değilsin."

"İlk tanıştığımız zamanı unuttun," diye hatırlattı ona.

"Öyle mi?" diye mırıldandı. "Çünkü Phantasma'ya adım attığın *anda* seni hissettim. O ilk gün seni bulmamı sağlayan yadsınamaz, manyetik bir çekimdi. O kapıyı çekiştirirken, kanlar içinde bir kediyle sohbet ederken." Bu anıyı hatırlayınca dudaklarının kenarlarında yumuşak bir gülümseme kıvrılmaya başladı. "O anda sana pazarlığımı sunmak istedim ama sabırlı olmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden, gecenin geri kalanında seni rahat bırakmaya karar vererek kendimi senden ayırdım ve sonra sen beni buldun. Çünkü öyle görünüyor ki biz böyleyiz. Birbirimizi buluyoruz."

Onun tatlı sözleri karşısında gözlerinin kenarları diken diken oldu. "O ilk gün varlığımı hissettin çünkü babamın özünü tanıdın. Beni değil."

"Hayır, sadece inanmana izin verdiğim şey buydu," dedi ona kararlı bir şekilde. "Böyle savunmasız bir anda tüm bunların yoğunluğuyla seni daha fazla korkutmak istemedim. Kan bağının aşinalığı seni babana bağlama kısmında yardımcı oldu, evet. Ama beni kendine çeken sensin, Ophelia. İlk tanıştığımızda sana buradan uzak durmanı söylediğimi iddia ediyorsun. Sonra hafızamdan silindin ve yine de..." hafif bir güvensizlikle başını salladı, "... yine de birbirimize geri dönmenin yolunu bulduk. Çünkü hafızam gitmiş olsa bile, bir şekilde beni işaretledin."

"Hiçbir şeyi ballandıra ballandıra anlatmana gerek yok," diye fısıldadı. "Yaptığımız şeyin bir son kullanma tarihi olduğunu biliyorum."

Eli bir an için durdu, sözleri karşısında çenesi sıkıştı.

"O kızı kurtardığını gördüm," dedi ona, gözlerinin içine bakarak. "Beni çağırmadığında endişelendim ve duruşmayı izlemek için Öteki Taraf'a gittim. Tek bir ruh bile kurtarmazken sen o kızı kurtardın. Sana zarar vereceğini bile bile bu yarışmaya katıldın, para, şöhret ya da aptalca bir ödül istediğin için değil, kız kardeşin için. Kendinden korktuğun zamanlar oluyor ama bir Şeytan'ın gözlerinin içine bakıp onu aşağılayabiliyorsun. Sadece birkaç gün içinde sihrin hakkında insanların aylar, hatta yıllar içinde öğrendiğinden çok daha fazla şey öğrendin. Sen... ikinci seviyedeki o sahtekârın ben olmadığımı anladın ve beni daha üç gündür tanıyordun. Benim hakkımda tek bir şey bilen başka birini düşünemiyorum. Seninle bu zamanı geçirebildiğim için onur duyuyorum. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Birini öldürdüm."

"Biliyorum," dedi gözleri gözyaşını teninde ve küvetin içinde takip ederken.

"Kafamın içindeki ses bana daha kötüsünü yapmamı söyledi," diye itiraf etti. "Durması için ne kadar yalvarsam da bana hep birilerine zarar vermemi söylüyor."

Başını öne eğdi. "Peki ya sen?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Ama kendimle ilgili iyi olan her şeyin kafamdaki tüm karanlığı etkisiz hale getirmek olduğunu düşünmemi kolaylaştırıyor. Olağanüstü bir şey yapmadım - tüm enerjim ses her uyandığında dünyaya yaydığım negatif enerjiyi telafi etmeye çalışıyor."

Bir kahkaha attı. "İşler böyle yürümüyor meleğim. Hayat iyi ya da kötü *düşüncelerle* ölçülmez, onlara rağmen etrafındaki dünyaya nasıl davrandığınla ölçülür. Sadece öbür dünyada kendilerine ne kazandıracağı için iyi işler yapan tüm insanlar, arada bir küçük bir günah işleyenlerden daha iyi değildir."

"Eric benim yüzümden *öldü*," diye hatırlattı ona.

"Seni öldürmeye çalışıyordu," diye kestirip attı. "İşte ben buna etkisiz hale getirmek diyorum."

Köpüklerle kaplanana kadar teninin her santimini köpürtmeye devam etti. Elini suyun içine sokarak, sabunu durulamak için çakıllı etinin üzerinden geçirdi.

"Blackwell?"

"Evet?" diye mırıldandı.

"Bir yanım size babam hakkında daha fazla soru sormak istiyor. Ama başka bir yanım da onunla hiç tanışamazsam neler kaçıracağımı bilmek istemiyor. Onu daha önce hiç bu kadar düşünmemiştim. Annem ve kız kardeşim her zaman yeterliydi," dedi ona.

Onun sözleri karşısında gözlerindeki bir şey biraz donuklaştı. "O zaman sormamak muhtemelen en iyisi."

Başını salladı. Sonra, "Sinclair'in oyunlarına bu kadar kolay kandığım için özür dilerim. Ve... kıskandığım için. Buna hakkım olmadığını biliyorum, özellikle de biraz zamana ihtiyacımız olduğunu söyledikten sonra. Sana sahip değilim."

Yüz ifadesi kızardı ve ayağa kalkarak küvetten çıkmasına yardım etmesi için ona elini uzattı. Kadın elini tuttu.

"Hâlâ istediğin şey boşluk mu?" diye sordu, gözlerini tacından ayak parmaklarına kadar gezdirirken, önünde yere su damlatıyordu.

Titrek bir nefes. "Bu noktada başka bir seçeneğim olmamalı."

"Ama madem biliyorsun?" diye yalvardı.

"Hayır. Boşluk istemiyorum," diye nefes aldı. "Boşluk dışında her şeyi istiyorum."

Çarpışmaları dünyayı sarstı.

36

LANETLENDİ

Öpüşmelerini derinleştirmek için Blackwell'in bedenini kendi bedenine doğru çekerken, Blackwell'in elbisesinin ön kısmı teninde kalan banyo suyuyla sırılsıklam oldu. Bu öpücük diğerlerinden biraz daha vahşi, biraz daha çaresizdi. Adam hiç ara vermeden onu kollarının arasına aldı ve kadın bacaklarını bir mengene gibi adamın kalçalarına doladı. Adam makyaj masasına doğru dönüp onu tezgâhın kenarına yerleştirirken, dilinin ucu uzun ve durgun darbelerle kadınınkine masaj yaptı. Adam onu çözüp dizlerini ayırmak için uzandığında, kadının elleri adamın saçlarına dolandı. Adam sonunda geri çekildiğinde, kadın hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı ve adam gülümsedi.

Çenesinin alt tarafını öperek, "Söz veriyorum, ağzımın bundan sonra nereye gideceğini tercih edeceksin," dedi.

Adam geri çekilip bir eliyle pantolonunun kemerini çözerken, diğer eliyle de düğmesini açtığında kadın beklentiyle inledi. Aletini kumaş kafesinin altından kurtarırken ve yumruğuyla tek bir pompa yaparken gözleri onun yüzünden ayrılmadı. Adam onun önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde kadının kanı ihtiyaçtan kaynadı, oturduğu tezgâh, ağzının onun uyarılmasının zirvesine erişmesi için mükemmel bir yükseklikteydi.

Bir eliyle kalçalarını daha geniş açarken diğer eliyle kalın şaftının üzerinde pompalamaya devam etti, uyarılmasının tadına bakmak için öne doğru eğildi ve zevk iniltisinin muhtemelen tüm malikaneden duyulabileceğine yemin etti. Dilini onun şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirirken ve sertliğini yalamalarının ritmiyle aynı ritimde pompalarken memnun bir homurtu çıkardı. Onu uçurumun kenarına göndermesi uzun sürmedi ve orgazm onu yıkarken, onun adını haykırdı.

Adam ayağa kalktı ve kadın gömleğini kavrayarak adamın ağzını kendi ağzına geri çekti, adamın dilindeki kendi tadını seviyordu. Uzun aletinin ucunu onun girişiyle hizaladı ve hiç vakit kaybetmeden kendini içine soktu, öpüşmelerini bir kez daha derinleştirirken onun iniltilerini yuttu. İlerleyişi yavaş ve planlıydı. Elleri sanki onun şeklini ezberlemeye çalışıyormuş gibi vücudunun üzerinde geziniyordu.

Öpüşmelerini yarıda kesti, gözleri yarı kapalı, ağzı şişmiş bir halde, "Bırak beni," dedi.

Hiç tereddüt etmedi, bir anda içinden çıktı ve yere düşmesine yardım etmek için geri çekildi. Bir sonraki hamlesinin ne olacağına dair yüzünde bir şaşkınlık belirdi ama kız kendini dizlerinin üzerine bıraktığında, yüz ifadesi şehvetle vahşileşti.

"Kendini tutma," dedi ona, kendi uyarılmışlığını şaftından yavaşça yalamadan önce, ağzını tabandan uca doğru gezdirerek.

"Eğer kendimi tutmazsam, sonumu getiremeyeceğim," diye inledi, bir eli uçarak ensesindeki saçlarına gömüldü.

Daha önce hiç boğazına kadar almamıştı ama şimdi denemeye kararlıydı. Ellerinden birini adamın dibine koyarak, adamın ucunu ağzına çekti, kalçalarını bir lanetle öne doğru itti ve dudaklarının arasından birkaç santim daha kaydırdı. Adam saçındaki elini nazikçe daha da derine yönlendirmek için kullandı ve kadın bunu açgözlülükle kabul etti. Boşta kalan elini denge sağlaması için onun kalçasına dayadı ve her seferinde bir santim daha ileriye götürerek boğazının arkasına kadar soktu.

"*Kahretsin*, meleğim," diye nefes nefese kaldı. "Ağzın cennet gibi hissettiriyor."

Hoşuna giden bir şey yaptığında onu her zaman övmesine bayılıyordu, ağzına pompalarken boğazından çıkan hırıltılı küçük nefesler, onun da kendisi kadar zevk aldığını bilmesini sağlıyordu. Yargılanma ya da korkma endişesi olmadan onu keşfederken kendini güvende hissetmesini sağlıyordu.

Kız daha sert emerek adamın belirlediği sabit ritme ayak uydururken, adamın eli saçlarında sıkılaşmaya başladı ve kız adamın yaklaştığını anladı.

"İşini çok iyi yapıyorsun," diye cesaretlendirdi. "Benim için gözlerini aç, meleğim."

Bakışlarını onun yüzüne çevirdi ve son birkaç vuruşta onu olabildiğince derine çekmek için ellerini uyluklarının arkasına götürürken şehvet dolu bakışlarını tuttu. Onunla daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde boşalırken neredeyse tatmin olmuş bir şekilde homurdandı.

Adam kalkmasına yardım ederken elinin tersiyle ağzını sildi, bir kolunu beline doladı, diğeriyle de saçlarını çekiştirdiği başının arkasına masaj yaptı. Adam boğazının dibine ve kulağının arkasına sıcak öpücükler kondururken kadın memnuniyetle mırıldandı.

"Eğer tapınacağım ilahi bir varlık olsaydı," diye mırıldandı, "bu sen olurdun."

"Benim bedenim, senin sunağın," diye teklif etti.

Onun adını fısıldadı - hayır, fısıldamadı, onu *çağırdı*.

Onları yatak odasına taşırken banyo ortadan kayboldu. Giysilerini çıkarırken onu altına kıstırdı ve tek bir hamleyle kendini tekrar onun içine gömdü. Öpüşmeleri artık tatlıydı, uzun sürüyordu, aralarındaki bağlantı kalçalarının her hamlesiyle, her hırıltılı nefesiyle güçleniyordu. Bu, yaşayanların ve ölülerin sınırlarını aşan bir şeydi. Şu anda ne o bir Hayaletti ne de kadın bir ölümlü. Ve bu onların bedenlerinin değil, ruhlarının birleşmesiydi.

"Ophelia, ben-"

Sözünü bitirmeye fırsat bulamadı. Biri odaya girdi, yatağın ayak ucuna.

"Yemekten sonra iyi bir gösteriye bayılırım." Jasper, Poe'nun kollarında uzanırkenki uzlaşmacı görüntülerine güldü.

Ophelia bir ÇaÇkınlık sesi çıkarıp kendini örtmeye çalıÇırken kedinin onu ve Blackwell'i yargılayan bir bakıÇ fırlattığından emindi. Böylesine mahrem bir anda yakalandığı için tüm vücudu pembe bir renge bürünmüÇtü.

Blackwell, Jasper'la yüzleşmek için yataktan atlamadan önce ikisini de giydirmek için sihrini kullandı. "Erkencisin."

"Öyle mi?" Jasper alaycı bir tavırla sordu, ses tonu ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteriyordu.

"Ne için erken?" diye sordu, Blackwell'in ona giydirdiği zarif siyah elbiseyi düzeltmek için yataktan kalkarken. Üzerinde kurdeleler, fiyonklar ve etek uçlarına işlenmiş küçük kırmızı güller vardı.

Jasper ona, "Aşık Hayalet benden ailene ne olduğunu bulmamı istedi," dedi. "Bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptı. İkinize de aradığınız bilgiyi bulduğumu bildirmekten memnuniyet duyuyorum."

Ophelia Jasper'a şaşkınlıkla baktıktan sonra bakışlarını Blackwell'e çevirdi. "Bunun için ne teklif ettin?"

"Önemli bir şey değil." Başını iki yana salladı. "Bunun için endişelenme."

"Alçakgönüllü davranıyor." Jasper gülümsedi ama bu pek de nazik bir gülümseme değildi. "Bu bilgi için üç yıllık anılarından vazgeçti. Yatağa geri döndüğünde ona güzel ve sert bir şekilde teşekkür etmelisin."

"Kapa çeneni, Jasper." Blackwell ona dönmeden önce Şeytan'a ters ters baktı. "Eğer istemiyorsan onun bulduğu hiçbir şeyi duymak zorunda değilsin. Bunun için ne kadar ödediğim konusunda endişelenme, bu senin seçimin."

Bir dizi duygu arasında gidip gelirken onu izlediler. Bir yandan, eğer annesi onun işini bilmesini isteseydi, bunu ona kendisi söylemez miydi? Diğer yandan...

"Kötü mü?" diye sordu Jasper'a.

"*Kötüden* ne anladığınıza bağlı," dedi. "Sana sürekli bir şeytan olduğumu hatırlatmak zorunda mıyım, tatlım? İyi ve kötü için aynı ölçü sistemine sahip olduğumuzdan şüpheliyim."

Derin bir nefes aldı. "Tamam, ne buldun?"

"Neden bu konuşma için başka bir yere gitmiyoruz? Çiçek ve seks kokmayan bir yere," diye önerdi. Blackwell'e dönerek, "İçki salonu mu?" dedi.

Blackwell başını salladı ve Jasper, Poe ile birlikte gözden kayboldu. Blackwell ona döndü ve çenesini eliyle hafifçe sıkarak gözlerini kendisiyle buluşturdu.

"Her ne bulduysa bilmek istediğine emin misin? Hala fikrini değiştirebilirsin."

"Eminim," dedi.

Başını sallayarak kabul etti ve Jasper'ın peşinden onları götürebilmek için onu kendine çekmeden önce şefkatle burnunun köprüsünü öptü.

"Umarım o piçin yarıda bıraktığı işi daha sonra bitireceğimizi biliyorsundur," diye söz verdi.

gözlerini kırpıştırmadan hemen önce, "Bu sözünü tutacağım," diye cevap verdi.

Jasper kendisine ve Blackwell'e birer içki hazırlarken mırıldandı, Ophelia da Poe'nun yanındaki kanepede rahatına bakıyordu. Jasper ona bir bardak kahverengi likör uzattı, Ophelia yüzünü buruşturup kibarca reddederken Blackwell sırıttı.

"Pekâlâ, nereden başlayayım?" Jasper bardağını karıştırırken şöyle dedi.

"Başlangıca ne dersiniz?" diye önerdi.

"Bu hiç eğlenceli değil." Jasper başını salladı. "Önce iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi duymak istersin?"

"Kötü," dedi hiç tereddüt etmeden.

"Annenle baban Phantasma sırasında birbirlerine aşık olmuşlar," dedi neşeyle.

Yüzünü buruşturdu. "O zaman iyi olan ne?"

"Bu süre zarfında burada gebe kaldınız." Kadehini ona doğru kaldırdı. "Ne kadar güzel, değil mi? Sanırım bir ilk."

"Kesinlikle aynı iyi ve kötü tanımlarına sahip değiliz," dedi ona, hayretle. "Bana burada insanların aşık olmasıyla ilgili tüm bu çileyi açıklayın. Anlamıyorum."

Blackwell ve Jasper birbirlerine dolu dolu baktılar. Sonra Blackwell açıkladı, "Söylemeye iznimiz yok. Bunun yaratıcı ile bir ilgisi var ve-"

"Şu Salemaestrus denen adam, değil mi?" diye araya girdi. "Sinclair bana ondan bahsetti."

Blackwell şok içinde geri çekildi ve Jasper'ın bakışları bile karardı.

"O kişi hakkında sana tam olarak ne söyledi?" Jasper dikkatle sordu.

"O Şeytanların Prensi, babası yerine sevdiği kişiyi seçtiği için ceza olarak burayı yönetiyor," diye ezberinden okudu. "Aşık olmanın bu kadar tabu olmasının nedeninin bu olduğunu varsayıyorum o zaman? Çünkü 'da başını belaya sokan ilk şey bu muydu?"

"Kesinlikle," diye onayladı Jasper. "Ve Sinclair sana bunu söylediğine göre, bunun sadece *tabu* olmadığını söylememe izin var. Bu... felaket bir şey. Annen ve baban Phantasma'nın duvarları arasında birbirlerine aşık oldular ve sonrasında lanetlendiler."

"Lanetli, *nasıl?*" Öne doğru eğildi, şimdi koltuğunun kenarındaydı.

"Söylentilere göre lanet annenizi -Tessie, değil mi?- her geçen gün babanıza karşı daha ilgisiz hale getirmiş, ama aynı zamanda babanız da annenize karşı tehlikeli derecede takıntılı hale gelmiş. O sırada burada bulunan birkaç Şeytan'a göre ikisi de yarışmayı kaybetmiş. Annen seni doğurduktan yaklaşık iki yıl sonra, ikinci çocuğuna hamileyken, New Orleans'ta Andrea adında bir Şeytan'la bir pazarlık yapmış. Andrea'nın pazarlık yaptığı taraf, annenin onu terk edebilmesi için babana üçünüzün varlığını unutturmaktı. Ancak Phantasma'nın ebeveynlerinize yaptığı lanet ne yazık ki annenizin Andrea ile yaptığı pazarlığı da etkiledi. Zamanla lanet Andrea'nın büyüsünü aşındırdı ve baban hatırlamaya başladı. Lanetler böyle aşındırıcı küçük emicilerdir."

Blackwell, "Acaba yere kazınmıÇ olan isim annenize mi ait?" diye eklerken Ophelia ayağa kalkıp adımlamaya baÇladı. Bunu burada ikinci kalışı sırasında yaptıysa. Belki de kızgınlıktan?"

"Onda hiç tuhaf bir şey fark ettiniz mi?" Ophelia sordu. "Sana onun nasıl biri olduğunu sormak istemediğimi söylediğimi biliyorum ama o... benim gibi miydi? Onun da..."

"Anlayabildiğim kadarıyla hayır." Blackwell başını salladı, onun Gölge Ses'ten bahsettiğini ve Jasper'ın önünde bundan bahsetmek istemediğini hemen anladı. "En azından seninki gibi gözle görülür bir tavır ya da tiki yoktu. Ama malikânede ipimi aramak ve katlarda yarışmak dışında odasından çıkmadı. Beni sadece çok zor durumlarda çağırırdı ve odasındaki musallatları temizlememi isteme zahmetine bile girmezdi."

"Peki annemden hiç bahsetmedi mi?" diye sordu.

Blackwell yüzünü buruşturdu. "Bir keresinde bir karısı olduğundan ve onu geri almak için Şeytan'ın Bağışı'nı kazanmaya geldiğinden bahsetmişti, ama sanki karısı ölmüş gibi davranmıştı,..."

"Ona karşı büyülü bir yasaklama emri mi aldın?" Güldü, sesi biraz gergin çıkmıştı. "Bu... inanılmaz. Ve her şeyin ötesinde, onlar yüzünden sonsuza dek buraya bağlıyım. Buna dayanamıyorum."

Hayır, nefret *ediyorum*.

Adımları çılgınca atmaya başlamıştı. Damarlarına doğrudan adrenalin enjekte edilmiş gibi hissediyordu. Blackwell her geçen saniye daha da endişeleniyor, Jasper ise sıkılıyordu.

"Bunların hepsi annemin suçu," diye fısıldadı. "Hepsi onun *suçu*. Başından beri bize doğruyu söyleseydi, burada olmak zorunda kalmazdım! Eğer bir şekilde borcu biriktirip sonra da bizi borçla baş başa bırakmasaydı, Genevieve asla gelmezdi ve biz de hâlâ Grimm Malikânesi'nde olurduk."

"Ophelia." Blackwell ona doğru bir adım attı, sanki korkmuş bir hayvanmış ve onu daha fazla ürkütmek istemiyormuş gibi ellerini önünde birleştirdi. "Her şey yoluna girecek."

"*Nasıl?*" diye ısırdı onu. "Az önce duydukların nasıl iyi olabilir? Özellikle de sen ve ben görünüşe göre sadece tarihi tekrarlarken!"

Ağzı şok içinde kapandı. Son kısmı söylemek istememişti. İma etmek istememişti...

Jasper'ın ilgisi aniden yeniden alevlendi. "Bu iş çok daha eğlenceli bir hal aldı."

Blackwell Şeytan'a döndü ve emretti, " Git. *Şimdi*."

"Hayır, kal." Ophelia geri çekilerek iki adamın arasına baktı, panik içindeydi. "Ben giderim."

Blackwell tartışamadan çıkışa doğru koştu ve gerçekten istese onu durdurabileceğini bilmesine rağmen bunu yapmadı. Kapıyı açtı ve daha neye adım attığını anlamadan düşmeye başladı.

Fısıldayan Kapı'yı tekrar çağırmıştı.

37

FISILDAYAN KAPI

Ophelia serbest düşüş hissine alışıp alışamayacağından emin değildi. Ya da fısıltılara. Umutsuz uçurumdan düÇerken konuÇmalara tutunmaya çalıÇtı ama her sessiz konuÇma çok çabuk geçip gitti.

Sonra o sesi duydu.

Bu hiç bitmeyen karanlığa ilk düştüğünde duyduğu aynı yüksek ses. Sanki havada yüzüyormuş gibi kendini ona doğru çekmeye çalıştı.

Ophelia.

Ophelia'nın kalbi gümbür gümbür atmaya baÇladı ve kendini tekrar ileriye, en azından ileriye doğru olduğunu düÇündüğü Çeye doğru hızlandırdı.

Ophelia.

"Anne?" diye fısıldadı karanlığa.

Ophelia!

"Anne!" diye bağırdı, daha hızlı yüzüyordu, önünde tek bir şey bile göremiyordu ve sonra-

-Tek bir anlık ışık. Uzakta onu çağıran bir pırıltı. Işık yaklaşana kadar itti ve itti, yaklaştıkça yavaşça insan şeklini aldı.

Annesinin şekli.

Ophelia, sevgilim.

Tessie Grimm ışıl ışıl bir görüntüydü. Ophelia annesini tabutta gördüğünden beri ilk kez annesinin yüzünü, *onun* yüzünü gördüğünde bir hıçkırık bedenini sarstı.

Ophie, burada çok uzun süre kalmamalısın. Burası sana göre değil .

"Buraya gelmek istememiştim," diye söz verdi Ophelia. "Onu yanlışlıkla çağırıp duruyorum."

Kendini neyin içine soktun, çocuk?

Ophelia yutkundu. Burada ne kadar kalabileceğini bilmiyordu. Bandajı çabucak çıkarmak en iyisiydi.

"Genevieve ve ben, Phantasma'ya girdik."

Eğer Tessie Grimm zaten ölmemiÇ olsaydı, Ophelia onun da o anda düÇeceğinden emindi.

Ne oldu? Ben gittiğimden beri ikiniz de aklınızı mı kaçırdınız?

"Evet. Öyle sayılır. Bizi *terk* ettiniz."

Gönüllü olarak değil.

"Biliyorum." Yutkundu. "Ama gönüllü olarak yalan söyledin. Neden bana Phantasma'dan hiç bahsetmedin? Ya da babamızdan?"

Annesinin cesedini oturma odalarında bulduğundan beri Ophelia'nın içinde yanan tüm öfke, kadınla tekrar yüz yüze geldiğinde birden yok oldu. Uzun zamandır ilk kez, orada duran bir çocuk gibi hissetti, kızgın değil ama ebeveynlerin de yanılabilir olduğunu fark ettiği için hayal kırıklığına uğramıÇtı. Annesiyle yüzleşmek, çığlık atmak, bağırmak ve olan biten her şey için onu suçlamak isteyen tüm kabadayılığı, onu tekrar görmenin bir hediyeden başka bir şey olmadığını ve bu hediyenin boşa harcanmaması gerektiğini anladığı anda dağıldı.

Çünkü bu benim hayatımdaki en büyük pişmanlığımdı ve bunun getirdiği tüm acılardan kaçınmanı istedim. Babanla olan şeyler çok kötü bitti. Ve bu bizim hatamızdı. Daha iyisini biliyorduk ama yine de birbirimize aşık olduk. Sonrasında yürütmeye çalıştım. Onu mutlu etmek için önce seni sonra da Genevieve'i doğurdum ama Gabriel... o bir tehlike haline geldi. Ben de hissizleştim. Annesi şimdi pişman görünüyordu. *Sana ne yapacağını söyleyemem, Ophelia. Ve her zaman kesin olan bir şey varsa, o da senin kesinlikle benim kızım olduğundur.*

Bir hıçkırık daha patlamak üzereydi. "Evet, öyleyim."

Ama lütfen, benim için, dikkatli ol.

"I..." Ophelia söze baÇladı ama söyleyeceği her Çeyin yalan olacağını biliyordu. Gerçek şu ki, dikkatli davranmamıştı. Phantasma'ya daha iyi düşünmesine rağmen gelmişti. Blackwell'le olan ilişkisinden bahsetmiyorum bile...

Sihrini aldın, annesi biraz uzun süre sessiz kaldığında içine soktu. *Bunu yapabileceğini biliyordum.*

Seninle gurur duyuyorum değildi ama annesinin yapabileceği en yakın şeydi. Ayrıca Ophelia kendisiyle gurur duyuyordu. Ve onun için her şeyden önemli olan daha fazlasını bulmaktı.

Ophelia yutkundu. "Evet, sihrimi aldım. Ve onunla yaptığım şeyden nefret edersin."

Neden bana söylemiyorsun?

Ophelia da öyle yaptı. Annesine Grimm Malikanesi'nin borcunu nasıl öğrendiklerini, Genevieve'le kavgalarını ve Phantasma'ya kaçışlarını anlattı. Gizli odanın zemininde ebeveynlerinin isimlerini nasıl kazılı bulduğunu ve her duruşmada neler yaşadığını anlattı. Eric'i öldürdüğünü itiraf etti. Ve sonra Blackwell vardı.

Ophelia konuÇurken annesi sessizdi, yüzü bomboÇtu. Ophelia, Tessie'nin yaptığı her küçük hata hakkında söyleyecek çok Çeyi olacağını düÇündüyse de ÇaÇırmıÇtı.

Öncelikle, hayatta kendi yolunu çizmen gerektiğini bilmeni isterim, Ophie. Ailemizin mirası benim için çok şey ifade ediyordu, evet, ama kendi mirasını yaratma sırası sende. Hayatını beni memnun edeceğini düşündüğün şeylere göre yaşama. Sanırım sana çok sert davrandım. Seni güçlü kıldığımı sanıyordum ama şimdi görüyorum ki sana çok fazla baskı yapmışım ve bu çok ağırmış. Ölüm çok fazla açıklık getiriyor.

Ophelia annesinden bu sözleri duymak için yirmi üç yıldır bekliyormuş gibi hissediyordu ve şimdi bu sözler söylendiğine göre, içinde uzun zamandır kırılmış olan bir şeyler onarılmaya başlamıştı.

İkincisi ve bu çok önemli, o Fantom'dan uzak durun.

Ophelia başını salladı. "Bana zarar vermedi. Yemin ederim. Aslında onun sayesinde hayattayım. Genevieve için endişeleniyorum."

Neyle karşı karşıya olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, Ophelia. Onu sevmek seni sadece mahveder. Beni anlıyor musun?

Ophelia şaşırmıştı. Aşk mı? Hayır... Blackwell'i sevmesi mümkün değildi. O bir Hayaletti. Ve birbirlerini sadece bir haftadır tanıyorlardı. Ortaktılar, hatta sevgiliydiler, evet. Ama aşık değildi.

Oh, sevgilim. Ondan uzak durman için sana yalvarıyorum.

Ophelia yutkundu. Deneyimlerinden annesine böyle bir söz veremeyeceğini biliyordu. O ve Blackwell birbirlerine yakın oldukları sürece, birbirlerine çarpıyor gibiydiler. Boğazındaki madalyon titremeye baÇladı. Ona baktı.

"Anne? Ailemiz bu madalyonu nereden aldı?"

Emin değilim. Tek bildiğim, annemin bunu bana aktardığı, tıpkı annemin de ona aktardığı gibi ve Grimm kadınlarının nesilleri boyunca böyle devam ettiği. Onu asla çıkarmamalısın.

"Neden?"

Annesi cevap veremeden etrafındaki ışık titremeye başladı.

"Neler oluyor?" Ophelia sordu.

Artık gitme vaktim geldi. İyi şanslar, Ophelia. Genevieve'e onu sevdiğimi söyle.

"Edeceğim. Ama bir gün yine karşılaşacağız," diye söz verdi Ophelia.

Annesi gülümsedi.

Çok erken değil, sevgilim. Yaşa.

38

KABUS

Bu kez yere çakılması o kadar da sürpriz olmadı. Ancak doğrudan Blackwell'in kollarına düşmesi sürpriz *oldu*. Yemek odasının tavanından -daha önce düştüğü yerle aynı yerden- yağan enkaz, hapşırmasına ve sıçramasına neden oldu.

"Dayan," dedi Blackwell, ikisini de odasına götürmeden önce onu göğsüne bastırarak.

"Aynı yere ineceğimi biliyor muydun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Onu ayağa kaldırırken, "Tahmin yürüttüm," dedi. "İyi misin?"

"Um... evet?" diye nefes aldı. "Belki mi?"

"Fısıldayan Kapı'yı tekrar çağırdın," dedi.

"Evet."

"Ne buldun?" diye sordu.

"Ben... annemi buldum." Ophelia'nın eli şaşkınlık içinde ağzına gitti.

Blackwell'in ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. "Seni bekliyor olmalıydı."

Ophelia'nın nefesi kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Ruhlar ya da Şeytanlar Öteki Taraf'ta olduklarında, farklı doğrusal düzlemler arasında birbirleriyle iletişim kurabilmek için Fısıldayan Kapı'yı çağırırlar. Sen bir Ölü Çağıran -ve bir Hayalet- olduğun için ruhun her zaman yaşam ve ölüm arasında bağlı olmuştur. Sanırım geçide erişiminizi sağlayan şey de bu - orada sizinle konuşmak isteyen birinden yeterince güçlü bir çekim olduğu sürece."

"Bu onu tekrar görebileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordu umutla. "Eğer geri dönmenin bir yolunu bulabilirsem?"

Başını iki yana salladı. "Bunu bilmiyorum."

Ophelia Çimdi söyleyeceği Çeye nasıl yaklaÇacağından emin olamayarak ellerine baktı. "Ona her şeyi anlattım. Phantasma'yı, Genevieve ile olan kavgamı ve... bizi." Şimdi ona bakıyordu. "Birbirimizden uzak durmamız konusunda oldukça kararlıydı. Kendisinin ve babamın karşılaştığı kaderin benim için de geçerli olmasından korktuğundan eminim."

Blackwell şaşırmamıştı. Sanki bunu bekliyormuş gibiydi. "O haklı."

Yüreği ağzına geldi ve bir adım daha yaklaşarak adamın paltosunun yakalarını hafifçe kavradı. "İçki salonunda söylediklerimden sonra paniklediğimi biliyorum. Tarihi tekrarlamak hakkında. Ama ben kendimim. Aynı kaderi paylaşmayacağız-"

"Haklısın, yapmayacağız," dedi, bileklerini kavrayıp ellerini paltosundan nazikçe çekerken sesi ciddiydi. "Jasper ailene ne olduğunu açıkladığında, tarihi tekrarladığımızı

söylediğinde, mesafe istemekte haklı olduğunu anladım. 'Biz' diye bir şey olamaz. Tehlikeyle biraz fazla flört ettik. Sorumlu kişi olmaya çalışma sırası bende."

Gözlerini kısmıştı. "Jasper sözümüzü kestikten sonra, başladığımız işi daha sonra bitireceğimizi söyleyen sendin."

Gözlerini kapattı. "Fikrimi değiştirdim. Bu oyun oynamaya devam etmek için çok tehlikeli."

Fikrimi değiştirdim.

Bu sözler onu bir bıçak gibi kesti.

Ölüler bile seni istemiyor. Gölge Ses güldü.

"Bizi iş ortağı olarak düşün"-söylemek üzere olduğu şeyden dolayı yüzünü buruşturdu-"iş ortağı. Eğer bu kadar bencil olmasaydım sana Phantasma'yı tamamen terk etmeni söylerdim ama yine de beni özgür bırakmana ihtiyacım var."

"İş ortakları," diye papağan gibi tekrarladı, sesi uyuşmuştu.

"Evet." Yutkundu. "Bir keresinde seni Phantasma'daki varlıkların iyi niyetli ya da güdülü olmayacağı konusunda uyarmıştım... biz her şeyden önce kendimizi kollarız. Zamanımız tükenmeden ve bu görevde bir kez daha başarısız olmadan önce kendime dikkat etmem gerekiyor."

"Yatağımda *-vücudumda-* olduğun onca zamanın, o zaman söylediklerine rağmen beni farklı görmene neden olabileceğini düşündüğüm için özür dilerim. Uzay olayını denedik. İşe yaramadı. Çünkü biz birbirimizi buluyoruz, hatırladın mı? Sen de öyle demiştin."

"Yapamam meleğim," derken gözlerinde her zamanki hınzır kıvılcım yoktu. Bunu anlamalısın çünkü bu görevde başarısız olursam hayatının on yılını elinden almak zorunda kalırım. Ve bunu yapmak zorunda kalmak *istemiyorum* - gerçekten istemiyorum - ama *yapacağım*. Bunu unutmamalısın."

Gururu az önce söylediği sözlerin darbesini alırken, dudakları büyük bir küçümsemeyle kıvrıldı. "Sen de en az Sinclair kadar piçsin. İkiniz de birbirinizden nefret ediyorsunuz ama hiçbir farkınız yok. Bencil, egoist. Bir kez olsun bana değer vermen gerektiğini ya da sana bir arkadaştan daha fazla değer verdiğimi söylemedim. Ama en azından saf bir çocukmuşum gibi hayatımın on yılını sana kaptıracağımı hatırlatmaktan kaçınacak kadar bana saygı duyduğunu sanıyordum. Yemin ederim aramızdaki risklerin farkındayım."

"Bir arkadaş mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Bütün arkadaşlarını beni becerdiğin gibi mi beceriyorsun? Ama haklısınız, çocuk değilsiniz. Yine de safsın..."

"Lanet olası cehennemine git," diye tükürdü.

Gülümsemesi sıkıydı. "Zaten burada değil miyiz meleğim?"

"Bir daha *asla* ama *asla* bana böyle hitap etme," diye emretti. "*İş ortağı* mı olmak istiyorsun? Tamam. Ama bunu kesinlikle profesyonelce yapacağız. Bundan sonra bana Bayan Grimm diyebilirsin."

"Ve siz, Bayan Grimm," dedi, "beni sadece kesinlikle gerekli olduğunda arayabilirsiniz."

"Muhtemelen eşit değildir o zaman." Kadın ona ters ters baktı. "Şimdi gitmekte özgürsün."

Başka bir şey söylemeden, hatta pişmanlık belirtisi bile göstermeden ortadan kayboldu.

Yorganının altına kıvrıldı, bilinçsizliğin tatlı hiçliğini umutsuzca bekliyordu. Ancak sonunda uykuya daldığında huzur bulamadı.

Kâbus hep aynıydı.

Ophelia Grimm Malikânesi'nin geniş, açık çalışma odasında duruyordu. Önünde üç meçhul talip dururken, annesi ve Genevieve kenarda duruyordu. Arkasında beliren Gölge Ses, artık hayal gücünün bir ürünü değil, kıvranan, abanoz renkli dallardan oluşan dumanlı bir varlıktı. Gölgeli dallar bileklerine ve boğazına dolanmıştı, sanki kendisi ürkütücü bir kuklaydı, Gölge Ses de onun kuklacısıydı.

"Onu neden isteyeyim ki?" dedi ilk talip. "Kendini bile kontrol edemiyor. Ve ben o şeyle evimde yaşamayacağım."

"Böyle bir ucubeyle aynı yatağı paylaşmak zorunda kaldığını düşünsene," diye kıs kıs güldü bir sonraki. "Ve iyi türden değil."

Sonuncusu "Çok bakımlı," diye onayladı. "Eğer normal olsaydı, ona bakmak bu kadar zor olmazdı sanırım. Eğer o yaratıktan kurtulmuş olsaydı, onu dikkate alırdım..."

Annesi hayal kırıklığı içinde içini çekti ve kız kardeşine dolu dolu baktı. "Sanırım bizim yükümüz olmaya devam etmek zorunda kalacak."

Bir yük olmak istemiyorum, diye bağırmaya çalıştı ama Gölge Ses boğazını sıkıca tuttu.

Sus kızım, dedi. Sana böyle davranmalarına izin vermeyeceğiz.

Elinde aniden bir bıçak belirdi.

Eğer ikimizle birlikte yaşayamazlarsa, yok olmalılar.

"Ne? Hayır!"

Öldürün onları.

"Hayır! Yapmayacağım."

Seçme şansın yok, sen bana aitsin. Bileğinin etrafındaki dallar sıkılaştı ve onu ileri doğru çekti. Bunu onlara ödet.

İlk talibine yaklaştı ve Gölge Ses'in onun uzuvlarını manipüle ederek bıçağı kalbine saplamasını dehşet içinde izledi. Yüzü olmayan kişi dizlerinin üzerine çökerken yüzüne kan sıçradı.

Gölge Ses kıkırdadı. Sıradaki. Boğazlarını kesin.

Yukarı uzandı ve bıçağın keskin ucunu ikinci talibin boğazında gezdirdi, kan yere dökülürken yerdeki ilk talibe katıldılar. Üçüncü talibe döndüğünde, onlar da sinmiş, hayatları için yalvarıyorlardı. Gölge Ses daha da eğlenmeye başladı.

Gölge Ses, bunun kalbini kesip istedi.

O da öyle yaptı. Çırpınan organın hastalıklı bir sesle yere düşmesine izin verdi.

Şimdi onların *icabına bakacağız. Gölge Ses onu annesine ve kız kardeşine doğru çevirdi.*

İşte o zaman topuklarını sıktı. "Hayır."

Evet, tısladı. Senin bir yük olduğunu düşünüyorlar. Seni etraflarında istemiyorlar. Kurtul onlardan.

Ayakları istemsizce ilerlerken "Hayır!" diye bağırdı. Annesi ve kız kardeşi korku içinde birbirlerine sarılmış, ona sanki tamamen yabancıymış gibi bakıyorlardı. Bir canavara.

Gölgeli bağlara direnmeye çalışırken ağladı elini kaldırarak silahını hazırladı. Silahı indirdiğinde boğazından bir çığlık koptu ve -

Sarsılarak uyandı. Göğsü kabarmış, boğazındaki madalyon dokunulamayacak kadar sıcaktı ve sürekli titreşiyordu. Onu kâbustan uyandıran şeyin ne olduğunu görmek için etrafına bakındı ama havada asılı kalan tanıdık parazit hissi dışında hiçbir şey yoktu.

39

YASAK BIR ŞEY

PHANTASMA'NIN YEDİNCİ GECESİ

Ophelia'nın kemiklerinin derinliklerinde umutsuz bir his vardı. Huzursuz bir gecenin ardından, ertesi sabahın tamamını malikânenin bu kanadında erişebildiği her odayı didik didik ederek geçirdi. Ama Blackwell'in anahtarı olabileceğini düşündüğü tek bir şey bile yoktu.

Aradıkları nesnenin ya Phantasma'nın ulaşamayacağı bir yerinde olduğundan ya da sonsuza dek kaybolduğundan şüpheleniyordu.

Yoksa neden kimse henüz bulamamış olsun ki? diye düşündü. *Yoksa neden henüz bulamamış olsun* ki*?*

İkisi de bunu başından beri biliyordu ama artık zaman daraldığı için Ophelia'nın kafasına iyice dank etmeye başlamıştı: çok riskli bir kumar oynamıştı ve kaybedecekti. Elinde kalan tek seçenek yarışmayı kazanıp borcunun affedilmesini istemekti. Bu da tüm bunların gerçekten boşuna olduğu anlamına geliyordu. O ve Genevieve yine de Grimm Malikânesi'ni kaybedeceklerdi. Tam olarak başladıkları yerde olacaklardı - sadece biraz daha fazla travma ile.

Koridorda ilerleyip odasına dönerken o kadar uyuşmuştu ki, Sinclair yanında belirdiğinde onu zar zor fark etti.

Sinclair, "Görüyorum ki durumunuzun ciddiyetini anlamaya başlıyorsunuz," diye alay etti. "Teklifimi yeniden düşünme noktasına geldin mi?"

"Hayır."

"O zaman belki de seni birkaç saat daha beklemem gerekiyordur, hmm? Benimle küçük bir pazarlık yapmaktansa ona on yılını vermeyi mi tercih ediyorsun?" Sinclair bastırdı. "Eğer siz ölümlüler ona kendi hayatlarınızdan yıllar vermeyi bırakırsanız, belki de yok olup gider ve bunu başka kurbanlara yapamaz."

Ophelia solundaki Şeytan'a ilgisizlikle baktı. "Gelecekte başkalarıyla anlaşma yapıp yapmayacağının sorumluluğunu üstlenmeyeceğim. Kimseyi pazarlık yapmaya zorlamıyor ve herkesin sürekli başarısız olmasını *istemiyor*."

Neden Blackwell'i savunma ihtiyacı hissettiğinden emin değildi - sonuçta ona hâlâ öfkeliydi - ama Sinclair'in, Şeytan'ın kendi çarpık ahlak anlayışını göz önünde

bulundurarak Fantom hakkında aşağılayıcı tek bir şey söyleme cüretini göstermesi kanını kaynattı.

Sinclair ona sanki zavallı olduğunu düşünmüş gibi baktı. "Ona değer veriyorsun. Jasper da öyle söyledi."

"Şeytanlar utanmaz dedikoduculardır," diye mırıldandı onun sözünü onaylamadan.

"Ölümlüler acınası romantiklerdir," diye karşı çıktı. "Bedeli ne olursa olsun aşık olurlar."

"Ben *aşık* olmadım," diye homurdandı, karnında bir ateş tutuşmaya başlamıştı. "Keşke herkes hakkında hiçbir şey bilmediği şeyleri varsaymaktan vazgeçse."

"O zaman sadece akılsız bir zevkti? *Bir dikkat dağıtma* mı?" Sinclair'in dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı.

Kendi dudakları da küçümsemeyle kıvrıldı. "Bizi ne kadar izledin?"

"Yeter." Sinclair onun önüne geçerek adımlarını durdurdu. "Kendini kaçınılmaz acıdan kurtarmak için son çare olarak duyguların hakkında kendine yalan söylediğini bilecek kadar."

"Değilim," diye ısrar etti, ama sesindeki titrek inancı kendisi bile duyabiliyordu. "Yedi *gün* oldu,"-yutkundu-"ve bunların çoğunda tam bir baş belası oldu."

Sinclair güldü. "Sana adını haykırdığı zamanlar hariç, değil mi?"

Evet, diye düşündü, dişlerini birbirine geçirerek. *Bende hayran olduğu her küçük şey hakkında büyük konuşmalar yaptığı ya da kafamın içindeki sesi susturduğu ya da bana yıldızları görmemi sağlayan bir tür doğaüstü zevk verdiği zamanlar hariç.*

Sinclair uzandı ve işaret parmağını kadının sıkılı çenesi boyunca ve çenesinin altından geçirerek yüzünü yukarı kaldırıp doğrudan onunkine bakmasını sağladı. "Ama bunun sadece dikkat dağıtmak için olduğunda ısrar ediyorsan, kanıtla. Bırak da dikkatini dağıtayım. Bunu daha iyi yapabileceğimi garanti ederim."

"Asla," diye fısıldadı.

Güldü. "Neden? Şeytan olduğum için mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

"Birazcık bile merak etmiyor musun?" Gözlerinin ortasındaki yarık genişledi, siyah yakut renkli irislerini yuttu. "Sana *onun* veremeyeceği neyi verebileceğimi mi?"

Yutkundu. Doğrusu merak ediyordu ama muhtemelen onun varsaydığı nedenlerle değil.

Ve sanki onun gözlerinde bu düşünceyi görmüş gibi güldü.

"Aynen öyle," diye mırıldandı. "Sadece söyle, tatlım. Eğer sana dokunmamı istemezsen, dokunmam."

Yapmak üzere olduğu şeye karşı kalbini sertleştirdi. "Öp beni. Dokun bana."

Sinclair'in isteğini yerine getirip dudaklarını dudaklarına götürürken ve dilini dudaklarının üzerinde gezdirirken, Sinclair'in göğsünde hınzırca bir kahkaha yükseldi. Adam şefkatli ya da nazik değildi. Kadını sırtından duvara bastırıp bir elini yan

tarafına, kalçasına ve dizinin arkasına götürüp bacağını kaldırarak etrafında dolanırken hareketleri keskin, vücudu sertti.

Öpüşmelerinde şehvet olmasına rağmen, kesinlikle sıcaklık yoktu. Karnı çırpınmıyor, teni beklentiyle kızarmıyordu. Bacaklarının arasının ıslandığını hissedebilse de, bu sadece hareketin kendisinden kaynaklanıyordu, biyolojik olarak yönlendirilen bir tepkiydi. Tutkulu bir tepki değildi.

Eli aralarında hareket etmeye başladı ve "İzin verir misin?" diye soracak kadar geri çekildi.

"Evet," diye cevapladı. Açık. Kısa.

"Bana istediğin zaman durmamı emredebilirsin," dedi ona içtenlikle. "Özgürce verilmeyen hiçbir şeyi asla almam - Şeytanların ve pazarlıklarımızın doğasında olduğu gibi. Anlıyor musun?"

Tek bir baş sallama.

"Hayır," dedi ona. "Sözlü olarak ifade ettiğini duymak istiyorum. Bana durmamı söyleyebileceğini ve duracağımı anlıyor musun?"

"Evet," diye onayladı.

Başka bir şey söylemeden onu tekrar öptü ve eteğinin kenarını yukarı çekerek elini eteğin altından geçirdi ve kadının göbeğine ulaştığında iki parmağını içine soktu. İçindeki o hassas noktaya vurmak için onları çağıran bir hareketle öne doğru kıvırırken, aynı anda klitorisini ovmak için başparmağının pedini kullandı. Vücudu zar zor tepki verdi, aldığı zevk Blackwell'le olduğundan çok daha az yoğundu.

Onu inleten ve coşkuyla kıvrandıran, kanını kaynatan ve asla yapmamaya yemin etmesine rağmen sık sık daha fazlası için yalvarmaya hazır hale getiren Blackwell.

Sinclair'le birlikte duyuları körelmiş gibi hissetti.

Avuçlarını Şeytan'ın göğsüne dayayıp onu iterken yüzünü buruşturarak öpücüğü kesti. Adam bir anda kendini ondan uzaklaştırdı, kadının bacağını düşürdü ve kendini birkaç metre uzağa taşıdı.

"Hayır. Yapamam, bu doğru değil." Başını salladı. "*Sen* doğru değilsin."

"Buradan o kadar da kötü görünmüyordu," dedi boğucu, kadınsı bir ses sağdan.

Ophelia baÇını çevirdiğinde Rayea'nın kalçasını duvara yaslamıÇ onları izlediğini gördü. Sinclair diğer ġeytan'a selamlamak için durgun bir gülümseme verdi.

Ophelia gitmek için eteklerini düzeltirken, "O zaman o *senin olsun*," diye tükürdü.

Rayea, "Ben de o yollardan geçtim," dedi. "İyi bir zamanı kaçırıyorsun. Ama anlıyorum. Blackwell'de bir şeyler var, değil mi? O gözler, o ağız, o *dil*-"

Ophelia ona, "Beni kızdırmana izin vermeyeceğim," dedi.

"Oh, tatlım, bana hiçbir şey yaptırmak zorunda değilsin." Rayea güldü. "Sanırım ben zaten oradayım. Bir dahaki görüşmemizde Blackwell'e hayatına gayet iyi bir şekilde devam ettiğini söyleyeceğimden emin olabilirsin. Onu rahatlatmak için orada olduğumdan emin ol."

Rayea göz kırparak ortadan kayboldu ve onu bir kez daha Sinclair ile baş başa bıraktı.

Sinclair, "Gecenin geri kalanında sana iyi eğlenceler, sevgilim," dedi.

Ophelia koşarak odasına döndü. Kapıyı arkasından çarparak kapattı ve derin bir dehşet duygusu içinde paramparça olurken kapının çerçevesinden yere doğru kaydı. Kalbinde bir Çey kök salmıÇtı, o farkında olmadan yasaklanmıÇ bir Çey. Ve şimdi bu şey onun varlığıyla kesip atılamayacak kadar iç içe geçmişti. Kalbi sonunda kendi dişlerini çıkarmıştı ve zamanı geldiğinde kendini parçalamaya hazırdı.

40

ALTINCI SEVİYE

DECEIT

Ophelia bu gece düzgün bir yemek yedi. Kısmen, yarıÇmanın son haftasında yaÇadığı endiÇe yüzünden yeterince yemek yiyemediği için, kısmen de yemek odasına gittiğinde her zamanki gibi kendisini görmezden gelen Charlotte dıÇında kimsenin olmadığını gördüğü için. Charlotte'un hayatta kalmasını gerçekten umuyordu, çünkü dünyanın kendi işine bakan ve gerektiğinde konuşmaktan korkmayan daha fazla insana ihtiyacı vardı.

En yeni Şeytan seviyeyi başlatmak için ortaya çıktığında, diğer herkes de masadaki serpme yiyeceklerden almak için içeri süzülmüştü. Odadaki tek bir yarışmacı bile iyi dinlenmiş görünmüyordu. Yorgunluk hissediliyordu, herkesin gözlerinin altındaki morluklar uykusuz geceler geçirdiklerini anlatıyordu. Cade bile mücadelesinin bir kısmını kaybetmiş gibi görünüyordu. Yine de hepsi adama geniş bir alan bırakmıştı.

Şeytan yedisine keyifle sırıttı. Şimdiye kadarki en kısa boylu Şeytan'dı, tacı Ophelia'nın omzuna ancak ulaşıyordu. Hacimli, doğal bukleleri ve koyu kahverengi teniyle, Şeytan'ın İşareti göze çarpıyordu - cildinin her santimetresinde tırmanan ve kıvrılan narin, girdaplı, altın bir desen. Sanki saf altın mürekkeple dövme yapılmış gibiydi.

Şeytan onlara seslendi. "Altıncı seviyeye hoş geldiniz ve yarıyı geçtiğiniz için tebrikler. Benim adım Phoebe. "

Phoebe portalı çağırdı ve ipuçlarını beklerken o çok bilindik şarkı ve danstan geçtiler.

DOĞRU YA DA YANLIŞ, KANIN BEDELI ORTAYA ÇIKARDIĞI BIR SIRLAR DAVASI, SEÇIMINIZIN AKILLICA OLDUĞUNDAN EMIN OLUN.

BELIRSIZ KADERLER TARAFINDAN MÜHÜRLENMIŞ EZICI BIR GERÇEK, SAHTE MASALLAR YARDIMCI OLMAZ, ÇÜNKÜ KANINIZ RISKLERI BILIR.

Sonra isimler çağrıldı. Diğer tarafta bekleyen bilinmeyen dehşet olmasa rutin neredeyse monotonlaşacaktı. Cade, Leon ve *Baker* -adını hatırlayamadığı son yarışmacı- hepsi geçti. Luci beklentiyle Ophelia'ya bir bakış fırlattı.

Sıra kendisine geldiğinde Ophelia, "Hadi Çu iÇi bitirelim," diye mırıldandı.

Her zamanki gibi, yeni ortamın etrafında çözülmesi biraz zaman aldı ve kısa süre sonra kendini yuvarlak bir masada otururken buldu, her bir bileği üst kısmına zincirlenmişti. Tereddüt etmeden, kelepçelerden kurtulmak için Hortlak yeteneklerini kullandı ve masanın etrafındaki diğerlerinden, böyle bir avantaja sahip olduğu için mutsuz olan birkaç mırıldanma hakareti aldı.

Her birinin önünde bir dizi düğme vardı. Ophelia'da iki tane vardı: Leon, Baker ve Cade'de olduğu gibi biri *doğru*, diğeri *yanlış* olarak etiketlenmişti. Luci, Charlotte ve Beau'nun üç düğmesi vardı. Luci'ninki ve Charlotte'unki *doğru, yanlış* ve *atlama* olarak etiketlenmişti. Beau'nunkiler ise *doğru*, *yanlış* ve *rastgele* olarak etiketlenmişti.

Ophelia dördüncü seviyedeki kaldıraçları fark etti. Tüm avantajlar ve dezavantajlar bu seviyeye de taşınmıştı ve o kan gölünden çıkmadan önce kendi kaldıraçlarını etkisiz hale getirmeyi başardığı için sonsuza dek minnettardı. Cade'in de o çıktıktan sonra kendi kaldıraçlarını etkisiz hale getirmeyi başardığı açıktı.

Önlerindeki diğer ayrıntılar o kadar net değildi. Masanın ortasında uğursuz siyah bir sıvı havuzu vardı ve havuzun etrafından yedi adet girintili çıkıntılı hendek çıkıntı yaparak her birinin sağ eline kadar uzanıyordu. Ophelia öne doğru eğilerek hendeğin ucunda küçük, iğneye benzer bir sivri uç olduğunu gördü. Parmakları için bir iğne.

KANIN BEDELI ORTAYA ÇIKARDIĞI BIR SIRLAR DAVASI…

Leon, Ophelia'nın tam solunda oturduğu yerden, "Bu neredeyse lav denizinden bile daha uğursuz," diye fısıldadı. Baker onun sağındaydı ve onun ötesinde Charlotte, Cade, Luci ve son olarak Beau vardı.

Tavandan bir kazıma sesi yankılandı ve hepsi baÇlarını geriye atarak yedi kare taÇ sütunun aÇağıya düÇtüğünü, her bir yarıÇmacının üzerinde bir tane olmak üzere baÇlarının yaklaÇık on metre üzerinde durduğunu izlediler. Sonra Ophelia'nınki diğerlerinden bir adım daha aÇağıya düÇtü.

Bu duruşmada neyle karşılaşacağını bilmediği için adrenalin damarlarına hücum etti ve bir anlığına Blackwell'i çağırmayı düşündü. Ancak bu içgüdüyü hemen bastırdı. Blackwell'in gösteriyi Öteki Taraf'tan izlediğinden hiç şüphesi olmamasına rağmen, bunu kendi başına yapabilirdi.

"Ne yapacağız?" Aralarındaki sessizlik rahatsız edici bir şekilde uzarken Luci sordu.

Ophelia tekrar üstündeki sütuna baktı. Diğerlerinden daha aşağıda. Bu şu anlama mı geliyordu...

"Sanırım ilk ben gidiyorum," diye açıkladı. Sağ elinin yanındaki çiviye bir göz attı.

Burada bir şey yok.

Başparmağının ucunu iğneye bastırdı, kanını çekerken duyduğu acıyı yuttu, damlalar hendekten aşağı aktı ve siyah sıvı havuzuna yuvarlandı. Kıpkırmızı bulutumsu bir girdap, abanoz yüzeyin üzerinde harflere dönüşmeden önce havuzun içinden süzüldü.

Kelimeleri yüksek sesle okurken gözlerini kıstı. "Ophelia Grimm... bir şeytanı öptü."

Herkes ona bakıp skandala uğrayınca solgunlaştı. Çok mutlu görünen Cade hariç herkes.

"Yüzüne baksana," diye alay etti Cade. "İblis orospunun Şeytanları yatağında tuttuğundan hiç şüphem yok."

Önündeki *gerçek* düğmeye basmakta tereddüt etmedi ve düğme masanın üzerinde düz bir şekilde durdu. Beau onu takip etmeye çalıştı ama *gerçek* düğme aşağı inmeyi reddetti.

"Bu da nesi," diye homurdandı, hayal kırıklığına uğramıştı.

Luci, "Sadece *rastgele* seçim yapabilirsin," diye belirtti.

"Ne oluyor lan?" diye hırladı.

"Biri seni sabote etmiş," dedi Charlotte, bu durum karşısında duyduğu şaşkınlığı gizleme zahmetine girmeden.

Beau isteksizce *rastgele* düğmeye basarken onlara dişlerini gösterdi. *Gerçek* düğme nihayet aşağı indiğinde hepsi beklenti içinde izledi. Beau rahat bir nefes aldı.

Diğerleri kendi cevaplarını girmekte tereddüt ederek Ophelia'ya baktılar ve yüzünü okumaya çalıştılar. Luci dudağını ısırırken eli *sahte* düğmesinin üzerinde gezinmek için uzandı.

"*Yapma*," diye atıldı Luci daha basamadan. "Bu doğru."

Luci biraz tereddüt etti. Charlotte, Baker ve Leon anında *gerçek* düğmelerine bastılar, Luci cevabını en son giren oldu.

"Sana söylemiştim," diye böbürlendi Cade.

Eliyle ona kaba bir hareket yaptı ama o daha cevap veremeden başının üzerindeki sütun inleyerek diğerleriyle aynı hizaya gelmek üzere tavana gömüldü. Ardından Baker'ın pilar'ı alçaldı ve düğmeler kendilerini sıfırlarken sıranın ona geldiğini gösterdi.

"Pekâlâ, yeterince basit," diye açıkladı Leon. "Eğer hepimiz birbirimize yardım edersek, buradan sorunsuz bir şekilde çıkabiliriz. Anlaştık mı?"

Cade de dahil olmak üzere hepsi baÇını salladı ama Ophelia ona bir an bile güvenmedi. Baker sıradaki kanını sunarken ona vahşi bir sırıtış attı.

Baker onlara "Baker Broussard renk körüdür," diye okudu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ophelia homurdandı ve aynı anda Cade, "*Sıkıcı*," diye yorum yaptı.

Baker kaşlarını çattı. "Ben renk körü değilim."

Hepsi sahte düğmelerine uzandılar ama Leon, "*Durun* Baker, Ophelia'nın elbisesi ne renk?" diye bağırdı.

Ophelia kendine baktı. Elbisesinin kırmızı olduğu çok belliydi.

"Kırmızı," diye yanıtladı Baker.

"Peki ya Luci'ninki?" Leon devam etti.

Hepsi bakışlarını elbisesi güneşli bir sarı olan Luci'ye çevirdi. Baker şimdi tereddüt ediyordu.

"Açık mercan rengi," diye cevapladı sonunda.

"Aptal mısın sen?" Cade Baker'a ters ters baktı.

"Hayır, o renk körü," dedi Leon. "Bir keresinde yemekte burada pembe elmalar olmasının tuhaf olduğunu söylemiştin, oysa söz konusu elmalar sarı renkteydi. Sen sarı-mavi renk körüsün."

"Hayatın boyunca bunu nasıl fark etmedin?" Beau dedi ki.

Baker söze başladı, yüzünde bir dizi duygu dolaşıyordu. "Buraya gelmeden önce, yaklaşık iki ay önce, kötü bir kaza geçirdim. Bir merdivenden iki kat aşağı düştüm ve başımı çarptım. Doktor ölmediğim için şanslı olduğumu ve uzun süreli yan etkileri olabileceğini söyledi. Bazı renkleri kaybetmenin bunlardan biri olduğunu fark etmemiştim."

Hepsi gerçek düğmelerine bastı - adresi aniden çalışan Beau da dahil olmak üzere.

Ophelia *ilginç* olduğunu belirtti.

Üstlerindeki sütunlar sıfırlandı. Sırada Charlotte vardı. Parmağını dikti ve açıklamayı bekledi.

"Charlotte Williams bir..." diye başladı.

"Bir *ne*?" Beau sabırsızlıkla sordu.

Charlotte biraz kekeledi. "*İkiz mi?*"

"Yani bilmiyor musun?" Leon sordu.

"Benim hiç kardeşim yok," diye açıkladı Charlotte.

"Bildiğiniz kadarıyla, bu bir şaşırtmaca olurdu, değil mi?" Baker önerdi. "Renk körü olduğumu şimdiye kadar fark etmemiştim."

Luci uzandı ve atlama düğmesine bastı. Charlotte da onu takip etti ve bu durum diğerleri için pek hayra alamet değildi.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye homurdandı Cade. "Sen kendinden emin değilken biz nasıl tahmin edebiliriz ki?"

Ophelia derin bir nefes aldı ve elini *gerçek* düğmesine *doğru* uzattı. Madalyonu ısındı ve durakladı.

Peki ya...

Avucunu *sahte* düğmenin üzerinde gezdirdi. Madalyon soğudu. *Doğru düğmesine* bastığında gülümsedi.

Leon ve Baker onun cevabına ve yüzündeki gülümsemeye baktılar ve aynı inanç sıçramasını yapmaya karar verdiler. Bir süre sonra Cade istemeye istemeye kopyaladı ama Beau bir kez daha sadece *rastgele* düğmesine basabildiğini fark etti.

Leon, Beau'ya, "Dezavantaj turları dönüşümlü olmalı," diye işaret etti.

Beau için neyse ki -ya da hangi cevabın doğru olduğuna bağlı olarak ne yazık ki- rastgele seçenek bir kez daha *doğruyu* seçti. Luci ve Charlotte'un *atlama* düğmeleri hariç herkesin düğmeleri sıfırlandı. Görünüşe göre avantajları birdi ve bitti.

şimdi sıra Cade'deydi ve o da bu durumdan fazlasıyla mutlu görünüyordu. Ophelia onun açıklamasını beklerken koltuğunun kenarına kaydı.

"Cade Arceneaux kız kardeşinin kocasını öldürdü," diye okudu, iftiraya rağmen ses tonu değişmemişti.

Luci bir yüz ifadesi takındı ve Leon hemen ona kilitlendi.

"Sanırım işe kocasının ölüp ölmediğini sorarak başlamalıyız." Leon Luci'ye döndü. "Çünkü sanırım hepimiz *onun* cinayet işleyebilecek biri olduğunu biliyoruz."

"Kocası geçen yıl bir araba kazasında öldü," diye doğruladı Luci. "Araçta Cade ve Lainie de vardı ama arabayı Lainie'nin kullandığından hiç şüphem yok."

"Doğru," diye onayladı Cade. "Kocası yolcu tarafındaydı, yani ağaca çarpan taraftaydı. Ben arkadaydım. Benim bu olayla hiçbir ilgim yok." Gülümsedi.

Ophelia gözlerini kıstı.

"Ona inanmıyorum," diye açıkladı Baker, *gerçek* düğmesine basarak.

Luci bu aceleci tepki karşısında irkildi ve Ophelia sonunda yanlış cevap vermenin sonucunu öğreneceklerini hissetti.

"Ben de," diye mırıldandı Charlotte.

"Luci'ye inanıyorum," diye ısrar etti Leon. "Eğer şüphesiz bildiğini söylüyorsa, o zaman doğrudur."

Ophelia, "Pislik herhalde hiçbirimizin ona inanmamasını ve hepimizin yanlış seçim yapmasını umuyor," diye ekledi.

Baker hepsinin *yanlış* cevap vermesini izlerken biraz soldu. Cevabını değiştirmeye çalıştı ama artık çok geçti. Beklenti içinde birbirlerine baktılar, Cade'in gülümsemesi hiç değişmedi ve uzun, gergin bir an boyunca hiçbir şey olmadı.

Sonra Baker'ın üzerindeki sütun yere çarparak onu paramparça etti ve odaya kan sıçrattı.

41

YIKIM

Leon, Charlotte, Luci ve Beau önlerinde yaşanan korkunç trajedi karşısında hep birlikte kusarken kan ve kusmuk kokusu odayı doldurdu. Ophelia'nın kendi midesi de yüzüne bulaşan Baker'ın kanını hissettikçe çalkalanıyordu. Herkes kendini toparlamaya çalıÇırken, Ophelia elbisesinin eteğini kullanarak tenini temizledi.

Luci inleyerek, "Hayır, hayır, hayır," diye bağırdı. "Bu bir kâbus."

Charlotte zincirlerini çekiştirmeye başladı, gitmek için aynı derecede çaresizdi. "Lanet olsun."

Cade bile ayılmıÇ görünüyordu, Baker'ın parçalanmıÇ cesedinin üzerinde duran bağırsak lekeli sütuna aval aval bakarken duruÇu acı verecek kadar sertti. Ophelia ağır taÇın yerinden oynayıp altındaki dehÇet verici manzarayı daha fazla ortaya çıkarmamasını umuyordu.

"Luci, sıra sende," diye cesaretlendirdi Ophelia, burada gereğinden fazla kalmamaları için onları öne çıkarmaya çalışarak.

Luci kanını havuza gönderirken hâlâ öğürüyordu.

"Luci Veil, Leon Summers'a aşık." Luci dehşetten bembeyaz kesildi.

Ophelia zavallı kız için üzüldü. Bu seviye yıkıcıydı.

Leon boğazını temizledi. "Bu yanlış."

Luci hâlâ konuşmuyordu ve Ophelia doğru cevabı anında biliyordu.

"Bu... bu yanlış, değil mi?" Leon bastırdı.

Ophelia Luci'nin yerine, "Bu doğru," diye konuştu. "Cevap verin ve yolumuza devam edelim."

Leon'un yüz ifadesi acıya dönüştü. "Luci, *hayır*. Burada aşık olmak kurallara aykırı. Bu-"

"*Bas şu lanet düğmeye*," diye emretti Cade.

Leon *doğru* bastırdı. Luci ağlamaya başladı.

Bu son derece keyifli. Gölge Ses güldü ve Ophelia bunu hemen zihninden geri itti.

Bu arada, Beau bir kez daha *rastgele* seçim yapmak zorunda kaldı ve hepsi nefesini tutarak izledi. *Sahte* düğmeye bastığında feryatlar baÇladı. Beau'nunki histerikti, çaresizliğini dinlemek bir işkenceydi ve Ophelia elinden geldiğince kulaklarını tıkadı.

Beau dıÇarı çıkmak için yalvarıp yakarırken, pazarlık için ġeytan'ı çağıracak sözcükleri bulmaya çalıÇırken altını kirletti ama sözcükleri tam olarak çıkaramadı ve artık çok geçti. TaÇ yere düÇüp onu ezerken Ophelia gözlerini kapattı. Gözlerini yeniden açtığında *Cade* bile dehşet içinde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Oyun doğrudan Leon'un sırasına atladı.

"Git." Ophelia Leon'u dürttü. "Lütfen, Tanrı aşkına, buna hemen bir son verin."

Leon başparmağını önündeki çiviye bastırırken eli titriyordu. Mesaj ortaya çıktığında o da ağlamaya başladı.

"Leon Summers Luci Veil'e aşık değil," diye boğuk bir sesle konuştu.

Hepsi *doğru*.

ÇıkıÇ kapısı göründüğünde hiç kimse bir odayı Ophelia kadar hızlı terk etmemiÇti; diğer herkes zincirlerinden kurtulur kurtulmaz aynı Çeyi yapmak için can atıyordu.

Beşi birlikte yemek odasına geri döndüler.

Beş, diye düşündü. *Cehennem*.

O anda bir dizi şey birden oldu. Önce Cade bayıldı ve bir patates çuvalı gibi yere yığıldı. Ama hiçbiri ona aldırış etmedi. Hayır, hepsi Luci'ye ne olduğuna odaklanmıştı. Kasılmaya başlamıştı. Cildi kıpkırmızı kesilmişti ve hâlâ kurulu olan masaya çarparak yemek tabaklarını ve kristal bardakları yere düşürdü.

"Ne yapacağız?" Leon panik içinde sordu.

Ophelia ne yapacağını bilemez bir halde başını salladı. "Bu Phantasma'nın laneti. Onu etkileyen büyü her neyse... çok güçlü."

Sonunda Luci'nin nöbeti dağıldı. Luci nefesini tutup kendini toparlamaya çalışırken hiçbiri kıpırdamadı. Leon öne doğru belli belirsiz bir adım attı.

"Luci?" diye fısıldadı.

Kadın yıkılmış bir halde ona baktı. Adam bir adım daha yaklaştı ve elini tutmak için uzandı.

-Ve tenleri temas eder etmez acı içinde inlediler.

"Hayır," diye bağırdı Luci. "*Hayır*. *Hayır*. *Hayır*. Bu olamaz."

Ophelia donakaldı ve Charlotte yavaşça olay yerinden uzaklaştı.

Leon, "Ne yaptın sen Luci?" derken dehşete düşmüş görünüyordu.

Bu Ophelia'nın kanını kaynattı.

"Ne yaptı o?" Ophelia sordu. "Sen de en az onun kadar suçlusun! Bir duvara aşık olmadıysa, eminim sen de en az onun kadar bu ilişkiden beslenmişsindir!"

"Bir anlaşma yapmıştık," diye başladı Leon. "Daha derin duygular geliştirir geliştirmez birbirimizi görmeyi bırakacaktık."

Ophelia irkildi, sonra gözlerini kaçırdı. "İşe yaramış gibi görünmüyor." Ve bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. "Ama artık bitti."

"Eve gitmek istiyorum," diye hıçkırdı Luci. "Benden bu kadar. Benden bu kadar."

"Luci, *yapma*," diye yalvardı Leon. "Çok yaklaştık. Biz-"

"Beni sevmiyorsun," diye fısıldadı Luci ve Ophelia'nın kalbi kızın yüzündeki yıkımla sızladı. "Ve burada bir saniye daha kalmaya dayanamam. Ben, Lucinda Veil, Phantasma'ya teslim oluyorum."

Saniyeler içinde, Şeytan, Phoebe, ortaya çıktı.

Phoebe Luci'yi omzundan tutarken, "Gitme zamanı," dedi.

Leon, Luci uzaklaşmadan önce onu yakalamaya çalıştı ama ikinci kez dokunuşu onu yaktı ve gitmesine izin vermek zorunda kaldı. Leon ellerini saçlarına daldırdı ve sıkıntı içinde saç tellerini çekti. Luci ve Şeytan gözlerini kırpıştırarak odadan çıkarken dizleri yere çarptı.

Ophelia Charlotte'un etrafta olup olmadığına bakmak için döndü ama Charlotte ortalıkta yoktu ve Cade hâlâ yerde baygın yatıyordu.

Elini çocuğun omzuna koyarken, *"Bu nasıl benim sorunum olabilir ki?" diye düşündü.*

"Dinle-" diye başladı ama adam elini sallayarak onu uzaklaştırdı.

"Beni yalnız bırak," dedi ona, sesi uyuşmuştu.

Tereddüt etti ama adamın bedeni sessiz çığlıklarıyla sarsılmaya başlayınca başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Ophelia cadı saatlerine kadar malikânenin etrafında amaçsızca dolaÇtı. Bu gece uyuyamayacağını biliyordu -en azından kâbus görmeyeceğini- ve bu yüzden daha fazla arama yaparak dikkatini dağıttı. Bir noktada Poe tesadüfen ona rastladı ve peşine takılmaya karar verdi; Ophelia böylesine sıkıcı bir iş üzerinde çalışırken bir yoldaşının olmasının güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Neredeyse her kuytu köşeyi iki kez kontrol ettiğinden emin olduğunda, sonunda pes etti ve Poe'yu kucağına alarak odasına geri döndü. Odasına döndüğünde, devam etmekte olan bir av bulmayı ya da en azından Blackwell'in temizlemek için etrafta olmadığı bir avın kalıntılarını bulmayı bekliyordu. Beklemediği şey, koltuğunda bekleyen Blackwell'in kendisiydi, vücudu zorlukla gizlenen bir öfkeyle kaskatı kesilmişti.

"Ah," dedi ve Poe'yu şaşkınlıkla yere bıraktı. Kedi çevik bir hareketle ayağa kalktı ve kadın kapıyı kapatamadan sıçrayarak odadan çıktı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Blackwell ayağa kalktı ve nedense onun her zaman olduğundan daha fazla yer kapladığını düşündü. Elini aralarında havada salladı, odanın etrafına yaydığı birkaç sivri mum tutuştu.

"Seni öpmesine izin verdin." Yıkılmış görünüyordu.

Bir an için adamın sözleri beyninde bir anlam ifade etmedi. Son birkaç saat içinde o kadar çok şey olmuştu ki, Sinclair'le yaşadığı muhakeme hatasını aklından tamamen silmişti.

"Bu konuşmayı gerçekten yapmamız gerekiyor mu?" diye sordu. "Hangisi sana söyledi?"

"Önce Rayea bana ulaştı. Ama emin olun, Sinclair tüm müstehcen ayrıntılarla benimle alay etme fırsatını kaçırmadı." Yeşil gözleri karardı. "Sana *dokunmasına* izin verdin."

Şimdi kızgındı. "*Ve?* Biz sadece *iş ortağıyız*, unuttun *mu?* Bu nedenle bana kimin dokunup dokunmayacağı seni ilgilendirmez."

Aralarındaki mesafeyi iki adımda kapattı ve elini kadının sırtındaki kapıya dayadı. "Yeminimiz bozulmadığı sürece *sen* beni ilgilendirirsin. Kendini yakın bir tehlikeye attığında, devreye girmek zorunda kalıyorum."

"Yakın bir tehlike içinde değildim," diye alay etti. "Bana istediğim anda duracağını söyledi ve durdu da."

"Hâlâ var olmasının tek nedeni de bu," diye hırladı Blackwell.

Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Oh, bu *zengin* . Biliyorsun, bu sıcak ve soğuk olayı gerçekten çok yıpratıcı. Tehlikeyle flört etmeyi bırakma kararını *sen verdin*. Ancak ben böyle bir karar vermedim. İstediğimi yaparım."

"Onunla olmaz. Sana bir daha asla dokunmayacak."

"Peki neden olmasın?" diye haykırdı, göğsü öfkeden kabarmıştı. "*Sen* bana bir daha asla dokunamayacaksın, neden başkası dokunamasın?"

Adam çenesini sıkarken yanaklarındaki kaslar kasıldı ve kız, adam ölümlü olsaydı dişlerinin kırılacağını hissetti. Orada durmuş birbirlerine bakıyorlardı, aralarındaki gerilim bir bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu.

"Buna dayanamıyorum," dedi ona, duygularını kontrol etmek için savaşırken sesi derinleşiyordu. "Benim dışımda onun -herhangi birinin- senden hoşlandığı düşüncesine *katlanamıyorum*. Sana dokunduğumda bana baktığın gibi bir başkasına baktığını bilmektense var olmayı tercih ederim."

Bu sözlerdeki acımasızlık karşısında içindeki tüm mücadele tükendi.

"Neden?" diye fısıldadı. "Bunu bana *neden* yapıyorsun? Bu bir *işkence* Blackwell. Phantasma'nın bana yaşattığı her şeyden daha kötü!"

"Lanet olsun, *bilmiyorum*." Kelimeleri ararken gözleri dalgalanarak kapandı. "Bunun tehlikeli bir yol olduğunu biliyorum. Uzak duracak kadar kendime hâkim olmam gerektiğini biliyorum ama bu sonsuz cehennemde bana bir nebze de olsa umut veren tek şey sensin. Aradığım rüya, beni uyandıracak olan. Sadece üç gün içinde seni sonsuza dek kaybedecekken bir saniyemi daha boşa harcama düşüncesi beni *mahvetti*. Sen cenneti deneyimlemeye en yakın olduğum şeysin ve ben bunu bırakmaya hazır değilim."

"Blackwell," diye yalvardı. "Luci'nin bu lanet olası yerde birine aşık olduğu için lanetlenmesini izledim. *Yapamayız*. Bu gidip gelmeler... durmak zorundayız. Buna dayanamıyorum. Beni parçalıyor."

"Biliyorum." Adam gözlerini açtı ve kadın gözlerinde gördüğü yıkım karşısında neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı. "Biliyorum. Ben gideceğim."

Adam ondan uzaklaşmak için bir adım attı ve kadın, adam gözden kaybolmadan önce gömleğinin önünü kavramak için ileri atıldı.

"Bana her şeyi yapabileceğimi hissettiren tek kişinin sen olduğunu bilmeni istiyorum," diye yakındı. "Beni gerçekten *gördüğünü* hissettiren tek kişi sensin."

Yutkundu. "Sinclair'in dokunuşu kesinlikle *hiçbir şey* ifade etmiyordu. Bu yüzden olmasına izin verdim."

Onun gözlerindeki bakış karşısında neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu. Şeytanlara, Meleklere, evrene, onu biraz daha tutmasına izin vermeleri için yalvarmak istedi.

"Ama *senin* dokunuşun?" Sesi şimdi kırılmıştı. "Senin dokunuşun *her şey* demek. İşte bu yüzden o çizgiyi bir daha geçemeyiz."

Kadının yüzünü elleriyle kavradı.

"Başka bir hayatta, adil bir hayatta, ebedi ruhum solup toza dönüşene kadar seni tutardım," diye yemin etti ona.

Sonra da gitti.

42

SORROW

PHANTASMA'NIN SEKİZİNCİ GECESİ

Ophelia ruhundaki keder dinene ve yemek zili çalana kadar yataktan çıkmadı.

43

YEDİNCİ SEVİYE

ŞİDDET

Yorganın altından sıyrılan Ophelia önündeki duruşma için giyindi. Sadece herhangi bir duruşma değil, Phantasma'nın bu tek kanadından resmen salıverilmesini ve Genevieve'i aramasını sağlayacak olan duruşma.

Doğrusu, onu yataktan kaldıran tek şey buydu.

Yemek odasına vardığında Charlotte ve Cade çoktan orada, soğuk bir sessizlik içinde bekliyorlardı. Leon ise ortalıkta görünmüyordu.

Charlotte onun dile getirilmeyen sorusunu "Kaybetti," diye yanıtladı.

Ophelia'nın kaşları kalktı. "Bunun olduğunu gördün mü?"

Charlotte başıyla onayladı. "Dün gece geç saatlerde odalarımızın dışındaki koridorda bir çığlık duydum - onun odası benimkinin iki kapı aşağısındaydı. Neler olduğuna bakmaya gittiğimde binlerce karga tarafından kuşatılmıştı. Çile sırasında bir gözünü kaybettiğine eminim. Kuşların ne kadar korkunç olabileceğini hiç fark etmemiştim." Charlotte omuz silkti. "Birkaç dakika içinde çekildi. Bence kargalar onun en büyük korkusu olabilirdi, o yüzden girmekten vazgeçti."

"Kuşlar mı? Onu lanet *kuşlar* mı kovaladı?" Cade öyle dedi. "O küçük pislik Luci'*yi* lanetledi ve birkaç lanet kargayla baş edemedi mi?"

"Korktuğun şeye her zaman yardım edemezsin," diye akıl yürüttü Charlotte. "En büyük korkumla buradaki dördüncü gün tanıştım. O zaman da neredeyse pes ediyordum."

"Yine de hâlâ buradasın," diye karşılık verdi Cade. "Buradan çıkar çıkmaz o piçin hayatını zindan edeceğim. Onu nehirde boğmazsam ve cesedini timsahlara bırakmazsam şanslı olacak."

Charlotte ve Ophelia cevap vermedi. Charlotte büyük olasılıkla Cade'den daha fazla bir şey duymak istemediği için ya da adamın ilk kez kendisi dışında birine ilgi göstermesinin şokunu yaşadığı için. Luci'yle konuşma tarzına bakılırsa, kimse onun onurunu koruma ihtiyacı hissedeceğini tahmin edemezdi. Ama Ophelia'nın dikkati tamamen başka bir şeyle dağılmıştı. Birden Phantasma'nın en büyük korkusunu henüz üzerine atmadığını fark etmişti. En hafif tabiriyle bir önsezi.

Üçü -gruplarının finali- yemeğin geri kalanını sessizce bekledi. Ophelia saate bakıp Şeytan'ın ortaya çıkmasını beklerken Blackwell hayaletimsi haliyle yanı başında belirdi.

"Hey," diye fısıldadı ona, madalyon onun beklenmedik görünüşü karşısında titreşiyordu.

Charlotte ona şaşkın bir bakış fırlatırken, Cade gözlerini kısmıştı.

Blackwell, Cade'in onu nasıl izlediğini fark ettiğinde ona "Cevap verme," dedi. "Bu seviyeye girdiğinde beni çağırdığından emin ol, tamam mı?"

Başını hafifçe sallayarak çenesini eğdi.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Bu seviyenin çalışma şekli - başlangıçta size bilgi vermek için orada olabilmem kesinlikle hayati önem taşıyor."

Başını bir kez daha salladı ve adam ortadan kayboldu.

İki dakika sonra Şeytan geldi. Uzun boylu ve ince yapılıydılar, orta kahverengi bir tenleri ve düz kahverengi saçları vardı ve göz çukurlarının olması gereken yerde pürüzsüz bir ciltleri vardı. Ellerinin arkasına gömülü gözbebekleri vardı. Ophelia'nın şimdiye kadar gördüğü en tuhaf Şeytan İşareti.

Bu Şeytan, portalı ve ipucunu ortaya çıkarırken bir giriş yapma zahmetine girmedi.

İKI JETONLUK BIR SEÇIM, VERILECEK BIR KARAR, HERKES SADECE BIRINI ALIRSA, HIÇBIR ŞEY TEHLIKEYE GIRMEZ.

EĞER IKISI BIRINI SEÇER VE ÜÇÜNCÜSÜ HEPSINI ALIRSA, ÜÇÜNCÜSÜ YÜRÜYECEK, DIĞERLERI KAVGA EDECEKTIR.

EĞER IKISI HEPSINI SEÇER VE ÜÇÜNCÜSÜ BIRINI ALIRSA, ÜÇÜNCÜSÜ SERBEST KALIR, DIĞER IKISININ IŞI BITER.

Önce Cade çağrıldı. Sonra Charlotte. Ve son olarak Ophelia.

Söz verdiği gibi, Ophelia Blackwell'i çağırarak bir saniye bile kaybetmedi.

"Pekâlâ," diye söze başladı Blackwell, "ne seçtiklerini görmek için Öteki Taraf'a geri dönmem gerekecek. Ben dönene kadar tek bir jetona bile dokunmayın."

"Seni tekrar çağırmam gerekecek mi?" diye merak etti.

Başını iki yana salladı. "Artık burada olduğuma göre, istediğim zaman gelebilirim, ama beş dakika içinde dönmezsem, her ihtimale karşı arayın."

Kadın başını salladı ve adam gözlerini kırpıştırdı.

İçinde bulunduğu bekletme odası, beşinci seviye için başladığı odayla aynı görünüyordu. Sadece, duvara oyulmuş küçük oyukta iki tutamak yerine, obsidyenden yapılmış iki yuvarlak jeton vardı. Yüzeylerinin her iki yanında gül gibi görünen kabartmalar vardı ve uzanıp parmaklarını dokulu yüzeyin üzerinde gezdirme isteği duysa da Blackwell'in dokunma uyarısına kulak vererek direndi.

Blackwell'in dönmesini beklerken kafasının içinde zamanı takip etti ve Blackwell içeri girdiğinde yedi dakika kırk iki saniyeye ulaşmıştı.

"Pekâlâ, bir ikilem var," dedi ona. "Charlotte bir jeton aldı- Cade ikisini de aldı."

Ophelia kendilerine verilen ipucunun satırlarını kafasında dikkatle gözden geçirdi. Diğer denemelerdeki belirsizliklerin aksine, bu seviyenin ipucu apaçık ortadaydı. Kasıtlı bir uyarı. Ya da daha doğrusu bir tehdit.

Yutkundu. "Yani bu şu demek-"

"Zehrini seç," diye mırıldandı. "Cade ya da-"

"Cade," diye araya girdi hemen. "Charlotte serbest kalabilir. Ama o buradan çıkamayacak."

Blackwell sırıttı. "Ellerini kana bulamaktan korkmayan bir kadına ne kadar bayıldığımı sana daha önce söylemiş miydim?"

Ophelia onun sözlerinin midesini bulandırmasına aldırmadı ve derin bir nefes alarak iki jetonu da avuçlarına aldı.

"Büyünü nasıl kullanacağını biliyorsun," dedi Blackwell ona. "Sana dokunacak kadar yaklaşmasına izin verme."

Ophelia'nın etrafındaki duvarlar teker teker sarsılıp yıkılarak, etrafını altı metrelik taş bir duvarın çevrelediği dairesel bir arenayı ortaya çıkardı. Arenanın karşı taraflarında Charlotte ve Cade vardı. Bakışlarını şaşkınlıkla Ophelia'ya çeviren Charlotte'un yanında anında bir kapı belirdi.

Ophelia kendi jetonlarını örnek göstererek, "İkisini de alacağını biliyordum," dedi.

Charlotte çenesini eğerek saygılı bir şekilde başını salladı ve "İyi şanslar" dedi.

Bu sözlerle birlikte ortadan kayboldu ve Cade ile Ophelia yalnız kaldı.

Ellerindeki jetonlar obsidyen dumanı içinde eriyip gitti. Cade Ophelia'ya doğru kararlı adımlarla yürümeye başladı, parmaklarını birbirine geçirdi ve eklemlerini çatlatmak için vücudundan uzaklaştırdı.

"Bu anı bekliyordum," derken kötü niyetli sırıtışı fazlasıyla kendinden emindi.

"Hangi anmış o?" diye karşılık verdi. "Ölümün mü? Eminim tüm New Orleans bu anı bekliyordu."

Cade arenada sinsice dolaşmaya devam ederken dişlerini gösterdi. "Bela olduğunu daha ilk günden anlamıştım. Kırmızı kan akıyor olabilirsin ama kemiklerinde kara büyü var. Senin adına bana işkence etmesi için bir İblis çağırdın. Etrafta dolanıp kendi kendine konuşuyor ve Şeytanları öpüyorsun. Hepimiz gibi insanmış gibi davranıyorsun ama ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Yüzeyin altında lanet bir canavarsın. Luci'nin kız kardeşinle dolaşmasından hiç hoşlanmadım. Ya da bu şehrin senin türünü aramızda yaşamaya bu kadar kolay davet etmesini ve annenin yaptığı gibi büyücülüğü teşvik etmesini. Bu şeytani. Doğal değil. Tüm ailenin kanı lekeli."

Blackwell'in ifadesi Cade'in söylediği her kelimeyle daha da ölümcül bir hal alıyordu, öyle ki neredeyse gizleyemediği öfkesinden titriyordu. Eğer diğer adamı lime lime etmek onun elinde olsaydı, Cade'in çoktan ölmüş olacağını biliyordu.

Blackwell, "Sana vurduktan sonra onu öldürmeliydim," diye homurdandı, sesinde pişmanlık vardı. "Gözlerinden ışığın süzülüşünü izlemek, böyle bir şey yaptığım için benden nefret etme riskini almaya değerdi."

"Bu yüzden mi onu bağışladın?" diye sordu şok olmuş bir halde.

Blackwell'in gözlerindeki yoğunluk derinleşti ama ne doğruladı ne de yalanladı.

Cade daha da sinirlendi. "*Kiminle* konuşuyorsun lan sen? Nefesinin altında hangi büyüleri söylüyorsun, İblis?"

Ophelia inledi. "Son kez söylüyorum, ben bir İblis değilim! Ve belli ki paranormal varlıklar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, bu yüzden bilmediğin şeylerin isimlerini söylemeyi bırak! İblisler cehennemde yaşar! Yılda tek bir gün dışında Cehennemden bile çıkamazlar! *Ben* bir *Necromancer*'ım." Şimdi ona dişlerini göstererek gülümsedi. "Ve herhangi bir büyü okumuyordum, ama biraz büyü görmek istersen, benim için bir zevk olur."

Cade yeterince yaklaşmıştı ve artık ona tam olarak neyle karşı karşıya olduğunu gösterme zamanı gelmişti. Büyüsünü parmak uçlarına çağırdı, ellerini saldırmak için hazırlarken mavi kıvılcımlar havaya sıçradı. Cade kısa düştü, kendisini neyin içine soktuğunu yavaşça kavrarken şaşkınlıkla onu izliyordu.

"Gerçekten sadece bir jeton almalıydın," dedi ona sırıtarak. Ve sonra vurdu.

Büyüsünü adamın göğsünün ortasına yöneltti, tıpkı Blackwell'in ona öğrettiği gibi aerodinamik bir atış yaptı. Yoğunlaştırılmış enerji ona çarptığında, bir çığlıkla geriye doğru sendeledi, büyü kıyafetlerini ve derisini yaktı, ama onu yere sermeye yetmedi - sadece onu kızdırmaya yetti.

Nişan alıp iki el daha ateş etti, ilk vuruş adamın sağ omzuna isabet etti; adam ona daha sert saldırdı, ikinci atışta adam yana doğru çalım atınca ıskaladı. Ophelia geriye doğru yürümeye baÇladı, adam mesafeyi kapatmaya çalıÇırken Ophelia da aralarına daha fazla mesafe koymaya çalıÇıyordu. Blackwell'in enerjisinin arkasında bir yerlerde giderek daha endişeli hale geldiğini hissedebiliyordu.

Blackwell'e "Git buradan," dedi. "Konsantre olmam gerek."

"Hayır," diye cevap verdi, kararlı bir şekilde.

"Baş belası olma." Gözlerini tekrar Cade'e kilitlemeden önce bir an için ona ters ters baktı. "Dikkatimi dağıtıyorsun. Ben hallederim."

Bir an için Cade'in onu dinleyip dinlemeyeceğini bilmiyordu ama enerjisinin titreyerek söndüğünü hissettiğinde, onun seyretmek için Öteki Taraf'a geri döndüğünü anladı. Odağı artık bölünmediğinden, Cade'in ona doğru atıldığını ve bir sonraki vuruşunu beklediğini fark etti. Ona verdi. Bir, iki, üç, art arda. Cade ikisinden kurtuldu ama üçüncüsüyle çarpıldı ve Cade bunun onu yıpratmaya başladığını fark etti. Kıyafetlerinde açtığı deliklerden derisini görebiliyordu, kırmızı ve kızgındı, büyüsünün yanıklarından kabarcıklar oluşmuştu.

"Sorun ne?" diye sordu, ses tonundan masumiyet akıyordu. "Bunun senin için eğlenceli olacağını söylediğini sanıyordum?"

"Siktir. Seni. *Orospu*," diye tükürdü göğsü kabarırken ve ilerlemek için kendini zorladı.

"Yorgun bile değilim," diye alay etti. "Benim için bu şimdiye kadar yaşadığımız en kolay deneme."

Bu onu çok heyecanlandırdı. Adam ileri atıldı ve Ophelia onu durdurmak için hiçbir Çey yapmadı, adam bir kol mesafesine gelene kadar bekledi ve adam ona çarpmadan hemen önce kendini görünmez yaptı. Adam onun içinden geçerek acı dolu bir gümbürtüyle yere düÇtü ve Ophelia döndü. Adam kendini yukarı itemeden Ophelia kendini onun üstüne attı ve iki eliyle boğazına bastırırken kalçalarına sarıldı. Ġçinde daha önce baÇka bir insana karÇı hiç hissetmediği bir öfke vardı ama Cade burada bulundukları süre boyunca neredeyse hiç insan gibi davranmamıÇtı. İçinin derinliklerinde, bu işten yara almadan çıkamayacağını söyleyen bir suçluluk duygusu vardı - bir can almak, bir insan olarak kim olduğuna zarar verecekti. Ama bunun alternatifi onun kazanmasına izin vermekti ve bu yapabileceği bir şey değildi.

Oksijenini kesene kadar adamın boğazını sıktı; adam onu devirmeye çalışarak altında çırpınıp durdu. Ellerindeki ve pazularındaki kaslar bu kadar zorlanmaya alışık olmadıkları için rahatsızlıkla gerildi. Her şeyi o anda ve orada bitirmek için büyüsünden daha fazlasını çağıracak zamanı yoktu, çünkü bacaklarını onları ters çevirmek için yeterli kaldıraç için kullanmayı başardı.

Omurgası ve başının arkası soğuk, sert zemine çarparken homurdandı. Çarpmanın etkisiyle görüşü endişe verici bir an için karardı ve tekrar soluklaştığında gözlerinin önünde ışık lekeleri uçuştu.

"Bu tanıdık geliyor, değil mi?" dedi, ağzından çıkan tükürükler kızın yüzüne çarparak.

İğrenç.

Hiç vakit kaybetmeden görünmez olup adamın elinden kurtuldu. Adam onun saldırılarından kaçma becerisi karşısında hayal kırıklığı içinde kükreyerek, elinden ne gelirse yapmaya çalıştı. Kız tamamen kaybolmadan önce, adam onun madalyonunu yakalamayı ve boynundan koparmayı başardı. Görünmez formunu yana yuvarladı ve tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı. Kendini katı haline geri döndürdü ve garip bir şey olduğunda kolyesine saldırmak için kendini hazırladı.

Kalp atışları yavaşlamaya başladı. Odadaki sıcaklık otuz derece düşmüş gibiydi ve başı dönmeye başladı. Cade muzaffer bir gülümsemeyle madalyonu havaya kaldırdı.

Kalbinin sesini dinle. Görünüşe göre, bunca zamandır yaptığı şey tam olarak buydu. Göğsünün içindeki organın tamamen durmak üzere olması da bunu vurguluyordu.

Bunun hemen bitmesi gerekiyordu. Ne kadar çabuk biterse, kız kardeşini o kadar çabuk bulabilirdi. Buradan sonsuza dek ne kadar erken çıkarsa.

Şu anda saldırmak için çok güçsüzdü ama Cade'in yumruk atacak türden bir adam olmadığı için minnettardı. Eğer ona bir yem sunarsa, kesinlikle kabul ederdi. Bu yüzden, gerçekten bayılmadan önce bayılacakmış gibi yaparak vücudunun yere

düşmesine izin verdi. Birkaç saniye içinde Cade bu fırsatı değerlendirerek onun üzerine atladı. Onun ne kadar tahmin edilebilir olduğunu görünce neredeyse gözlerini devirecekti. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz, madalyon hâlâ avucundayken, saldırdı. Elini altın bibloya götürmek için çırpınırken, madalyonu -ve kendini- boynuna geri takacak kadar uzun süre görünmez kılmayı başardı.

Göğsündeki kalp bir kez daha çarpmaya başladı.

Gücü yerine geldiğinde kendini sağlamlaştırdı ve Cade'in şakağına bir yumruk attı. Parmak eklemlerini zonklatacak kadar sertti ama kesinlikle iyi çalışılmış bir şey değildi. Yine de yeterince işe yaradı ve adam bir iniltiyle öne doğru yığıldı. Sonra, altından sürünerek çıktı, ayağa fırladı, böylece dizini doğrudan yüzüne çarpabildi, burnunu parçaladı ve acı içinde çığlık atarken yere kan sıçrattı. Onu tekrar yere yatırırken bir an bile ara vermedi, avuç içleri hâlâ yüzünden fışkıran kanla kaplanmıştı.

Evet. Evet. Öldür onu, yavaşça yap, gözlerini oy ve etini vücudundan ayır, diye gevezelik etti Gölge Ses, her zamanki gibi şiddet için açgözlüydü.

"Çabucak halledeceğim," diye söz verdi Cade'e içtenlikle. "Edna'ya yapmaya çalıştığın şeyden sonra hak etmediğin bir merhamet. Tüm bu yarışma boyunca sergilediğin bencillikten sonra."

Hayır, hızlı değil, acı verici bir şekilde yavaş, diye tısladı Gölge Ses.

Bir şeyler söylemeye çalıştı ama başparmakları boğazının o hassas girintisine bastırılmıştı ve dudaklarından sadece gergin nefesler kaçtı. Son sözlerini söylemesine izin verecek kadar tutuşunu gevşetti ve hayal kırıklığına uğratmadılar.

"Bir gün cehennemde yanacaksın," diye tükürdü.

"Ve sen de artık bilinmezliğin içinde kaybolacaksın," dedi ona. "Yakında tek bir kişi bile adını hatırlamayacak. Bu dünyada kalıcı bir iz bırakmadın. İkisi arasında hangi kaderi tercih edeceğimi biliyorum."

Adamın donuk kahverengi gözlerinde yıkım gibi bir şey parlıyordu ama ellerini adamın yüzünde gezdirip, yedekte kalan tüm büyüsünü toplayıp adamın içine püskürttüğünde daha fazla oyalanmadı. Büyüsü kafatasını dağlarken adamın etinin eriyip gittiğini görünce neredeyse öğürecekti.

Gölge Ses, kendini Cade'in cansız bedeninden çekip titrek bacakları üzerinde ayağa kalkarken keyifle kıkırdadı. Ellerine baktığında onları kıpkırmızı bulmuştu. Ama Eric'in aksine, utanç ve suçluluk duygusu hemen ortaya çıkmamıştı.

Ophelia ellerindeki kanı biraz fazla sevdiğini fark etti.

Evet, Ölü , Gölge Ses teşvik etti. *Çağrını kucakla, ölümün habercisi. Karanlığını dünyaya sal.*

44

İÇ İÇE

Ophelia'nın bedeni, içinden geçen garip bir enerji titreşimiyle çakıllandı ve kanı güçle şakımaya başladı.

Cade'in yaşam gücünü fark etti. Onu çalmış, kendini onunla şarj etmişti.

Odanın ortasında altın bir kapı belirdi ve Ophelia lekeli ellerini elbisesine sildikten sonra eteklerini toplayıp kapıya doğru yürüdü, Cade'i ve onun unutulmaya yüz tutmuÇ mirasını geride bırakırken arkasına bakma zahmetine bile katlanmadı.

Malikâneye dönmek için geçide doğru ilerlerken, bu noktaya kadar gelebilmenin zor kazanılmış zaferinin gururu iliklerine kadar işlemişti. Ancak yemek odası gözünün önüne geldiğinde gururu çabucak söndü.

Bir şeyler çok yanlıştı.

Ortamdaki değişim o kadar içgüdüseldi ki, etrafındaki havanın değişimiyle omurgası karıncalanmaya başladı. Her şey gölgelere bürünmüştü, yemek salonunda genellikle masanın üzerinde duran yiyecekler artık kurumuş meyveler ve kızarmış kuşların çürümüş leşlerinden başka bir şey değildi. Bir zamanlar malikânenin Gotik zenginliğinin görülmeye değer bir şey olduğunu düşünmüş olsa da, şimdi her şey daha keskin, daha karanlık ve hain duvarların içinde kendini rahat hissedemeyeceği kadar sertti.

Yemek odasının kemerinden geçip koridora doğru ilerlerken kaşlarını çattı. Zifiri karanlıktı, koridoru kaplayan apliklerden tek biri bile yanmıyordu. Etrafındaki gölgeler *canlı* gibiydi .

"Bu taraftan kötü bir şey geliyor," diye mırıldandı sinsi bir ses koridorun aşağısından.

Dondu kaldı, midesi korkuyla doldu. Bu onun kafasında yoktu.

"Merhaba Ophelia," diye tısladı Gölge Ses görüş alanına girdiğinde. Konuşurken gülümsüyor gibiydi, ancak sadece gölgelerden ve dönen duman dallarından oluşuyordu.

"Nasıl dışarı çıktın?" Sesindeki titremeye engel olmak için mücadele etti.

"Beni serbest bıraktın. Kötü arzularıma boyun eğdiğinde."

Rüyalarında her zaman göründüğü gibiydi, karanlığın vücut bulmuş haliydi, zihnindeki her günahın bir tezahürüydü. Neredeyse insan biçimindeydi, ama yüzünde ayırt edilebilir hiçbir özellik yoktu, gözleri yoktu, sadece derinliksiz kara delikler ve ağzı için sadece jilet gibi keskin dişlerden oluşan bir yarık vardı.

"Yani-"

"Cade'i çıplak ellerinle öldürdün ve şimdi de beni dünyanın üzerine saldın." Gıcırtılı kıkırdaması vücudunda bir ürperti yarattı. "Ah, bunca yıldır gerçekleştirmek için can attığım tüm günahkâr fantezileri gerçekleştirmek için nasıl da sabırsızlanıyorum."

Figürden bir adım geri çekildi ve figür onun hareketini yansıttı. Durdu ve o da aynısını yaptı.

Kızın yüzündeki dehşete güldü. "Evet, görmeye başlıyorsun. Ben senim ve sen de bensin. Karanlığımız iç içe geçmiş durumda."

"Hayır," diye fısıldadı. "Biz aynı değiliz."

"Oh, ama biz öyleyiz," diye ısrar etti. "Hayal kırıklığına uğramış gibi bakma. Her zaman istediğin şey buydu, değil mi? Kafanın dışındaki ben mi?"

Yumrukları iki yanında toplanmıştı. "Bana yaptığın gibi başkalarına da işkence etmekte özgür olacağın anlamına geliyorsa hayır."

"Beni kafana geri mi sokmak istiyorsun yani?" diye mırıldandı.

Soru karşısında nefesi kesildi.

Hayatı boyunca tek istediği huzurdu. Düzelmek. En sevdiklerine yük olmamak. Ama kafasının içindeki sesten kurtulmak, huzuru asla farklı bir şekilde tadamayacağı anlamına geliyorsa... buna değer miydi?

Kendini düzeltmene *gerek yok. Sen bozuk değilsin. Ancak çok gürültülü olursa dışarıdan yardım almanızda bir sakınca yok.*

Blackwell'in sözleri ona çarparak geri geldi ve ne kadar haklı olduklarını fark etti. Gölge Ses onu ne zaman sinsi ya da acımasızca kötü bir şey yapmaya çağırsa ve o buna dirense... bu onun gerçekte kim olduğunu seçmesiydi. Ve Ses'in eylemlerinin sonuçlarını artık hafifletemeyeceği böyle bir gücü dünyaya salmak, eğer tek seçeneği buysa, yaşamak istediğinden çok daha büyük bir yüktü.

"Tik tak," dedi Gölge Ses.

Çenesini meydan okurcasına kaldırarak, "Seni serbest bırakmayacağım," dedi.

"*O zaman gel ve beni al*," diye hırladı.

Koridordan aÇağıya, karanlığın içine daldı ve Ophelia da arkasından fırladı. Koridordan hızla geçip iki kat merdiven inerek Phantasma'ya girdiğinden beri adım atmasına izin verilmeyen malikânenin birinci katına çıkarken etekleri arkasında dalgalanıyordu. Gölgemsi yaratığın en alt basamağa ulaşır ulaşmaz yaptığı keskin dönüşü takip ederken saçları yüzüne savruldu ve hilal şeklindeki çift merdiven boşluğunun ön fuayeye indiği üst sahanlığın açık alanına koştu. Sütlü ay ışığı devasa Gotik pencerelerden hem üst sahanlığı hem de fuayeyi sırılsıklam etmiş, Gölge Ses gecenin içinde sıçrayarak ilerlemeye devam ederken hilal şeklindeki merdiven boşluğunun sol tarafından aşağıya doğru siluetini oluşturmuştu. Peşinden koşarak birinci kata indi ama ay ışığının artık ulaşamadığı sarkan sahanlığın altındaki karanlığa daldığında, Ophelia merdivenin sonundaki tırabzanın ucundaki pirinç şamdanı indirmek için durakladı ve loş ışığın onu malikânenin keşfedilmemiş kısımlarına yönlendirmesine izin verdi.

Fuayenin en arkasında, üç çift kapısı olan U şeklinde bir oyuk buldu. Mumları sırayla her birinin önünde tutarak içlerinden birinin hafifçe aralık olup olmadığını anlamaya çalıştı. Sağdaki sete yaklaştığında madalyonunun nabzı atmaya başladı ve kapıları çekip açarak içeri girmekte tereddüt etmedi.

Bulduğu şey, kırmızı kadife perdelerle çerçevelenmiş aynalarla dolu bir odaydı. Kendisinin her yansıması farklı bir şey içeriyordu -birinde çığlık atıyordu, birinde ağlıyordu, birinde yüzündeki gülümseme doğal olmayan bir şekilde genişlemişti. Çok korkunç bir görüntü.

Elbisesi Cade'le olan kavgasından dolayı kanlı ve yırtıktı ve yavaşça dönüp kendisinin her bir versiyonuna bakarken elindeki ateş ışığı hipnotize edici bir coşkuyla dans ediyordu.

"Çık dışarı, çık dışarı, her neredeysen," diye fısıldadı.

Arkasından bir şey hızla hareket ederek perdelerden birinden fırladı ve onu yere düşürdü. Şamdan elinden fırladı, gürültüyle yerde sekti ve pelüş perdelerden birinin dibinde patinaj yaparak durdu. Alevler kumaşı anında tutuşturdu, ateş tavana doğru ilerlerken odayı duman kapladı. Ancak odak noktası, onu omuzlarından yere yapıştıran Gölge Ses'ti.

Kıvrılan, dumana benzeyen elleri pençeye benzer bir şeye dönüşürken, kadın onun tutuşuna karşı mücadele etti.

"Ophelia Grimm," diye homurdandı, ateş yayılırken ve odadaki sıcaklık boğulmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşırken o keskin pençelerinden birini yanağından aşağı sürükledi. "Sen her zaman kendi en büyük düşmanını içerdin."

Cade'in ölümünden aldığı güç patlamasını kullanarak büyüsünü çağırdı ve Ses'in gölgelerinin dallarına doğru fırlattı. Büyüsü karanlık figürü parçaladığında, pençeleri göğsüne battı ve yırtıldı. Derisi yırtılıp parçalara ayrılırken acı içinde çığlık attı. Kanı kombinezonunun ve korsesinin harap olmuş kumaşında şişerken, ters dönüp kendini yaratıktan uzaklaştırmaya çalıştı ama yaratık ağırlığını daha da sert bir şekilde üzerine bastırdı ve onu sırt üstü tutmak için çabaladı. Kendini görünmez kılmaya çalıştı ama işe yaramadı ve büyüyen alevler oksijeni tükettikçe, ciğerlerine yavaş yavaş duman sızmaya başladı.

Figürün çekirdeğine bir büyü patlaması daha gönderdi ve bu sefer karnının hassas derisini yararak neredeyse bağırsaklarını deşti.

"Blackwell," diye bağırdı, çaresizce. "*Blackwell*."

"Senin için gelmiyor, tatlım." Gölge Ses güldü. "Kendi başınasın."

"*Blackwell*," diye bağırdı boğazı düğümlenene kadar.

Tekrar tekrar onun adını çağırdı. Ama o gelmedi.

"Güvenebileceğin tek kişinin kendin olduğunu ne zaman anlayacaksın?" diye tükürdü Ses. "Onun senin kurtarıcın olduğu fikrinden ne zaman vazgeçeceksin?"

Tek bildiği bu olana kadar Blackwell'in adını tekrarlamaya devam etti ve Gölge Ses, Hayalet'in adını dudaklarında her çağırışında daha da öfkelendi.

"*Kapa çeneni*," diye tısladı. "*Kapa çeneni!*"

Mesele şu ki, Blackwell'in her zaman kurtarıcısı olmasına ihtiyacı yoktu ama onun güvenli sığınağı haline geldiğini fark etmeye başlamıştı - ne zaman yanında olsa Gölge Ses'i susturan biri. Yaralarına ve yakılmak üzere olduğu gerçeğine rağmen, şu anda gelip *onu* kurtarmasını istemiyordu. Onun gelip Gölge Ses'in kaçmadığından emin olmasını istiyordu.

...dışarıdan yardım almakta sorun yok...

Evet. Öyleydi. Uzun zamandır çok yalnızdı. Kendi zihninin sınırlarına hapsolmuştu. Güvenebileceği tek kişinin kendisi olduğunu kanıtlamak için şimdi neden yalnız kalması gerektiğini anlamıyordu. Çünkü bunun doğru olmadığını biliyordu.

"*Gelmiyor, seni kaltak*," diye bağırdı Gölge Ses ve şimdi Ophelia onun sadece kızgın değil, korkmuş olduğunu da biliyordu.

"O her zaman bana gelecek," diye fısıldadı. "Her seferinde birbirimizi buluyoruz. Ve sen buna dayanamıyorsun, çünkü bu artık seninle yalnız olmadığım anlamına geliyor."

Gölge Ses son darbesini indirmeye hazırlanırken öfkeyle çığlık attı ve Blackwell'in adını son bir kez fısıldayabilmek için tüm havayı içine çekebildi.

Ve sonra her şey karardı.

45

TAMAMEN TÜKETILMIŞ

Ophelia'nın yanağına soğuk bir şey bastırıldı. Gözlerini kırpıştırarak açtığında kendini hâlâ aynalı odada yatarken buldu ama alevler ve duman gitmişti. Gölge Ses de öyle.

Ve sanki tüm dünyası paramparça olmuş gibi ona bakan Blackwell'di. Eli kızın yanağını kavrıyor, başparmağının ucu kızın teninde nazik ve yatıştırıcı darbeler yapıyordu.

"Angel," diye nefes aldı, kız kendine geldiğinde sesi rahatlamayla kalınlaşmıştı. Onu kollarının arasına aldı ve göğsüne bastırarak yüzünü boynuna gömdü. "Seni kaybettiğimi sandım. Düşündüm ki..."

"Ne oldu?" diye fısıldayarak etrafına bakındı ve aynalardaki yansımalarının artık tek tip olduğunu fark etti.

"Sen..." Yutkundu. "Kendine zarar verdin. Göğsünü ve karnını parçalara ayırmışsın. Seni zamanında iyileştiremediğim için endişelendim." Gözleri karardı. "Bu kadar çok kan görmekten hiç bu kadar korkmamıştım."

"Ne? Hayır... Ben yapmadım... Gölge Ses... buradaydı..."

Gölge Ses ona saldırmıştı. Pençeleri onu parçaladı. Ateş...

"Ne demek *buradaydı-Bekle*. İçeri girmek için ödeme olarak Phantasma'ya hangi korkuyu verdin?" diye sordu. "Bunun sesle bir ilgisi var mıydı?"

"Oh," diye hıçkırdı farkına vardığında. "*Oh.*"

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başladığında, onları silip süpürdü ve düşüncelerini sessizce işlemesine izin verdi.

"En büyük korkum her zaman *bu* yüzden kazara kendime zarar vermek olmuştur," diye fısıldadı. "Öyle bir niyetim yoktu. Yemin ederim. O kadar gerçekçiydi ki-"

"Hey," diye mırıldandı, rahatlatıcı bir eli saçlarında gezdirdi, bu jest şefkatle doluydu. "Biliyorum. Bu bir yanılsamaydı. Phantasma elindeki her şeyi size fırlatacak, artık hepiniz neredeyse sona yaklaştınız. Ama ben buradayım. Sana ulaştım."

Daha çok ağlamaya başladı. "Beni bulup bulamayacağını bilmiyordum."

"Yaraların ilk başta seni duymamı zorlaştırdı - kan pazarlığından gelen bağlantımız zayıflıyordu," diye itiraf etti. "Ama seslendiğini *hissettim*. Daha önce hiçbir yarışmacıyla böyle bir bağlantı kurmamıştım. Bana ihtiyacın olduğunda hiçbir şeyin sana ulaşmamı engelleyemeyeceğini sana daha önce söylemiştim ve bu sonsuza dek geçerli olacak. Gerekirse evreni dikişlerinden ayırırım."

Bu ifadenin dramatikliği karşısında gözlerini devirmek istedi ama doğrusu kalbi göğsünde kabarıyordu. Varlığının her zerresinde onun kendisine doğruyu söylediğini biliyordu.

Gözlerinin içine bakmak için çenesini yukarı kaldırdı. "Bu gece seninle kalmama izin ver. *Lütfen*."

Burnunu çekti. "İlk yalvaranın sen olacağını hep biliyordum."

"İstersen bütün gece dizlerimin üzerinde kalırım," diye yemin etti, gözlerinde ateş parlıyordu. "Sadece kalmama izin ver. Sana sarılmama izin ver."

Aklında bir an bile tereddüt yoktu. "Beni odama geri götür ve az önce olan her şeyi unutmamı sağla."

Bu istek karşısında inledi ve onu götürmek için bir saniye bile kaybetmedi. Odasına döndüğünde onu yere bıraktı ve kız kollarından adımını attı.

Elbisesini işaret etti. "Kurtul şundan."

Parmaklarını şıklattı ve onu soydu. Gözleri kızın çıplak vücudunun her santimini tararken inledi, yüzü ona yapmak istediği milyonlarca farklı şey olduğunu söylüyordu. Ama önce yerine getirmesi gereken bir sözü vardı.

"Şimdi yalvar," dedi ona.

Yüzünde bir şok ifadesi belirdi ve onu ateşli bir şehvet kovaladı. Kadının önünde dizlerinin üzerine çökerek bir gösteri yaptı, her hareketi yavaş ve kasıtlıydı. Parmak uçlarını sağ ayak bileğine yerleştirip dizine ulaşana kadar bacağının yan tarafına doğru takip ederken yüzüne baktı ve bacağını omzuna asabilmesi için bükmesini sağladı. Yüzünü çevirerek kızın kalçasına bir öpücük kondurdu, bakışları kızınkinden hiç ayrılmadı.

"Lütfen," diye mırıldandı tenine karşı.

Ona doğru sırıttı. "Özür dilerim, sizi tam olarak duyamıyorum."

"Kötü melek," dedi ona, gözleri arzuyla parlıyordu. "*Lütfen*."

"Lütfen, ne?" diye sordu, ellerini saçlarına daldırmak için aşağı uzandı, sabırsızlıkla hafifçe çekiştirdi.

"Seni tatmama izin ver," diye yalvardı.

Başını öne eğdi. "Bana yapmak istediğin tek şey bu mu?"

"Yakınından bile geçemezsin," diye hırladı. "Amını yalayıp yutacağım ve bana verdiğin her tatlı damlayı içeceğim. Sonra düşünebildiğin ya da konuşabildiğin tek şey benim adım olana kadar seni becereceğim. Kendimi o kadar derine gömeceğim ki ikimiz de benim nerede bittiğimi ve senin nerede başladığını anlayamayacağız."

Vücudunu bir sıcaklık kapladı ve uyarılmaktan kayganlaştığını hissetti. Gözlerini aşağı doğru kaydırdığında onun da fark ettiğini biliyordu. Keskin bir nefes çekti ve çıplak, savunmasız olan o olsa da, şu anda kontrol tamamen ondaydı ve ikisi de bunu biliyordu.

"Benim için çok ıslanıyorsun," dedi, kendi uyarılması arttıkça sesi hırçınlaşıyordu. "Vücudunun benim için bu kadar heyecanlanmasına bayılıyorum." Kalçalarının arkasındaki tutuşu sıkılaştı. "Sikimi içinde istediğini biliyorum meleğim. İyi bir kız ol ve söyle."

Adam haklıydı ve onu daha fazla kızdırmak için yeterli özdenetime sahip olmak istese de, bunu yapamadı.

"Pekala," dedi ona.

Eğilip sözlerini yerine getirmeye başladığında rahatlayarak inledi. Ve yaptı da. Şişmiş klitorisini, girişini yaladı, vücudundan sağdığı tek bir damlayı bile kaçırmadı. İlk orgazm onu şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde vurdu ve bir başkasını sıkmak için çalışmadan önce ona nefesini tutması için yeterli zaman vermedi. Dikkatlice, çok dikkatli bir şekilde, dişlerini onun sıkı sinir demetine sürttü, kalçalarının öne doğru eğilmesini ve bacaklarının titremeye başlamasını sağladı. Onu sabit tutarken memnuniyetle mırıldandı.

"Blackwell," diye inledi, kendini sabit tutmak için ellerini başının arkasına sıkıştırdı. "Daha fazla dayanamayacağım. Bu çok fazla."

Gözlerini kırpıştırarak onları farklı bir pozisyona sokarken ona karşı sırıttı. Kadın yatağa sırtüstü uzanmış, kıçı en uca tünemişti, böylece bacaklarını açıp ağzıyla bir kez daha işini bitirebilecekti. Bu sefer boşaldığında, onun adını inledi.

"İşte benim iyi kızım," dedi vücudunda gezinirken, ağzı göğüslerine doğru giderken bir öpücük izi bıraktı.

Adam sert, pembe tomurcuklardan birini ağzına alıp hafifçe ısırdığında, kadın bunun zevkinden ölebileceğini düşündü. Adamın eli diğer meme ucunu parmaklarının arasında yuvarlamaya başladı ve acı öforik hale gelene kadar daha da sert çekti.

Adam meme uçlarını bıraktığında, yüzünü kendi yüzüne doğru çekti ve ellerini gömleğinin düğmelerine götürüp onları koparmadan önce dudaklarıyla buluşarak sersemletici bir öpücük kondurdu. İplikler patladı ve düğmeler yere uçtu ve Blackwell gömleği vücudundan ayırırken onun hevesine bir kahkaha attı. Adam ağzını çenesinin alt tarafına ve boğazının hassas kısmına götürdüğünde memnuniyetle iç çekti.

"Pantolonunu çıkarmanı istiyorum," dedi ona. "Şimdi."

Bir saniye sonra ortadan kayboldular. Bir Hayaletin sevgilisi olmasını ne kadar da seviyordu.

"Becer beni" diye bağırdı.

"Evet, Bayan Grimm," dedi. "Her dileğiniz benim için emirdir."

Boğazının arkasından alaycı bir kızgınlık sesi çıkardı ve elinin tersiyle hafifçe adamın omzuna vurdu. "Başlama yine."

Ona kurt gibi bir gülümseme verdi. "Seni sikmeyeyim o zaman?"

Sağ eliyle adamın sikinin sert uzunluğuna ulaşıp kendi girişine bastırana kadar kıkırdadı ve altında kıvrandı. "Beni seni yalvartmaya geri döndürme. Daha önce ne demiştin? İstersem bütün gece dizlerinin üzerinde kalabileceğini mi? Belki fikrimi değiştiririm ve onun yerine bunu deneyebiliriz, hmm?"

Kadının alt dudağını şefkatle ısırdı. "Sen bir tehditsin."

"Sadece senin için." Kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı.

"Ve bu şekilde kalsa iyi olur," dedi kalçalarını öne doğru sallarken ve ona tüm uzunluğunu verirken. Bir kez daha ucuna kadar çekti. "Başka bir ruhun sana böyle dokunmasını asla istemiyorum. Sadece ben." Tekrar içeri girdi. "Bana başka bir sevgilinin adını hatırlayamadığını söyleyene kadar seni becereceğim." Dışarı. "Kendi adını hatırlayamayana kadar." Gir. "*Bundan* başka bir şey kalmayana kadar." Dışarı. "Biz." İçeri.

"Sadece sen varsın," diye yemin etti onun altında kıvranırken. Daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını istiyordu. O da bunu ona verdi. "Blackwell. Blackwell. *Blackwell*."

"Tüm karanlıkta, tüm yalnızlıkta, sen benim tek ışık kaynağım oldun," diye yakındı kadın çözülmeye başladığında. "Ruhum mezara senin adın zihnimde yankılanarak gidecek."

Sözleri kadının uçurumun kenarına yuvarlanmasına neden oldu ve birkaç dakika sonra adam da onu takip etti. İkisi de toparlanır toparlanmaz, adam pozisyonlarını değiştirdi; adam yatak başlığına yaslandı ve kadın da onun kucağına oturdu. Yavaşça kendini onun hala sert olan uzunluğuna bıraktı ve onu bir kez daha tamamen doldururken herhangi bir kesinti süresine ihtiyaç duymadığı için göklere şükretti.

Elleri belini kavramak için aşağı inerken onu öptü, göğsünü onun göğsüne bastırırken, meme uçları daha fazla sürtünme için çaresizken onu sabit bir ritimle yukarı ve aşağı pompaladı. Adam onun neye ihtiyacı olduğunu anlamış gibiydi, çünkü öpüşmelerini kesti ve kız onun içine doğru yükselirken pembe tomurcuklardan birini ağzına almak için ağzını eğdi.

"Siktir," diye nefes nefese kaldı hızını artırırken. "Kahretsin, bu çok *iyi* hissettiriyor."

"Aynen öyle meleğim," diye mırıldandı. "Çok iyi karşılıyorsun."

"*Mmm*," diye inledi. "Daha sert."

Kalçalarını sıktı ve onu üzerinde daha hızlı yönlendirdi, içinde hızla favorisi haline gelen bir noktaya çarptı.

"*Daha sert*," diye talep etti, göğüsleri şimdi çabasıyla hafifçe zıplıyordu.

Kalçalarını yukarı kaldırırken boğazından bir zevk homurtusu geldi, bükülmüş dizleri sırtına çarptı, gözleri mutluluktan başının arkasına yuvarlanana kadar içine girdi. Tamamen tükenmişti. Sonsuza kadar burada kalmak, ona sarılmak istiyordu. Dünyada onu şu anda durdurabilecek hiçbir şey yoktu.

Sonra kapı çalındı.

"Ophelia?" diye seslendi biri. Tanıdık biri.

Genevieve Grimm.

46

ANNESİNİN KIZI

Blackwell kendini ve Ophelia'yı giydirirken Genevieve kapıyı iterek içeri girdi.

Uzlaştıkları pozisyona bir kez baktı ve Genevieve ofladı. "Beni buraya kadar takip eder ve sonunda benden daha eğlenceli vakit geçirirsin."

Ophelia, Blackwell'in kucağından fırladı. Kız kardeĢi evden getirdiği bir elbiseyi giymiĢti: pembe Ģifon, dolgun kıvrımlarını tatlı bir Ģekilde sarıyordu. Ophelia'nın beyni Genevieve'in bunca zaman sonra gerçekten burada, tam önünde olduğunu anlamakta zorlandı.

"Ophie? Tanıştırmak ister misin?" Genevieve tatlı bir şekilde sordu.

"Vivi, bu Blackwell." Ophelia onları ilgiyle izleyen Hayalet'i işaret etti. "Blackwell, bu benim kız kardeşim. Genevieve Grimm."

Genevieve ona elini uzattı ve Genevieve elini tutarken belinden resmi bir şekilde eğildi ve Genevieve'in parmak eklemlerine iffetli bir öpücük kondurdu.

Ophelia gözlerini devirdi. "Yalakalık."

Blackwell kendini düzeltirken ona sırıttı.

"Söyle bana Blackwell," dedi Genevieve sakar bir ses tonuyla. Ophelia'nın kafasında hemen uyarı zilleri çaldı. "Kız kardeşimle ilgili niyetin ne? Onu aptal yerine koymaktan başka yani."

Blackwell, Genevieve'in sözlerindeki açık sözlülük karşısında neredeyse tıkanacaktı ama hemen bir kahkaha atarak kendini toparladı. "Sanırım ikinizi sohbet etmeniz için yalnız bırakmalıyım."

Onun sözleri üzerine Ophelia'nın yüzü düĢtü ve kız kardeĢinin hayal kırıklığını hemen anladığını biliyordu.

Blackwell eğilip Ophelia'nın şakağına bir öpücük kondurarak onu rahatlattı. "Bir telefon uzağınızdayım. İkinizin konuşması gereken çok şey var ve benim araya girmeme gerek yok."

Bununla birlikte ortadan kayboldu.

Ophelia ve Genevieve durmuĢ, bir saat kadar birbirlerine bakmıĢlardı ki Genevieve sonunda içini çekerek sessizliği bozdu.

"Her şeyi halledeceğimi söylediğim halde beni buraya kadar takip ettin," diye söylendi.

Ophelia şaşkınlıkla aval aval baktı. "*Tabii ki* seni takip edecektim! Sen benim küçük kardeşimsin! Böyle bir yere girerken *aklından* ne geçiyordu? Paranormal olaylarla uzaktan yakından ilgisi olan her şeyden nefret ediyorsun ama yine *de buraya mı* geldin?"

"Kendi başımın çaresine bakabilecek durumda olduğumu düşünüyordum ve oturup annem olmadan nasıl geçineceğiz diye endişelenerek kendini hasta etmeni izlemeyecektim." Derin bir nefes aldı. Sonra, "Ve ben doğaüstü olaylardan *nefret etmiyorum*, Ophie. Nefret ettiğim şey, büyürken hayatımızın her alanına zorla girmesiydi."

"Bu cehennem gibi yerde senin iyiliğin için endiÇelenerek kendimi hasta etmek çok daha iyi olduğu için mi?" Ophelia, Genevieve'in konuÇmasının son kısmını görmezden gelerek alay etti. Bu, şu anda açmaya vakitleri olandan çok daha fazlaydı.

"Nereye gittiğimi anlayacağını düşünmemiştim," diye mırıldandı. Sonra da sanki yeni aklına gelmiş gibi, "Buraya geldiğimi nereden bildin?" diye sordu.

"Ben... günlüğünü bulmuş olabilirim." Ophelia suçluluk duygusuyla ellerine baktı.

"*Günlüğümü mü okudun?*" Genevieve yarı çığlık attı. "Seni *öldüreceğim*, Ophelia Grimm!"

Ophelia'nın yumrukları iki yanında toplanmıştı. "Bana karÇı dürüst olsaydın okumak zorunda kalmazdım! Babamızı biliyordun ve bana hiç söylemedin Genevieve. Böyle bir şeyi benden nasıl saklarsın? Bundan daha yakın olduğumuzu sanıyordum ama bunca zamandır bambaşka bir hayat yaşıyormuşsun."

Genevieve'in yüzü şimdi yumuşamış, gözlerinde pişmanlık ifadesi belirmişti. "Seni umutlandırmak istemedim. Babamız... izini bulmak çok zordu. Onun kim olduğunu ve nerede tanıştıklarını öğrenmek için annemin kayıtlarını ve gizli günlüklerini karıştırmak tam bir yılımı aldı. Ve sonra burası olduğunu öğrendiğimde..."

Ophelia yutkundu ve başını salladı. "Annemin tüm kuralları ve uyarılarından sonra, mirasımızın bağlanacağını düşündüğüm son yer burasıydı. Ve lanetleri öğrenmek..."

Genevieve'in gözleri büyüdü. "O kısmı biliyor musun?"

"Sandığından çok daha fazlasını biliyorum," diye onayladı Ophelia.

Genevieve içini çekti. "Pekâlâ. Neden ikimiz de en baştan başlamıyoruz?"

Ve yaptılar da.

İkisi Ophelia'nın yorganının üzerinde bağdaÇ kurmuÇ, yüz yüze oturuyorlardı. Tıpkı uyuyor olmaları gereken zamanlarda yaptıkları gibi ve Genevieve, Ophelia'nın odasına gizlice girip cadı saatlerine kadar sızana kadar konuşurdu.

Şimdi, Genevieve'in Fransız Mahallesi'nde hangi çocuğu öptüğü ya da annelerinin hangi müşterisinin çağırmaya çalıştıkları akrabalarını kesinlikle öldürdüğü hakkında dedikodu yapmak yerine, ikisi de Şeytan Malikanesi'nde yaşadıkları deneyimin her ayrıntısını anlatıyorlardı.

Genevieve, ailelerinin burada tanıştığını ve başlarına gelen laneti öğrendiğinden beri Phantasma'yı nasıl takip ettiğini anlattı. Birkaç yıl önce Gabriel White adında bir adamdan gelen birkaç mektubu ele geçirmiş ve o zamandan beri her hareketini takip

etmişti. Onu en son New York'a kadar takip etmişti - Phantasma'nın New Orleans'ta ortaya çıkmadan önceki yeri.

Genevieve ayrıca, anneleri New Orleans Şehir Bankası'nda çalışan bir arkadaşının arkadaşından tesadüfen finansal borçları olduğunu nasıl öğrendiğini anlattı; bu konuda anneleriyle yüzleştiğinde, gizlilik yemini etmişti.

"Zaten çok fazla baskı altında olduğunuzdan korkuyordu," diye itiraf etti Genevieve. "Her şeyi birkaç ay içinde ödemeyi umuyordu. Hatta bazı çekleri bankaya benim götürmemi istedi, böylece ikiniz şehre hep birlikte gittiğiniz için sizi ele vermeyecektim. Ama sonra işler... daha da kötüye gitti."

"Ne gibi şeyler?" Ophelia bastırdı.

"Anneme neden borçlu olduğumuzu söylemesi için kaç kez yalvarsam da söylemedi. Sadece evden daha önemli öncelikleri olduğunu söyledi. Hikayenin tamamını bilmemek beni deli ediyordu. Nasıl meraklı olduğumu bilirsin-"

Ophelia homurdandı. Yetersiz bir ifade.

"-ve ben de onu takip ettim."

"Ne demek onu takip ettim?"

"Birkaç ay önceydi. Soğuk algınlığından hastaydın, hatırladın mı?" "Magazine Caddesi'ndeki o çok sevdiği eczaneden sana şifalı otlar almak için şehre ineceğini söyledi."

Ophelia başını üşüttüğünü hatırlıyordu. New Orleans'ın düzensiz kış sıcaklıkları yüzünden neredeyse her yıl bir tane geçirirdi.

"Genevieve sözlerine şöyle devam etti: "Bittiğini iddia ettiği bitkileri ecza dolabımızın arka çekmecesinde bulduğumda bir şeyler döndüğünü anlamıştım. " Günde elli kez postacı çocuğu kontrol ettiğinden bahsetmiyorum bile - babamızdan yine mektuplar aldığına ve bunları yanlışlıkla ele geçirmemizi istemediğine hiç şüphem yoktu. Bu yüzden eczaneye gideceğini söylediğinde onu takip ettim."

"Peki gerçekten nereye gitti?"

Genevieve'in sesi daha da ciddileşti. "Bir şeytanla tanışmak için."

"*Ne?*"

Genevieve başını salladı. "Şeytan'ın yaptıkları anlaşma karşılığında talep ettiği bazı nadir eşyaları getiriyordu - babamızın bizimle ilgili hafızasını sildiği anlaşma. Ama Phantasma'nın laneti yüzünden, Şeytan Gabriel'in annemizle ilgili anısını tamamen yok edemedi. Gabriel'in ona yazdığı son şey, Phantasma'yı kazanmak için geri döneceği ve ödülü olarak onunla yeniden bir araya gelmeyi isteyeceğiydi. Borç içindeyiz çünkü annemiz aile servetinin büyük bir kısmını her an gitmemiz gerekebilir diye ikinci bir evi güvence altına almak için kullandı. Onun bulmasının çok daha zor olacağı bir ev."

"Yani Grimm Malikânesi dışında bir evimiz mi var?" Ophelia sordu.

Genevieve başını salladı. "Babamızın artık bizi araması için bir Cadı ya da Kahin'e para ödeyememesi için son derece güçlü bir büyüyle korunduğundan emin oldu. Tek

sorun, bize bundan bahsedemeden ölmüş olması ve... nerede olduğunu asla öğrenemedim."

Ophelia derin bir iç çekti. Bir boşa kürek çekme daha.

"Ailemizi nasıl öğrendin?" Genevieve bastırdı.

"Blackwell," dedi Ophelia ve sonra derin bir nefes aldı. Geçen hafta boyunca Phantasma'da geçirdiği neredeyse her saatin her noktasını gözden geçirdi -burada ve orada daha skandal detaylardan birkaçını dışarıda bırakarak- ve hepsini göğsünden çıkarmak iyi hissettirdi.

Sözlerini bitirdiğinde Genevieve alçak sesle ıslık çaldı. "Kan yemini ettiğini bilse annem yine kalp krizi geçirirdi."

Ophelia yüzünü buruşturdu ve başka tarafa baktı.

Genevieve geri çekildi. "Onunla konuştun mu?"

"O kısım... Fısıldayan Kapı denen bir yer var, görünüşe göre diğer tarafta benimle konuşmayı bekleyen biri varsa onu çağırabiliyorum. O öyleydi."

Genevieve'in gözleri yaşlarla doldu. "O nasıldı? İyi miydi?"

Ophelia baÇını salladı ve kız kardeÇinin elini tutarak Çefkatle sıktı. "Seni sevdiğini söylememi istedi. Hem de çok."

Genevieve başını salladı ve altın sarısı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu konuda daha sonra açıklama yapman gerekecek. Şu anda Hayalet hakkında daha fazla şey bilmek ve ikinizi bulduğumda ne halt ettiğinizi öğrenmek istiyorum."

Ophelia kızardı ama sadece "Beni nasıl buldun?" diye sordu.

"Oh!" Genevieve haykırdı. "Bir *Şeytan* bana burada yüzü bana çok benzeyen bir Ölü Çağıran olduğunu söyledi. Bu garip değil mi?"

"Hem de çok. Bir Şeytan bunu söylemek için neden sizi arasın ki?"

"*Demek istediğim*," diye düzeltti Genevieve, "benzerliğimizi fark etmeleri tuhaf değil mi? Yan yana olmadığımız sürece kimse bunu fark etmez."

"Vivi." Ophelia kızgınlıkla içini çekti. Elbette kız kardeşinin odaklandığı şey buydu. "Şeytana geri dön. Neye benziyorlardı?"

"Ateşli," diye gülümsedi Genevieve. "Siyah saçlar, yakışıklı bir yüz, senin gibi bir kıç-"

"Genevieve Grimm."

"Ürkütücü gözleri vardı ama," diye devam etti Genevieve. "Kırmızı, gözbebekleri bir kedininki gibi -"

Ophelia dondu kaldı. Sinclair.

"Onunla yaptığınız konuşma tam olarak neydi?" Ophelia sordu.

Genevieve Ophelia'ya tuhaf bir bakış attı. "Son kattan çıktığımda beni koridorda buldu. Bana birbirimize benzediğimizden bahsetti ve ben de burada olduğunu hemen anladım. Bana hangi odada olduğunu söyledi, ben de seni bulmaya geldim. Neler oluyor? Onu tanıyor musun?"

"Ya da öyle bir şey," diye mırıldandı Ophelia, "Tüm o seviyeleri geçmeyi nasıl başardın? Eğer Blackwell olmasaydı..."

Genevieve derin bir nefes aldı. "Benimle ilgili hiç paylaşmadığım bir sır daha var, Ophie."

Ophelia nefesini tutarak kız kardeĢinin açıklamasını bekledi ama Genevieve konuĢmadı. Hayır, ortadan kayboldu. Tamamen.

Ophelia'nın nefesi kesildi. "Sen de bir Hayaletsin."

Genevieve şaşkın bir ifadeyle yeniden ortaya çıktı. "Bir Hortlak mı? Yani-?"

Ophelia kendi yeteneğini gösterdikten sonra, "Blackwell'e göre bu yeteneği babamızdan alıyoruz," diye açıkladı.

"Becerdiğin Fantom'un babamızla gerçekten tanıştığına hâlâ inanamıyorum."

"Kaba olma." Ophelia kızardı.

"Uh-oh, bu yüzü tanıyorum." Genevieve onu işaret etti, gözlerinde korku dolu bir ifade vardı. "Bu sadece sikişmek değil. Ona karşı bir şeyler mi *hissediyorsun*?"

"Ona karĢı bir dizi duygu besliyorum," diye mırıldandı Ophelia. "Tam bir baş belası olabiliyor, sizi temin ederim."

Genevieve'in sırıtışı tam anlamıyla skandaldı. "Oh, bahse girerim o-"

"*Vivi!*" Ophelia kız kardeşinin omzuna şakacı bir şekilde vurarak azarladı.

Genevieve başını arkaya eğdi ve güldü. "Özür dilerim Ophie, elimde değil ama takılıyorum. Seni hiç böyle görmemiştim! Yaptığın en sulu Ģey Elliott Trahan'dı ve ben bir dilim ekmek pudingiyle senin o çamura saplanmıĢ sopayla yaptığından daha fazla kimya iliĢkisi kurdum."

Ophelia konuşmayı asıl sorusuna geri döndürmeden önce iyi huylu bir şekilde homurdandı. "Yani seviyeleri hep ortadan kaybolarak mı geçtin?"

Genevieve ayıldı. "Aşağı yukarı. Doğru mu yanlış mı tartışması sırasında beni görmeliydin. Kelepçelerimi çözememiş olsaydım, kesinlikle püre haline gelirdim. İnsanların yalan söyleyip söylemediğini anlamakta pek de iyi olmadığım ortaya çıktı."

"Peki ya malikânenin tüm uğrak yerleri?" Ophelia sordu.

Genevieve omuz silkti. "Duvarlardan geçebildiğiniz zaman bunlardan kurtulmak kolay."

"Yani güçlerini bu kadar iyi kontrol edebiliyor musun?" Ophelia biraz şaşırmış bir halde sordu.

Genevieve dudağını ısırdı. "Evet. Bunu çocukluğumuzdan beri yapıyorum. Artık benim için ikinci doğa. Evde hep böyle paçayı sıyırırdım."

"Yıllar önce Mardi Gras sırasında dolaptan o pahalı içki şişesini çalan kişinin sen olduğunu *biliyordum*! Annemin kafasının karışmasına şaşmamalı, bunu yapmak için onun anahtarına ihtiyacın yoktu."

"O zaman beni neredeyse yakalıyordu," diye mırıldandı Genevieve. "Aslında anladığından oldukça eminim ama bu konuda benimle yüzleşme zahmetine bile girmedi. Sanırım beni fark etmesini sağlayacak doğru türde bir büyü değildi."

"Vivi..." Ophelia fısıldadı. "Neden bana böyle şeyler yapabildiğini hiç söylemedin?"

"Çünkü..." Genevieve kederli görünüyordu. "Sana güveniyorum Ophie, gerçekten, ama biz küçükken, ağzından kaçırıp anneme söylemeni göze alamazdım. Seni nasıl koruduysa, ben de bunu istemedim. Her zaman sihrim olduğunu öğrenmesinden ve seninkine yaptığı gibi benim de özgürlüğümü elimden almasından korktum. Bilseydim muhtemelen hiç umursamazdı."

"O benim özgürlüğümü elimden almadı-"

"Evet," diye araya girdi Genevieve. "Yaptı amına koyayım."

"İyi bir çocukluk geçirdim, Vivi. Sadece... senden farklı sorumluluklarım ve beklentilerim vardı."

"Ablam olduğun için ne kadar minnettar olduğumu asla tam olarak anlayamayacaksın," dedi Genevieve. "Senden daha az özverili biri olsaydı, bu kadar yakın olacağımızı sanmıyorum. Ama ailemizin mirasına karşı duyduğun görev duygusu yüzünden hayallerini, ilgi alanlarını ve... tüm hayatını ertelemeni izlemek beni hep zorladı. Olmak istediğin kişi olmanı istiyorum, Ophie."

"Yaklaştık mı?" Ophelia fısıldadı. "Grubumda bir kız vardı... Luci."

Genevieve geri çekildi. "Luci Veil?"

Ophelia başını salladı. "Bana arkadaş olduğunuzu söyledi. Bir grup arkadaşınız. Daha önce isimlerini bile duymamıştım, sanki bütün hayatını bensiz yaşıyormuşsun gibi geldi. Sanki beni geride bırakıyormuşsun gibi."

Genevieve yutkundu. "Seni bu kadar üzerken sosyal hayatımı yüzüne vurmak istemedim. Sana arkadaşlarımdan bahsetmek istedim. Sana onlardan *bahsedeceğim*. Sana her şeyi anlatacağım, Ophie. Bu dünyada en çok değer verdiğim kişi sensin, bunu biliyorsun, değil mi?"

Ophelia'nın gözlerinin kenarından yaşlar süzülüyordu şimdi. "Lütfen benden asla uzaklaşma. Sana ihtiyacım var. Bu biziz. Sonsuza dek. Değil mi?"

Genevieve öne doğru eğilip Ophelia'ya sarılırken, "Söz ver," diye fısıldadı.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca bu şekilde kaldılar, bunun gerçek olduğundan emin olmak istercesine birbirlerine sıkıca tutundular, gerçektiler ve birlikteydiler ve artık her şey yolundaydı.

Genevieve sonunda geri çekildiğinde, "Luci'ye ne oldu?" diye sordu.

Ophelia yüzünü buruşturdu. "Yaşıyor."

Genevieve rahatlayarak iç çekti.

Ophelia tüm hikâyeyi anlatmadan önce, "O aynı zamanda... lanetli," diye açıkladı.

Genevieve, "Luci tanıdığım en iyi insanlardan biriydi," dedi. "Bu yıkıcı bir şey."

"O her zaman iyi biriydi. Öte yandan kuzeni..."

"Cade'i mi kastediyorsun?" Genevieve'in gözleri öfkeyle parladı. "*Cade* burada mıydı? Muhtemelen tanışma şerefine nail olduğum en berbat insanlardan biri. Ve bu sadece geçerken oldu."

"Ününün gerçekten de ondan önce geldiğini görmek güzel." Ophelia başını salladı. "Özellikle de onu benim öldürdüğümü düşünürsek."

"*Ne?*" Genevieve çığlık attı.

"Son seviyede ya o ya ben diyecektim ve ben kendimi seçtim."

Genevieve Ophelia'ya sanki onu yeniden görüyormuÇ gibi baktı. "Bu kadar kısa sürede çok değişmişsin."

"Kim olduğum konusunda kendimi hiç bu kadar emin hissetmemiştim," diye itiraf etti Ophelia. "Bunun tuhaf olduğunu biliyorum. Burası kendimi bulacağımı düşündüğüm son yerdi. Ama bu doğru."

"Orası senin kökeninin olduğu yer," diye şaka yaptı Genevieve. "Şiirsel, eğer düşünürsen. Ya da belki de buradaki suda bir şey vardır."

Ophelia yumuşak bir kahkaha attı. "Ya da sadece annemizin kızı olduğumu."

Sonra Genevieve, "Seninle gurur duyuyorum, Ophie," dedi.

Ophelia o anda hıçkıra hıçkıra ağlayabilirdi. "O gün ara sokakta sana söylediklerim için özür dilerim. Annemle daha yeni vedalaşmıştık, üzgün ve stresliydim ve seni buraya getirdiğim için çok özür dilerim."

"Oh, Ophelia." Genevieve başını salladı. "Beni buraya senin getirdiğini bir an bile düşündüysen özür dilerim. Buraya her halükârda gelecektim. Bu her zaman benim planımdı. O gün söylediklerinde yanılmadın. Sen her zaman benim pisliklerimi temizledin ve ben de bir kez olsun *senin* için bir şey yapmak istedim."

Kız kardeşinin sözleriyle Ophelia'nın omuzlarından bir yük kalktı.

"Pekâlâ." Genevieve yataktan kalkmadan önce ellerini birbirine vurdu. "Gündemdeki bir sonraki madde - hayatının on yılını seksi bir Hayalet'e vermek zorunda kalmayacağından emin olmak için kırk sekiz saatimiz var. Nereden başlıyoruz?"

Ophelia gülümsedi. Umudunu yeniden bulmuştu.

47

SÜTUN KAPLAMA

PHANTASMA'NIN DOKUZUNCU GECESI·

Malikânenin altıncı katına çıktıklarında Genevieve, "Bir takım adı bulmalıyız," diye önerdi. Onlar, Ophelia, Genevieve ve çok eğlenen Blackwell'di.

Son üç saattir Phantasma'nın mümkün olduğunca çok katından ve odasından geçiyorlardı. Geride kalmış olabilecek başka bir yarışmacıya henüz rastlamamışlardı ve bu durum Ophelia'yı endişelendiriyordu. Bir sonraki denemeden önce rakiplerini ölçüp biçmek istiyordu.

Genevieve ise Blackwell'i aklına gelen her konuda sorguya çekmekten başka bir şeyle ilgilenmiyor gibiydi.

Hayalet olmak nasıl bir şey?

Kıyafetlerinizin modasının geçeceğinden hiç endişe ediyor musunuz?

Ya da en son teknolojinin korkunç derecede gerisinde kaldığınızı mı?

Sen hiç araba gördün mü?

Burada kaç kişinin ölümünü izledin?

adresiniz ne kadar uzun -

Ophelia son sorunun nereye varacağını bilmiyordu ama Genevieve daha sözünü bitiremeden kesip attı. Blackwell'in hakkını yemeyelim, her soruyu ağırdan aldı. Hatta malikânede dolaşırken Genevieve'in maskaralıklarından hoşlanıyor gibi görünüyordu. Bu durum Genevieve'in içinde bir şeylerin sızlamasına neden oldu. Bunu görmezden geldi ve tüm dikkatini avlarına verdi.

Diğer kanattaki tüm koridorlar ve holler Ophelia'nın bunca zamandır mahsur kaldığı koridorun neredeyse aynısı gibiydi. Ayrıntılı yemek odaları, kütüphaneler ve rastgele süpürge dolaplarıyla tamamlanmıştı. Aynı odalar *olduklarını* fark etmeleri uzun sürmedi, bir şekilde sadece farklı doğrusal düzlemlerde çalışıyorlardı, hepsi de evrenin farklı ceplerinde üst üste katlanmıştı. Açıkçası bu durum Ophelia'nın baÇını döndürmeye yetmiÇti ama malikânedeki tüm kanatlar arasında Ophelia'nın neden babasının adını kendi kanadının içinde bir yere kazınmıÇ olarak bulduğu daha anlamlı hale gelmiÇti. Bu da teknik olarak, eğer diğer yarışmacılar bunu anladıysa, diğer grupların görmesi için mesaj bırakabilecekleri anlamına geliyordu. Genevieve'in nerede olduğu konusunda onca endişe duyduktan sonra Ophelia'yı öfkelendiren bir ayrıntı.

Blackwell, "Takım ismi önerilerine açığım," diyerek Genevieve'e takıldı ve sözleri Ophelia'nın düşüncelerini bölerek onu saçma sohbetlerine geri döndürdü.

"Bakalım, hepimizin ortak noktası neymiş..." Genevieve sözlerini yarıda keserek önlerindeki koridorda yeni bir odaya doğru ilerledi. "Hepimiz çok çekiciyiz."

Blackwell'in sırıtışı büyüdü. "Bu doğru."

Ophelia kız kardeÇine küçümseyici bir bakıÇ fırlattı. "Onun egosunu olduğundan daha fazla şişirme, sana yalvarıyorum."

"Ki bunu yapmaktan hoşlanmıyor," diye espri yaptı Blackwell. "Onun yerine benim o pozisyonda olmamı tercih ediyor."

Ophelia yanakları alev alev yanarken onun kaburgalarına dirsek attı. Adam baÇını arkaya yatırıp güldü ve Ophelia bu manzara karÇısında göğsünde kabaran acıyla mücadele etmek zorunda kaldı. Çünkü orada Genevieve'le yeniden bir araya gelmiÇlerdi, Blackwell kahkahalarla gülüyordu ve Ophelia'nın tek düÇünebildiği, iki gün sonra bu deneyimi bir daha yaÇayamayacak olmasıydı.

"Ne hakkında-" Genevieve sanki ikisi de konuşmamış gibi söze başladı ama küçük ve hayaletimsi bir şeyin ayaklarının dibinde belirmesiyle aniden kesildi. "Oh! Fluffy! Geri dönmüşsün."

"*Fluffy?*" Ophelia ve Blackwell senkronize bir şekilde sordular.

Genevieve onlara baktı. "Ona başka ne diyebilirdim ki?"

"Adı Poe." Blackwell gülümseyerek kedinin yanına gitti ve onu kucağına aldı.

"Hiç adil değil, onu sevebilirsin," diye dudak büktü Genevieve.

"Merak etme, pek bir şey kaçırmıyorsun," diye güvence verdi Blackwell. "O çoğu zaman korkunç bir alçaktır."

Poe hakarete uğramış gibi kendini Blackwell'in kucağından dışarı attı.

Ophelia boğazını temizledi. "Pekâlâ, sanırım bu gecelik bu kadar yeter. En az on kat merdiven inip çıktık ve her odayı aradık ama hiçbir Çey bulamadık. Çok *yoruldum*."

Genevieve homurdandı. "Eminim ikinizin daha önce yaktığınız onca enerjiden sonra öylesinizdir."

Ophelia'nın yüzü son bir saat içinde milyonuncu kez kızardı ama Blackwell bir Çeytan gibi sırıtıyordu.

Ophelia'nın yanına yaklaştı ve uzanıp bir tutam saçını yüzünden çekerek kulağının arkasına sıkıştırırken, "Kız kardeşinden çok hoşlanıyorum," dedi.

"Ben yatmaya gidiyorum," diye mırıldandı Ophelia onun elini Çakacı bir Çekilde savurup odadan çıkmak için dönerken. "İkinizin dayanılmaz bir çift olacağınızı bilmeliydim."

"Bekle!" Genevieve, Ophelia'ya yetişmek için Blackwell'in yanından hızla geçti. "Şu andan itibaren aynı odayı paylaşacağız, değil mi?"

Ophelia omzunun üzerinden Blackwell'e baktı ve ikisi de dolu bir bakıÇı paylaÇtılar.

"Bu muhtemelen en iyi fikir" diyen oydu.

Elbette Ophelia Genevieve'den ayrılmak istemiyordu ama bir yanı da, çok bencil bir yanı da, en son birlikte oldukları zamanın *son* zaman olması nedeniyle yıkılmıştı.

Genevieve, "Gidip eşyalarımı alayım ve seninle odanda buluşalım, Ophie," dedi.

"Seninle gelmemizi ister misin?" Ophelia kız kardeşinin onlardan ayrılmasını isteyip istemediğinden emin olamayarak bunu teklif etti ama Genevieve onun endişesini elinin tersiyle itti.

"İyi olacağım!" diye güvence verdi aceleyle çıkarken.

Blackwell birkaç saniye sonra Ophelia'yı odasına geri götürdü.

"Bu çok tuhaf," dedi Ophelia ona. "Sanki iki dünya çarpışıyor."

"Onu bulduğunuza sevindim. Daha doğrusu o bizi bulduğu için." Blackwell gülümsedi, kolları kızın belini sararak vücudunu kendi vücuduna yaklaştırdı. "Yine de keşke bizi en az beş dakika daha geç bulsaydı..."

Ophelia onaylarcasına mırıldandı ve adamın dudaklarına tatlı, kalıcı bir öpücük kondurmasına izin verdi.

"Keşke kalabilseydin," diye fısıldadı.

"Ben de." İç çekti. "Ama belki bu daha kolay olur."

Muhtemelen haklı olduğunu biliyordu ama bu hayal kırıklığını durdurmadı. Ona iyi geceler dileyip ortadan kaybolmadan önce onu son bir kez öptü ve yatmak için üstünü değiştirip yorganın altına girerek kız kardeşini beklemeye başladı.

Ophelia ertesi gün uyandığında Genevieve'in dirseği sırtındaydı ve tüm örtüleri yatağın diğer tarafına çalınmıştı.

Ayağa kalkıp gerinmeden önce "*Bunu* kaçırmadım," diye mırıldandı.

Genevieve'in bir gece önce döndüğünü hatırlamıyordu -uyuyakalmış olmalıydı- ama şimdi tüm zemin *eşyalarla* kaplıydı. Genevieve'in bir özelliği de odasını toparlamaktan aciz olmasıydı. Ġki valizinden çeÇitli giysiler, ayakkabılar ve parfüm ÇiÇeleri dökülüyordu ve Ophelia kız kardeÇinin sadece iki çantaya ne kadar çok Çey sığdırabildiğine inanamıyordu.

Genevieve esnerken ve gerinirken yataktan bir hareket geldi.

"Bir çiftten fazla ayakkabı mı getirdin, Vivi?" Ophelia uyardı. "*Parfüm mü getirdin?*"

"Kiminle karşılaşacağın belli olmaz," diye homurdandı Genevieve sabahın köründe yargılanmaktan. "Ayrıca, pahalı olanlardan getirmedim."

"İnanılmazsın." Ophelia başını salladı. "Blackwell'i çağırmadan önce giyin. Bu geceden önce olabildiğince çok arama yapmak istiyorum."

Genevieve kendini yataktan dışarı attı ve Phantasma'nın hepsini zorladığı ters uyku programı yüzünden öğleden sonra olmasına rağmen Genevieve yine de asla sabah insanı olamayacağını kanıtladı. Sonunda ikisi de giyindiğinde Ophelia Blackwell'i çağırdı. Blackwell'in onu duyması için birkaç kez seslenmesi gerekti ve Ophelia bunu Genevieve'e çabucak açıklamak zorunda kaldı.

Ophelia'nın odasından çıkıp koridorda ilerlerken Genevieve, "ĠĢte bu yüzden büyüden nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Çok fazla lanet kural var."

Blackwell bir saniye sonra yüzünde ciddi bir ifadeyle önlerinde belirdi.

"Sorun nedir?" Ophelia sordu.

"Diğer gruplardan kalan son yarışmacılardan birkaçı bir sonraki seviyeden önce öldürmek için insan avlamaya çalışıyor," diye bilgi verdi. "Sadece bir kişi dokuzuncu seviyeyi deneyebilir, bu yüzden genellikle bu tür şeylerin olmaya başladığı zamandır."

Genevieve ve Ophelia birbirlerine baktılar ve Ophelia bundan sonra ne söylemesi gerektiğini biliyordu.

"Vivi..."

"Hayır." Genevieve başını sertçe salladı. "Tüm bu olanlardan sonra gitmiyorum."

"Ama sadece birimiz dokuzuncu seviyeye ulaşabilecekse, neden daha fazla deneme riskine girelim ki?" Ophelia mantıklı düşündü.

Genevieve, "O zaman dokuzuncu seviyeden önce çekileceğim," diye karşı çıktı. "Ama seni daha önce bırakmayacağım."

Blackwell, "Eğer çekilmek için bir zaman olsaydı, bu sekizinci seviyeden önce olurdu," diye araya girdi. "Kesinlikle en çok kaybedecek olan o, çünkü-"

"Oh, eminim iyi olacaklardır," diye araya derin, uğursuz bir ses girdi ve Ophelia hemen gerildi.

Sinclair yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle belirdi ve Blackwell zorlukla gizlediği öfkesiyle kaskatı kesildi. Bu hiç iyi olmayacaktı.

"Bu *sensin*!" Genevieve bakışlarını Ophelia'ya çevirmeden önce haykırdı. "Seni nerede bulacağımı bana söyleyen oydu, Ophie."

Sinclair, "*Ophie* ve ben çok eskilere dayanıyoruz, sizi temin ederim," dedi. "Aslında, birbirimizi son gördüğümüzde parmaklarım onun içindeydi-"

Blackwell, "Bu cümleyi bitirirsen seni öldürürüm," diye tehdit etti.

Ophelia o anda tek düĢünebildiği Ģeyin Blackwell'in daha önce haklı olduğu *olduğu* olduğu için utandı -kıskançlık seksi bir renkti.

Genevieve, şimdi üçünün arasında çok daha derin bir şeyler olduğunu fark ederek şok içinde etrafına bakındı.

Gururlu bir sırıtışla Ophelia'ya doğru eğilerek, "*Lütfen* bana senin için kavga ettiklerini söyle," diye fısıldadı.

Ophelia Genevieve'e öyle sert bir bakıĢ fırlattı ki, kız kardeĢinin sırıtması daha da büyüdü.

Sinclair başını öne eğdi. "Dikkatli ol, Blackwell. Kıskançlığınızın tehlikeli bir şekilde yasaklanmış bir şeyle bağlantılı olduğunu düşünebilirsiniz."

"Üçünüz arasında ne oldu, Ophie?" Genevieve komplocu bir tavırla fısıldadı.

"Sevgili kız kardeşin sana söylemedi mi?" Sinclair masumca sordu. "Blackwell buralarda öpüştüğü tek kişi değil."

Ophelia, "Öpmekten *zevk* aldığım tek kiÇi o," diye karÇılık verince Blackwell'in sırıtması hınzırca bir hal aldı.

"Bu arada, tüm yarışma boyunca kimse beni bir kez bile öpmeyi teklif etmedi," diye dudak büktü Genevieve.

"Bunu değiştirebilirim," diye teklif etti Sinclair.

Blackwell ve Ophelia aynı anda, "*Hayır*," diye haykırdı.

"Ben sadece sevgili Grimm kardeşlerimizin birbirlerini bulduklarından emin olmak için geldim," diye devam etti Sinclair. "Tam yeniden bir araya gelmişken tekrar ayrı düşmeleri çok yazık olurdu, sence de öyle değil mi Blackwell?"

Ophelia gözlerini Şeytan'a dikti. "Senin amacın ne?"

Sinclair güldü. "Sanırım bunu kendi başınıza çözmeniz gerekecek."

Bununla birlikte ortadan kayboldu.

"Söylemeliyim ki, ürkütücü biri, ama lezzetli ve ateşli bir şekilde, anlıyor musun?" Genevieve söyledi.

"Anladığımı söyleyemem," diye kestirip attı Blackwell.

Ophelia, "O ve Blackwell ezeli düşmanlar," diye açıkladı.

"Ve *ikisini* de öptün mü?" Genevieve güldü. "Senin böyle bir drama kraliçesi olduğunu asla tahmin edemezdim, Ophie. Yine de anlıyorum, kıskançlık olayı erkeklerden bile daha ateşli. Dürüst olmak gerekirse, hiç bu kadar gururlanmamıştım."

Blackwell , "Eğer Sinclair ikinizin birlikte kalmanızı istiyorsa, bunun pek de iyi bir fikir olmadığından hiç şüphem yok," diye araya girdi.

"Şifreli bir Şeytan bir şey söyledi diye *çekilmem* gerekmez."

"Yine de haklı," diye kabul etti Ophelia. "Sinclair seni bana iyi niyetle yönlendirmedi, yemin ederim. Her şeyden önce kendine hizmet ediyor. Ve Blackwell'e karşı bir kan davası var."

Genevieve başını salladı. "Seni nasıl bırakabilirim, Ophie? Tüm bu çabanın *benim* görevim olması gerekiyordu, senin değil."

"Beni buraya kadar sen getirdin." Ophelia kız kardeşinin elini tuttu ve sıktı. "Ulaşmam gereken kişi sen olmasaydın tüm bunları asla atlatamazdım. Ve sen buraya sadece benim için geldin, çünkü Grimm Malikânesi'ni ve annemin işini devralma fikrinden vazgeçemedim. Ama..."

Genevieve'in ifadesindeki bir Çey umutlu bir hal aldı. "Ama ne, Ophie?

Ophelia derin bir nefes aldı. "Her şey değişti. Ben değiştim. Artık aynı şeyleri istemiyorum."

"O zaman ne istiyorsun?" Genevieve cesaretlendirmek için Ophelia'nın elini sıkmak üzere uzanarak bastırdı.

Ophelia'nın gözlerini kız kardeÇinin yüzünden ayırmaması ve Blackwell'in durduğu yerden onu yakan bakıÇlarının ağırlığına rağmen ona bakmaması için her Çeyi yapması gerekiyordu.

Ophelia sonunda, "Bu konuda hâlâ kararımı veriyorum," diye cevap verdi. "Ama kesin olarak bildiğim Ģey, buradaki görevinin tamamlandığı Genevieve. Beni buraya sen getirdin. Ve beni boğulacağım bir gelecekten kurtardın. Ve sona ulaşana kadar beni koruyacak Blackwell var. Neden ihtiyacın olmayan bir seviyeyi daha riske atasın ki?"

Genevieve uzun bir süre sessiz kaldı, bakıĢları Ophelia'nın gözlerinde bir Ģey aradı. Aradığı her neyse, bulmuş olmalıydı.

"Peki," diye fısıldadı Genevieve. "En azından o zamana kadar seninle kalabilir miyim?"

Ophelia'nın omuzları gevşedi. Başardı. Genevieve'i bulmuş ve onu gitmeye ikna etmişti. Her şey olması gerektiği gibiydi.

"Pekala, akşam yemeğine kadar kal. Sonra da vedalaşabiliriz."

48

SEKİZİNCİ SEVİYE

DOLANDIRICILIK

Kız kardeÇlerin ayrılma vakti geldiğinde Ophelia zar zor konuÇabildi, konuÇursa dağılacağından korkuyordu. Bütün günü Blackwell'le birlikte malikâneyi arayarak geçirmiÇlerdi; Genevieve ve Hayalet, Ophelia'nın hayal edebileceğinden çok daha iyi anlaÇıyorlardı. Ġkisinin de sinir bozucu bir espri anlayıÇına ve ona sataÇmak için mükemmel bir konuya sahip olmaları iÇlerine yaramıÇtı. Ama saat ilerledikçe herkesin Çaka yapma isteği azalıyordu ve Çimdi yemek çanları çalmaya baÇladığında ortam en hafif tabirle ciddiydi.

"İyi olacağına söz veriyor musun?" Genevieve sordu.

Ophelia başını salladı. "Bunu kazanacağım."

"Sana inanıyorum," dedi Genevieve, sonra gözlerini Blackwell'e çevirdi. "Ona iyi bak, yoksa sana karşı kan davası güden iki ezeli düşmanın olacak. Anladın mı?"

Blackwell onaylamak için çenesini eğdi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Genevieve Grimm."

Genevieve gülümsedi. "Umarım bir gün tekrar karşılaşırız."

Blackwell bakıÇlarını kaçırınca Ophelia'nın midesi bulandı ve kız kardeÇine sarıldı.

Genevieve'in kulağına "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Genevieve. "Ne istediğine karar verirsen ver... kalbini koruduğundan emin ol. Tamam mı?"

Ophelia bunu duyup duymadığını merak ederek Blackwell'e baktı ama duyduysa bile bunu belli etmedi. Kız kardeşine başıyla selam verdi ve geri çekildi .

"Ya Genevieve?" Ophelia sordu.

"Evet?"

"Eve gittiğinde o lanet odanı temizle."

Genevieve gözlerini devirdi ve kız kardeşine kaba bir hareket yaparak iki sandığını da eline aldı. "Pekâlâ, seni lanet olası malikâne. Ben, Genevieve Grimm, Phantasma'ya teslim oluyorum."

Çok geçmeden bir Şeytan oradaydı -Zel- Genevieve'in kolundan tuttu ve onu güvenli bir yere götürdü.

"Neredeyse bitti," dedi Blackwell ona, bir kolunu beline dolayarak ve onu kendine doğru çekerek. "İki seviye sonra özgürsün."

Alnını onun göğsüne yaslarken başını salladı. İki seviye daha geçtikten sonra özgür olacaktı. Ama o özgür olmayacaktı.

Sekizinci seviye için, artık izole gruplar olmadığından, Blackwell onu kalan yarışmacıların çoktan toplanmaya başladığı fuayeye yönlendirdi. Kendisi ve Charlotte da dahil olmak üzere toplam altı kişiydiler. Diğerlerinden ikisi otuzlu yaşların ortalarındaki erkeklerdi. Biri sanki buraya kadar canını dişine takarak gelmiş gibi bitkin görünüyordu. Diğeri asık suratlıydı, diğerlerini tartarken gözleri kendinden emindi.

Duruşmada Şeytan'ın ortaya çıkmasını beklerken Charlotte Ophelia'ya başıyla onay işareti yaptı. Tüm dünyada en son beklediği kişi Sinclair'di.

Şeytan yavaşça grubu taradı ve gözleri Genevieve olmadan ona takıldığında sırıttı. Kadının midesi bulandı.

"Beni tanımayanlar için," diye başladı, "benim adım Sinclair. İşte size ipucu."

Seviyenin kapısı belirdi ve bu kez üzerinde sadece iki kelime yazıyordu.

AKILLICA SEÇIN.

Nedense bu iki kelime, ateşli okyanuslar ve sallanan testerelerle ilgili diğer tüm ipuçlarından daha uğursuzdu.

"Adını söylediğimde," diye mırıldandı Sinclair. "Öne çık."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onu sona sakladı.

Kapıya yaklaştığında Sin'in gülümsemesi tam anlamıyla vahşileşti. "Görüyorum ki kız kardeşin her şeye rağmen kaybetmiş."

"İçimden bir ses bu konuda yeni keşfettiğin neşenin benimle bir kez daha oynadığın anlamına geldiğini söylüyor," dedi.

"Gerçekten de çabuk kavrayamıyorsun," diye kabul etti. "Yine de endişelenme, onu *çok* yakında tekrar göreceğine dair içimde bir his var."

Daha fazla oyalanmaya zahmet etmedi. Geçitten geçti ve kendini beyaz duvarlı bir odada tamamen yalnız buldu.

"Alo?" diye mırıldandı, sesi boş alanda yankılanarak ona geri döndü. Tam Blackwell'i çağıracakken, arkasında tanıdık bir ses belirdi.

"*Ophie?*"

Ophelia arkasını döndüğünde kız kardeĢinin sersemlemiĢ ve ĢaĢkın bir halde baktığını gördü.

"*Genevieve.* Bu da ne-"

Ancak Ophelia cümlesini tamamlayamadan bir başkası onun adını söyledi.

Ophelia tekrar döndü ve başka bir Genevieve buldu.

"O ben değilim," dedi ilk Genevieve, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle.

"Neler oluyor?" diye sordu ikinci Genevieve telaşla.

Ophelia lanetledi. Elbette. Sinclair'in talimatları artık anlamlıydı. Blackwell'i çağırdı ve sonunda endiÇe verici bir gecikmeyle geldiğinde, kız kardeÇlerinin birebir kopyalarına elini salladı. Kimin kim olduğu konusunda on dakikadır didişip duruyorlardı.

"Bir şey anladın mı?" diye sordu.

"Bu seviye sahtekârlıktır," diye açıkladı. "Kazanmak için hangisinin gerçek Genevieve olduğunu tespit etmeniz gerekiyor. Ama... sana söylemek istediğim bir şey var."

Kaşlarını kaldırdı. "Hangisi?"

"Bu seviyedeki riskler Phantasma'yı kaybetmekten çok daha yüksek."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Derin bir nefes aldı. "Eğer yanlış Genevieve'i seçerseniz, büyü Phantasma dışındaki gerçek Genevieve'i öldürecektir. Bu Phantasma'nın en güçlü numarasıdır."

"*Ne?*" diye bağırdı.

"Bu yüzden çekilmesinde ısrar ettim." İçini çekti. "Eğer kalsaydı, ikinizin de ölme ihtimaliyle birlikte buraya düşeceğinizi biliyordum."

"Ama burada risk altında olan o, Blackwell! Eğer beklerse orada ölecek olan o."

Aklının bir köşesinde bir şey onu rahatsız ediyordu. Ona daha önce anlattığı bir şey vardı - babasının Phantasma'daki ikinci denemesini New Orleans'a gelmeden üç gün önce kaybetmesiyle ilgili. Annesi de aynı gün ölmüştü.

"Blackwell?" diye boğuk bir ses çıkardı.

"Evet?" Ona bir adım daha yaklaştı, tavırlarındaki ani değişim karşısında gözleri endişeyle parlıyordu.

"Phantasma'nın şehirleri taşıması ne kadar sürüyor? Her yarışma arasında kaç gün var?" diye sordu.

"Kırk sekiz saatten az. Neden?"

Bu da babasının sekizinci seviyenin... *bu* seviyenin günlerinde kaybettiği anlamına geliyordu. Ve babasının en çok sevdiği kişi, bu denemesinde onun için kullanılacak kişi...

"Sanırım bayılacağım," diye fısıldadı ona.

Adam bir anda oradaydı ve nefes nefese kalmaya başlayan kadının yere düşmesine yardım etti. İki Genevieve tartışmayı bırakıp koşarak geldiler.

"Nesi var bunun?" diye sordular aynı anda, birbirlerine hançer gibi bakmadan önce.

Blackwell onlara, "Bir dakika geri çekilin," diye bağırdı. "Onu biraz rahat bırakın."

Ona döndü ve yatıştırıcı bir eli saçlarında gezdirdi. Bu denemenin büyüklüğünü fark ettikçe yeterince hava yutmakta zorlanıyordu.

"Ophelia. Nefes al, meleğim. Benimle, tamam mı?"

Kadın ona başını salladı ve adam onun için nefeslerini saymaya başladı.

Sonunda kendini toparladığında ona baktı ve "Annemin ölümüne babam sebep oldu. Kalp krizi değildi. Bu seviyedeydi. O... o yanlış tahmin etmiş olmalı."

Blackwell dondu kaldı. Ve onun gözlerinde, ayrıntıları, zaman çizelgelerini nasıl gözden geçirdiğini ve tam olarak aynı sonuca vardığını gördü. Onun gözlerindeki sözsüz onay karşısında göğsünden bir hıçkırık koptu. Onun da parçaları bir araya getirmesi, gerçekliği sağlamlaştırmasıyla ilgili bir şey, sonunda onu kıran şeydi.

"Çok üzgünüm meleğim," diye mırıldandı gözyaşlarını silerken. "Çok ama çok üzgünüm. Hiçbir fikrim yoktu, Ophelia. *Yemin ederim*. Denemelerde ona yardım etmem için beni çağırmayı bu denemeye gelmeden çok önce bırakmıştı. Bazen neden en başta benimle pazarlık yaptığını merak ediyorum. Yapabileceğim bir şey olsaydı..."

Cenevizlilerden biri, "Neler olduğunu anlamıyorum," diye burnunu çekti.

Ophelia derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı, Blackwell ona kendi ayakları üzerinde durması için yer verdi. Kendisine endişeyle bakan iki Genevieve'e baktı. Her ikisi de küçük kız kardeŞinin kusursuz birer kopyası gibi görünüyordu. Altın kahverengi saçlar, Ophelia'nınkilerle aynı kalın kirpiklerin altındaki parlak deniz mavisi gözler. Dolgun kaşlar ve daha da dolgun dudaklar. Pembe yanaklarındaki ve burunlarının köprülerindeki çillerden fırfırlı pembe elbiselerine kadar her ayrıntı oradaydı.

Ophelia kalın bir sesle, "Sen beni kovalarken Grimm Malikânesi'nin merdivenlerinden düşüp iki kaburgamı kırdım," dedi. "Kaç yaşındaydık?"

"Sadece bir kaburgaydı," dedi ikisi de aynı anda. Sonra ilk görsel ikiz kollarını kavuşturdu ve "Sen on iki yaşındaydın. Ben dokuz yaşındaydım. Ve bu bir *kazaydı*."

Lanet olsun. Bu zor olacaktı.

Blackwell ona, "Kendi anılarına dayanmayan sorular sormalısın," dedi. "Malikânenin büyüsü senin zihnindekileri alıp sahtekârın zihnine yerleştirebilir."

"Bu da ne demek şimdi? Cevabını zaten bilmediğim ne sorabilirim ki?" Birden aklına bir fikir geldi ve Blackwell cesaretlendirici bir baş hareketiyle çenesini eğdi. "Peki ya kaç kişiyi öptün?"

Bu, Ophelia'nın kendi zihninde kesin bir cevap bulamayacağı bir soruydu ama Genevieve'in her bir versiyonunun vereceği cevap inanılmaz derecede açıklayıcı olacaktı.

Görsel ikizler bir an sessiz kaldılar.

Sonra ilki nihayet şöyle dedi: "Dürüst olmam gerekirse *tam olarak* bilmiyorum. Partilerde her birini hatırlayamayacak kadar çok sarhoş öpücüğü... ama tahminimce otuz civarı?"

"*Otuz mu?*" diye alay etti ikinci Genevieve. "Bu çok aşağılayıcı. Sadece on bir yaşında."

Hepsi Ophelia'ya döndü, Blackwell onu dikkatle izliyordu ve Ophelia cevapların her birini zihninde evirip çevirdi. Hiç şüphesiz ilk Genevieve'in bir sahtekâr olduğunu biliyordu. Numara yüzünden değil, Phantasma'ya gelmeden önce Genevieve'in günlüğüne kısa bir bakış attığı için. Genevieve günlüğüne hayatının en önemsiz

ayrıntılarını bile kaydetmişti. Ne renk giydiği, şehre gidip gelirken ne tür kuşlar gördüğü, Ophelia'nın bir sabah içinde kaç kez gözlerini devirdiği... Genevieve'in kaç kez öpüştüğü gibi bir şeyi tahmin etmesine imkân yoktu.

Ancak Genevieve'in ikinci cevabı tam bir muammaydı.

Tam bir sayı. Ama Ophelia'nın yıllar boyunca kız kardeşinin kısa ilişkilerinden bahsettiği birkaç ismi hatırlayabilmesine rağmen bu sayı pek de inandırıcı değildi. Genevieve'in sosyal hayatını kız kardeşinin yüzüne vurmamak için Ophelia'dan bir şeyler sakladığını itiraf etmesinden sonra değil. Ancak Ophelia sadece kendi hafızasında neredeyse on bir isim sayabiliyorsa, bu şu anlama geliyordu...

Ophelia bir eliyle madalyonuna tutunmak için uzandı ve ilk Genevieve'e yaklaÇtı. Hiçbir şey yoktu. Beklediği gibi. İkincisine döndü. Yine bir Çey yoktu.

Derin bir nefes aldı ve sonra bir inanç sıçraması yaptı.

"İkisi de Genevieve değil," diye açıkladı.

İlk başta hiçbir şey olmadı ve o ve Blackwell nefeslerini tuttular. İki Genevieve kendi kaderlerini beklerken endişeyle birbirlerine baktılar.

Sonra her ikisi de duman bulutları içinde kayboldu.

"Başardın," diye ilan etti Blackwell, sesinde gurur vardı.

O sırada odanın ortasında bir portal belirdi.

Kasılarak ona doğru yürüdü. "Şimdi, izin verirseniz. Şeytanların Prensi'yle görülecek bir hesabım var."

49

KALPLER

Blackwell'in her zaman haklı olduğu bir konu vardı: Yumuşak kalplerin kimseye faydası yoktu. Tekrar tekrar kırıldılar. Bunu hak etmeyenler için kanarlardı. Bu yüzden sonunda Phantasma'nın yaratıcısıyla görüştüğünde kalbi yumuşak olmayacaktı. Son iki haftada yaşadığı tüm kalp kırıklıklarından dolayı sertleşmiş olacaktı. Ve Blackwell ile geçirdiği zaman sona ererken henüz gelmemiş olan kalp kırıklığı.

Tabii bu konuda bir şey yapmadıysa.

Ya Şeytanların Prensi ona istediğini vermeyi reddederse?

Sonra ona dişlerini gösterirdi.

50

DOKUZUNCU SEVİYE

TREACHERY

Ophelia portaldan çıktı ve fuayeye geri döndü. Blackwell'in yeniden ortaya çıkmasını beklerken boş duvarlı bir yer bulmak için bir amaç uğruna alanı yırtarak ilerledi.

"Nereye gidiyorsunuz?" Sinclair geçidin yanındaki görev yerinden talepte bulundu.

Şeytan'a dişlerini göstermek için dönerek durakladı. "Bunu bitirmek için."

"Ne demek *bu işi bitirmek*?" dedi öfkeyle.

"Sanırım bekleyip görmeniz gerekecek, değil mi?" Sırıttı.

Bir an sonra Blackwell onun yanında göz kırptı. "Kapıyı tekrar çağıracaksın." Bir açıklama.

"Evet," diye onayladı. "Öyleyim."

Sinclair inanmayarak tereddüt etti. "Bu mümkün değil. Sadece Salemaestrus onu ortaya çıkarabilir - son bir yarışmacı kaldığında."

Blackwell'in gülümsemesi bilmişti. "Bunu daha önce de yapmıştı."

Sinclair kekeledi. "*Hayır.*"

Ophelia gözlerini kapadı ve kapıdaki sahneyi hatırladı. Blackwell'le tanışmasından, yani Blackwell'le *resmen* tanışmasından hemen önceydi. Grubunun kanadındaki koridorun sonundaydı ama yerinin önemli olmadığına dair oldukça iyi bir önsezisi vardı. Sadece boş bir tuvale erişimi vardı. Kapının havadan nasıl uzandığını, kırmızı mozaiklerle donatılmış devasa ferforje çerçeveyi, yaldızlı kolu hayal etti.

Madalyonu boynunda ısınmaya başladı ve gözlerini açtığında madalyon oradaydı. Sinclair bir an için hayretle ona baktı, sonra ifadesi yerini öfkeye bıraktı.

"Neyin içine girdiğini anlamıyorsun kızım," diye tükürdü. "Beni dinle-"

Güldü ve onun sözünü kesti. "Sanırım bunun senin değil de benim sorunum olması iyi bir şey, değil mi?"

Kapıya doğru yürüdü, Blackwell arkasındaydı ve Şeytan'ın ona saldırmaya karar vermediğinden emin olmak için Sinclair'i izliyordu. Kapı kolunu kavradı ve çekiştirdi ama kapı yerinden oynamadı. Blackwell'e soru sorarcasına baktı.

"Kilidin açılması için yaratıcının adını söylemeniz gerekiyor. Bu yüzden daha önce açmana yardım edemedim - zaten bilmiyorsan onun adını söyleyemezdim" dedi. "Genellikle son yarışmacı onuncu günde alır ama... yine de işe yaraması gerekir."

"Seni uyarıyorum kızım," dedi Sinclair. "Bunu yaparsan pişman olacaksın."

Şeytana aldırış etmedi. Derin bir nefes alarak Blackwell'e döndü ve fısıldadı, "Birbirimize geri dönmenin yollarını her zaman bulabileceğimize gerçekten inanıyor musun? Daha önce sana ihtiyacım olduğunda hiçbir şeyin seni bana ulaşmaktan alıkoyamayacağını söylemiştin. Bu yemini tutmak için evreni paramparça edebileceğini söylemiştin. Hâlâ bu konuda ciddi misin?"

Yüzünü ellerinin arasına almak için uzandı. "Ruhumun her zerresiyle. O kapıdan içeri girdiğinde, bu seni son görüşüm olmayacak."

"Söz veriyor musun?" diye fısıldadı.

"*Yemin* ederim meleğim," diye yemin etti.

Başını salladı ve " *Salemaestrus*" diye seslendi.

Önündeki kapı kolundan ağır metalik bir kilit sesi geldi ve bu kez kolu çektiğinde kapı açıldı. Çerçevenin ötesinde karanlıktan ve gücün özünden başka bir şey yoktu. Blackwell onu bıraktı, yüzünde acı dolu bir ifadeyle onun ilerleyişini izliyordu. Derin bir rüzgâr onu içeri çekti ve kapı arkasından çarparak kapandı, onu Blackwell'den ve malikâneden ayırdı.

Rüzgâr, kendini tek bir ışık noktasına yaklaşırken bulana kadar vücudunu çekip durdu. Ayakları yere değdiğinde bir daire çizerek döndü ve gözlerini kısarak gölgeli uçurumdaki *bir şeyi* seçmeye çalıştı.

"Alo?" diye seslendi. "Salemaestrus! Ödülüm için geldim."

Cevap gelmedi. Sadece sessizlik. Karanlıkta beklerken dakikalar, belki de saatler geçti. Ve sabırsızlanmaya başlamıştı. Bunu yalnız yapmak istiyordu. Kendisi için. Ama Blackwell'i çağırırsa ne olacağını merak ediyordu. Bu duruşma için bir ipucu almadığından beri kaçırdığı bir ayrıntı olup olmadığını.

Sadece ara onu, dedi kendi kendine. *Yardım istemek seni zayıf yapmaz. Yine de kazanan sen olacaksın.*

Blackwell'i aradı ve bekledi. Cevap gelmedi.

Belki de bu seviyede çağrılamaz, diye düşündü kendi kendine.

Ama birden etrafındaki enerji değişti, daha önce hiç hissetmediği bir güç etrafındaki boşluğu doldurdu. İçinde durduğu küçük parlayan dairenin ötesinde bir yerde ayak sesleri yaklaşıyordu.

"Merhaba meleğim," diye kadife gibi derin bir ses onu selamladı.

Blackwell ışık halkasına adım attı.

"Güzel, beni duydun," dedi rahatlayarak. "Bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyor musun?"

Endişe verici bir sessizlik içindeydi. Gözlerini kısmıştı. Bir şeyler farklıydı.

"Blackwell?" diye fısıldadı.

"Öncelikle kendimi yeniden tanıtmama izin verin." Başını eğerek resmi bir selam verdi. "Benim adım Salemaestrus Erasmus Blackwell, Şeytanların Prensi. Ama sen, meleğim, bana Salem diyebilirsin."

51

TETHERED

PHANTASMA'DAN BEŞ YÜZYIL ÖNCE

Şeytanların Prensi olarak Salemaestrus, uzun zaman önce Cehennem'in sunduğu en karanlık şeyleri deneyimlediğini düşünüyordu. Korkunç araf çukurlarına sayısız kez şahit olmuştu. İçlerindeki ruhların daha iyi bir öbür dünyaya tırmanma umuduyla yüzyıllar boyunca birbirlerini lime lime etmelerini izlemişti. Kendisi de son beş yüzyıl boyunca ölümlü ve ölümsüz pek çok ruh için acı ve ölümün habercisi olmuştu.

Ama onun kaçırıldığını anladığı an... Bu daha önce hiç bilmediği bir ıstıraptı.

Ona Cehennem'in kalbine bir daha dönmeyeceğine dair yemin edeli, Nocturnia'nın cehennemi irislerle kaplı tepelerini göreli neredeyse bir yıl olmuştu. Şimdi babasının sarayının geniş kapılarının önünde durmuş, omuzları bozduğu yeminlerin ağırlığıyla çökmüştü. Ama ona ulaşmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Aralarındaki sözler bile.

Fırtınalı gökyüzünü yalayan oniks alevlerinden yapılmış kapılar neredeyse anında onun için ayrıldı. Onu tanıdılar. Sanki dönüşünü kutlamak istercesine daha da parlıyordu.

Kan kokusunu takip eden bir zebani gibi ışıltılı, obsidyen koridorlarda sinsice ilerliyordu. Ama onu bir duman bulutu gibi kaplayan vahşi öfkenin altında, iliklerine kadar işleyen bir dehşet vardı. Onu burada hissedebiliyordu. *Ait olmadığı bu sinsi duvarların içinde. Kalbi burası için fazla yumuşaktı.*

Geliyorum, *diye yemin etti.* Senin için geliyorum.

Babasının taht odasının dışında bir sıra muhafız onu bekliyordu. Elbette bu bir gösteriden başka bir şey değildi. Bir ordu bile onun gücünü durduramazdı. Bu sadece kanıtlanması gereken bir noktaydı. Hâlâ babasının onu yetiştirdiği zalim, gaddar, Şeytanların Prensi olduğunu. Asla evcilleştirilemeyeceğini.

Muhafız birliğinin üzerine bir kara büyü dalgası salarken gırtlağından vahşi bir hırıltı koptu, bozulmamış elmas zeminlere kan sıçradı, belki de bunun doğru olduğunu düşündü. O evcilleştirilemezdi. Edilemezdi de. Onun *dışında.*

Kız güvende olduğu sürece onda görmeyi umutsuzca istediği iyiliğin her zerresi olacaktı. Ama şimdi... şimdi dünyayı paramparça edecekti.

Büyüsünü kullanarak kapıları patlatıp açtığında kapılardan hâlâ kan damlıyordu. Kapıların ardındaki devasa, siyah taht odası, duvarlarını kaplayan ametist ve mürekkep renkli alevlerin sıcaklığıyla bunaltıcıydı.

Şeytanların Kralı elmas tahtının üzerinde oturuyordu, başında abanoz alevlerinden bir taç vardı. Kürsüden Salem'e gülümsüyordu. Kral'ın kucağında en sevdiği küçük casusu mırıldanıyordu. Salem babasına yaklaşırken kedi odada yükselen gerginlik karşısında tembelce esnedi.

Salem kürsünün sol alt basamağında, iki İblis muhafızının arasında esir tutulan Sinclair'i gördü. O piç kurusuna saldırıp onu lime lime etmemek için kendini zor tuttu. Bunların hepsi Sinclair'in suçuydu ve diğer İblis'i bir arkadaş olarak gördüğü gerçeğinden nefret ediyordu.

Sinclair'in kızıl gözlerindeki ölümcül bakış, bu duygunun karşılık bulduğunu gösteriyordu.

Salem tahtın merdivenlerine yaklaşırken Kral'a dişlerini gösterdi. "Nerede lan bu kız?"

Babası güldü. "Bunca zaman sonra babanı böyle mi selamlıyorsun?"

Salem öfkelendi. "Benimle oyun oynama. Eğer onu bırakmazsan tüm Nocturnia'yı yerle bir ederim. Ve onunla birlikte cehennemin geri kalanını da."

Gülümseme babasının yüzünü hiç terk etmedi. "Ne yazık ki böyle bir şeyi deneyeceğinize inanıyorum. Ama atladığınız küçük bir ayrıntı var Prensim."

Babası ayağa kalkıp tahtından merdivenlerden aşağı inerken Salem gözlerini kıstı. Kral tam önünde durdu ve eğilerek babasının dudaklarından o güne kadar duyduğu en tüyler ürpertici sözleri fısıldadı.

"Gerçek adını biliyorum."

Salem kanının donduğunu hissetti.

Hayır.

Olamaz.

Gerçek adını sadece bir kişiye vermişti.

"Ah, işte sorun da burada yatıyor," dedi Kral geri çekilirken, dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı ama gözlerinde sadece kötülük vardı. "İstediğin kadar güçlü rolü yapabilirsin Salemaestrus, ama günün sonunda aptal bir ölümlüye *aşık olduğun anda tüm gücünden vazgeçmiş oldun."*

Babası ölümlü kelimesini bir lanetmiş gibi söylemişti.

"Ama ona çok kızma," diye devam etti babası. "Ne de olsa ölümlüler çok kırılgan küçük şeylerdir. Seni hep bu konuda uyarmadım mı? İşkenceye yenik düşmesi an meselesiydi. Yine de, Gerçek Adını herkesin duyması için haykırmadan önce neredeyse üç gün dayanmayı başarmasından biraz etkilendiğimi söyleyebilirim. Onu kurtarmaya geleceğini umarak."

Kızın işkence gördüğü, çaresizce babasının adını sayıkladığı ama babasının bir türlü gelmediği düşüncesi Salem'in içini acıyla parçaladı. Babasına doğru hamle yapıp ellerini adamın boğazına doladığında görüşü tamamen kırmızıya döndü.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye hırladı. "Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı."

"Seni lanet olası bir yük haline getirdi," diye tısladı babası, Salem'in elinden kendini kurtarırken. "Seni tüm bu krallık için bir zayıflık haline getirdi. Nocturnia'ya olan görevin yerine onu seçtiğin için pişman olacağın konusunda seni uyarmıştım."

"O zaman beni cezalandır," diye talep etti Salem. "Sana itaatsizlik eden benim. Ona değil. Cezalandır beni*."*

Babasının yüzüne sinsi bir gülümseme yayılmaya başladığı anda söylediklerine pişman oldu.

"Merak etme. Ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum." Kral parmaklarını şıklattı. "Onu dışarı çıkarın."

Salem birkaç metre ötede iki yeni muhafızın belirmesini izlerken nefesi ciğerlerinden fırladı, bir ceset aralarında gevşek bir şekilde asılı duruyordu. Düşmanlarının bağırsaklarını deşmiş, kalplerini sökmüş ve yüzyıllar boyunca gözünü kırpmadan kanlarını akıtmıştı. Ama bu... kadının halini görünce neredeyse kusacaktı.

Onu tutan İblisleri iterek uzaklaştırdı ve dizlerinin üzerine çökerek kızın bedenini kendi bedenine sardı. Babasının bu gösteriyi bir başka zayıflık olarak görmesi umurunda değildi. Ona dokunması, onu iyileştirmesi gerekiyordu. O kadar çok çürük ve yırtıkla kaplıydı ki vücudunda tek bir santimetrekare bile lekesiz deri yoktu. Koyu kahverengi saçları kanla keçeleşmişti. Kristal mavisi gözleri acıdan donuklaşmıştı. Alt dudağında kötü bir kesik vardı ve lanet olsun ki kesici dişleri yoktu.

"Angel," diye fısıldadı, dehşeti sesinden uzak tutmaya çalışırken parmak uçları yüzünü yatıştırıcı darbelerle okşuyordu. Onu panikletmesine gerek yoktu. "Ben buradayım, Angel. İyi olacaksın. Bunu düzelteceğim."

Yutkundu, sulu gözlerini kısarak ona baktı. "Salem... Gerçekten burada mısın?" Boğazından bir hıçkırık koptu. "Geldin. Benim için geldin. Onlara geleceğini söyledim."

Bakışlarında ona karşı hâlâ parlayan hayranlık, kendisinden nefret etmesine neden oluyordu. Bunu hak etmemişti. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Yüzünü onun boynuna gömdü ve bir eliyle başının arkasını okşadı. "Sana söyledim, her zaman geleceğim. Daha erken olmadığı için üzgünüm. Çok özür dilerim."

Sanki hâlâ onun gerçek olduğuna tam olarak inanmıyormuş gibi, kalan gücünün elverdiği ölçüde ona sarıldı. Yıkıcı.

Çok geçmeden kız kollarından koptu. Büyü vücuduna çarparak onu kızdan geriye uçurdu. Bir anda ayağa kalktı ama babası çoktan ona ulaşmıştı.

Sırtı Kral'ın göğsüyle aynı hizadaydı, eli onu boğazından kavrarken kolu gövdesinin ön tarafına dolanmıştı.

*"*Dur*," diye mırıldandı Salem. "Benden ne istiyorsun? Yalvarmamı mı istiyorsun? Yalvarırım amına koyayım."*

"Bunun için artık çok geç," dedi babası.

Salem onlara doğru bir adım atarak, "Nocturnia'ya döneceğim," diye yemin etti. "Sonsuz hayatımın geri kalanı için, eğer istediğiniz buysa. Sadece ona zarar vermeyin. Bırakın hayatına geri dönsün."

"Kımıldama Blackwell*," diye gürledi babasının sesi odada.*

Salem olduğu yerde dondu kaldı. Gerçek Adının söylenmesiyle birlikte tüm varlığına bir büyü yayıldı.

Kral dudaklarını Angel'ın kulağına yaklaştırırken gülümsedi. "Sevgilin için son bir sözün var mı kızım?"

Salem, Angel'ın bakışlarıyla buluşacak kadar başını kaldırmaya çalışmasını izlemek zorunda kaldığında omuzlarına bir umutsuzluk yükü çöktü. Ve onun mavi gözlerindeki teslimiyet ifadesi Salem'de kükreme isteği uyandırdı. Kendisini tutan büyüye karşı savaştı, vücudundaki her kas çabayla titreyene kadar eğildi ve itti. Hepsi boşunaydı.

"Seni seviyorum Salem," diye fısıldadı.

Babasının emri cevap vermesine izin vermeyince Kral güldü ve "Konuş Blackwell" diye emretti.

"Seni seviyorum," diye boğuldu Salem. "Benimle tanıştığın için çok üzgünüm. Kendimi asla affetmeyeceğim."

"Lütfen..." güçlükle yutkundu, "... lütfen, beni unutma."

*"*Asla*."*

"Söz veriyor musun?" diye yalvardı.

*"*Yemin *ederim Angel," diye itiraf etti.*

Sonra Şeytanların Kralı onun göğsüne uzandı ve kalbini söküp çıkardı.

Salem kükredi ve odayı çevreleyen ateş daha parlak bir şekilde yandı, duvarlardan yukarı doğru kayarak yukarıdaki tavana kadar uzandı. Çığlığı o kadar yüksekti ki Cennet'teki varlıklar bile duymuş olmalıydı.

Kral, Angel'ın kanayan kalbine sarılı olmayan parmaklarını şıklattı ve bir İblis hizmetkârı belirdi. Kral kızın cesedini ve kalbini hizmetkârın ayaklarının dibine bıraktı ve Salem bu grotesk ilgisizlik gösterisi için onu lanetledi. "Konuştuğumuz gibi ondan kurtulun."

İblis, kanla kaplı gevşek bedenini kaldırıp ortadan kaybolmadan önce başıyla bir kez selam verdi.

Kral şimdi, "Yaklaş bana Blackwell," diye emretti.

Ayakları istemsizce onu adama doğru götürürken Salem, "Senin sonunu getireceğim," diye yemin etti. "Kemiklerindeki her santim eti eritene ve terk edilmiş kalbini kendi göğsünden çıkarana kadar dinlenmeyeceğim. Onu zebanilerine yedireceğim ve sonra da parçalara ayrılana kadar ruhunla oynamaları için onlara vereceğim."

Babasının gözlerinde zalim bir pırıltı parladı. "Peki seni buradan sürgün edip başka bir yere bağladığımda bunu nasıl yapacaksın oğlum?"

Salem tersledi. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Tek cezanın onu götürmek olduğunu mu sanıyordun? O kısım eğlenceli olamayacak kadar kolaydı," diye çıkıştı babası. "Değerli küçük ölümlünle evcilik oynayabilmek için bana ihanet etmek istedin, Gerçek Adını kullanmasına izin mi vermek istedin? Her ikisini de tatmin edici bulduğum süre boyunca deneyimleyebileceğin bir yer yarattım."

Salem birden kendini çok yorgun hissetti. Babası Gerçek Adını biliyordu. Adama yöneltmek istediği her tehdit boşa çıkıyordu. Ve şimdi Angel da alındığına göre... zaten uğruna savaşacak bir şeyi de kalmamıştı.

"Bütün umudunu bu kadar çabuk kaybetme," diye uyardı babası. "Sana bir açık kapı bıraktım."

Salem boşluğun ne olabileceğini soramayacak kadar yorgundu. Hayır, bitkin değildi. Uyuşmuştu. Soğuk.

Kral uzandı ve oğlunun yüzünü kötülükle kavradı. "Salemaestrus Erasmus Blackwell, bu vesileyle seni en yeni eserim olan Phantasma'ya mahkûm ediyorum. Benim için dönüştüğün hain küçük piç kurusunu hatırlamadan hükmedeceğin kâbuslarla dolu bir yer ve belki sonunda Şeytanların Prensi unvanını nasıl hak edeceğini öğrenirsin. Sonsuza dek Phantasma'ya ve bana ait olacaksın - tabii seni özgür kılacak bir kalp ve anahtar bulamazsan," diye seslendi Kral.

"Peki ya kendimi özgür bırakırsam?" Salem merak etti.

"Adil bir ödül alacaksınız. Fiyatınız nedir?" Kral gülümsedi.

Salem, "Gerçek Adımı bilen herkesin onu unutmasını istiyorum," diye öfkelendi.

Kral güldü. "Bu onu geri getirmeyecek. Ama bir anlaşmamız var. Eğer kendini Phantasma'dan kurtarmayı başarırsan, gerçek adını unutacağıma yemin ederim."

Babasının bozulmaz yemininin büyüsü üzerlerine çökerken, Kral parmaklarını şıklattı ve Salem hâlâ odada olduğunu unuttuğu diğer İblis muhafızlarının Sinclair'i öne doğru itişini izledi.

"Sinclair. Lütfen oğluma yeni evine kadar eşlik et. Oyun başlamadan önce konuştuğumuz her küçük detayın üzerinden geçtiğinden emin ol, olur mu?"

Sinclair, Kral'ın isteği üzerine başını eğerek selam verdi ve Salem'e dönerek çenesiyle keskin bir işaret yaptı.

"Gidelim Blackwell*," diye emretti Sinclair, her hecesinde nefret damlıyordu.*

Salemaestrus başka bir şey söylemeden eski arkadaşını taht odasından çıkarken takip etti. Aklında yankılanan tek düşünce onun adıydı. Kendisinden geriye tozdan başka bir şey kalmayana kadar da öyle olacaktı.

Angel.

* * *

Şeytanların Kralı oğlunun saraydan kayboluşunu izledi ve Prens'in özünü artık duvarların içinde hissedemeyinceye kadar bekledi.

"Poe," diye seslendi boş odaya.

Kedi saniyeler sonra ortaya çıktı, emirleri beklerken ağzından bir miyavlama sesi çıkıyordu.

"Onları takip edin. Her oyunun sonunda bana rapor verin," diye talimat verdi.

Kral kendini tahtına geri taşırken kedi bir kez daha göz kırparak odadan çıktı. Parmaklarını şıklatırken kadife minderlerine geri yerleşti. Hizmetkârlarından dördü hemen önünde dizilmiş, omuz omuza hazır olda bekliyordu.

Başını özellikle hizmetkârlardan birine doğru eğerken düşünceli bir şekilde ayağını yere vurdu. "Dahlia. İstediğim gibi ölümlüyle ilgilendin mi?"

Ruh şarkıları söyleme yeteneğine sahip genç bir İblis olan Dahlia sıranın önüne çıktı. Özel dikim pantolonunun cebine uzandı ve bir şey çıkardı. Altın, kalp şeklinde bir madalyon.

Dahlia madalyonu Kral'ın eline tutuştururken, "Evet, Majesteleri," diye onayladı. "Geriye kalan tek şey ölümlünün ruhunu kimin alacağını ve ne zaman serbest bırakılacağını seçmek."

"Ruhun, Phantasma gibi bir yerden çekinmeyecek, ancak bu konuda sağlıklı bir dozda endişe duyacak biriyle yeniden doğması gerekiyor. Sonuçta Salemaestrus için oyunu çok kolay hale getiremeyiz."

"Paranormal bir ölümlü olabilir mi?" Dahlia'nın önerisi üzerine Kral'ın içinden bir heyecan kıvılcımı geçti.

"Kesinlikle," diye onayladı Kral. "Bir kahin değil. Çok fazla avantaja sahip olurlar. Büyünün sonuçlarını bilecek ve buna rağmen oğlumu seçmeye karar vermeden önce Phantasma'ya yaptığım küçük laneti iyice düşünecek bir varlık."

Dahlia anlayışla başını eğdi. "Peki ruh serbest kalıp yeniden doğmadan önce kolyenin ne kadar süre takılı kalmasını sağlamalıyım?"

Kral bir an düşündü. "Ona beş yüzyıl verelim. Büyümün onu gerçekten unutturmak için zamanı olduğundan emin olalım. Çok erken olursa onun ruhunu hâlâ tanıyabilir. Kolyeyi takmaya zorladığınız kişinin, kolye bir sonraki ev sahibine geçene kadar onu asla çıkarmayacağından emin olun ve bu böyle devam etsin."

"Şu anda zindanda ikamet eden bir Ölü Çağıran var, Majesteleri. Hestia Grimm," diye söze girdi diğer hizmetkârlardan biri. "Ölümsüz bir ordu yaratmaya çalışan kadın. Şeytanlara ve Cehenneme olan nefreti onu uygun bir aday haline getirebilir."

Kral madalyonu Dahlia'ya geri verirken gülümsedi. "Mükemmel."

PHANTASMA'NIN SONU

52

UNTETHERED

MEVCUT GÜN

Ophelia sesinin titremeye baÇlamasından nefret ederek, "Ben... anlamıyorum," dedi.

Benim adım Salemaestrus Erasmus Blackwell, Şeytanların Prensi.

"Biliyorum," dedi Blackwell, dudaklarında hüzünlü bir gülümsemeyle. "Yine de iyi bir oyun oynadın meleğim. Ve şimdi sana borçlu olduğun şeyi verebilirim." Kadının etrafında yavaşça dönmeye başladı. "Son seviyeye kadar gelebildiğine göre, kan pazarlığımız için bana yapacağın ödemeyi on yıldan beşe indireceğim ve aksi takdirde zarar görmeden çekip gidebilirsin."

Kaşlarını çattı. "Hayır, Şeytan Hibemi ne için kullanacağıma ben karar veririm."

Başını iki yana salladı. "Korkarım bu seviyeye teknik olarak büyük ödülün sahibi olmak için çok erken girdiniz. Kurallara göre Şeytan'ın Bağışı'nı kazanmak için Phantasma'da hayatta kalan son kişi olmanız gerekiyor ve siz buraya girdiğinizde hala oyunu oynayan başka yarışmacılar vardı. Yani seçiminiz ya indirimli cezayı kabul etmek ya da tamamen diskalifiye olmak."

Şaşkınlıkla ona baktı. Phantasma'daki yolculuğunun sonunu düşündüğü onca zaman boyunca, en çılgın hayallerinde bile böyle bir şey olmamıştı.

Salemaestrus Erasmus Blackwell. Şeytanların Prensi.

"Peki, ne olacak?" Onun tam önünde durmak için hareket etti.

Şeytan'ın kötü bir ağzı ve viski kadar yumuşak bir sesi vardı.

"Kararın nedir?" diye sorarken işaret parmağının ucunu boğazının bir tarafında gezdirdi; dudakları diğer tarafta hızla atan nabzına sadece birkaç santimetre uzaklıktaydı.

"Beni kandırdın," diye fısıldadı.

O da karşılık olarak güldü, nefesi kızın ateşli tenini okşuyordu.

O kadar yakındı ki zar zor düşünebiliyordu.

Bir başka adrenalin dalgası damarlarına hücum ederken sorusuna tutarlı bir yanıt veremedi ama bu ana kadar olan olaylar zihnine canlı bir netlikle kazınmıştı. Bunu kendi kendine yapmıştı. Çok *aptalca* davranmıştı.

"Ama sende Şeytan İşareti yok," diye fısıldadı. "Ve sen bir *Hayalet*'tin."

Gümüşi beyaz saçlarını işaret etti. "Şeytan Mührümün Hayalet olarak ortama karışmak için özellikle uygun olduğunu kabul ediyorum."

"Benimle *dalga* mı geçiyorsun?" diye homurdandı.

"Kendini kötü hissetme meleğim, kandırdığım ilk kişi sen değilsin. Bu işi çok uzun zamandır yapıyorum."

"*Neden?*" diye sordu.

"Sinclair size geçmişimle ilgili bir hikaye anlattı, değil mi?"

"Evet."

"Peki ne dedi?"

Yutkundu. "Aşık olduğunu ve sevgilini Şeytanların Kralı'na -babana- tercih ettiğini söyledi. Ceza olarak sevgilin öldürüldü ve şimdi varlığının geri kalanında Phantasma'yı yönetmek zorundasın."

"Hepsi doğru," diye onayladı. "Babamın bana bir merhamet göstermesi dışında, bir açık kapı. İhtiyacım olan tek şey bir kalp ve gizli bir anahtardı, böylece buradan kurtulabilirdim. Tek sorun şu ki, her yeni oyun başladığında, gerçek benliğime dair anılarım tamamen siliniyor. Tam benliğime geri döndüğüm tek zaman, her yeni oyunun başlangıcına kadar bir yarışmacının bu seviyeye ulaştığı zamandır. Tek kurtuluşum. Ve bu versiyonum olarak sahip olduğum anılarım bile her geçen yüzyılda bulanıklaşıyor."

Nefesi kesildi. "Seninle ilk tanıştığım zamanı mı kastediyorsun..."

"Gerçek benle, benim *bu* versiyonumla tanıştın." Gülümsemesi hüzünlüydü. "En azından benden geriye kalanlar. Yüzyıllardır yarışma ve malikâne dışında konuşabildiğim ilk kişi sensin. Kalbi ve anahtarı anlatabildiğim ilk kişisin. Ama yine de bana bir faydası olmadı. Kendi anılarım bana karşı çalışırken nasıl olabilirdi ki? Bu yere bağlanmadan önce neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. Babama duyduğum öfke dışında. O kaldı."

Sözlerinin altında derin bir keder yatıyordu ve -gerçek kimliğinin şokuna ve ihanetine rağmen- kalbi onun için acıyordu. Kendi benliğini hatırlamamak ne sefil bir varoluş.

"Yani, bu gizemli anahtarı bulmanıza yardımcı olması için her yarışmada bir yarışmacı seçiyorsunuz," dedi. "Peki ya seçmediğiniz yarışmacılar? Onlar gerçekten kazanmak için mi oynuyorlar?"

Omuz silkti. "Elbette öyle. Ve eğer başarırlarsa, ödüllerini alırlar. Ama çoğu zaman benim seçtiğim kişi sonuna kadar gider. Sizin de açıkça görebileceğiniz gibi. Ve burada hayatını kaybedenler sadece malikânenin gücünü artırıyor."

"Sin'in sizden neden iki farklı kişiymişsiniz gibi bahsettiğini anlamıyorum," dedi. "Ya da burayı yaratan babansa neden senden yaratıcı olarak bahsedildiğini."

"Ah." Güldü. "Çünkü cezanın bir parçası olarak insanlara benden *bahsedebilir* ama yarışmada asla doğrudan kim olduğumu söyleyemez. İki varlığın ayrı tutulması

gerekiyor -Şeytan ve Hayalet. Babam Sinclair'i benimle birlikte buraya sürgün ettiğinde ona kendi kaçış yolunu da vermiş oldu; tıpkı küçük casus Poe gibi."

"Bekle, *kedi* bile mi bu işin içinde?"

Blackwell homurdandı ve devam etti: "Yaratıcının unvanı, oyun içinde gerçek kimliğimin farkında olmadığım için alter egomun yararına kullanılıyor. Sanırım bir anlamda yaratıcı benim, zira Phantasma benim için bir ceza olmasaydı var olmazdı bile. Sinclair'in görevi serbest kalmamamı sağlamak. Yeterince uzun süre başarılı olursa, erkenden affedilebilir ve babamı kızdıran başka bir aptal onun yerini almak zorunda kalır. Mümkün olduğunca uzun süre kalmam için bir tür sigorta poliçesi. Babam kindar bir adamdır."

"Eminim," diye kestirip attı.

Şimdi düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Yine de en ilginç bulduğum şey, Sinclair*'in seni* durdurmak için ne kadar uğraştığı. Daha önce hiç bu kadar uğraşmamıştı."

Ellerine baktı. "Gerçekten düşündüm... Seni kurtarabileceğimi düşündüm. Yaklaştığımı sanmıştım."

"Ben de meleğim."

Bu sözleri söyleme şekliyle ilgili bir şey, ona hâlâ *melek* demesi, içindeki bir şeyi çözdü.

"Bunların herhangi biri... gerçek miydi?" diye fısıldadı.

"Anılarımın sadece yarısıyla ne kadar gerçek olabilirse o kadar gerçek," dedi ve gözleri, içinde sakladığı duyguyu göremeden kapandı.

"Sana öfkelenmem, hatta öldürmem gerektiğini biliyorum ama ben..."

"Yapma," diye emretti. "Duygularının hiçbirini benim için harcama. Burası yollarımızı ayırmamız gereken yer ve bana karşı herhangi bir şey hissetmen senin için buna değmez. Beni tamamen unutman en iyisi olacaktır."

"Phantasma'da aşık olan herkes lanetlenir... çünkü aşık olmak sizi en başta bu duruma sokan şeydir," dedi ve Sinclair'den hikâyeyi ilk kez dinlediğinde yaşadığı farkındalığı hatırladı.

"Babamın bir espri anlayışı var, sence de öyle değil mi?" Başını iki yana salladı. "Yine de neden onun yerine birini seçtiğimi merak etti."

"Onları kaybettiğin için üzgünüm," dedi içtenlikle, ama bu sözler içini sızlattı. "Gerçekten."

"Çok uzun zaman önceydi," dedi ona. "Söylemeye utanıyorum ama... Şu anda onları hatırlayamıyorum bile. Bazen geçmişten ufak tefek ayrıntılar geliyor aklıma, ama çok çabuk kayboluyorlar. Şimdi onlar sadece zamanın benden aldığı başka bir şey. Bunun için babamı asla affetmeyeceğim."

"*Blackwe-Salem*," diye düzeltti kendini. Tanıdığı Fantom ile hâlâ emin olamadığı bu Şeytan'ı birbirinden ayırması gerekiyordu. "Bilmeni isterim ki bunların hepsi benim için çok gerçekti. Hâlâ da öyle. Bağını bulup koparmak için Şeytan Hibemi kullanmayı isteyecektim."

Tam bir şok içinde donup kaldı. "Ophelia."

"Pazarlığa göre araziden ayrılmadan önce onu bulmam gerekiyordu. Yani, sayılırdı, değil mi?"

Yutkundu. "Bunu benim için yapar mıydın?"

"*Elbette*," dedi. "Anlamıyorsun. I-"

"*Hayır*." Öne atılarak elini kızın ağzının üzerine kapattı. "Yapma" diye emrederken yeşil gözleri yeni bir şiddetle yanıyordu.

Adamın elini itti ve "Doğru ama" dedi. Yüzünden tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Ve bunun aptalca olduğunu biliyorum, tüm bu zamanı tam da bu şeyden kaçındığımızdan emin olmak için harcadığımızı biliyorum. Bunu yüksek sesle söyleyip söylememem gerçekten önemli mi? Sen beni değiştirdin." Derin bir nefes aldı ve rahatlamak için boynunda çılgınca çırpınan madalyona uzandı. "Kolye bile her zaman bunu biliyor gibiydi. Kalbim tamamen ve bütünüyle..."

Şok içinde ona bakakaldı.

"*Ne?*" diye sordu.

"İşte bu," diye fark etti.

"Ne oldu?"

"Aradığınız şey... benim . *Bu*." Zincir kopana kadar kolyeyi çekiştirdi ve kalp şeklindeki parçayı aralarında sallandırdı. Göğsündeki kalp hafifçe yavaşlamaya başladı.

Ona biraz delirmiş gibi bakıyordu ama gözlerinde umuda benzer bir kıvılcım da vardı ve kızın tutunacağı şey de buydu.

"Baban seni aşık olmanın yasak olduğu bir yere hapsetti, yoksa bunun korkunç bir sonucu olur. Bana bir kalbe ve bir anahtara ihtiyacın olduğunu söylemiştin... ama ya bu iki ayrı ipucu değilse? Bu kolye büyülü, kendi kalbimle atıyor. Cade ile olan kavgamda onu benden kopardı ve kalbim.

"Ne?" Blackwell sordu.

"Neredeyse duruyordu."

Blackwell bir nefes çektikten sonra öne doğru uzandı ve zayıflayan kalp atışlarını hissetmek için avucunu göğsünün üzerine koydu. "Peki ya anahtar kısmı?"

Omuz silkti. "Bundan emin değilim. Belki de anahtar içindedir? Ama hiç kimse o lanet şeyi açmayı başaramadı. Ama bu doğru olmalı, değil mi? Sinclair'in bana bu kadar yoğun ilgi göstermesi... seni kıskanması... ikimizin arasını açmaya çalışması... annemin senden uzak durmam için beni uyarması... kolyeyi asla ama asla çıkarmamamı söylemesi... Şeytanlardan uzak durmam için beni sürekli uyarması..."

Blackwell şok içinde topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve teyit için ihtiyacı olan tek şey buydu.

"İşte." Elini tuttu ve madalyonu avucuna koyduktan sonra parmaklarını madalyonun üzerinde gezdirdi. "Kalbim, o senin."

"Bunu bana verirsen ölürsün," dedi ona. "Bunu anlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı. "Bu malikanede pek çok kez ölebilirdim. Ama seviyorum-"

"*Hayır. Beni dinle*," diye yalvardı toparlanırken, yüzünü avuçlarının arasına almak için hareket etti, kolyenin sıcak metali yanağına bastırıyordu. "Kalbin başka bir şey. Kalpler tamir edilebilir. Ama sen yine de lanetli olacaksın. Eğer serbest bırakılırsam, babamı yenmemin ödülü olarak lanetten muaf olacağım ama *sen* yine de Phantasma'nın temel kuralını çiğnemenin sonuçlarına katlanacaksın. Phantasma yerle bir olsa bile."

Ona üzgün bir şekilde gülümsedi. "Sorun yok."

"Ophelia*, yapma* -"

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni çok seviyorum. Beni kurtardın. Pek çok kez, pek çok şekilde ve beni bu kadar içten değiştirmen sadece bir hafta sürdü. İçimdeki şeytanlardan asla kurtulamayabilirim, ama bu tek bir zaman diliminde, ne zaman birlikte olsak, onları *susturdun*. Bir kez olsun *kendimi* duyabildim. Ve bilmeni isterim ki, bu kadar uzun süredir hapsolduğun cehennemden nihayet çıkacağını bilerek, bu yerin beni lanetleyeceği her şeyi memnuniyetle üstleneceğim."

İtirafı karşısında başını sallarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu, yüz ifadesi acıyla gölgelenmişti.

"*Hayır*," diye yalvardı.

Acı bir an sonra onu vurdu. Phantasma'nın lanetli büyüsü sistemini zorlayarak dizlerinin yere çökmesine neden oldu.

Onu sevmek seni mahveder, diye uyarmıştı annesi onu, ama Ophelia annesinin gerçekte ne demek istediğini ancak şimdi anladı. Blackwell'i sevmenin sadece *Ophelia*'yı etkileyeceğini söylemek istemişti. Blackwell zarar görmeden yürüyüp gidecekti. Annesinin bunu başından beri bilip bilmediğini merak etti. Ya da Tessie Grimm Phantasma'nın kurallarının kapsamını sadece öbür dünyada mı öğrenmişti?

Düşüncelerini kesen bir başka acı darbesiyle iki büklüm oldu. Ve sonra Blackwell de dönüşmeye başladı.

Madalyonu adamın elinde parlamaya başladı, parlak, buzlu bir mavi. Grimm Mavisi. Madalyon havaya kalkarak kendini açtı ve etraflarındaki karanlığı tamamen saran bir ışıkla patladı. Kolyeden çıkan güç ve büyü etraflarında dönmeye başlayıp vücuduna dolunca Blackwell kükredi. Tüm güçleri ona geri dönmüştü. Phantasma'dan resmen ayrılmıştı. Artık özgürdü.

Işık dağılır dağılmaz "*Hayır*," diye hırladı ve madalyon acınası bir çınlamayla yere düştü. Kalbi şimdi göğsünde yavaş ve hafif bir gümbürtü halindeydi. "Seni de benden alamayacak. Bir daha asla. Bir daha asla."

Lanet onu parçalamaya devam ederken acı içinde haykırdı, kan dolaşımı yavaşladıkça tırnakları morardı.

"Ophelia," diye yalvardı, kolyesini yerden kaldırıp güvenli bir şekilde tekrar eline aldı. "Beni özgür bırakmanın bedeli olarak sana çalışan bir kalp verebilirim ama bunu kabul ettiğini bana sözlü olarak söylemen gerekiyor. Lanet ise... o tamamen başka bir çile."

Kendini ona bakmaya zorlarken acıya karşı dişlerini sıktı, sonraki kelimeleri nefes nefese çıktı. "Kalp... evet... ödemem olarak kalbi kabul ediyorum."

Elleri mavi mavi parlamaya başlarken ona "Bu biraz acıtabilir," dedi. Her ikisini de göğsünün üzerine yerleştirdi ve kız büyüsünün sıcaklığının anında içinden geçtiğini hissetti. Yüklü bir an için, içinde ağır bir baskı vardı, etinin altında bir şey çiçek açarken bir ağrı. Sonra her şey bitti ve o da bunu hissetti.

Bir kalp atışı. Derin bir nefes aldı ve Blackwell onun yüzünü ellerinin arasına alarak alnını rahatlamış bir şekilde onunkine bastırdı.

"Cehenneme şükürler olsun," diye fısıldadı.

Boğazını temizledi, kelimeleri hala zayıftı, "Phantasma'nın laneti..."

Phantasma'dan bahsettiği anda, vücudunda bir acı artçı sarsıntısı meydana geldi.

Doğrudan gözlerinin içine bakabilmek için arkasına yaslandı ve ellerini yüzünde gezdirerek onu rahatlattı. "Babamın bu kadar güçlü bir lanetini bozabilmemin tek yolu seninle bir anlaşma yapmak."

"Eğer sen..." Tereddüt etti. "Eğer ruhunu bana teslim edersen, üzerindeki laneti kaldırabilirim. Sonra da sana kusursuz bir şekilde geri vereceğime söz veriyorum."

Bir hıçkırık göğsünü parçaladı. Ruhunu bir Şeytana -hayır, *Şeytanların Prensine*- teslim etmek muhtemelen bir insanın yapabileceği en tavsiye edilemez şeydi. Her ne kadar Blackwell'in onu geri vereceğine dair sözüne güvenmek istese de... böyle bir şeyi riske atamazdı. Eğer ruhu olmadan ölürse, ölümden sonraki hayatı da olmayacaktı.

Bu da başka bir numara, diye sızlandı Gölge Ses. *Tüm bunlar ruhunu ele geçirmek için bir numara.*

"Yapamam," diye bağırdı, gömleğinin yakalarına tutunarak. "Lütfen, başka bir şey. *Herhangi bir şey.* Yalvarıyorum, tamam mı? *Lütfen*."

Bakışları pişmanlık doluydu. "Böyle bir şeyi kırmak için, yok edilen şeyi dengeleyecek önemli miktarda enerjiye ihtiyacım var. Kalıcı bir bağa ihtiyacım var."

Acı yavaş yavaş azalmaya, lanet iliklerine kadar işlemeye başladığında nefesi kesildi.

Yeşil gözleri onun bakışlarını yakaladı. "Phantasma daha önce benim daimi bağlantımdı. Buraya gelen ruhlar bana enerji sağlıyordu, ben de onu malikâneye geri veriyordum. Tüm gücüm geri gelmiş olsa bile, artık malikâneyle aramdaki bağlar koptuğu için Phantasma dağılıyor. Bu da beni ayakta tutacak pazarlıklar olmadan Öteki Taraf'a dönmek zorunda kalacağım anlamına geliyor."

"Phantasma *parçalanıyor* mu?"

Başını salladı. "Hissedebiliyorum. Parçalanıyor. Şeytanlar iş için başka bir yere gitmek zorunda kalacaklar. Görünüşler malikâneden serbest bırakılacak. Sinclair, beni burada bağlı tutmayı başaramadığı için borçlu olduğu cezasının geri kalanı için babama dönmek zorunda kalacak."

"Eğer senin yeni bağın olmayı kabul edersem," diye başladı, gözleri bulanıklaşmaya başlamıştı, "bu neyi gerektirir?"

"Sonsuza kadar. Benimle birlikte."

"*Ve?*"

Sırıttı. "Bu senin için yeterince cazip değil mi?"

"Şu anda benimle oyun oynama," diye homurdandı. "Başka?"

"Ruhunuz sizin olarak kalacak, ancak enerjiniz ve yaşam süreniz değişmeyecek."

"Yaşam süresi mi? Yani-?"

"Eğer sonsuza kadar yaşasaydım, sen de yaşardın," diye onayladı. "Yeni ölümsüz yaşam gücünüzü sihrimi beslemek için kullanabilir ve diğer Şeytanların yaptığı gibi sürekli pazarlık yapma endişesi duymadan bu doğrusal düzlemde istediğim kadar kalabilirdim."

Derin bir nefes aldı. "Tamam."

"Sonsuzluk çok uzun bir süre," diye uyardı. "Neyi kabul ettiğinizi bildiğinizden emin misiniz?"

"Biliyorum," diye söz verdi. "Özellikle de sonsuza kadar ağzınla uğraşmak zorunda kalacağımı düşünürsek. Bunu hafife almıyorum."

"Lütfen," diye mırıldandı. "İkimiz de ağzımı ne kadar sevdiğini biliyoruz."

Gözleri parladı. "Dürüst olmak gerekirse şimdiden pişmanlık duyuyorum."

Yüzü bir kez daha ciddileÇti. "Ophelia ben... ben sana o kadar aÇığım ki. Sanırım ilk tanıştığımızda bana nasıl yardım edebileceğini sorduğunda sana aşık oldum. Şeytanların Prensi ve sen beni kurtarmak istedin. Belki de, bir şekilde, o zaman beni özgür bırakacak kişinin sen olabileceğini biliyordum. Ve o gece söylediklerimde ciddiydim, bir daha asla karşılaşmamayı ummalısın ve bunun böyle olmasından nefret ediyorum wn. Ama... seninle geçirdiğim her saniye bana *hayatta* olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattı. Ve eğer bu seni sonsuza dek yanımda tutabileceğim anlamına gelseydi, dünyadaki diğer tüm ruhları takas ederdim."

Yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü. Onu fırçalarken yutkundu.

"Ama..." diye devam etti, "lanet sana her ne yaptıysa -hangi benzersiz yan etkiyi yaratmayı seçtiyse- seni yalnızca *bana* yakın olmak söz konusu olduğunda etkileyecektir. Hâlâ çekip gidebilirsin, Ophelia. Kız kardeşinle her zaman planladığın hayatına geri dönebilirsin. Beni Phantasma'dan kurtardın, artık bana hayatının on yılını borçlu değilsin. Her şey sanki bunlar hiç olmamış gibi olacak."

"Ama oldu," dedi ona. "Ve eğer şimdi çekip gidersem, lanet birbirimizi sonsuza dek kaybetmemizi sağlayacak."

Alnını onunkine bastırdı. "Sonsuzluğun yükünü anlamadığından endişeleniyorum. Birbirimizi kaybedeceğimiz endişesiyle kendini bana bağlamana gerek yok. Artık özgür olduğuma göre, bu zamanın anılarını sonsuza dek seninle birlikte taşıyacağım. Ruhumun özünde her zaman senin adın kazılı olacak. Malikânede gerçek kimliğimi hatırlayamamış olabilirim ama ben hâlâ bendim. O zaman senin için hissettiklerimin doğruluğunu biliyorum ve şimdi de senin için hissettiklerimin doğruluğunu biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Ve eğer benimle birlikte olmayı seçersen, bunun

benimle kalmak zorunda olduğun anlamına gelmediğini bilmeni isterim. Sonsuz hayatını istediğin gibi yaşamakta özgür olacaksın. Bu, beni bir daha asla görmek istemediğine karar vermen anlamına gelse bile."

Titrek bir nefes aldı.

"Ya şimdi ya da asla meleğim," dedi ona.

İşte buydu. Annesinin ölümünden beri her şey buna yol açmıştı. Nasıl bir geleceğe sahip olacağını seçiyordu. Ne tür bir miras.

"Kararınız nedir?"

EPİLOG

MİRAS

Ophelia New Orleans'ta dolaÇırken etrafındaki havada bir huzur hissi vardı. Neredeyse eve varmak üzereydi, sadece yirmi dakika kadar vardı ve restore edilmiÇ katedralin önünde durduğunda bunun nedenini hatırladı.

Phantasma yerle bir olmuş ve hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Katedral, bir zamanlar Şeytan'ın Malikânesi'nin bulunduğu yere geri dönmüştü ve burada daha önce var olduğuna dair hiçbir iz kalmamıştı. Son birkaç hafta içinde New Orleans karanlıktan sonra daha aydınlık hale gelmişti. Şeytanların artık sokaklarda dolaşmadığına dair söylentiler dolaşmaya başlamıştı... atmosferle ilgili bir şeyler değişmişti. İnsanlar güneş battıktan sonra tavsiye edilmeyen anlaşmalar yapmak için o kadar çaresiz değillerdi.

Ophelia gün batımından sonra bile şehirde tek başına daha rahat dolaşmaya başlamıştı. Karanlığa bakabilecek kadar güçlü olduğu ve arkasından bakabilecek her şeyle başa çıkabileceği fikrine alışmıştı.

Çok daha heyecan verici bir geleceği varken geçmişte kalan şeylerle oyalanmaktan nefret ederek yolda adımlarını hızlandırdı. Grimm Malikânesi'nin güllerle kaplı kapılarını gördüğünde beklentisi damarlarında dolaşmaya başladı. O ve Genevieve'in hâlâ çözmeleri gereken çok Çey vardı; çocukluklarından kalma hassas gerginlik iplerini çözmek için çaba sarf ediyorlardı ama Ophelia kız kardeÇiyle nerede durduğundan hiç bu kadar emin olmamıÇtı.

Sürprizinden nefret edecek, diye homurdandı Gölge Ses.

Ophelia her geçen gün daha da kolaylaÇan bir Çekilde bunu görmezden geldi. Bu sürprizi hazırlamak için neredeyse iki aydır uğraşıyordu ve kesinlikle hiçbir şey onun bu konudaki ruh halini bozamayacaktı.

Uzun araba yolundan aceleyle çıktı, verandaya sıçrayıp ön kapıyı iterek açtı ve giriş salonuna adım atarken Genevieve'in adını seslendi.

"Size bir sürprizim var!" diye duyurdu.

Yürüyüş ceketini çıkarıp girişteki masanın üzerine astı ve evin içinden ana çalışma odasına doğru ilerlerken Genevieve'e verdiği hediyeyi ön cebinden çıkardı. Grimm Malikânesi kendini her zamankinden daha hafif hissediyordu; bunda evin tepeden tırnağa tozunun alınmış olmasının ve kızların Tessie Grimm'in anısını artık dinlendirmeye hazır oldukları için annelerinin eşyalarını toplamaya başlamalarının da payı vardı. Elbette tüm duygusal ıvır zıvırları üst kattaki tavan arasına toplamışlardı ama temiz bir sayfa açmak, burayı gerçekten kendilerine ait kılmaya başlayabilecekleri anlamına geliyordu. Ve Ophelia annesinin uygulamalarının hangi kısımlarını devam

ettirmek istediğine, ezici bir suçluluk duygusuyla değil, kendi iradesiyle karar verebilirdi.

Phantasma düştüğünden beri Ophelia büyüsüyle ne yapmak istediğini dikkatle değerlendiriyordu. Kendisi, Genevieve ve Luci gibi, zor zamanlar geçirdiklerinde kendilerini tehlikeli durumlara itmekten başka çareleri yokmuş gibi hisseden diğer paranormal varlıklara karşı bir zaaf geliştirdiğini fark etti. Her gün cesetlerle ve ölümle uğraşmak yerine orada keşfedilecek, kullanılmayan bir iş alanı olup olmadığını merak etti. Kötü niyetli bir varlıkla tedbirsiz bir anlaşma yapmadan önce paranormal alemde yardım seçeneklerini keşfetmek için bir tür güvenli sığınak olmak.

Yeni Grimm mirası.

"Genevieve?" diye tekrar seslendi içki salonunu ve çalışma odasını kontrol ederken.

Yaşam alanına geri döndüğünde ayakkabılarını çıkardı ve ana duvarı kaplayan büyük pencerelerden birine doğru yürüdü. Perdeleri arkadan bağlayarak içeri olabildiğince fazla doğal ışık girmesini sağlamışlardı. Bir an sonra arkasından gelen ayak seslerini duydu ve gülümsedi.

Döndüğünde Salem'i kapı aralığında eğilmiş, Poe kollarında mırıldanırken dudaklarının kenarları bıkkın bir gülümsemeyle kalkarken buldu. Görünüşe göre kedi, Phantasma'da birlikte geçirdikleri yüzyıllar boyunca ona yeterince bağlanmıştı ve küçük şeytan Cehennem'e dönmek yerine burada kalmaya karar vermişti.

"Kardeşinin dikkatini dağıtmak yüreksizlere göre bir iş değil," dedi Salem ve Poe'nun yere düşüp kaçmasına izin verdi.

Güldü. "Biliyorum, neden *senden* yapmanı istediğimi sanıyorsun?"

Duvardan uzaklaşarak ona doğru yürüdü, kollarını beline doladı ve başını eğerek boğazının kenarına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Evine hoş geldin."

Memnuniyetle mırıldandı. "İkiniz madalyon araştırmasında herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi?"

Kolyeden bahsederken, eli otomatik olarak vücutlarının arasından uzanıp boğazına dolanmış olan bibloya dokundu. Dokunulamayacak kadar soğuktu, Salem'i Phantasma'dan kurtarmak için kullandıklarından beri kalp atışları durmuştu. Bu durum hepsinin, ailesinin böyle bir parçayı ilk etapta nasıl elde ettiğini merak etmesine neden olmuştu, ancak şu ana kadar, tüm aileler arasında Grimm kadınlarının Şeytanların Kralı'ndan böylesine önemli bir eşyaya nasıl sahip olduklarını anlayamamışlardı. Ophelia'nın eline geçmesi ne kadar tesadüfi olmuştu. Artık eskisi kadar sihirli olmasa da, hâlâ sahip olduğu en değerli şeylerden biriydi.

Şimdi şefkatle bir parmağını ona vuruyordu. *Bir, iki, üç.*

"Sadece daha fazla çıkmaz sokak," diye cevap verdi. "Biletleri alırken herhangi bir sorun yaşadınız mı?"

Zarfı onun görebilmesi için kaldırırken başını salladı. "Söz verdiğim gibi beni bekliyorlardı. Her şeyi ayarladığınız için teşekkürler."

Parmağını çenesinin altına dokundurdu ve dudakları neredeyse birbirine değene kadar yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı.

"Seni şımartmayacaksam gücümün tamamına sahip olmamın ne anlamı var? Bankayı evinin parasını ödediğine ikna et... seni abartılı tatillere götür... sana arzu ettiğin tüm güzel şeyleri al... Ben hizmet etmek için buradayım." Kadın gözlerini devirirken adam dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"*Beni* şımartmaktan kastın kız kardeşimi tek başına gönderip burada birlikte daha fazla yalnız zaman geçirebilmemiz mi?" diye takıldı.

Gözlerini devirme sırası ondaydı. "Ona sadece birkaç hafta sonra katılacağız meleğim. Ve sana yapmak istediğim her şeyi yapmak için o zamanın her saniyesine ihtiyacım olacak. Bu evdeki her yüzeyde."

Kızın nabzı heyecandan hızla atarken ona sahte bir dudak büküşü yaptı ve "Planladığın şey için gerçekten sadece birkaç haftaya mı ihtiyacın var?" diye sordu.

Şeytanların Prensi gibi sırıttı ve eğilip çene çizgisine öpücükler kondurdu. Sonraki sözleri kadının ürpermesine neden oldu.

"Aslında, senin için planladığım şeyi yapmak için bana söz verdiğin sonsuzluğun her saniyesine ihtiyacım olacak."

Adam, başını döndüren ateşli bir öpücükle onu arkasına yatırdığında kızardı.

Odanın diğer ucundan biri boğazını temizledi.

Genevieve onlara, "Eğer bunu gün ortasında yapacaksanız, bu evde kapıları kilitli on oda var," dedi.

"ĠĢte buradasın!" Ophelia, Salem'in kollarından kurtulup elinde zarfla Genevieve'e doğru koşarken, "İşte buradasın," dedi. "Sana bir sürprizimiz var!"

Genevieve zarfın kapağını açıp içindekileri çıkarırken kaşlarını kaldırdı. Odadan ÇaÇkın bir çığlık yükseldi ve Ophelia Salem'e dönüp baktığında onun bu tepkiden oldukça memnun göründüğünü gördü.

"Ciddi misin?" Genevieve yalvardı.

Ophelia heyecanla başını salladı.

Genevieve odadan dışarı fırladı. "Ne paketleyeceğimi planlamaya başlamalıyım!"

Ophelia güldü ve Salem gelip onu arkasından kucakladı.

"Şimdi, nerede kalmıştık?" diye mırıldandı.

"Sanırım ruhumu mahvetmeye ve bedenimin ırzına geçmeye çalışacaktın."

"Vücudunu mahvetmek, evet. Ama sanırım ruhun dışında mahvetmeyi tercih edeceğim birkaç şey var..." Onu kadife kanepeye doğru götürdü, oturdu ve kucağına oturması için üzerine çekti. "Başlangıç olarak bu kanepe."

Boğazından göğsüne, korse çizgisinin hemen üstüne doğru bir öpücük izi bıraktı. Sonra dudaklarını çıplak omuzlarında ve kollarında gezdirerek Phantasma'da kazandığı altın yıldızların her birini öptü. Teninde birlikte yaptıklarının dokuz kalıcı hatırlatıcısı.

"Sen kesinlikle iflah olmazsın," diye mırıldandı avuçlarını onun göğsüne yaslarken.

"Bayılıyorsun."

Başını çevirip adamın alt dudağını ısırdı. "Şeytan."

"Angel," diye mırıldandı.

Sonra onu uzun uzun ve yavaşça öptü, cehennemin karanlık derinliklerinden kurtardığı küçük cennet parçasının tadını çıkarıyordu.

* * *

Daha fazla ölümcül oyun ve ateşli romantizme hazır mısınız? Kaylie Smith'in bir sonraki baharatlı fantezisi *Enchantra*'yı kaçırmayın.

Buradan alın!

YAZARDAN OKB HAKKINDA BIR NOT

Phantasma fikrinin bir anda aklıma geldiğini, Kasım 2021'de bulutlu bir öğleden sonra bir ton tuğla gibi yüzüme çarptığını söylemek isterim, ama aslında obsesif kompulsif bozuklukla ilgili deneyimim çok uzun zamandır bu hikayeye doğru ilerliyordu.

Çıkış yapmak istediğim yetişkin romantizmi üzerine beyin fırtınası yaparken, obsesif-kompulsif eğilimlerimin her zamankinden daha fazla alevlendiği ve kafamdaki seslerin biraz fazla cüretkarlaştığı bir dönemden geçiyordum. Arkadaşlarım için bu takıntılar öğle yemeğinde endişe verici küçük anekdotlardı - "*bu bir korku filmine benziyor*" dedi biri (sevgiyle)- ki bu komik çünkü hayatım boyunca OKB ile yaşamış biri olarak benim için, zihnimin giderek daha yaratıcı senaryolar üretmekten hoşlandığı bir başka gündü.

OKB'nin o kadar geniş bir semptom yelpazesi vardır ki, her insanın OKB ile ilgili deneyimi farklıdır. Ne yazık ki, gerçekte OKB'li birçok insan çok daha karanlık semptomlara sahipken, aşırı düzenli ve temiz olma fikriyle birleştirilen yaygın olarak yanlış kullanılan bir terim haline gelmiştir. Benim deneyimlerime göre bu durum OKB'nin gerçek etkilerini açıklamayı çok zorlaştırdığı gibi insanların bu durumu ciddiye almasını da zorlaştırıyor. İnsanların bunu kötü niyetle yapmadıklarını bildiğimi tüm samimiyetimle ifade etmek benim için çok önemli ! Bununla birlikte, terimin yanlış kullanımı nedeniyle, bu kitapta bu bozukluğun gösterilme şekillerinden bazıları abartılı veya dramatik gelebilir - ancak Ophelia'nın OKB'sinin ayrıntıları doğrudan benim veya durumumu paylaşan tanıdığım birinin ilk elden yaşadığı deneyimlerden alınmıştır. Ve yine de her gün yaşadığımız semptomların sadece bir kısmı.

Ophelia'nın hikayesi benim kendi kafamın içinde rahat olma yolculuğuma (aynı zamanda Gotik estetiğe ve ateşli hayaletlere olan hayranlığıma) bir aşk mektubu. Onun OKB deneyimi, *benim* OKB deneyimim, bir başkasınınkinden çok farklı görünse de, umarım aynı mesaj net bir şekilde ortaya çıkar: akıl sağlığınızla mücadele etmek sizi sevgiye değmez kılmaz. Ve umarım etrafınızdaki insanlar da bunu bilen türden insanlardır.

KAYLIE'DEN DAHA FAZLASINI DUYUN

Kaylie'nin en son yayınlarından haberdar olmak ister misiniz?

Buradan kaydolun!

E-postanızı asla başka biriyle paylaşmayacağımıza ve yalnızca yeni bir kitap çıktığında sizinle iletişime geçeceğimize söz veriyoruz.

KAYLIE SMITH'İN KİTAPLARI

Phantasma

Enchantra

KAYLIE'DEN BİR MEKTUP

Sevgili okuyucu,

Phantasma'yı alıp bu romantik, gotik macerada bana, Ophelia'ya ve Blackwell'e katıldığınız için çok mutluyum. *Phantasma*'yı beğendiyseniz ve son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolabilirsiniz! E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Buradan kaydolun!

Yazmaktan zevk aldığım tüm kitaplar arasında *Phantasma* kalbimin en büyük parçasına sahip olabilir. En sevdiğim şeylerin hepsini içeriyor: ateşli hayaletler, Gotik balo elbiseleri, kan, memleketimin yemyeşil bitki örtüsüne ve yemeklerine selamlar, aile hakkında karmaşık duygulara sahip kızlar ve hepsinden önemlisi, unutulmaz bir romantizm. OKB ile yaşama deneyimim Ophelia'nın karakterine o kadar derinlemesine işlemiş ki, onu yazmak daha önce hiçbir karakteri yazmanın bana sağlamadığı bir şekilde iyileşme sağladı. Önceki tüm romanlarımda karakterlerimi yaralarımdan yola çıkarak yazdım -açık yaralarımdan değil- ama Ophelia'nın hikayesi ve Blackwell'in ona olan aşık sevgisi benim için heyecan verici olduğu kadar katartikti de. Umarım siz de onların birbirlerine aşık olmalarını izlerken benim kadar eğlenirsiniz ve bu dünyada daha lezzetli ve akıldan çıkmayacak maceralar için bana katılırsınız.

Eğer *Phantasma*'yı beğendiyseniz, bu kitaba bir yorum bırakırsanız sonsuz minnettar olurum. Okurlar gerçekten kitap dünyasının ruhudur ve başkalarının hikayelerimi keşfedebilmesi için kitaplarım hakkındaki düşüncelerinizi paylaşmaya zaman ayıran her birinize her zaman minnettarım. Bu hayale devam edebilmemin nedeni sizin desteğiniz ve bunun için kalbim her zaman sizde olacak.

Yıldızlı dilekler,

Kaylie Smith

www.kayliesmithbooks.com

TEŞEKKÜRLER

Hem eski hem de yeni arkadaşlar merhaba ve yetişkin romantizmi dünyasına yaptığım bu ilk girişime hoş geldiniz. Burada olduğunuz için çok minnettarım. *Phantasma*'yı 2021'de yazmaya başladım ve kitabın elinize geçmesine giden yolda başıma gelecekleri hiç hayal etmemiştim. Bu kitabı sattıktan kısa bir süre sonra çok ama çok hastalandım. *Phantasma*'yı günde üç saatten fazla uyanık kalmanın zorlu bir mücadele olduğu bir dönemde yazdım ve bir süre asla bitiremeyeceğimden gerçekten endişelendim. Ama Ophelia ve Blackwell hikâyeleriyle beni kendilerine çektiler ve umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir anda bana bir amaç verdiler.

Ortağım Iz'e, hayatının her lanet gününde mutlak bir melek olduğun için (bu bir yetişkin kitabı, bu yüzden şimdi teşekkür bölümümde küfür edebilirim, değil mi?). Sen olmasaydın işleyen bir insan olamayacağımı söylerken sanırım bizi birlikte tanıyan herkes adına konuşuyorum. Yemin ederim, beni 2023'e ulaştırdığın için minnettarlığımı göstermek adına altı yıl önce yaptırmam gereken o uyumlu dövmeyi sonunda yaptıracağım.

Melek gibi bir menajerim olan Emily Forney'e, bu hikâyeyi size sunduğum andan itibaren bana inandığı için. Yetişkin Danny Phantom'un Gotik New Orleans'la buluşması dediğimde tam olarak ne demek istediğimi anladığın için. Ve benim için böylesine zor bir zamanda taşıdığın tüm yük için, sadece yaratıcı bir makine olduğumda iyi olduğumdan endişelendiğimde beni her zaman bir insan gibi hissettirdiğin için. Sen 'dan isteyebileceğim en iyi iş ortağısın. Her zaman bir ikon.

Editörüm Jack Renninson'a, bu kitabın ruhunu gerçekten *anladığı* ve bu unutulmaz maceradaki mükemmel vizyonu ve rehberliği için. Bu ürkütücü, kanlı romantizme bir şans verdiğiniz için çok minnettarım ve bu karakterler üzerinde çalışırken gösterdiğiniz büyük özen ve bu hikayenin gerçekten harika bir şey olabileceğine inandığınız için sonsuz minnettarım.

Second Sky ve Bookouture'daki ekibimin geri kalanına, yolun her adımında kesinlikle inanılmaz oldukları için. Hepiniz bana kendimi çok iyi hissettirdiniz ve sizinle çalışmaktan büyük keyif aldım. Grand Central ve Forever'daki ekibime, özellikle de editörüm Sam'e, bu kitaba böylesine harika fırsatlar sundukları için.

Bu kitabın ilk versiyonlarını okuyan ya da bu kitap için aklımdan geçen tüm fikirleri tekrar tekrar anlatmama izin veren tüm arkadaşlarıma: Darci, Em, Andrea, Dee, Gabi, Raye, Elba, Becca, Night ve Cath. Her zaman çok konuşmama izin verdiğiniz için teşekkürler.

Dee'ye, tekrar, çünkü sadece bunu çok erken okumakla kalmayıp, Ophelia'nın hikayesinin hakkını verdiğimden emin olmak için taslağımı *nokta nokta* incelerken bana beş saat boyunca FaceTiming yaptığın için dünyadaki tüm teşekkürleri hak ediyorsun. Sen benim romantizm kraliçemsin, bunu okumayı en çok istediğim kişisin ve sana tapıyorum.

Kayınbiraderim Lily'ye, bu kitabın çok erken, dağınık bir taslağını okuduğu ve bunun için çok heyecanlandığı için. Sen her zaman kitaplarımı ilk göndermek istediğim kişisin. Isaac bana bu hayatta pek çok şey verdi ve gelmiş geçmiş en havalı abla en sevdiklerimden biri.

Dev ve Loretta'ya bu kitabın beta okumasını yaptıkları, bana geribildirim ve notlar verdikleri ve tüm heyecan ve coşkuları için. İkinizi de arkadaş olarak edindiğim ve tüm inekçe kitap sohbetlerimiz ve fangirling için gerçekten çok şanslıyım.

Aileme. Gerçi hiçbiriniz aslında bu teşekkürleri okumamalısınız, çünkü bu kitabı okumayın dediğimde beni dinlediniz, değil mi? *Değil mi?* Çünkü bir daha müstehcenlik konusunda bu kadar uysal olamayacağım. Herkese bir uyarı.

Kitaplarımdan birini veya kariyerimi destekleyen her kitapçıya, kitapçıya, okuyucuya ve kütüphaneciye - incelemeleriniz, fotoğraflarınız, önerileriniz ve desteğinizle her gün hayallerimi sürdürmemi mümkün kılıyorsunuz. Sektör ve dünya biraz fazla soğuduğunda bile bu topluluğu sıcak kılan herkese sonsuz sevgiler. Ayrıca, artık sayamayacağım kadar çok olan tüm yazar arkadaşlarıma, birlikte çalıştığım ve desteklediğim inanılmaz insanlar olduğunuz için teşekkür ederim. Hiçbir şey beni sizleri böylesine harika işler yaparken görmek kadar mutlu edemez.

Böyle bir büyüye ilham verdikleri için Lafayette ve New Orleans şehirlerine. Bana eşlik ettikleri için çocukluğumun hayaletlerine.

Gerçek Ophelia'ya - sen tüm dünyadaki en iyi, en pofuduk, en güzel kızsın. Ayrıca Delphine, Kai ve Gemini'ye, tabii ki tüm sarılmalar için. Yeni farkına varan herkes için: Kitap karakterlerime köpeklerimin isimlerini veriyorum çünkü onlar beni asla hayal kırıklığına uğratmayacak ve ben de asla durmayacağım!

Ve son olarak, OKB ile yaşayan sizlere - bazen kafalarımız yaşamak için korkutucu yerler olabiliyor ve umarım Ophelia'nın bu kitapta kendi OKB'si ile yaşadığı herhangi bir şeyle ilgili olursanız, belki biraz daha az yalnız hissedersiniz. Sevgilerimle.

YAYIN EKİBİ

Bir el yazmasını kitaba dönüştürmek pek çok kişinin çabasını gerektirir. Bookouture yayın ekibi, bu yayına katkıda bulunan herkese teşekkür eder.

Audi o
Alba Proko
Sinead O'Connor
Melissa Tran

Ticari
Lauren Morrissette
Jil Thielen
Imogen Allport

Sözleşmeler
Peta Nightingale

Kapak tasarımı
Alexandra Purtan/Fenix Kapak Tasarımları

Veri ve analiz
Mark Alder
Mohamed Bussuri

Editoryal
Jack Renninson
Melissa Tran

Metin Editörü
Angela Snowden

Düzeltmen
Catherine Lenderi

Pazarlama
Alex Crow
Melanie Price
Occy Carr
Cíara Rosney

Operasyonlar ve dağıtım

Marina Valles
Stephanie Straub

Üretim
Hannah Snetsinger
Mandy Kullar
Jen Shannon

Tanıtım
Kim Nash
Noelle Holten
Myrto Kalavrezou
Jess Readett
Sarah Hardy

Second Sky tarafından 2024 yılında yayınlandı

Storyfire Ltd'nin bir baskısıdır.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ
Birleşik Krallık

www.secondskybooks.com

Telif Hakkı © Kaylie Smith, 2024

Kaylie Smith kimliğinin açıklanmasını talep etti
bu çalışmanın yazarı olarak.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-83525-141-6

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.